

Sở Sở Ở Thanh Triều

Contents

Sở Sở Ở Thanh Triều	2
1. Chương 1: Nữ Chủ Xuyên Qua Suýt Nửa Chết Cống	2
2. Chương 2: Tiền Bạc Lúc Đầu Tích Lũy Như Vây	6
3. Chương 3: Bạc Thanh Triều Thì Ra Không Khó Kiếm	19
4. Chương 4: Món Tiền Đầu Tiên Nhờ Có Tứ Tử	22
5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt Trong Phủ Tứ A Ca	26
6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Giao Chiến – Sở Sở Thắng Nhỏ	30
7. Chương 7: Đại Sự Nghiệp Của Sở Sở Mới Bắt Đầu	34
8. Chương 8: Sở Sở Làm Làng Du Lịch	38
9. Chương 9: Vừa Tắm Ôn Tuyền Dung Nguyệt Đã Trắng Nón Nà	42
10. Chương 10: Đêm Đầu Tiên Sở Sở Rất Là Thảm Thiệt	46
11. Chương 11: Đến Năm Mới Phải Chia Lìa Ngán Ngủ	49
12. Chương 12: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	53
13. Chương 13: Phong Cách Bouvet Pháp	57
14. Chương 14: Ý Tưởng Sáng Tạo Ở Thanh Triều	60
15. Chương 15: Phiên Ngoại Nho Nhỏ Của Thập Tứ A Ca	64
16. Chương 16: Đồng Sở Sở Tham Quan	66
17. Chương 17: Sở Sở Khai Trương Làng Du Lịch	70
18. Chương 18: Một Ít Tiết Mục Khai Mạc Long Trọng	73
19. Chương 19: Khang Hi Gia Nghỉ Đêm Ở Làng Du Lịch	78
20. Chương 20: Thẻ Hội Viên Làng Du Lịch Giá Trên Trời	83
21. Chương 21: Sở Sở Mới Vào Quốc Công Phủ	86
22. Chương 22: Thuần An Nhan Phong Hoa Tễ Nguyệt	90
23. Chương 23: Cừu Yêu Nghiệt Cùng Sở Sở Quy Tắc Ngầm	95
24. Chương 24: Phong Vân Giúp Nạn Thiên Tai Ở Trục Đãi Sơn Đông	98
25. Chương 25: Duyệt Châu Phủ Yên Ổn, Lý Vệ Làm Quan	102
26. Chương 26: Ở Cao Thanh Huyện - Sở Sở Bộc Lộ Tài Năng	107
27. Chương 27: Tối Nay Trục Đãi Không Người Nào Ngủ	110
28. Chương 28: Tại Thành Nam Kinh Sở Sở Vào Ở Chúc Tạo Phủ	114
29. Chương 29: Ở Kim Lăng - Sở Sở Đạo Đêm Sông Tần Hoài	118
30. Chương 30: Sở Sở Nghi Gặp Lại Bạn Cũ Ở Sông Tần Hoài	122
31. Chương 31: Tô Tô Có Được Tạo Hóa Lên Trời	126
32. Chương 32: Đêm Dừng Chân Ở Bến Phong Kiều Phẩm Cá Nóc	130
33. Chương 33: Ác Quan Tiến Vào Làng Du Lịch Sở Sở	134
34. Chương 34: Đồng Phủ Sở Sở Lãnh Tô Tô	140
35. Chương 35: Ở Xưởng Lưu Ly Gặp Gỡ Tam A Ca	144
36. Chương 36: Đ Lòng Chỉ Ở Một Nháy Mắt	149
37. Chương 37: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến	154
38. Chương 38: Thương Tâm, Sở Sở Đi Đạo Mông Cổ	157
39. Chương 39: Ôm Hi Vọng, Sở Sở Trở Lại Kinh Thành	161
40. Chương 40: Tâm Tàn Ý Lạnh, Cẩn Răng Tuyệt Hậu Hoạn	164

41. Chương 41: Dung Nguyệt Cư Khang Hi Cứu Sở Sở	168
42. Chương 42: Kim Thiên Thoát Xác Làng Du Lịch	172
43. Chương 43: Cuộc Sống Nơi Nào Cũng Gặp Lại	176
44. Chương 44: Thuần An Nhan Xuất Kế Cứu Sở Sở	179
45. Chương 45: Giương Buồm, Sở Sở Cao Chạy Xa Bay	184
46. Chương 46: Qua Độ Khẩu Qua Châu Gặp Tô Tô	188
47. Chương 47: Đêm Kinh Hồn Ở Độ Khẩu Dương Tử	191
48. Chương 48: Mười Năm Ấy, Sống Chết Mê	195
49. Chương 49: Thế Ngoại Đào Nguyên, Nâng Chén Rượu Nói Chuyện Trồng Dâu Trồng Gai	199
50. Chương 50: Vừa Đắm Vừa Xoa, Sở Sở Giúp Ngọc Lan	204

Sở Sở Ở Thanh Triều

Giới thiệu

Sở Sở xuyên không qua gặp gỡ Tứ Tứ. Chúng ta hãy nâng một cốc trà xanh ngồi chứng kiến câu chuyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-so-o-thanh-trieu>

1. Chương 1: Nữ Chủ Xuyên Qua Suýt Nửa Chết Cóng

Lạnh, thật quá lạnh, Sở Sở cảm giác cả người cứng ngắc, gió lạnh nhập vào cơ thể đến ngay cả khe xương trong người cũng không bỏ qua, cô không khỏi kêu to lạnh quá. Lúc này một hồi ấm áp truyền đến, mang theo một hương vị rau cải, cô khẽ nhủ mầy, cố gắng mở to hai mắt ra, nhưng mí mắt giống như có sức nặng ngàn cân, chỉ khẽ lay người một cái lại chìm sâu vào mộng đẹp.

Trong mộng, cảnh tượng rất đẹp, sương mù thay nhau nổi lên, giống như cách màn cửa sổ dày cộm nặng nề khó có thể nhìn thấu, lại mộng lung có thể thấy hình ảnh mờ ảo, loáng thoáng là một đình đài lầu các vườn hoa, xuyên qua cửa sổ nhìn ra xa có thể mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông mặc trường sam màu xanh, đứng gần hồ, gió nhẹ nhàng phất động đến tay áo anh ta, phiêu phiêu bay bổng như tiên, diện mạo mơ hồ nhìn không rõ, nhưng cả người mang khí chất tiên nhân rất rõ ràng. Sở Sở hô to một tiếng “này”, người đàn ông kia bị quấy nhiễu bỗng nhiên quay đầu lại, trong nháy mắt làm trong lòng Sở Sở run lên, ánh mắt lạnh như băng khóa Sở Sở lại thật chặt, đó là con người như thế nào a, vừa sắc bén thâm thúy lạnh giá giống như hầm băng, vừa nóng bỏng tựa như núi lửa.

Khi Sở Sở đang muốn hỏi anh ta là ai thì trong giây lát tỉnh táo lại, âm thầm buồn bực không dứt, ánh mắt mở to, không khỏi thất kinh, xúc cảm phía dưới cứng rắn, tuyệt đối không phải là Simmons (một loại nhãn hiệu nệm của TQ) mềm mại, trên người lại đắp cái chăn vải xanh, có chút hơi cũ, phía dưới là giường đất cổ xưa, mặt bên giường đất có một bàn kháng, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào bên trong nhà, mặc dù không coi là sáng ngời nhưng lại nhìn rõ không sót gì đồ đạc bên trong nhà.

Giường đất (giường kháng) – bàn kháng

Có thể nói đây tuyệt đối là một nhà không quá giàu có, trừ giường đất cùng bàn kháng, chỉ có một cái rương hơi cũ thật to ở trong góc, trên tủ vài cành hoa sen vải đã bị phai màu, gạch tầng trên giường hẹp hẹp màu xanh, rất sạch sẽ, mặt bên cửa nhỏ treo màn cửa vải xanh, đây là đầu vậy, cô dùng sức gõ gõ đầu cửa mình, nhớ mang máng chỉ cùng Hiểu Oánh ngồi trong quán rượu đặc sắc ở Thập Sát Hải, vừa uống rượu vừa thưởng thức cảnh đêm Thập Sát Hải kia mà, mặc dù uống không ít nhưng cũng chỉ hơi say say mà thôi, sao chạy đến nơi đây.

Đang suy nghĩ, màn cửa trắng xanh vung lên, đi vào là hai lão nhân ước chừng khoảng năm mươi mấy tuổi, xem tình hình đại khái là phu thê, diện mạo hiền lành dễ thân cận, y phục trên người mặc dù không giàu có nhưng rất sạch sẽ, không đúng, kiểu y phục này có chút kỳ lạ nhưng rõ ràng không phải là ở hiện đại gì đó, Sở Sở không khỏi âm thầm kỳ quái.

Đại nương kia thấy cô đã tỉnh dậy, mỉm cười ngồi ở mép giường sờ sờ cái trán của Sở Sở, cầm tay của cô nói:

“Con là cô nương nhà ai, lại bị bắt tỉnh ở bên hồ, nếu không phải ông nhà ta phản ứng mau, con liền rơi vào trong hồ rồi. Nhà ở nơi nào, ta bảo ông nhà tiễn đưa con trở về, trong nhà con nhất định sốt ruột. Ban đầu gặp con hôn mê bất tỉnh, trên người lạnh như băng, sợ đêm con bị đông lạnh giữa mùa đông thế này, thân thể nữ hài dễ bệnh cũng không thể khinh thường, cho nên trước hết mang con trở về nhà lão bà ta. Con không phải sợ, đây là chỗ ở của ta cùng ông nhà, vùng ven phía dưới thôn trang.”

Trong tay truyền tới xúc cảm thô ráp thật dày, làm Sở Sở lớn lên từ cô nhi viện cảm thấy ấm áp, hốc mắt nóng lên, nước mắt liền rơi xuống, hai phu thê cũng không quấy rầy, chỉ yên lặng nhìn cô. Lão hán đi ra ngoài một hồi, khi trở về trên tay bưng một chén mì nước nóng hổi, đưa cho đại nương, đại nương đem bàn kháng nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Sở Sở, cầm lên chiếc đũa đưa cho cô nói:

“Khuê nữ không khóc a, có gì thương tâm một lát hãy nói..., ăn chén mì nước nóng trước cho ấm áp thân thể.”

Sở Sở thút thít gạt đầu một cái, chén mì này không có tư vị gì, lại ấm áp tới tận trái tim của cô. Ăn xong lặng lẽ quan sát chính mình, thấy y phục của mình đã đổi thành áo quần cổ trang thêu hoa lan, âm thầm suy nghĩ cái này chẳng lẽ chính là xuyên qua trên sách nói, nhìn chính mình, tám chín phần mười là được mặc dù, tiện tay sờ sờ tóc mình dài tới eo, thầm nghĩ quần áo của mình đầu rồi, thật sự mà nói hai lão nhân khẳng định không tin, nếu nói lời nói dối cảm thấy không tốt lắm, không bằng nửa thật nửa giả mà nói, cũng sẽ có một chỗ cư trú.

Nghĩ đến chỗ này, ngẩng đầu lên nói:

“Không đối gạt đại nương, phần lớn cũng không nhớ rõ, tại sao tới nơi này cũng nhớ không nổi, chỉ nhớ rõ phụ mẫu đều mất, còn nhớ rõ tên là Sở Sở.”

Đại nương nghe vậy thở dài, đưa tay vuốt ve tóc Sở Sở, nhẹ giọng nói:

“Cô bé đáng thương, hai chúng ta già rồi không có nhi không có nữ, dựa vào Đông phủ trong thành dính chút họ hàng xa, có một nơi kiếm sống, có vài mẫu rau dưa hiểu kính, còn có thể đổi chút ti lương, mặc dù không giàu có vẫn còn có thể sống qua ngày, con nếu thật sự không nghĩ ra, trước hết ở chỗ này đi, sau này hãy nói, chỉ là thêm một đôi đũa thôi.”

Nghe được câu này, Sở Sở vội vàng xuống giường quỳ rạp trước mặt hai người nói:

“Nếu hai người không ngại, liền nhận con là khuê nữ của hai người đi, từ nay về sau nữ nhi nhất định hầu hạ dưới gối, sẽ hiểu kính hai người.”

Hai lão nhân hiển nhiên cực vui mừng mà rơi lệ, nhanh nâng thân thể của nữ nhi mới nhận liền thanh nói được, từ đó Sở Sở coi như là có gia đình rồi.

Bởi vì thân thể vẫn còn có chút hư nhược, Sở Sở lại nằm trên giường gạch tu dưỡng mấy ngày, khi nói chuyện phiếm mới biết bây giờ là Khang Hi năm 36. Hai vị lão nhân mặc dù giản dị, địa vị cũng không coi là quá thấp, là họ hàng xa cách mấy đời với Đông phủ – đang như mặt trời ban trưa, cũng là người Bát Kỳ - Đông Giai thị, ở ngoài thành có mấy mẫu vườn rau, cộng thêm triều đình nhà Thanh cho người Bát Kỳ một chút tiền phụ cấp, sống qua ngày coi như không tệ.

Chỉ là mùa đông liền kém hơn chút, trước đó vài ngày chính là đưa một ít cải trắng cuối cùng cho Đông phủ, được mấy xâu tiền thưởng qua mùa đông, trên đường về nhà mới nhận được cô. Nhớ trên web thường nói ở Thanh triều cuộc sống người Bát Kỳ rất được hậu đãi, con nhà giàu căn bản đều là loại người này, xem ra cũng không quá đúng, đại khái người Bát Kỳ cũng chia ba bảy loại.

Bất tri bất giác một tháng lặng lẽ trôi qua, mùa đông rét lạnh cũng tới phút cuối cùng, Sở Sở dần dần thích ứng nơi này, mặc dù không có cái gì giải trí, nhưng mỗi ngày trôi qua rất thoải mái, chỗ ở là một nhà bình thường ba gian phòng, nơi này thực tế lệ thuộc thôn trang Đông phủ, phân ra vài miếng đất cho lão phu phụ trồng rau, nghe ngạch nương nói trước mặt không xa chính là đại trang của Đông phủ, mặt bên không xa chính là kỳ doanh, phụ cận ở phần nhiều là vài nô tài bát kỳ cùng thân nhân, cho nên rất an toàn, tuyệt đối không cần lo lắng.

Sở Sở ở tại tây ốc, chính là gian phòng lúc mới tỉnh lại, bây giờ đã thay đổi cách xưng hô, ngạch nương a mã, không có biện pháp, vì hai người mãnh liệt yêu cầu, cô cũng chỉ có thể gọi như vậy, tự mình vẫn cảm thấy gọi câu cha mẹ ít nhất lọt tai hơn. Nhị lão không keo kiệt chút nào lấy ra tiền để dành đặt mua quần áo nhu yếu phẩm cần thiết cho cô, khi cô cố ý kiên trì từ chối thành thử chỉ nửa cuộn vải bông hoa lan, Sở Sở tự mình lấy một khối làm rèm cửa sổ còn dư lại nhờ ngạch nương làm thành bộ quần áo xà cạp đơn giản.

Dùng vải còn dư lại biện một sợi dây cài chặt lẫn vào bím tóc, ăn mặc thoả đáng lấy gương soi mình vẫn còn rất đắc ý, cái này nếu ở hiện đại tuyệt đối có thể mang theo một hồi trào lưu, ngạch nương không tán thành, ngại cô nương gia mặc tổ quá không tốt lắm, đơn giản chỉ cần làm một đôi giày vải bông màu hồng. Chính là đơn giản như vậy cũng tốn mất không ít tiền bạc, mắt thấy sắp bước sang năm mới rồi, Sở Sở tính toán mấy ngày này thế nào kiếm tiền, thêm chút ít tiền đón năm mới, lại nói cô cũng không thể cứ ăn không ngồi rồi hoài a, luôn cảm thấy rất đáng xấu hổ.

Liếc thấy quần áo lúc mình xuyên qua, nghĩ thầm đây coi như là vật mới mẻ đi, nếu không thì, đổi chút tiền vốn cũng được, cùng ngạch nương thương lượng, lại nhụt chí không thôi, theo như ngạch nương nói, ăn mày cũng so với y phục này chỉnh tề hơn, đang thời điểm khổ não, ngạch nương nói:

“Chúng ta cũng không có trở ngại, con liền nghỉ ngơi đi, chờ đầu mùa xuân nương và a mã con đưa thêm mấy lần đồ ăn, đồ cưới của con cũng liền từ từ tích góp.”

Mặt Sở Sở tràn đầy hắc tuyến, ban đầu nói cho ngạch nương mình 25 rồi, hai người sống sót không tin, một lời khẳng định cô chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, lúc báo hộ tịch chính là viết 16. Hôm nay cô cũng có hộ tịch là người Bắc Kinh ở Thanh triều a, Đồng Giai Sở Sở 16 tuổi, đây chính là thân phận mới của Sở Sở, bạn nói cô ấy là một thực nữ thế kỷ hai mươi mốt, lại trở thành thiếu nữ vị thành niên ở Thanh triều làm sao không buồn bực cho được.

Buồn bã liếc nhìn tất cả gia sản, trong cơn tức giận ném trên mặt đất, pằng một tiếng, một cái gì đó sáng lóng lánh lẩn ra, ngạch nương trừng mắt nhìn cô, vội nhặt lên đưa cho cô, Sở Sở tiếp nhận và xem xét, mặt mày không khỏi hớn hở, thật là trời không tuyệt đường người a, rơi ra ngoài là một món trang sức nhỏ trong suốt mà Hiếu Oánh tìm được trong một cái cửa hàng nhỏ ở Thập Sát Hải, bề mặt khéo léo óng ánh trong suốt, ngay lập tức cô đã đoán chừng là thủy tinh hữu cơ, chủ tiệm đó đã nói đây là ngọc gì đó.

Chỉ là đáng vẻ lại tinh xảo đặc sắc, phía trên khảm một vòng pha lê sáng sáng, rất tinh xảo, nhớ đã tốn một trăm đồng nhân dân tệ để mua, ở chỗ này sẽ thắng ở mới lạ, ít nhất có thể đáng mấy tiền đi, Sở Sở kích động ôm lấy ngạch nương

“Ngạch nương mau gọi a mã đóng xe, con muốn đi cửa hàng.”

A mã ngạch nương mới đầu chết sống không đồng ý, sau lại không nhận được cô dây dưa mới đáp ứng, vì vậy ba người liền cùng nhau vào thành, đến nơi a mã đỡ Sở Sở xuống xe, Sở Sở đứng im nhìn mọi nơi một chút, nhất thời thật không có nhìn ra đây là kinh đô còn là nơi phồn hoa, chỉ là nhìn hai bên đường phố thương gia tấp nập, con đường đều lát đá xanh, người đi đường, cổ kiệu lui tới không nhiều lắm, nhưng phần lớn tương đối đều xa hoa hào nhoáng, giống như ba người bọn họ như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Ngẩng đầu thấy trước mặt không xa là một cổng chào rất hùng vĩ, phía trên là tượng đá vài cái chữ to, Tứ Cửu Thành, mặt bên treo lá cờ vải xanh bên trên cũng là mấy chữ này, cô suy nghĩ một chút rồi nói với ngạch nương a mã:

“Hai người ở nơi này đợi nữ nhi đi, con đi một chút sẽ trở về.”

Vui vẻ cất bước đi vào Đại Bài lâu, đi vào bên trong chạm mặt chính là một quầy thật cao, bên trong ngồi một vị lão đầu râu bạc, đang đánh bàn tính âm âm, đại đường bố trí không phải rất xa hoa, nhưng khắp nơi lộ ra điển nhã, có hai người làm mặc áo dài vải xanh, đứng bên cửa, thấy có người đi vào, quan sát cô mấy lần, đại khái cảm thấy quần áo cô nghèo nàn, một người làm mới nói:

“Cô nương chẳng lẽ là đi nhầm chỗ rồi, đây cũng không phải là chỗ bán phấn bột nước.”

Sở Sở khẽ mỉm cười nói:

“Các người nơi này có quản sự không, cô nương ta muốn cầm đồ.”

Vừa nói từ trong túi tùy thân lấy đồ trang sức ra, ánh sáng chiếu từ cửa sổ bắn ra một đạo ánh sáng chói xẹt qua, mắt hai người kia nhất thời tỏa sáng, vươn tay tới, Sở Sở thu hồi nói:

“Đây chính là thứ hiếm có, đừng hư các người nhưng không bồi thường nổi, nhanh đi tìm quản sự ra.”

Lúc này lão đầu trên quầy mới đi tới cười nói:

“Vị cô nương này mời ngồi, mời ngồi.”

trên ghế đãi khách ông ta chỉ, lão đầu ngoắc tay, một người làm bưng trà lên, lão đầu cười híp mắt nói:

“Cô nương, mời!” Sở Sở nhận lấy tách trà, mở ra nắp, một mùi bạch lan thơm ngát tiêu thất truyền đến, nhàn nhạt ngửi xong, xem lá trà một chút nói:

“Đáng tiếc, Thiết Quan Âm thượng hạng này pha như vậy hương sai rồi.”

Lão đầu khẽ mỉm cười nói:

“Cô nương là một người có kiến thức, điểm của ta có quy củ cô nương đại khái không biết rõ lắm, vật phẩm cầm bắt kể đắt tiền hay không, đều phải cẩn thận nhìn, ngài xem này, ngài yên tâm, hiệu cầm đồ của ta đây là tốt nhất tứ cửu thành rồi, tuyệt sẽ không hư hại quý bảo.”

Vừa nói khoát tay, người làm bên cạnh nâng lên một khay phủ lên vải nhung đỏ đặt ở trên bàn con, Sở Sở lúc này mới đem đồ trang sức lấy ra, lão đầu cẩn thận cầm lên hướng về phía ánh sáng nhìn kỹ, nhìn qua nhìn lại hồi lâu, Sở Sở không khỏi cười thầm, thầm nghĩ:

“Cho dù ông thật lợi hại sợ rằng không nhìn ra gì, đây chính là kỹ thuật tiến bộ mang tới tài phú a.”

Ước chừng qua một chén trà, lão đầu để đồ trang sức xuống, nói:

“Cô nương không nói gạt cô, bảo vật này của cô, ta thật sự không nhìn ra là vật liệu gì, kính xin cô nương chỉ điểm.”

Sở Sở để chén trà xuống:

“Tiên sinh nói thật với ông, đây là ta trong lúc vô tình gặp phải, cụ thể là cái gì ta cũng không biết, chỉ vì trong nhà gần đây có chút chuyện lớn, cần bạc gấp, lúc này mới không thể không ra hạ sách này, ông xem cho giá đi, nếu là thích hợp ta liền cầm.”

Lão đầu hỏi:

“Là cầm chết hay là cầm sống?”

Sở Sở suy nghĩ một chút chuyện mình xuyên trở về trước mắt cũng không lớn, cười nói:

“Cầm đồ chết” lão đầu cân nhắc một chút đưa ra hai ngón tay, trong lòng Sở Sở âm thầm chột lạnh, lòng nói đây là hai lượng, vừa nghĩ, không đúng, nhớ lại rất nhiều cảnh tượng trong phim truyền hình, khẽ cười nói:

“Tiên sinh nói đùa, ta chính là ngại phiền toái, nếu không khiến a mã đưa cái này vào trong hậu trạch phủ, tiền thưởng cũng không chỉ vài đồng như này đi.”

Ánh mắt lão đầu chột lóe âm thầm quan sát cô, đứng lên nói:

“Nói cho cùng ta cũng chỉ có thể cho cô nương hai trăm lượng, nhiều hơn nữa xin mời cô nương tìm chỗ khác cầm.”

Sở Sở vừa nghe sợ hết hồn, thầm nghĩ may nhờ không có lỗ măng, âm thầm tính một chút, lúc này một lượng bạc tương đương với 150 đồng hiện đại, hai trăm lượng chính là ba vạn a, món lợi này kékê sù rồi, đang muốn vội vàng đồng ý, từ bên ngoài truyền đến một giọng nói, một giọng nam nói vô cùng lớn:

“Bát ca huynh không phải buồn, trong điểm của Cửu ca có cái gì huynh trúng ý thì lấy, đúng không Cửu ca.”

Vừa nói chỉ thấy màn cửa thật dày bị người kéo lên. Theo thanh âm tiến vào là ba nam tử trẻ tuổi cùng mấy gã sai vặt, nam tử trẻ tuổi cũng đều khoác áo trường bào bên ngoài, một người chính giữa mặt như trăng tròn, tu mi mắt trong, ánh mắt làm người ta cảm giác giống như tắm gió xuân, sau đó là nam tử chút tương tự loại hình hoa mỹ nam hiện đại, có vẻ đẹp trung tính yêu nghiệt, người cuối cùng tổng thể xem ra rất khỏe mạnh như ánh mặt trời, ngoài cửa nói chuyện lớn chính là vị này, Sở Sở nói thầm:

“Đây mới là định luật xuyên qua a, nghe nói vậy đại khái đây là F4 Đại Thanh truyền kỳ rồi.”

2. Chương 2: Tiền Bạc Lúc Đầu Tích Lũy Như Vậy

Theo đông đảo văn Thanh xuyên YY vô hạn đối với mấy vị a ca này, làm Sở Sở đối với mấy vị này rất quen thuộc, mặc dù nữ Thanh xuyên đều cùng mấy vị a ca đây dựa phải gọi là loạn thành một nùi, nhưng nàng mới không muốn cũng loạn đi vào, lấy bề ngoài này của nàng, đoán chừng so với câu khuyên quốc khuyên thành, khoảng cách so với Vạn Lý Trường Thành cũng không ít bao nhiêu

Còn chuyện bắt được cơ hội kiếm thêm một khoảng thu nhập, làm một ít tiền vốn để xây dựng sự nghiệp mới là đạo lý cứng rắn, lại nói không dựa vào đàn ông, mình tự phấn đấu, chính là dù không trở thành kinh thương bề thế ở Thanh triều, vậy cũng phải lăn vào tiểu tư, mới không làm thất vọng xuyên qua lần thứ nhất nha, mơ mộng thật tốt đẹp a, làm gì mình không tìm thống khoái.

Nghe lời nói mới rồi, đại khái Bát gia này muốn tìm quà tặng hợp ý, hắc hắc nếu là đưa nữ quyến, đang âm thầm suy nghĩ, Bát gia kia nhân nhật quét qua khay trà, chậm rãi đến gần cầm đồ trang sức lên, tỉ mỉ suy nghĩ chốc lát, đối với nam tử yêu nghiệt phía sau nói:

“Cửu đệ liền cái này đi, là một vật hi hữu, nhìn so với đồ vật của người nước ngoài còn tinh xảo hơn, ngạch nương chắc chắn thích.”

Vừa nói vừa tính lấy đi, Sở Sở thầm nghĩ đây mới là thiên hàng hoành tài, mỉm cười tiến lên mấy bước cướp lại đồ ở bên trong tay nói:

“Vị gia này, vật kiện này còn không phải trong tiệm này, trước mắt còn là của bản cô nương, ngài muốn đầu gì phải hỏi chủ nhân là ta mới phải chứ.”

“Lớn mật càn rỡ”

Một tùy tùng mặt mày thanh tú lộ ra cơ trí tiến lên hù dọa nói, thiếu niên như ánh mặt trời kia cười hắc hắc, quét ta mấy lần nói:

“Cửu ca, cửa hàng này hôm nay lộ ra mới mẻ nha, nha đầu mộc mạc này cũng dám coi trọng nơi này của huynh tới cầm, nhìn này con bé này trừ vẻ thù mị kém chút, cũng có mấy phần lạnh lẽo của con gái người Mãn chúng ta.”

Lúc này Cửu gia Bát gia mới dùng khước mắt lướt nhanh qua ta một cái, ánh mắt như vậy tuyệt đối bỏ rơi a, đoán chừng cầm thấy xem ta một cái, đều là vinh hạnh của ta rồi, Sở Sở âm thầm tự điều, ai nói nữ Thanh xuyên đều là vạn người mê hả, đẩy ra ngoài loạn còn đánh chết đi, nhìn ánh mắt mấy vị gia này xem ta, vậy thì so với cái trắng chăm sóc đến lớn không mạnh hơn bao nhiêu.

Bát gia thoáng khoát tay áo với lão đầu, lão đầu đổ đầy mồ hôi chạy nhanh tới đây

“Vật này của cô nương ngài nếu vào mắt của gia nhà chúng ta, ngài liền nói giá đi.”

Sở Sở âm thầm tính toán, làm sao có thể làm thịt mấy người này chỉ bằng một đao, vẫn không thể đắc tội mấy vị này, nếu không mạng nhỏ của mình có thể mất, dù sao nơi này cũng không nói cái gì nhân quyền, nếu lão đầu kia nói hai trăm lượng, liền tăng thêm 50% cũng là hợp lẽ thường, mỉm cười nói:

“Tiên sinh, ta cũng không lên giá nhiều, liền một giá thôi, ba trăm lượng đi.”

Lão đầu kia vội vàng gọi người làm cầm ngân phiếu. Khi Sở Sở cười híp mắt cầm ngân phiếu ba trăm lượng đi ra cửa thì nghe bên trong truyền đến giọng nói của Cửu yêu nghiệt kia:

“Thật là nha đầu thành tín, nhưng mặt mày quá bình thường.”

Len lén cười thầm, thầm nghĩ chính là bình thường mới phải, nếu vào mắt mấy vị kia, kết quả tuyệt đối bị kịch a.

Ra cửa thấy a mã ngạch nương đang dựa vào xe ngựa ở trong ngõ hẻm phía đối diện, đi tới hỏi:

“A mã ngạch nương làm sao ở chỗ này.”

A mã nói:

“Mới vừa rồi nhìn thấy mấy vị nam tử quần áo hoa lệ tới đây, nhìn giống như là gia nhà nào, a mã sợ đụng phải quý nhân, cho nên liền trốn ở nơi này.”

Sở Sở hít sâu một hơi, thầm nghĩ đây chính là vương triều phong kiến a, đem người chia làm ba bảy loại, cười an ủi:

“A mã đừng nghĩ những thứ kia, cùng chúng ta bắn đại bác cũng không tới.”

Lấy ra ngân phiếu giao cho ngạch nương, ngạch nương a mã nhìn lên giật mình, vội hỏi thế nào có được, Sở Sở nói sơ lược, ngạch nương sờ sờ đầu của nàng nói:

“Vật kia của con hiế như vậy, có thể thấy được con cũng có thể là một người có lai lịch, không cần phải lo, về sau nếu quả thật có thân quyền tới tìm, cũng có thể là người có quyền lực.”

Sở Sở chảy đầy mồ hôi, ôm lấy ngạch nương cười nói:

“Yên tâm đi ngạch nương, mặc dù quên một ít chuyện, nhưng trong khoảng thời gian này con cũng nhớ tới không ít.”

Vừa nói vừa lên xe ngựa, a mã thét một tiếng bánh xe chậm rãi chuyển động.

Đại khái a mã muốn cho họ giải sầu, cũng không có lập tức trở về nhà, mà là đến thị tập(chợ hay phố mua sắm???), dừng xe vén rèm nói:

“Sở Sở nơi này rất náo nhiệt, con cùng ngạch nương đi mua chút phấn bột nước đi, a mã ở chỗ này chờ.”

Sở Sở nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy phía trước là một phố dài rất náo nhiệt dài, hai bên đều là một ít tiểu thương, có xe đẩy, có người khuân vác, đếm không hết, nhìn một cái không tới cuối, phần lớn dân chúng lui tới cũng là quần áo mộc mạc nghèo khó, tương tự chợ đêm hiện đại, không khỏi hưng phấn nhảy xuống xe, đỡ ngạch nương đi dạo.

Chân thật đi vào tập thị bình dân ba trăm năm trước, cảm giác kia cùng với đi dạo phố ở hiện đại không giống nhau, bán rau, bán đồ trang sức, người bột, đồ chơi thổi làm bằng đường, bộ vòng, bán hoa, cần cái gì đều có làm người ta hoa cả mắt, tất cả đều sống động, cổ xưa và huyền ảo.

Sau một lát, bụng nàng đã no căng, oản đậu hoàng a, kẹo kéo, điểm tâm nhỏ đều nếm một lần, ngạch nương đỡ khóc đỡ cười, điểm một cái vào trán của nàng nói:

“Còn nói mình 25 rồi, ngạch nương xem con 16 đều là quá hời.”

Sở Sở cười hắc hắc, thấy bên cạnh có một tiệm mì, canh thịt bò mùi thơm ngát nồng đậm trên chộc khừu giác người, thích thú lôi kéo ngạch nương đi vào ngồi xuống, kêu hai chén mì thịt bò, ngạch nương lắc đầu

một cái cũng theo nàng, nhắc tới mì thịt bò ở Thanh triều kia thật phải trầm trồ khen ngợi, nước súp nùng hương, sợi mì dai, thiên nhiên tinh khiết không có kích thích tố an đầu đầy mỡ hôi.

Ăn no cùng ngách nướng ra khỏi cửa tiệm, thấy bên cạnh một lão hán ngồi ở góc tường, trước mặt bày một sọt giống như hoa thủy tiên, rất ít người hỏi mua, mỉm cười đi tới nói:

“Đại gia, thủy tiên này bán thế nào a?”

Hoa thủy tiên - - Lăng Ba tiên tử

Lão hán thấy có người, cao hứng đứng lên nói:

“Cô nương hoa này rất rẻ một đồng tiền năm cây, đừng xem hiện tại khó coi, đợi đến lúc nở hoa thì rất thơm, xinh đẹp lắm.”

Sở Sở suy nghĩ một chút: nơi này vật giá thật là thấp, ba trăm lượng kia nếu tiết kiệm, đoán chừng đủ cho dân chúng bình thường vượt qua mấy thập niên, còn nhớ rõ có một năm tâm huyết dâng cao mua một chậu thủy tiên về trồng, ở trên mạng xem qua một chút điều khắc bồn hoa thủy tiên, tự tay làm mấy bồn đưa tặng bạn bè, đến nay còn nhớ rõ quá trình. Nếu mua một ít về theo như thủ pháp điêu khắc bồn hoa ở hiện đại, bảo a mã đưa một ít tới Đông phủ thử một chút trước, nếu như được ưa thích, thì đây là một con đường phát tài thật tốt.

Qua một hồi thừa dịp lễ mừng năm mới, mới có thể phát tài một ít, không có biện pháp, bắt đầu giai đoạn tích lũy tiền của, cái gì cũng phải nắm bắt a, nhỏ giọng cùng ngách nướng thương lượng một chút, ngách nướng thở dài nói:

“Ngách nướng sớm xem ra, nha đầu con không phải là người sống yên ổn, tùy con vậy.”

Vì vậy khi ngọn đèn dầu mới thấp lên, một nhà ba người mang theo một sọt thủy tiên cùng văn phòng tứ bảo do Sở Sở mua về nhà, vừa về tới nhà, nàng liền chạy vào căn phòng nhỏ bé của mình, vừa suy nghĩ vừa viết, thật mệt mỏi a. Bút lông này thật không phải người bình thường có thể dùng cho thuận tay, may nhờ đại học học chuyên ngành Trung văn, nếu không chữ phồn thể này liền trực tiếp đem nàng chính thành người nửa mù chữ, còn muốn tạo nghiệp gì nha.

Mới vừa hỏi thăm a mã, a mã nói cách vườn rau của họ không xa thì có chỗ ở của dân đốt lò, lão bản nơi đó cũng là người bất kỳ, quen biết với a mã, vì vậy nàng suy tính cái chủ ý này, về nàng cũng không biết nhiều, nhưng mà thi từ còn miễn cưỡng nhớ chút, nghĩ mấy câu vịnh thủy tiên, viết lên phôi thai, nếu để cho sư phụ đốt chút hình dáng mới mẻ, hợp với thủy tiên tạo dáng tốt, cũng có chút thú vị. Viết đến nửa đêm, mới viết một bài thơ thủy tiên, không phải quá khó khăn, Sở Sở quyết định một lát cùng a mã đến chỗ lò sứ kia trực tiếp đọc cho sư phụ nghe, để hắn tự động viết thôi.

Chừng làm ra mấy cái thử một chút, trời vừa sáng Sở Sở thật hưng phấn cùng a mã đi tới chỗ đốt lò, nơi này mặc dù đơn sơ nhưng rất hợp quy tắc, từ hầm trú ẩn không xa đắp mấy gian phòng gạch, bên trong có mấy sư phụ đang phác họa cho bunn phôi cao cấp, một người trong đó là đại hán trung niên râu xồm xoàm, nhìn thấy họ đi vào, mỉm cười thả công việc trong tay ra, chào đón, cùng a mã hàn huyên mấy câu, liền dẫn họ qua một gian đãi khách bên cạnh.

Sở Sở thoáng quan sát một vòng, căn phòng này hiển nhiên là chỗ nghỉ ngơi tạm thời, không có giường đất, chỉ ở trong góc có cái sập hơi cũ, có chút đơn giản, gần cửa sổ đặt một cái ván gỗ thô sơ, phía trên bày rất nhiều bán thành phẩm đợi đốt, Sở Sở thuận tay cầm lên một tô thanh hoa vẽ tranh thủy mặc suy nghĩ, mặc dù đường cong phác họa tương đối thô, tùy ý, nhưng tự có một cảm giác chất phác, đặc ý thú vị của thiên nhiên.

“Sở Sở”

Nghe được a mã kêu gọi vội vàng qua làm lễ ra mắt, nghe a mã giới thiệu vị thúc thúc râu xồm xoàm này gọi là Ô Trát Kéo, là người Tương Lam Kỳ. Sở Sở ngại phiền toái không biết rõ những họ Mãn tộc này, liền trực tiếp gọi Ô đại thúc, cùng Ô đại thúc nói đơn giản kiểu dáng nàng muốn. Hôm qua Sở Sở liền suy nghĩ lần đầu tiên thử làm, nên làm đơn giản một chút trước.

Sẽ để cho đại thúc chỉ làm bốn hình tròn đáy, hình hoa bên đáy bồn, trên vách bồn không cần hình vẽ phức tạp, sẽ dùng tranh thủy mặc thanh hoa, đơn giản vẽ bốn bức mai lan trúc cúc hợp với thơ nàng chép là được rồi, giao phó xong liền cùng a mã về nhà.

Trở lại liền đem giỏ thủy tiên kia dùng đất cát chôn ở trong hầm ngầm giữ, cái phương pháp này đoán chừng có thể giữ ít nhất chừng một tháng, qua vài ngày nữa a mã lấy bồn hoa đã xong, Sở Sở vừa nhìn mặt mày liền hơn hớn, tổng cộng chỉ có bốn bồn, theo thứ tự là tứ quân tử hợp với một câu thơ, nhìn qua điển nhã tinh xảo.

Thật ra thì Sở Sở chỉ đem bài thơ “thu căn thủy tiên” chia ra, mỗi bồn đôi câu, gom lại vừa đúng tạo thành một bài:

“Lạc phổ lắng ba nữ, lâm phong quện nhãn khai.

Biện nghi trình bình trần, căn thị trích dao thai.

Nộn bạch ứng khi tuyết, thanh hương bất nhượng mai.

Dư sinh vi hoa phích, đối thử nhật bồi hồi”

“
.
.
.
.”

Dịch:

“Lạc Phổ Lắng Ba nữ, đón gió đông mà nở.

Mỗi hoa đều như chén nhỏ, cây như ngọc.

Trắng noãn như tuyết, mùi thơm ngát hơn mai.

Còn sống vì hoa thích, đối với lần này ngày bồi hồi.”

Hợp với ý câu thơ, hợp với tranh thủy mặc thanh hoa thanh nhã, cộng thêm hình cánh hoa bên bồn, lập tức có vẻ mới lạ rất thú vị. Sở Sở lấy thủy tiên tách rễ gồm bùn đất tách ra từng cây, làm hết sức cẩn thận không làm rơi rễ hành. Để nó sinh trưởng tự nhiên, đưa đến tác dụng chống đỡ. Vả lại tương lai cảm giác phân bộ có tầng thứ, từ phía trước rễ cẩn thận đem cây cắt ra, cắt đến cuống hoa. Như vậy tương lai lá quăn xoắn cùng cuống hoa uốn cong theo ý mình, cuối cùng dùng lưỡi dao nhỏ từ dưới đi lên, từ từ tỉ mỉ từng tầng một bỏ đi từng lớp vỏ màu trắng, cho đến lộ ra lớp vỏ vàng nhạt, cứ như vậy đặt ở trong chậu nước đầy. (Ai muốn tìm hiểu thêm cách gọt củ thủy tiên thì coi cuối chương nhé!)

Ngày thứ ba lấy ra, dùng nước rửa cẩn thận, đặt vào bồn, toàn bộ sáu ngày Sở Sở tỉ mỉ chăm sóc bốn chậu thủy tiên này, tới ngày thứ bảy đã lộ ra hình rồi, lá cây xanh tươi ướt át mọng nước, cùng với hoa trắng như tuyết, đều vô cùng đẹp, so với bông tuyết đang bay ngoài cửa sổ, thủy tiên có vẻ tư thái trội hơn, hết sức sinh động dồi dào.

Sở Sở cùng a mã thương lượng, hôm nay vừa đúng ngày a mã vào thành đưa đồ hiếu kính cuối năm, sẽ để cho a mã đưa trước cho Đông phủ hai bồn, dù sao đây là đường tắt duy nhất, nàng tỉ mỉ dùng vải bông bọc hai bồn, cầm sợi dây cố định ở trong toa xe, a mã còn đặt mua chút món ăn hiếu kính chủ tử, mạo hiểm đi trong gió tuyết. Nơi này không nói, Sở Sở tiếp tục giày vò thủy tiên.

Chỉ nói Đông lão hán kia, dọc theo đường đi âm thầm cao hứng, cảm thấy từ lúc lượm được khuê nữ Sở Sở này, nhà mình càng ngày càng có hi vọng rồi, nghĩ ông mặc dù không phú quý như chủ tử Đông phủ, cũng có chút kiến thức, ông cảm giác khuê nữ nhà mình cũng không phải là nha đầu bình thường, nhìn nàng mấy ngày nay, hiểu biết chữ nghĩa, nghĩ tới cô nương người Mãn ông, người tìm cả Tứ Cửu Thành, ngay cả hậu cung của Khang Hi gia, cũng còn không có mấy người biết chữ.

Huống chi có thể làm thơ văn, so với lông phượng sừng lân còn thừa thớt hơn, vả lại nhìn nha đầu này cũng rất có chủ ý, tuy nói đáng đáp bình thường chút, nói không chừng tương lai có thể chiêu người làm con rể,

hậu sự hai lão nhân mình cũng không buồn. Nghĩ đi nghĩ lại càng cao hứng, nhất thời cảm thấy cả người nhẹ tênh, roi ngựa giương nhẹ, chỉ chốc lát đã đến cửa ngách Đông phủ.

Đông lão hán dừng xe lại, chỉ thấy ở cửa ngách Đông phủ, đại quản gia Đông Phúc vừa đúng lúc ra ngoài, liếc thấy Đông lão hán nói:

“Lão Đông đầu có mấy ngày nhìn không thấy người, tinh thần phần chấn hơn nhĩ, đưa những thứ gì tới hiếu kính vậy?”

Đông lão hán khom người nói:

“Đại quản gia cực khỏe, cũng không có vật gì mới mẻ, chỉ là một chút món ăn, ít hoa quả, để cho gi cùng nãi nãi nếm chút thôi.”

Đông Phúc nói:

“Cái người này, trong một năm được thưởng bạc cũng không ít, cũng không có nam nữ để tiêu, người giữ lại mang vào trong quan tài sao.”

Vừa nói vừa vén rèm xe lên nhìn coi nói:

“Bọc vải bông này là đồ chơi kim quý gì vậy?”

Đông lão hán mỉm cười, lên xe cỡi sợi dây ra, bưng ra một chậu, nhẹ nhàng vạch một góc vải bông ra, một mùi thơm ngát sâu kín ngay sau đó nhẹ nhàng lan ra ngoài.

Đông Phúc rộng mở mặt bên nhìn kỹ, thấy là hoa thủy tiên trồng trong bồn sứ thanh hoa, bồn hoa này có vẻ khác lạ, có phong vận.

“Ui, đây chính là cái chơi thật khá nha.”

Đông Phúc cẩn thận nhận lấy, cười nói:

“Lão năm nay hiếu kính tốt hơn, nhắc tới thủy tiên trong phủ cũng bày không ít, đặt mua mười lượng bạc một chậu, so với bồn này của người cũng kém hơn nhiều, được, người chờ, ta đem hai bồn này bưng vào, vừa đúng lúc Tứ gia ở đây, nếu vào mắt a ca, thì tiền thưởng năm nay của lão hán người liền lãi to rồi..”

Vừa nói vừa gọi tới hai gã sai vặt cẩn thận bưng vào trạch môn.

*Cách gọt củ hoa thủy tiên:

Bước 1: Chuẩn bị

- Củ thủy tiên: Củ hoa tốt là củ hoa to, mập, xốp, cân đối và không có quá nhiều nhánh. Hiện nay giá một củ thủy tiên khoảng từ 25.000 - 35.000đ.

- Các dụng cụ

Bước 2: Làm sạch

- Củ thủy tiên có nhiều lớp vỏ giống hành tây, bao gồm một củ chính lớn nhất và những mầm sườn nhỏ ở xung quanh. Thân củ màu trắng sữa, vầng rễ già màu vàng ở đáy củ còn lớp rễ sau mọc ra sẽ có màu trắng muốt như sợi râu ông bụt. Ở giữa củ là lá non và các tia hoa nằm thẳng hàng.

- Khi đem về phải bóc bỏ lớp đất ở đáy củ và các rễ lá khô. Sau đó ngâm nước 48 tiếng cho vỏ củ hút nước căng mọng cho dễ gọt.

Bước 3: Bóc vỏ

- Lấy dao cẩn thận tách từng lớp vỏ

- Khía dao một đường tròn quanh củ, cách rễ khoảng 1cm.

- Nhẹ nhàng bóc tách từng lớp, từng lớp của củ thủy tiên. Khi đến gần giữa củ thì nên cẩn thận hơn để tránh cắt vào các bao hoa, cuống hoa và lá.

- Các mầm sườn cũng bóc vỏ như với củ chính.

Bước 4: Bóc bào mầm

- Khoét sâu các khe giữa bào mầm bằng dao vát rồi dùng mũi dao nhẹ nhàng rạch bào mầm để lộ lá và hoa. Chị em nên rạch một đường từ trên xuống dưới bên cạnh bào mầm trước thay vì rạch ở chính giữa. Thao tác này cần cực kì khéo léo vì khi gọt củ thủy tiên chỉ cần mạnh tay một chút thôi là củ hoa sẽ bị tịt.

Bước 5: Xén lá

- Việc xén lá thủy tiên giúp tạo hình để lá không mọc thẳng lên che lấp mất hoa. Một chậu thủy tiên đẹp thì lá nên mọc thấp và uốn lượn đẹp mắt ở phía dưới. Dùng dao xén dọc theo chiều dài của lá cho tới tận cuống lá. Để tạo cong hình móc câu thì gọt, cạo một chút đằng sau lá từ ngọn lá cho tới giữa lá hoặc tới gốc lá. Còn khi xén lá đi từ 1/3 tới 1/2 độ rộng của lá từ ngọn lá cho tới gốc lá sẽ được hình vòng tròn.

Bước 6: Làm sạch

- Sau khi gọt củ thủy tiên xong phải vệ sinh sạch sẽ và ngâm củ thủy tiên vào nước.
- Thủy tiên cần nước sạch và trong, nếu dùng nước máy thì phải để vài ngày trước khi sử dụng cho bay hết hơi clo. Cứ khoảng 8 tiếng thì dùng chổi bông cọ rửa và thay nước một lần trong hai ngày đầu tiên.
- Nếu nước có hiện tượng vẩn đục phải xem củ có bị thối hay không. Nếu có, cắt bỏ phần thối và rửa bằng nước muối loãng.

Bước 7: Thủy dưỡng

- Sau 2 ngày, đưa củ ra chậu cần đưa củ hoa ra chậu. Đặt củ nằm ngang và hướng mặt cắt gọt lên trên đồng thời phủ một lớp bông, vải len hay giấy ướt lên mặt cắt để tránh củ bị thâm đen.
- Sau 3-4 ngày các vết cắt liền sẹo thì mới đưa ra ngoài trời. Tuy nhiên, tránh ánh nắng trực tiếp, mưa gió. Hàng ngày, cần thay nước sạch và chú ý tạo hình lá, hoa theo ý muốn.

Bước 8: Chăm sóc

- Thông thường, thời tiết ở miền Bắc sẽ gọt củ thủy tiên vào khoảng từ mùa 5 đến mùa 9 tháng Chạp. Trời nóng ẩm thì nhanh hoa, trời lạnh thì chậm hoa - đây là nỗi băn khoăn của những người sành chơi khi quan niệm xưa cho rằng hoa thủy tiên nở đúng giao thừa sẽ mang lại may mắn cho cả năm.
- Chúng ta có thể điều chỉnh nhiệt độ để phần nào ra hoa đúng dịp như ý muốn. Nếu cần ra hoa sớm thì ngâm hoa nước ấm, ban ngày phơi nắng, ban đêm che giấy rồi dùng đèn chiếu sáng. Nếu củ ra hoa muộn thì ngâm ở nước lạnh 15°C, và để ở chỗ tối, râm mát.

Chúc các bạn thành công và có nhiều lộc trong năm mới với cây hoa thủy tiên nở đúng đêm giao thừa!

Gọt củ thủy tiên thành công là phải có đủ các yếu tố: hoa nở đúng dịp Tết, lá ngắn hoặc uốn lượn uyển chuyển tùy vào cách tạo hình. Bộ rễ trắng, mảnh, trong và dài.

Chương 3. Bạc Thanh triều thì ra không khó kiếm

Đông lão hán nhìn Đông Phúc đi vào, mình còn lo lắng gì nữa, xem ra nữ nhi Sở Sở này là một phúc tinh a, đây cũng không phải đồ mới mẻ gì, thế nhưng vào mắt đại quân gia - luôn luôn mắt cao hơn đầu. Không nói Đông lão hán âm thầm kinh ngạc, còn có Đông Phúc bưng hai chậu thủy tiên này đi vào phòng khách mà lòng vui mừng khắp khởi không thôi. Thấy Tứ a ca cùng nhị lão gia nhà mình đang nói chuyện, tươi cười kêu gã sai vặt đem thủy tiên đặt ở trên bàn con, cúi chào nói:

“Bẩm lão gia, Đông lão đầu trồng rau đưa hiếu kính cuối năm tới, nô tài nhìn cái này mới mẻ thì mang cho ngài xem. Ngài cùng Tứ a ca cũng nhìn một chút.”

Vừa nói vừa lệnh gã sai vặt từ từ mở vải bông ra, mở từng tầng vải bông, hai bồn thủy tiên tư thái uyển chuyển đáng đẹp liên lộ ra, mùi thơm thanh thúy, phía trên rất nhiều đóa hoa đang hé nở, năm sáu cánh hoa màu trắng sữa, chính giữa là cánh hoa vàng tròn xoe, tâm là nhụy hoa thắm đậm phần mìn vàng nhạt, rễ hoa ở trong chậu sứ thanh hoa tinh xảo, rễ phiêu ở trong nước trong, không thấy một chút bụi bặm, toàn thân cũng không tươi chói mắt, nhưng lúc nào cũng phảng phất mùi thơm ngát lại thấm vào ruột gan.

Tứ a ca thấy hai chậu thủy tiên này xác thực không giống vật phàm, chậu hoa càng thêm tinh xảo mà đẹp đẽ, nhìn kỹ phía dưới, không phải là đồ sứ gì hiếm có, chỉ là chút sứ thô của dân thường đốt, nhưng lại thẳng ở mối mẻ, diệu kỳ, trên bồn chỉ là tranh thủy mặc họa mai lan, trên mỗi bồn đối ứng đề đôi câu thơ, một chậu là:

“Lạc Phổ Lăng Ba nữ, đón gió đông mà nở.”

Một cái khác đề là “Mỗi hoa đều như chén nhỏ, cây như ngọc” hiển nhiên là một bài thơ đã tách ra, gồm bốn câu thơ. Nhìn tứ quân tử mai lan trúc cúc này, cũng chỉ mới có mai lan, nhất thời hiểu là còn có hai bồn hoa ứng hai câu thơ nữa, ý câu thơ này viết không tầm thường, thật là mình chưa từng học qua, rất có phong vận của thủy tiên, làm người ta không tự chủ được muốn thưởng thức toàn bộ thơ tả cảnh.

Mỉm cười nhìn Đông Phúc một cái, nói:

“Còn có hai bồn nữa cũng trình lên đi”

Đông Phúc sững sốt vội nói: “Bẩm Tứ gia chỉ có hai bồn này thôi”

Đông lão gia quan sát Tứ a ca chốc lát, thấy hần mặc dù không lộ vẻ mặt gì, nhưng trong mắt toát ra ý thưởng thức mỉm cười rất rõ ràng, âm thầm suy nghĩ vị hoàng a ca này, quả là nhân vật khó đoán, mặc dù mới 26 tuổi, tâm tính lại cực kỳ khó nắm bắt, không dễ dàng lộ hỉ ái ố. Hôm nay ngược lại hướng về phía hai bồn hoa hiện ra vẻ mặt hiếm có này, đúng là ngàn năm khó gặp, không bằng đưa cho hần là xong. Nhìn lướt qua thủy tiên trên bàn con, xác thực không giống với trong phủ, xinh đẹp hiếm thấy, cũng không biết Đông lão đầu tìm ở đâu, đợi kêu đi vào hỏi một chút, nếu thật có hai bồn khác, liền đều lấy hết tặng cho Tứ a ca chẳng phải rất tốt sao, nghĩ đến chỗ tốt này, mỉm cười phân phó Đông Phúc đi ra ngoài truyền người vào.

Lại nói lúc này Đông lão hán đang chờ hồi lâu, thấy Đông Phúc vội vã chạy ra ngoài, cười nói với ông:

“Lão Đông đầu người hôm nay thật có phúc, thế nhưng lại vào mắt Tứ gia chúng ta, giờ muốn truyền người đi vào, đợi một lát lấy phần thưởng, cũng đừng quên ta, mau mau theo ta vào đây đi.”

Đông lão hán vừa đáp ứng vừa bước vào Đông phủ, tuy nói thường xuyên đến, nhưng chân chính đi vào chính đường trong phủ thì là lần đầu, cũng không dám nhìn chung quanh, cúi đầu theo sau Đông Phúc, không lâu lắm đi tới một viện rất trang nhã, rộng rãi, xuyên qua hành lang bên cạnh, lúc này mới đến mái hiên bên ngoài phòng khách. Đông Phúc lệnh ông chờ đợi, mình đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau bên trong gọi truyền, lúc này ông mới khom lưng đi vào.

Thấy hai bên ghế thái sư có hai người ngồi, phía tây là nhị lão gia ông nhận biết, phía đông là nam tử trẻ tuổi, thường phục màu xanh, uy nghiêm lạnh lùng, phía sau đứng thẳng một người hầu mặt trắng không râu, nhất thời hiểu, vậy đại khái đây chính là Tứ a ca của đương kim Khang Hi gia.

Ghế thái sư

Vội đi về phía trước mấy bước, té quỵ xuống đất

“Tứ a ca cát tường, Nhị lão gia an khang.”

Tứ a ca hơi giơ tay lên, Đông lão hán lúc này mới đứng lên, cúi đầu xuống không dám vô lễ. Đông lão gia cười nói:

“Lão Đông đầu có mấy ngày không thấy, khí sắc người càng ngày càng tốt, kêu người đi vào cũng không có phân phó khác, chính là hỏi người một chút, hai chậu thủy tiên này rất đẹp, từ đâu có được, nói chỗ đi, ta sai Đông Phúc cũng đi đặt mua thêm, lễ mừng năm mới cũng thêm chút hỉ khí.”

Đông lão hán run run rẩy rẩy nói:

“Không đối gạt nhị lão gia, đây là khuê nữ nhà nô tài nghịch ngợm, nhờ Ô Trát Kéo ở thôn trang phía tây đốt mấy bồnthô, nô tài nhìn thấy đẹp nên mới lấy ra hiếu kính.”

Đông nhị lão gia nghe tới đây cười ha hả nói:

“Lão nô này chớ có lừa gạt chủ tử, người nào không biết người tuyệt hậu không có nam nữ, lại nói khuê nữ, thật sự buồn cười, “

Đông lão hán vợ nói: “Nhị lão gia không biết, chỉ vì một tháng trước phu thê lão nô, ở hồ bên cạnh cứ được một cô nương không cha không mẹ. Cô nương kia tỉnh lại cũng không nhớ thân thể của mình, chỉ nhớ rõ tên cùng phụ mẫu đều mất, phu thê lão nô thương nàng không chỗ nương tựa, vui vẻ nhận làm khuê nữ, cũng mong sau này trăm tuổi có một người cùng viếng, đã báo hộ tịch, vốn định hôm nay báo cho Đông quán gia.”

Nhị lão gia nghe được điểm này gật đầu nói:

“Người thật có phúc, nhìn cái này là biết nha đầu này cơ trí, ngày mai mang đến, nếu nhìn tề chỉnh, vào phủ làm đại nha đầu cũng là phần số của người rồi.”

Đông lão hán len lén toát mồ hôi, thầm nghĩ mặc dù tiếp xúc chỉ hơn một tháng, nhưng tính tình Sở Sở nhà mình bao nhiêu cũng có thể nhìn ra một hai, không phải là người chịu làm nô, lại nói trong đại trạch môn này chuyện xấu xa từ trước đến giờ không nói hết, phải trốn xa chút mới bình an vui sướng. Nghĩ đến chỗ này vợ nói:

“Hồi nhị lão gia, ngài cất nhắc con bé là thiên đại tạo hóa của con bé, nhưng nha đầu kia dáng dấp rất là bình thường, trừ nhận biết mấy cái chữ, thì không có gì hơn, ngay cả nha đầu nhóm lửa trong phủ, nhìn cũng tề chỉnh hơn con bé, con bé cũng chỉ là nha đầu nông thôn không thên mặt bàn thôi.”

Lúc này Tứ a ca nói:

“Câu thơ trên bồn này là nha đầu nông thôn kia nghĩ ra được, thật là người hiểu biết chữ nghĩa, trong nhà của người còn có hai bồn phải không?”

Đông lão hán nói: “Thưa vâng, Tứ gia sao liền biết được trong nhà lão nô còn nữa vậy?”

Tứ a ca khẽ mỉm cười nói:

“Câu thơ trên bồn này chỉ có hai câu, hai câu còn lại nhất định là ở trên hai bồn khác, điều này cũng không khó đoán.”

Đông Nhị lão gia nói: “Ta nói lão Đông đầu, nha đầu kia người không bỏ được coi như xong, hai chậu thủy tiên khác sáng mai đều đưa đến trong phủ Tứ gia, tất nhiên người phải hiểu kính chủ tử rồi, theo như kiểu dáng hôm nay người đưa tới, đặt mua 50 bồn nữa trước năm mới đưa tới, yên tâm không lấy trắng của người, cũng theo như lệ mừng năm mới trong phủ cho người, để cho người dư dả chút, cho nha đầu kia nhà người thêm chút đồ cưới.”

Đông lão hán vui mừng quá đổi dập đầu tạ ơn, theo Đông Phúc lui ra ngoài.

Tới bên ngoài cửa sách, kéo lấy Đông Phúc lấy ra một hà bao kín đáo đưa cho hắn nói:

“Đại quán gia cực khổ, nhờ có ngài, lão hán mới có cái tiện nghi này, ngài chớ chê ít, năm trước khẳng định còn có hiếu kính.”

Đông Phúc đếm có hai mươi lượng, mỉm cười thu vào trong lòng cười nói:

“Lão là một người thành thật, thủy tiên kia cũng mới lạ, vừa vào tới mắt Tứ a ca, nhìn bề ngoài cũng cần phải trị giá chút bạc.” Vừa nói từ tay áo lấy ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng quảng cho Đông lão hán: “Đây là lão gia đáp ứng người tiền đặt cọc, mất thấy sắp hai mươi tháng chạp rồi, người cũng nhanh nhẹn một chút, 50 chậu thủy tiên kia nhanh chóng đặt mua, nếu mà trễ chuyện đón năm mới trong phủ, người chỉ có nước ăn tội không dậy nổi.”

Đông lão hán nhận lấy ngân phiếu, đem bên trong kín đáo đưa cho Đông Phúc, lúc này Đông Phúc ngược lại không có nhận vậy vậy tay áo cười nói:

“Lão quanh năm suốt tháng cũng không kiếm được bao nhiêu bạc, đây là tạo hóa nha đầu nhà người, hôm nay không cần người hiếu kính, làm xong chính là cảm ơn ta

Đông lão hán lúc này mới thiên ân vạn tạ cáo từ, dọc theo đường đi thăm nghĩ 50 bồn chính là năm trăm lượng a, mình đưa một năm đồ ăn cộng thêm tiền thưởng một năm, cũng chỉ chừng năm mươi lượng, giảm đi tiền cảm tạ còn dư lại vào trong tay một năm ước chừng chỉ có hai mươi lượng. Sở Sở mân mê mấy chậu thủy tiên này, chính là mấy trăm lượng, mình tới già nhất được khuê nữ này quả thực là tài thần a.

Huống chi nha đầu này cơ trí lại hiểu thuận, trong đầu đầy mưu ma chước quỷ nhìn liền vui vẻ, con bé này nhất định là Phật tổ thương tiếc hai lão không chỗ nương tựa, nên tặng Sở Sở làm khuê nữ của mình. Nghĩ đi nghĩ lại bất giác đọc mấy trăm tiếng a di đà Phật, chợt nhớ tới chuyện Sở Sở giao phó cho mình, mỉm cười lại đi vòng qua tập thị mua chút ty tuyến màu sắc rực rỡ, cao hứng về nhà.

Lúc này Sở Sở cùng Đông đại nương đang ở nhà trong chờ Đông lão hán, cả hai đều ở trong phòng của ông bà, trong tay Đông đại nương đang làm giày vải bông cho Sở Sở, cành hoa sen thêu trên mặt gấm căn bản đã thành hình, chỉ chờ vá đáy giày vào là xong, Đông đại nương cầm đáy giày lên nhiều lần, không khỏi cười mà nói:

“Nha đầu con mặc dù không biết làm nữ công, nhưng rất thông minh, nhìn kiểu dáng giày vải bông này, chính là tất cả phúc tấn cách cách các phủ chỉ sợ cũng không có dùng qua, nhìn vừa đẹp mắt vừa ấm áp.”

Sở Sở cũng tiến lên trước quan sát chốc lát, nhìn so với giày tuyết ở hiện đại căn bản không sai biệt lắm, đáy màu đen hợp với bề mặt thanh hoa, cũng có chút phong tình dân tộc, thăm nghĩ:

“Cái này thì có cái gì ly kỳ, ở hiện đại năm nay đầy đường đều là loại giày vải bông này, vừa mềm mại lại thoải mái, ở nơi này lại là vật mới mẻ, nếu không nói cũng nguyện ý xuyên qua, không để ý là có thể tạo ra cái phát minh mới.”

Nghĩ đến chỗ này, cười hắc hắc, liếc thấy nồi thịt xương hầm trên chậu than bên chân, mùi thịt nồng đậm nhẹ nhàng tỏa ra, vui vẻ cầm nắp nồi lên, bỏ vào một chút đậu cô-ve cùng cà tím quấy mấy cái, lại đun nắp lại lần nữa, vừa coi chừng lửa vừa nhìn món ăn. Đông đại nương xem sắc trời bên ngoài một chút nói:

“A mã con đi thời gian cũng không ngắn, thường ngày lúc này nên sớm đến nhà, hôm nay thế nào còn chưa có trở lại?”

Đang nói thì nghe thấy bên ngoài sân có âm thanh dừng xe truyền đến, chỉ chốc lát sau cửa viện liền bị đẩy ra, hai mẫu nội vàng đi ra ngoài đón. Sắc mặt Đông lão hán vui mừng đến trước nhà, Sở Sở tiến lên giúp đỡ tháo xuống túi đồ trên đầu vai a mã, một nhà ba người đi vào trong đông ốc, Sở Sở đỡ a mã ngồi ở trên giường gạch, động thủ cởi giày bông vải đã thấm ướt cho a mã, thả vào bên cạnh chậu than, Đông đại nương cầm lấy một áo bông hơi cũ cho Đông lão hán bao lấy chân, lại đem một ly trà gừng còn nóng đưa cho lão hán mới nói:

“Hôm nay sao trễ vậy, trên đường bị trì hoãn sao?”

Đông lão hán cười ha hả chỉ vào Sở Sở nói:

“Trì hoãn ở nơi đó, là hai bồn hoa nha đầu này nghịch ngợm, được Tứ gia thích, nhị lão gia liền đặt mua thủy tiên dùng trong lễ mừng năm mới trong phủ thưởng cho ta, một chậu mười lượng bạc muốn 50 bồn lận.”

Sở Sở nghe được chuyện này thì mừng rỡ hỏi: “Lúc nào đưa đi?”

Đông lão hán thở dài nói: “Nhưng mà, chính là thời gian gấp gáp chút, mười ngày nữa sẽ phải đưa sang, nha đầu con xem có thể hoàn thành sao?”

Sở Sở suy nghĩ một chút, đáy bồn ngược lại dễ dàng, làm xong hình dáng, là Ô đại thúc có thể đốt xong, nhiều lắm là ba ngày cũng đủ rồi, phiền toái là thời gian gọt củ thủy tiên lâu chút, nếu là giống như hiện đại tìm vài thợ thủ tạm thời, mình dạy bọn họ một ngày cũng liền không sai biệt lắm, đến lúc đó cho nhiều chút tiền, khi động thủ mình chỉ điểm điểm quan trọng, chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

Nghĩ tới vui vẻ cùng a mã ngạch nương thương lượng một chút, a mã cười nói:

“Đây cũng là chủ ý rất tốt, bên ngoài thôn trang ở phần lớn là tá điền Đông phủ, vào mùa đông mấy nhà kia cũng không phải nhàn rỗi, tìm mấy người khéo tay đáng hoàng, vừa dạy thủ nghệ vừa cho tiền bạc, vậy còn không được sao, chỉ là tay nghề này của nha đầu nhà ta nếu là truyền ra ngoài, về sau không còn công

việc này để làm rồi, a mã ngạch nương thì không có gì, những năm này để dành hậu sự cũng không xê xích gì nhiều, chính là thấy nha đầu con một mảng tâm lớn, sợ rằng không muốn chỉ có như vậy thôi.”

Sở Sở nháy mắt mấy cái cười nói:

“A mã không cần phải lo lắng, chuyện này cũng chỉ được lợi một quý này thôi, nội hành vừa nhìn sẽ biết, nào tính là nghề nghiệp lâu dài, hơn nữa mấy bồn này được tâm phía trên, cũng không phải là nhìn trúng hoa nhiều mới lạ, nói một cách thẳng thà do đáy bồn cùng mấy câu thơ kia mới đáng tiền.”

Chương 4. Món tiền đầu tiên nhờ có Tứ Tứ

Đông lão hán gật đầu nói:

“Vậy thì tốt, ngày mai a mã sẽ đi thôn trang bên ngoài tìm hai người lanh lẹ đến cho con.”

Vừa nói lại lấy ra mấy bó ty tuyến lớn mua ở chợ đưa cho Sở Sở, Sở Sở nhận lấy để ở trong tay nhìn kỹ, thấy có mấy chục sợi tơ hồng, sáng bóng, mím cười rút ra mấy sợi nhỏ loay hoay trong chốc lát, ra được một nơ kết Trung Quốc đơn giản xinh đẹp, Đông đại nương ngạc nhiên nhìn nhìn nói:

“Nha đầu, con không biết làm nữ công, nhưng lại rất khéo tay, thắt rất đẹp mắt, nếu kết hợp với chút lưu tô thì càng đẹp.”

Kết Trung Quốc -

Lưu tô -

Sở Sở hơi mím cười nói: “Đúng vậy, ngày mai con phải phiên Ô đại thúc, đốt vài loại hạt châu bằng sứ gắn vào chuỗi lưu tô mới dễ nhìn, nhờ a mã mua những thứ này cũng là nhân rồi đùa bốn chơi thôi, đợi đến lễ mừng năm mới thì nữ nhi làm nhiều treo trên tường, nhìn cũng càng cát tường phải không?”

Vừa nói đem ty tuyến để qua một bên, đem món ăn hằm trên chậu than cẩn thận bưng lên đặt ở trên bàn kháng, Đông đại nương đẩy lò lại gần cho ấm. Ba người vừa nói cười vừa ăn cơm tối

Lại nói Tứ a ca Dân Chân, hôm nay vốn thay hoàng ngạch nương mình - Đông quý phi - đi Đông phủ thăm lão phu nhân, thuận tiện thương nghị chuyện mừng hai Quý Phi sẽ tới thăm viếng, cũng lấy được hai chậu thủy tiên từ chỗ Đông Quốc Đống. Về tới trong phủ mím cười lệnh Cao Vô Dung sai nô tài đặt ở trong thư phòng, mình cất bước hướng viện đích phúc tấn Na Lạp thị đi tới.

Xuyên qua cổng nguyệt lượng phía đông, đã nhìn thấy Na Lạp thị mang theo hai đại nha hoàn đang đứng đợi rồi, thấy Tứ a ca đi vào mím cười nhún chân phát khăn làm lễ ra mắt, lúc này Tứ a ca mới khẽ mím cười giờ tay lên nói:

“Phúc tấn không cần đa lễ.”

Cổng nguyệt lượng-

Na Lạp thị đứng dậy phục vụ ở một bên, âm thầm quan sát Tứ a ca, thầm nghĩ: hôm nay thần sắc ngược lại hiếm thấy, chắc là được vật gì hợp ý đây, mình từ mười tám tuổi gả cho Tứ a ca tính tới nay cũng chín năm rồi, đối với tính tình Tứ a ca không dám nói hiểu vô cùng thấu đáo những cũng được tám chín phần mười. Gia nhà mình là bất động Minh Vương, cao ngạo lạnh lùng, trừ đối với Đông quý phi còn thêm chút tình cảm, đối với người khác đều là một dáng vẻ lãnh đạm hờ hững.

Với nữ sắc càng lãnh đạm hơn, nói ra tuy bất kính nhưng khi ở trên giường triền miên cũng chỉ làm có lệ để sinh con nối dõi, vô cùng nghiêm túc không có một chút tình thú, so sánh với Phật gia trong miếu cũng không khác là bao, tính cách như một pho tượng đất. Trừ năm ngoái ban sai được Hoàng thượng thưởng một chuỗi Phật châu bên ngoài, nhìn có chút cao hứng giống như hôm nay, buồn bực trong lòng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cần vị gia này cao hứng mình cũng liền tự tại chút, mím cười vây quanh Tứ a ca vào nhà truyền lệnh dọn thiện.

Sau khi ăn xong Tứ a ca luôn luôn kiên trì đi đến thư phòng đọc sách, khi Cao Vô Dung vén rèm thì một mùi thơm thoang thoang trong lành truyền đến, làm tinh thần người ta không khỏi chấn động. Tứ a ca quan sát một vòng, thấy hai chậu thủy tiên đã bày ở trên bàn mình bình thường hay viết chữ, thêm ánh sáng mờ mịn của đèn lưu ly trên bàn, tạo nên một loại không khí như mộng như ảo.

Tứ a ca ngồi vào trước án cẩn thận quan sát nửa ngày, nhìn cánh hoa màu trắng mềm mại một chút, lại quan sát đáy bồn nhả trí tứ khí (lịch sự tao nhã thanh tú) một chút cùng câu thơ trên bồn, càng xem càng cảm thấy thích, nhớ tới Đông lão hán làm việc cho Đông Quốc Đông, bỗng đứng trong nội tâm khê động, phân phó:

“Cao Vô Dung đem Văn Viễn gọi tới.”

Cao Vô Dung đáp ứng một tiếng lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, một nam tử hơn ba mươi tuổi, bề ngoài bình thường khom người đi vào, quỳ một chân trên đất hành lễ:

“Nô tài Điền Văn Viễn gặp qua gia.”

Dận Chân giơ tay lên ý bảo hán miễn lễ, mỉm cười hỏi:

“Người hiện quản tiền bạc trong phủ, lễ mừng năm mới trong phủ năm trước, phải đặt mua bao nhiêu bồn thủy tiên?”

“Hồi bẩm gia, nếu vẫn như lệ năm cũ, cần đặt mua chừng trăm bồn là đủ rồi.”

Dận Chân gật gật đầu nói:

“Năm nay liền đặt mua 120 bồn đi, các dạng khác không cần, người chỉ so theo kiểu dáng này đặt mua, chọn mười bồn xuất sắc xinh đẹp đưa đến Thừa Càn cung và Vĩnh Hòa cung của hai vị nương nương, còn lại người xem an trí đi.”

Điền Văn Viễn nhìn kỹ thủy tiên trên bàn một chút mới khom người lui ra ngoài, tới cửa tròn vội vàng kéo Cao Vô Dung lại, nhỏ giọng hỏi:

“Gia hôm nay sao hỏi chuyện nhỏ này, nhìn bồn thủy tiên trên bàn kia rất là tinh xảo, so với năm trước cực kỳ khác biệt, còn có mười ngày liền bước sang năm mới rồi, nói nô tài đi đâu tìm món đồ hiếm như vậy, Vô Dung ông phải chỉ cho huynh đệ đường sáng tiện nghi đi.”

Cao Vô Dung cười nói: “Thật ra thì điều này cũng không khó, sáng mai sẽ có người đưa hai chậu thủy tiên tới đây, đó là nô tài Đông phủ, người chỉ cần đem bạc cho hán đặt mua là được.” Điền Văn Viễn cười hắc hắc liền tiếp rời đi.

Lại nói một nhà Sở Sở, ăn cơm xong, Đông lão hán nói lại tỉ mỉ chuyện ngày hôm nay, Sở Sở nghe được a mã sáng mai muốn đi tặng hoa cho phủ Tứ a ca, đại hỉ mà nói:

“Đây chính là may mắn ai cũng không ngăn được, đồ nơi này vừa được Tứ gia đặc ý, đoán chừng việc cần làm năm nay cũng sẽ rơi trên người chúng ta, đến lúc đó a mã chỉ để ý việc kế tiếp, nữ nhi tự có biện pháp.”

Ba người thương lượng một hồi, vui vẻ đi nghỉ ngơi. Sở Sở nằm ở trên giường gạch dừng nói hưng phấn, thâm nghĩ phát tài cũng quá thuận, Ung Chính tương lai cũng tới ủng hộ, nghĩ phần đặt làm ở phủ Tứ gia thế nào cũng so với Đông phủ nhiều hơn, ít nhất cũng phải chừng trăm bồn, đây là bao nhiêu bạc, một ngàn lượng a, làm hai đơn hàng này khấu trừ tiền vốn ban đầu, lợi nhuận thế nào cũng có thể còn dư lại trên dưới 1300 lượng, cộng thêm cầm ba trăm lượng chính là 1600 lượng, đổi thành nhân dân tệ đó chính là 240 ngàn đồng nha.

Hai tháng kiếm 240 ngàn đồng, ở hiện đại trừ cướp ngân hàng mới may ra kiếm hời được ngần đó, cái giai đoạn tích lũy ban đầu này căn bản coi như là qua, nên suy nghĩ một chút bước kế tiếp rồi, nghĩ đi nghĩ lại bất tri bất giác đã ngủ quên mất.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng Đông lão hán vội vàng chuẩn bị xe đưa hai bồn thủy tiên cho phủ Tứ gia trước, quả nhiên như Sở Sở dự đoán, được đặt mua thêm 120 bồn, Điền quản gia kia thật là khách khí, mình hiểu kính ngân lượng cũng kiên quyết không thu, chỉ tinh tế giao phó, trừ mấy bồn nhả ý giống như ban đầu, thêm vài bồn mang không khí vui mừng.

Bởi vì phải kính lên trên, Đông lão hán run run rẩy rẩy đáp ứng thôi lui khỏi phủ, trên đường về nhà vừa vui vừa lo, thâm nghĩ mấy bồn kính lên này khẳng định đưa vào trong cung, phía dưới mí mắt Khang Hi gia, làm xong tất nhiên có thể mang đến vận số lớn hơn, nhưng nếu gây chuyện không tốt cũng là quan hệ đến

tánh mạng. Thôi, hôm nay nghĩ gì cũng không kịp rồi, hay cứ làm xong chuyện trước mắt mới quan trọng hơn, nghĩ đến chỗ này, mỉm cười hất ra ưu phiền, giục ngựa chạy nhanh ra ngoài thành.

Sở Sở ở nhà đem một ít giỏ thủy tiên lấy ra, vừa gọt vừa dạy ngạch nương phương pháp, mắt nhìn sắc trời gần buổi trưa, thủy tiên đã gọt xong hơn nửa giỏ. Sở Sở đếm đoán chừng được khoảng 50 bông, đều đặt ở trong một chậu nước lớn, chờ a mã mua thêm về lại gọt tiếp, hai mẹ con dọn dẹp đang chuẩn bị làm chút đơn giản lấp đầy bụng.

Một hồi tiếng ngựa hí truyền đến, chỉ chốc lát sau, cửa viện bị đẩy ra, a mã cùng hai cô nương một lớn một nhỏ xách theo mấy giỏ thủy tiên đi vào. Sở Sở tiến lên tò mò quan sát hai cô nương, thấy trước mặt một hơi lớn hơn chút, ước chừng hai mươi, phía sau một hơi nhỏ hơn, đoán chừng cũng khoảng mười hai mười ba, quần áo rất cũ rách, mặc áo bông quần bông tà khâm* màu sắc thực sự nhìn không ra màu ban đầu rồi, đầu gối cùng nơi bả vai vá vài miếng vải, ống tay áo cùng vạt áo cũng rách nát lòi bông bên trong ra.

*Áo bông tà khâm -

Cô gái lớn hơn chải bím tóc dài, dùng một sợi dây màu hồng đã cũ cột lại, sắc mặt có chút vàng đen, chỉ có một đôi mắt sáng ngời thấu đáo, cả người lộ ra một sự tang thương, giới giang lại dịu dàng dễ thân, cô gái nhỏ hơn thì có vẻ hoạt bát, một đôi mắt linh lợi chuyển qua quan sát Sở Sở, trên mặt có chút tàn nhan nhàn nhạt lại lộ thêm vẻ dí dỏm đáng yêu.

Mấy người đến đông ốc, ngồi trên giường gạch, Sở Sở bưng lên trà gừng ấm áp, Đông lão hán lúc này mới chỉ vào hai tỷ muội nói:

“Sở Sở đây là hai tỷ muội chạy nạn từ Trục Đãi Sơn Đông tới, hôm kia đi tới phụ cận, tỷ tỷ bị đói bất tỉnh ở trước nhà Ô đại thúc con, là Ô đại thúc con cho một ít thức ăn, lại chứa chấp ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, mới trở lại bình thường. Ô đại thúc con nơi đó, đều là nam tử, đang rầu thế nào an bài hai tỷ muội này, may sao lại gặp hôm nay a mã đi đặt bồn sứ cho con. Suy nghĩ công việc nhà mình càng lúc càng nhiều, a mã ngạch nương lớn tuổi cũng giúp không được con cái gì, hai nha đầu này nhìn sạch sẽ lanh lẹ, liền nói với Ô đại thúc con rồi, đều nhận, cùng con học chút thủ nghệ, đi theo con làm trợ thủ cũng được.”

Hai tỷ muội vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu nói:

“Xin lão gia chứa chấp, chúng ta tình nguyện cả đời làm nô tỳ phục vụ tiểu thư.”

Sở Sở nhất thời đầu đầy hắc tuyến, đây thật là niên đại không có nhân quyền a, nhìn có người quỳ lạy mình, cảm giác cả người không được tự nhiên, vội vàng đỡ hai tỷ muội dậy, cười nói:

“Không cần như thế, các em đã không có nơi an thân, liền làm bạn cùng ta đi, vừa đúng lúc ta cũng muốn tìm hai trợ thủ, các em liền làm theo ta là xong, về sau không cần nói cái gì làm nô làm tỳ, chúng ta đều là giống nhau không có gì khác nhau.”

Vừa nói vừa lôi kéo hai tỷ muội đi an trí trong phòng mình luôn.

Ba người nói chuyện một lát, Sở Sở giờ mới biết mọi chuyện hai tỷ muội trải qua, nhắc tới hai tỷ muội cũng đáng thương. Tỷ tỷ gọi Lý Đại Nữu hai mươi một tuổi, muội muội Lý Nhị Nữu chỉ có mười hai tuổi, nguyên là người Lý gia ở Trục Đãi Sơn Đông, mẫu thân mất sớm, hai tỷ muội chăm sóc phụ thân bị bệnh gian khổ sống qua ngày, năm ngoái Sơn Đông bị đại hạn hán, trong đất hạt thóc cũng không thu được, trong thôn có thể đi đều đi rồi, đầu năm nay phụ thân hai tỷ muội cũng không nhận được mất rồi.

Hai tỷ muội lúc này mới một đường đi tới kinh thành, nguyên trông cậy vào trong kinh phồn hoa tìm được công việc làm nha đầu có thể ẩn náu cũng không khó khăn, ai biết đi vào nơi này mới biết, nhà người có tiền muốn nha đầu đều là mua từ nhỏ, chính là cần dùng gấp, cũng muốn tìm mười tuổi trở xuống, hai tỷ muội chỉ có thể đến ngoài thành, lại đói lại lạnh lúc này mới té xỉu, được Ô đại thúc tốt bụng cứu.

Sở Sở lắng nghe xong thì rơi nước mắt, mình so sánh với hai tỷ muội này may mắn hơn nhiều, mỉm cười lau chùi nước mắt, kêu ngạch nương a mã cùng nhau ăn cơm trưa, người một nhà cộng thêm Đại Nữu Nhị Nữu đơn giản ăn chút. Đông lão hán đem việc cần làm của phủ Tứ gia tỉ mỉ nói cho Sở Sở, Sở Sở thâm nghĩ, đưa đến trong cung nhất định là Đông quý phi cùng Đức phi kia rồi.

Nhớ trong lịch sử Đông quý phi chết rất sớm, đoán chừng khoảng hai năm nữa, nương nương trong cung phần lớn là quý nữ người Bát Kỳ, không biết chữ gì, sợ rằng mình làm như hai bồn trước, cũng không tốt, làm cho mới lạ vui mừng ngụ ý cát tường mới có thể vượt qua kiểm tra, lại nói Tứ Tứ đó là tuyệt đối phải làm thật tốt, mặc dù mình không muốn cùng hắn có cái gì mập mờ, nhưng hắn là Ung Chính tương lai đó nha.

Nửa đời sau của mình ở Thanh triều cũng an ổn, người ở nhà cũng an ổn, nếu mà đắc tội hắn chỉ có con đường chết, nhớ trong phim điện ảnh và phim truyền hình, cung phi cũng thích đồ vật màu sắc tươi vui hạnh phúc, không bằng mình lấy tạo hình đầy bồn đáng yêu sắc thái diễm lệ, bên ngoài chế một ít kết Trung Quốc khéo léo tinh xảo ở phía trên....

Mỉm cười vội vàng nhờ a mã đi chỗ Ô đại thúc trước làm một ít đầy bồn tạo hình động vật nhỏ đáng yêu, phải làm nhiều con cọp, bởi vì năm nay ở Thanh triều cũng là năm con cọp, màu sắc phải xinh đẹp sắc sỡ, vàng nhạt, phấn hồng, đỏ thắm đều được, trước không cần viết thêm câu thơ chỉ vẽ chút sắc hoa thanh nhã đơn giản, dùng tranh thủy mặc thanh hoa làm là được, dù sao đồ đã tới tay rồi, đoán chừng Tứ Tứ sẽ không đi kiểm tra mỗi bồn, chỉ cần làm được nhã trí mới lạ là được. Mấy bồn khác lại thêm chút hạt châu bằng sứ màu sắc rực rỡ.

Thương lượng ổn thỏa, Đông lão hán liền vội vàng vàng đi, mấy người Sở Sở bận rộn một buổi chiều, cuối cùng đem đơn hàng của Đông phủ cùng phủ Tứ Tứ đều chuẩn bị xong, may nhờ có Đại Nữu cùng Nhị Nữu tay chân nhanh nhẹn có thể làm lưu loát, dạy một lần liền hiểu rõ, thậm chí làm nhanh và đẹp y như Sở Sở làm, Sở Sở âm thầm mừng rỡ.

Thầm nghĩ có hai người này cùng làm vô luận làm cái gì cũng thuận tay khá hơn rồi. Đến buổi chiều ba nha đầu ngồi ở đầu giường ấm áp đặt gần lò sưởi, Sở Sở dạy đồng tâm kết, Đại Nữu thật sự là người khéo tay, không chỉ học rất nhanh, còn tự mình làm ra rất nhiều dạng mới tinh xảo đa dạng, mắt thấy hai tỷ muội kia càng bận càng hăng hái. Sở Sở vội vàng ngăn lại nói đã đủ rồi, lúc này mới thôi.

Chỉ ba ngày, đầy bồn cùng hạt châu cũng làm xong hết, cả đóng trần đầy nửa phòng, Sở Sở đếm một chút đoán chừng khoảng 500 cái, một nửa thanh hoa, một nửa tạo hình động vật màu sắc rực rỡ, so lần trước tinh xảo hơn, vui vẻ gọi ngạch nương a mã đem thủy tiên mới vừa nhú ra lá xanh biếc, cũng dùng vải bông nhẹ nhàng bao quanh rồi đặt vào rương, mình và Đại Nữu Nhị Nữu chọn ít hạt châu màu đỏ tươi, gắn lưu tô vào đồng tâm kết, lại chọn 120 cái đầy bồn cùng thủy tiên đều dời đến trên xe, mình và Đại Nữu Nhị Nữu theo a mã đưa tới phủ Tứ a ca.

Hôm nay chính là hai mươi bốn tháng chạp, phần lớn việc cần làm trong triều đều đã ngừng, trong cung cùng tất cả các phủ đều vội vàng chuẩn bị công việc lễ mừng năm mới, thôn trang các nơi, nô tài thể diện muốn hiếu kính cuối năm, cũng đều vội vàng đưa đến trước mặt tất chủ tử của các phủ.

Lúc này vẫn chưa là Ung Hòa cung, bây giờ vẫn còn là phủ bồi lặc, trước cửa ngách đã sớm sắp xếp hàng dài, đợi Sở Sở đến thì chỉ có thể dừng ở phía xa xa mà chờ đợi, Đông lão hán giao phó ba người mấy câu, phải đi giao bài tử, đến trước cửa, Đông lão hán thấy Điền quân gia đang ở nơi này chỉ huy bọn ai vật thẩm tra đối chiếu từng nhà một, mỉm cười đi tới mấy bước, cúi chào cười nói:

“Đại quân gia cát tường.”

Điền Văn Viễn ngẩng đầu nhìn lên, thấy là Đông lão đầu mỉm cười giơ tay lên cười nói:

“Lão tới đúng lúc, gia nhà chúng ta hôm nay đang ở bên trong tự mình chuẩn bị kính lên gì đó đây.”

Vừa nói vừa thả sổ sách trong tay ra, tự tay nhận bài tử, Đông lão hán lúc này mới đem xe chạy tới, ba người Sở Sở cũng đi theo sau xe. Sở Sở hơi đánh giá xung quanh, thấy nơi này đại khái là cửa hông nhỏ của Ung Hòa cung, trước cửa xe ngựa cùng người cũng rất nhiều, lại không ồn ào chút nào, có thể thấy được trong phủ Tứ Tứ rất có quy củ.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy mái cong lầu các bên trong, trước cửa có một nam tử trung niên đang đứng chờ, quét nhìn Sở Sở mấy lần, liền đi tới trước xe.

Điền Văn Viễn vung màn xe lên nhìn coi, chỉ nhìn thấy một cái rương lớn cùng nửa xe đầy bồn, mỉm cười nói:

“Lão Đông đầu, đây là chuyện gì xảy ra?”

Lão Đông vội nói: “Chỉ vì khí trời rét buốt, thủy tiên sợ đông lạnh, cho nên thả vào rương cho ấm, đợi dời đến trong nhà lão hán cùng khuê nữ lại sửa lại từng bồn là được.”

3. Chương 3: Bạc Thanh Triều Thì Ra Không Khó Kiếm

Đông lão hán nhìn Đông Phúc đi vào, mình còn lo lắng gì nữa, xem ra nữ nhi Sở Sở này là một phúc tinh a, đây cũng không phải đồ mới mẻ gì, thế nhưng vào mắt đại quân gia – luôn luôn mắt cao hơn đầu. Không nói Đông lão hán âm thầm kinh ngạc, còn có Đông Phúc bưng hai chậu thủy tiên này đi vào phòng khách mà lòng vui mừng khắp khởi không thôi. Thấy Tứ a ca cùng nhị lão gia nhà mình đang nói chuyện, tươi cười kêu gã sai vặt đem thủy tiên đặt ở trên bàn con, cúi chào nói:

“Bẩm lão gia, Đông lão đầu trồng rau dưa hiếu kính cuối năm tới, nô tài nhìn cái này mới mẻ thì mang cho ngài xem. Ngài cùng Tứ a ca cũng nhìn một chút.”

Vừa nói vừa lệnh gã sai vặt từ từ mở vải bông ra, mở từng tầng vải bông, hai bồn thủy tiên tư thái uyển chuyển đáng đẹp liền lộ ra, mùi thơm thanh thúy, phía trên rất nhiều đóa hoa đang hé nở, năm sáu cánh hoa màu trắng sữa, chính giữa là cánh hoa vàng tròn xoe, tâm là nhụy hoa thắm đậm phần mịn vàng nhạt, rế hoa ở trong chậu sứ thanh hoa tinh xảo, rế phiêu ở trong nước trong, không thấy một chút bụi bặm, toàn thân cũng không tươi chói mắt, nhưng lúc nào cũng phảng phất mùi thơm ngát lại thấm vào ruột gan.

Tứ a ca thấy hai chậu thủy tiên này xác thực không giống vật phẩm, chậu hoa càng thêm tinh xảo mà đẹp đẽ, nhìn kỹ phía dưới, không phải là đồ sứ gì hiếm có, chỉ là chút sứ thô của dân thường đốt, nhưng lại trắng ở mới mẻ, điệu kỳ, trên bồn chỉ là tranh thủy mặc họa mai lan, trên mỗi bồn đối ứng đề đôi câu thơ, một chậu là:

“Lạc Phổ Lăng Ba nữ, đón gió đông mà nở.”

Một cái khác đề là “Mỗi hoa đều như chén nhỏ, cây như ngọc” hiển nhiên là một bài thơ đã tách ra, gồm bốn câu thơ. Nhìn tứ quân tử mai lan trúc cúc này, cũng chỉ mới có mai lan, nhất thời hiểu là còn có hai bồn hoa ứng hai câu thơ nữa, ý câu thơ này viết không tầm thường, thật là mình chưa từng học qua, rất có phong vận của thủy tiên, làm người ta không tự chủ được muốn thưởng thức toàn bộ thơ tả cảnh.

Mỉm cười nhìn Đông Phúc một cái, nói:

“Còn có hai bồn nữa cũng trình lên đi”

Đông Phúc sững sờ vội nói: “Bẩm Tứ gia chỉ có hai bồn này thôi”

Đông lão gia quan sát Tứ a ca chốc lát, thấy hần mặc dù không lộ vẻ mặt gì, nhưng trong mắt toát ra ý thưởng thức mỉm cười rất rõ ràng, âm thầm suy nghĩ vị hoàng a ca này, quả là nhân vật khó đoán, mặc dù mới 26 tuổi, tâm tính lại cực kỳ khó nắm bắt, không dễ dàng lộ hỉ ái ố. Hôm nay ngược lại hướng về phía hai bồn hoa hiện ra vẻ mặt hiếm có này, đúng là ngàn năm khó gặp, không bằng đưa cho hần là xong. Nhìn lướt qua thủy tiên trên bàn con, xác thực không giống với trong phủ, xinh đẹp hiếm thấy, cũng không biết Đông lão đầu tìm ở đâu, đợi kêu đi vào hỏi một chút, nếu thật có hai bồn khác, liền đều lấy hết tặng cho Tứ a ca chẳng phải rất tốt sao, nghĩ đến chỗ tốt này, mỉm cười phân phó Đông Phúc đi ra ngoài truyền người vào.

Lại nói lúc này Đông lão hán đang chờ hồi lâu, thấy Đông Phúc vội vã chạy ra ngoài, cười nói với ông:

“Lão Đông đầu người hôm nay thật có phúc, thế nhưng lại vào mắt Tứ gia chúng ta, giờ muốn truyền người đi vào, đợi một lát lấy phần thưởng, cũng đừng quên ta, mau mau theo ta vào đây đi.”

Đông lão hán vừa đáp ứng vừa bước vào Đông phủ, tuy nói thường xuyên đến, nhưng chân chính đi vào chính đường trong phủ thì là lần đầu, cũng không dám nhìn chung quanh, cúi đầu theo sau Đông Phúc, không lâu lắm đi tới một viện rất trang nhã, rộng rãi, xuyên qua hành lang bên cạnh, lúc này mới đến mái hiên bên ngoài phòng khách. Đông Phúc lệnh ông chờ đợi, mình đi vào thông báo, chỉ chốc lát sau bên trong gọi truyền, lúc này ông mới khom lưng đi vào.

Thấy hai bên ghế thái sư có hai người ngồi, phía tây là nhị lão gia ông nhận biết, phía đông là nam tử trẻ tuổi, thường phục màu xanh, uy nghiêm lạnh lùng, phía sau đứng thẳng một người hầu mặt trắng không râu, nhất thời hiểu, vậy đại khái đây chính là Tứ a ca của đương kim Khang Hi gia.

Ghế thái sư

Vội đi về phía trước mấy bước, té quỵ xuống đất nói:

” Tứ a ca cát tường, Nhị lão gia an khang.”

Tứ a ca hơi gợn tay lên, Đông lão hán lúc này mới đứng lên, cúi đầu xuống không dám vô lễ. Đông lão gia cười nói:

“Lão Đông đầu có mấy ngày không thấy, khí sắc người càng ngày càng tốt, kêu người đi vào cũng không có phân phó khác, chính là hỏi người một chút, hai chậu thủy tiên này rất đẹp, từ đâu có được, nói chỗ đi, ta sai Đông Phúc cũng đi đặt mua thêm, lễ mừng năm mới cũng thêm chút hỉ khí.”

Đông lão hán run run rẩy rẩy nói:

“Không đối gạt nhị lão gia, đây là khuê nữ nhà nô tài nghịch ngợm, nhờ Ô Trát Kéo ở thôn trang phía tây đốt mấy bồn thơ, nô tài nhìn thấy đẹp nên mới lấy ra hiếu kính.”

Đông nhị lão gia nghe tới đây cười ha hả nói:

“Lão nô này chớ có lừa gạt chủ tử, người nào không biết người tuyết hậu không có nam nữ, lại nói khuê nữ, thật sự buồn cười, “

Đông lão hán vội nói: “Nhị lão gia không biết, chỉ vì một tháng trước phu thê lão nô, ở hồ bên cạnh cứu được một cô nương không cha không mẹ. Cô nương kia tỉnh lại cũng không nhớ thân thể của mình, chỉ nhớ rõ tên cùng phụ mẫu đều mất, vợ chồng lão nô thương nàng không chỗ nương tựa, vui vẻ nhận làm khuê nữ, cũng mong sau này trăm tuổi có một người cúng viếng, đã báo hộ tịch, vốn định hôm nay báo cho Đông quản gia.”

Nhị lão gia nghe được điểm này gật đầu nói:

“Người thật có phúc, nhìn cái này là biết nha đầu này cơ trí, ngày mai mang đến, nếu nhìn tề chỉnh, vào phủ làm đại nha đầu cũng là phần số của người rồi.”

Đông lão hán len lén toát mồ hôi, thầm nghĩ mặc dù tiếp xúc chỉ hơn một tháng, nhưng tính tình Sở Sở nhà mình bao nhiêu cũng có thể nhìn ra một hai, không phải là người chịu làm nô, lại nói trong đại trạch môn này chuyện xấu xa từ trước đến giờ không nói hết, phải trốn xa chút mới bình an vui sướng. Nghĩ đến chỗ này vội nói:

“Hồi nhị lão gia, ngài cất nhắc con bé là thiên đại tạo hóa của con bé, nhưng nha đầu kia đáng đáp rất là bình thường, trừ nhận biết mấy cái chữ, thì không có gì hơn, ngay cả nha đầu nhóm lửa trong phủ, nhìn cũng tề chỉnh hơn con bé, con bé cũng chỉ là nha đầu nông thôn không thể lên mặt bàn thôi.”

Lúc này Tứ a ca nói:

“Câu thơ trên bồn này là nha đầu nông thôn kia nghĩ ra được, thật là người hiểu biết chữ nghĩa, trong nhà của người còn có hai bồn phải không?”

Đông lão hán nói: “Thưa vâng, Tứ gia sao liền biết được trong nhà lão nô còn nữa vậy?”

Tứ a ca khẽ mỉm cười nói:

“Câu thơ trên bồn này chỉ có hai câu, hai câu còn lại nhất định là ở trên hai bồn khác, điều này cũng không khó đoán.”

Đông Nhị lão gia nói: “Ta nói lão Đông đầu, nha đầu kia người không bỏ được coi như xong, hai chậu thủy tiên khác sáng mai đều đưa đến trong phủ Tứ gia, tất nhiên người phải hiểu kính chủ tử rồi, theo như kiểu dáng hôm nay người đưa tới, đặt mua 50 bồn nữa trước năm mới đưa tới, yên tâm không lấy trắng của người, cũng theo như lệ mừng năm mới trong phủ cho người, để cho người dư dả chút, cho nha đầu kia nhà người thêm chút đồ cưới.”

Đông lão hán vui mừng quá đổi dập đầu tạ ơn, theo Đông Phúc lui ra ngoài.

Tới bên ngoài cửa sách, kéo lấy Đông Phúc lấy ra một hà bao kín đáo đưa cho hắn nói:

“Đại quân gia cực khổ, nhờ có ngài, lão hán mới có cái tiện nghi này, ngài chớ chê ít, năm trước khẳng định còn có hiểu kính.”

Đông Phúc đếm có hai mươi lượng, mỉm cười thu vào trong lòng cười nói:

“Lão là một người thành thật, thủy tiên kia cũng mới lạ, vừa vào tới mắt Tứ a ca, nhìn bề ngoài cũng cần phải trị giá chút bạc.” Vừa nói từ tay áo lấy ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng quăng cho Đông lão hán: “Đây là lão gia đáp ứng người tiền đặt cọc, mắt thấy sắp hai mươi tháng chạp rồi, người cũng nhanh nhẹn một chút, 50 chậu thủy tiên kia nhanh chóng đặt mua, nếu mà trễ chuyện đón năm mới trong phủ, người chỉ có nước ăn tội không dậy nổi.”

Đông lão hán nhận lấy ngân phiếu, đem bên trong kín đáo đưa cho Đông Phúc, lúc này Đông Phúc ngược lại không có nhận vậy vậy tay áo cười nói:

“Lão quanh năm suốt tháng cũng không kiếm được bao nhiêu bạc, đây là tạo hóa nha đầu nhà người, hôm nay không cần người hiểu kính, làm xong chính là cảm ơn ta rồi.”

Đông lão hán lúc này mới thiên ân vạn tạ cáo từ, dọc theo đường đi thăm nghĩ 50 bồn chính là năm trăm lượng a, mình đưa một năm đồ ăn cộng thêm tiền thưởng một năm, cũng chỉ chừng năm mươi lượng, giảm đi tiền cảm tạ còn dư lại vào trong tay một năm ước chừng chỉ có hai mươi lượng. Sở Sở mân mê mấy chậu thủy tiên này, chính là mấy trăm lượng, mình tới già nhặt được khuê nữ này quả thực là tài thần a.

Hướng chi nha đầu này cơ trí lại hiểu thuận, trong đầu đầy mưu ma chước quỷ nhìn liền vui vẻ, con bé này nhất định là Phật tử thương tiếc hai lão không chỗ nương tựa, nên tặng Sở Sở làm khuê nữ của mình. Nghĩ đi nghĩ lại bất giác đọc mấy trăm tiếng a di đà Phật, chợt nhớ tới chuyện Sở Sở giao phó cho mình, mỉm cười lại đi vòng qua tập thị mua chút ty tuyến màu sắc rực rỡ, cao hứng về nhà.

Lúc này Sở Sở cùng Đông đại nương đang ở nhà trong chờ Đông lão hán, cả hai đều ở trong phòng của ông bà, trong tay Đông đại nương đang làm giày vải bông cho Sở Sở, cành hoa sen thêu trên mặt gấm căn bản đã thành hình, chỉ chờ vá đáy giày vào là xong, Đông đại nương cầm đáy giày lên nhiều lần, không khỏi cười mà nói:

“Nha đầu con mặc dù không biết làm nữ công, nhưng rất thông minh, nhìn kiểu dáng giày vải bông này, chính là tất cả phúc tấn cách cách các phủ chỉ sợ cũng không có dùng qua, nhìn vừa đẹp mắt vừa ấm áp.”

Sở Sở cũng tiến lên trước quan sát chốc lát, nhìn so với giày tuyết ở hiện đại căn bản không sai biệt lắm, đáy màu đen hợp với bề mặt thanh hoa, cũng có chút phong tình dân tộc, thăm nghĩ:

‘Cái này thì có cái gì ly kỳ, ở hiện đại năm nay đầy đường đều là loại giày vải bông này, vừa mềm mại lại thoải mái, ở nơi này lại là vật mới mẻ, nếu không nói cũng nguyện ý xuyên qua, không để ý là có thể tạo ra cái phát minh mới.’

Nghĩ đến chỗ này, cười hắc hắc, liếc thấy nồi thịt xương hầm trên chậu than bên chân, mùi thịt nồng đậm nhẹ nhàng tỏa ra, vui vẻ cầm nắp nồi lên, bỏ vào một chút đậu cô-ve cùng cà tím quấy mấy cái, lại đập nắp lại lần nữa, vừa coi chừng lửa vừa nhìn món ăn. Đông đại nương xem sắc trời bên ngoài một chút nói:

“A mã con đi thời gian cũng không ngắn, thường ngày lúc này nên sớm đến nhà, hôm nay thế nào còn chưa có trở lại?”

Đang nói thì nghe thấy bên ngoài sân có âm thanh dừng xe truyền đến, chỉ chốc lát sau cửa viện liền bị đẩy ra, hai mẫu tử Sở Sở vội vàng đi ra ngoài đón. Sắc mặt Đông lão hán vui mừng đến trước nhà, Sở Sở tiến lên giúp đỡ tháo xuống túi đồ trên đầu vai a mã, một nhà ba người đi vào trong đông ốc, Sở Sở đỡ a

mã ngồi ở trên giường gạch, động thủ cởi giày bông vải đã thấm ướt cho a mã, thả vào bên cạnh chậu than, Đông đại nương cầm lấy một áo bông hơi cũ cho Đông lão hán bao lấy chân, lại đem một ly trà gừng còn nóng đưa cho lão hán mới nói:

“Hôm nay sao trễ vậy, trên đường bị trì hoãn sao?”

Đông lão hán cười ha hả chỉ vào Sở Sở nói:

“Trì hoãn ở nơi đó, là hai bồn hoa nha đầu này nghịch ngợm, được Tứ gia thích, nhị lão gia liền đặt mua thủy tiên dùng trong lễ mừng năm mới trong phủ thưởng cho ta, một chậu mười lượng bạc muốn 50 bồn lận.”

Sở Sở nghe được chuyện này thì mừng rỡ hỏi: “Lúc nào đưa đi?”

Đông lão hán thở dài nói: “Nhưng mà, chính là thời gian gấp gáp chút, mười ngày nữa sẽ phải đưa sang, nha đầu con xem có thể hoàn thành sao?”

Sở Sở suy nghĩ một chút, đáy bồn ngược lại dễ dàng, làm xong hình dáng, là Ô đại thúc có thể đốt xong, nhiều lắm là ba ngày cũng đủ rồi, phiền toái là thời gian gọt củ thủy tiên lâu chút, nếu là giống như hiện đại tìm vài thợ thủ tạm thời, mình dạy bọn họ một ngày cũng liền không sai biệt lắm, đến lúc đó cho nhiều chút tiền, khi động thủ mình chỉ điểm điểm quan trọng, chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

Nghĩ tới vui vẻ cùng a mã ngạch nương thương lượng một chút, a mã cười nói:

“Đây cũng là chủ ý rất tốt, bên ngoài thôn trang ở phần lớn là tá điền Đông phủ, vào mùa đông mấy nhà kia cũng không phải nhàn rỗi, tìm mấy người khéo tay đáng hoàng, vừa dạy thủ nghệ vừa cho tiền bạc, vậy còn không được sao, chỉ là tay nghề này của nha đầu nhà ta nếu là truyền ra ngoài, về sau không còn công việc này để làm rồi, a mã ngạch nương thì không có gì, những năm này để dành hậu sự cũng không xê xích gì nhiều, chính là thấy nha đầu con một mảng tâm lớn, sợ rằng không muốn chỉ có như vậy thôi.”

Sở Sở nháy mắt mấy cái cười nói:

“A mã không cần phải lo lắng, chuyện này cũng chỉ được lợi một quý này thôi, nội hành vừa nhìn sẽ biết, nào tính là nghề nghiệp lâu dài, hơn nữa mấy bồn này được tâm phía trên, cũng không phải là nhìn trúng hoa nhiều mới lạ, nói một cách thẳng thừng là do đáy bồn cùng mấy câu thơ kia mới đáng tiền.”

4. Chương 4: Món Tiền Đầu Tiên Nhờ Có Tứ Tử

Đông lão hán gật đầu nói:

“Vậy thì tốt, ngày mai a mã sẽ đi thôn trang bên ngoài tìm hai người lanh lẹ đến cho con.”

Vừa nói lại lấy ra mấy bó ty tuyến lớn mua ở chợ đưa cho Sở Sở, Sở Sở nhận lấy để ở trong tay nhìn kỹ, thấy có mấy chục sợi tơ hồng, sáng bóng, mỉm cười rút ra mấy sợi nhỏ loay hoay trong chốc lát, ra được một nơ kết Trung Quốc đơn giản xinh đẹp, Đông đại nương ngạc nhiên nhìn nhìn nói:

“Nha đầu, con không biết làm nữ công, nhưng lại rất khéo tay, thật rất đẹp mắt, nếu kết hợp với chút lưu tô thì càng đẹp.”

Kết Trung Quốc –

Lưu tô –

Sở Sở hơi mỉm cười nói: “Đúng vậy, ngày mai con phải phiền Ô đại thúc, đốt vài loại hạt châu bằng sứ gắn vào chuỗi lưu tô mới dễ nhìn, nhờ a mã mua những thứ này cũng là nhàn rỗi đùa bỡn chơi thôi, đợi đến lễ mừng năm mới thì nữ nhi làm nhiều treo trên tường, nhìn cũng càng cát tường phải không?”

Vừa nói đem ty tuyến để qua một bên, đem món ăn hầm trên chậu than cẩn thận bưng lên đặt ở trên bàn kháng, Đông đại nương đẩy lò lại gần cho ấm. Ba người vừa nói cười vừa ăn cơm tối.

Lại nói Tứ a ca Dận Chân, hôm nay vốn thay hoàng ngạch nương mình – Đông quý phi – đi Đông phủ thăm lão phu nhân, thuận tiện thương nghị chuyện mừng hai Quý Phi sẽ tới thăm viếng, cũng lấy được hai chậu thủy tiên từ chỗ Đông Quốc Đổng. Về tới trong phủ mỉm cười lệnh Cao Vô Dung sai nô tài đặt ở trong thư phòng, mình cất bước hướng viện đích phúc tấn Na Lạp Thị đi tới.

Xuyên qua cổng nguyệt lượng phía đông, đã nhìn thấy Na Lạp Thị mang theo hai đại nha hoàn đang đứng đợi rồi, thấy Tứ a ca đi vào mỉm cười nhún chân phất khăn làm lễ ra mắt, lúc này Tứ a ca mới khẽ mỉm cười gơ tay lên nói:

“Phúc tấn không cần đa lễ.”

Cổng nguyệt lượng-

Na Lạp Thị đứng dậy phục vụ ở một bên, âm thầm quan sát Tứ a ca, thầm nghĩ: hôm nay thần sắc ngược lại hiếm thấy, chắc là được vật gì hợp ý đây, mình từ mười tám tuổi gả cho Tứ a ca tính tới nay cũng chín năm rồi, đối với tính tình Tứ a ca không dám nói hiểu vô cùng thấu đáo những cũng được tám chín phần mười. Gia nhà mình là bất động Minh Vương, cao ngạo lạnh lùng, trừ đối với Đông quý phi còn thêm chút tình cảm, đối với người khác đều là một dáng vẻ lãnh đạm hờ hững.

Với nữ sắc càng lãnh đạm hơn, nói ra tuy bất kính nhưng khi ở trên giường triền miên cũng chỉ làm có lệ để sinh con nối dõi, vô cùng nghiêm túc không có một chút tình thú, so sánh với Phật gia trong miếu cũng không khác là bao, tính cách như một pho tượng đất. Trừ năm ngoái ban sai được Hoàng thượng thưởng một chuỗi Phật châu bên ngoài, nhìn có chút cao hứng giống như hôm nay, buồn bực trong lòng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cần vị gia này cao hứng mình cũng liên tục tại chút, mỉm cười vây quanh Tứ a ca vào nhà truyền lệnh dọn thiện.

Sau khi ăn xong Tứ a ca luôn luôn kiên trì đi đến thư phòng đọc sách, khi Cao Vô Dung vén rèm thì một mùi thơm thoang thoảng trong lành truyền đến, làm tinh thần người ta không khỏi chấn động. Tứ a ca quan sát một vòng, thấy hai chậu thủy tiên đã bày ở trên bàn mình bình thường hay viết chữ, thêm ánh sáng mờ mờ của đèn lưu ly trên bàn, tạo nên một loại không khí như mộng như ảo.

Tứ a ca ngồi vào trước án cẩn thận quan sát nửa ngày, nhìn cánh hoa màu trắng mềm mại một chút, lại quan sát đáy bồn nhả trí tứ khí (lịch sự tao nhã thanh tú) một chút cùng câu thơ trên bồn, càng xem càng cảm thấy thích, nhớ tới Đông lão hán làm việc cho Đông Quốc Đổng, bỗng đứng trong nội tâm khẽ động, phân phó:

“Cao Vô Dung đem Văn Viễn gọi tới.”

Cao Vô Dung đáp ứng một tiếng lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, một nam tử hơn ba mươi tuổi, bề ngoài bình thường khom người đi vào, quỳ một chân trên đất hành lễ:

“Nô tài Điền Văn Viễn gặp qua gia.”

Dận Chân gơ tay lên ý bảo hấn miễn lễ, mỉm cười hỏi:

“Người hiện quản tiền bạc trong phủ, lễ mừng năm mới trong phủ năm trước, phải đặt mua bao nhiêu bồn thủy tiên?”

“Hồi bẩm gia, nếu vẫn như lệ năm cũ, cần đặt mua chừng trăm bồn là đủ rồi.”

Dận Chân gật gù đầu nói:

“Năm nay liền đặt mua 120 bồn đi, các dạng khác không cần, người chỉ so theo kiểu dáng này đặt mua, chọn mười bồn xuất sắc xinh đẹp đưa đến Thừa Càn cung và Vĩnh Hòa cung của hai vị nương nương, còn lại người xem an trí đi.”

Điền Văn Viễn nhìn kỹ thủy tiên trên bàn một chút mới khom người lui ra ngoài, tới cửa tròn vội vàng kéo Cao Vô Dung lại, nhỏ giọng hỏi:

“Gia hôm nay sao hỏi chuyện nhỏ này, nhìn bồn thủy tiên trên bàn kia rất là tinh xảo, so với năm trước cực kỳ khác biệt, còn có mười ngày liền bước sang năm mới rồi, nói nô tài đi đâu tìm món đồ hiếm như vậy, Vô Dung ông phải chỉ cho huynh đệ đường sáng tiện nghi đi.”

Cao Vô Dung cười nói: “Thật ra thì điều này cũng không khó, sáng mai sẽ có người đưa hai chậu thủy tiên tới đây, đó là nô tài Đông phủ, người chỉ cần đem bạc cho hắn đặt mua là được.” Điền Văn Viễn cười hắc hắc liền tiếp rời đi.

Lại nói một nhà Sở Sở, ăn cơm xong, Đông lão hán nói lại tỉ mỉ chuyện ngày hôm nay, Sở Sở nghe được a mã sáng mai muốn đi tặng hoa cho phủ Tứ a ca, đại hỉ mà nói:

“Đây chính là may mắn ai cũng không ngăn được, đồ nơi này vừa được Tứ gia đặc ý, đoán chừng việc cần làm năm nay cũng sẽ rơi trên người chúng ta, đến lúc đó a mã chỉ để ý việc kế tiếp, nữ nhi tự có biện pháp.”

Ba người thương lượng một hồi, vui vẻ đi nghỉ ngơi. Sở Sở nằm ở trên giường gạch dừng nói hưng phấn, thầm nghĩ phát tài cũng quá thuận, Ung Chính tương lai cũng tới ủng hộ, nghĩ phần đặt làm ở phủ Tứ gia thế nào cũng so với Đông phủ nhiều hơn, ít nhất cũng phải chừng trăm bồn, đây là bao nhiêu bạc, một ngàn lượng a, làm hai đơn hàng này khấu trừ tiền vốn ban đầu, lợi nhuận thế nào cũng có thể còn dư lại trên dưới 1300 lượng, cộng thêm cầm ba trăm lượng chính là 1600 lượng, đổi thành nhân dân tệ đó chính là 240 ngàn đồng nha.

Hai tháng kiếm 240 ngàn đồng, ở hiện đại trừ cướp ngân hàng mới may ra kiếm hồi được ngần đó, cái giai đoạn tích lũy ban đầu này căn bản coi như là qua, nên suy nghĩ một chút bước kế tiếp rồi, nghĩ đi nghĩ lại bất tri bất giác đã ngủ quên mất.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng Đông lão hán vội vàng chuẩn bị xe đưa hai bồn thủy tiên cho phủ Tứ gia trước, quả nhiên như Sở Sở dự đoán, được đặt mua thêm 120 bồn, Điền quản gia kia thật là khách khí, mình hiếu kính ngân lượng cũng kiên quyết không thu, chỉ tinh tế giao phó, trừ mấy bồn nhỡ ý giống như ban đầu, thêm vài bồn mang không khí vui mừng.

Bởi vì phải kính lên trên, Đông lão hán run run rẩy rẩy đáp ứng thối lui khỏi phủ, trên đường về nhà vừa vui vừa lo, thầm nghĩ mấy bồn kính lên này khẳng định đưa vào trong cung, phía dưới mí mắt Khang Hi gia, làm xong tất nhiên có thể mang đến vận số lớn hơn, nhưng nếu gây chuyện không tốt cũng là quan hệ đến tánh mạng. Thôi, hôm nay nghĩ gì cũng không kịp rồi, hay cứ làm xong chuyện trước mắt mới quan trọng hơn, nghĩ đến chỗ này, mỉm cười hát ra ưu phiền, giục ngựa chạy nhanh ra ngoài thành.

Sở Sở ở nhà đem một ít giỏ thủy tiên lấy ra, vừa gọt vừa dạy ngạch nương phương pháp, mắt nhìn sắc trời gần buổi trưa, thủy tiên đã gọt xong hơn nửa giỏ. Sở Sở đếm đoán chừng được khoảng 50 bồn, đều đặt ở trong một chậu nước lớn, chờ a mã mua thêm về lại gọt tiếp, hai mẹ con dọn dẹp đang chuẩn bị làm chút đồ ăn đơn giản lấp đầy bụng.

Một hồi tiếng ngựa hí truyền đến, chỉ chốc lát sau, cửa viện bị đẩy ra, a mã cùng hai cô nương một lớn một nhỏ xách theo mấy giỏ thủy tiên đi vào. Sở Sở tiến lên tò mò quan sát hai cô nương, thấy trước mặt một hơi lớn hơn chút, ước chừng hai mươi, phía sau một hơi nhỏ hơn, đoán chừng cũng khoảng mười hai mười ba, quần áo rất cũ rách, mặc áo bông quần bông tà khâm* màu sắc thực sự nhìn không ra màu ban đầu rồi, đầu gối cùng nơi bả vai vá vài miếng vải, ống tay áo cùng vạt áo cũng rách nát lòi bông bên trong ra.

*Áo bông tà khâm –

Cô gái lớn hơn chải bím tóc dài, dùng một sợi dây màu hồng đã cũ cột lại, sắc mặt có chút vàng đen, chỉ có một đôi mắt sáng ngời thâu đáo, cả người lộ ra một sự tang thương, giới giang lại dịu dàng dễ thân, cô gái nhỏ hơn thì có vẻ hoạt bát, một đôi mắt linh lợi chuyển qua quan sát Sở Sở, trên mặt có chút tàn nhan nhàn nhạt lại lộ thêm vẻ dí dỏm đáng yêu.

Mấy người đến đông ốc, ngồi trên giường gạch, Sở Sở bưng lên trà gừng ấm áp, Đông lão hán lúc này mới chỉ vào hai tỷ muội nói:

“Sở Sở đây là hai tỷ muội chạy nạn từ Trục Đãi Sơn Đông tới, hôm kia đi tới phụ cận, tỷ tỷ bị đói bất tỉnh ở trước nhà Ô đại thúc con, là Ô đại thúc con cho một ít thức ăn, lại chứa chấp ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, mới trở lại bình thường. Ô đại thúc con nơi đó, đều là nam tử, đang rầu thế nào an bài hai tỷ muội này, may sao lại gặp hôm nay a mã đi đặt bồn sứ cho con. Suy nghĩ công việc nhà mình càng lúc càng nhiều, a mã ngạch nương lớn tuổi cũng giúp không được con cái gì, hai nha đầu này nhìn sạch sẽ lanh lẹ, liền nói với Ô đại thúc con rồi, đều nhận, cùng con học chút thủ nghệ, đi theo con làm thợ thủ công cũng được.”

Hai tỷ muội vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu nói:

“Xin lão gia chứa chấp, chúng ta tình nguyện cả đời làm nô tỳ phục vụ tiểu thư.”

Sở Sở nhất thời đầu đầy hắc tuyến, đây thật là niên đại không có nhân quyền a, nhìn có người quỳ lạy mình, cảm giác cả người không được tự nhiên, vội vàng đỡ hai tỷ muội dậy, cười nói:

“Không cần như thế, các em đã không có nơi an thân, liền làm bạn cùng ta đi, vừa đúng lúc ta cũng muốn tìm hai thợ thủ, các em liền làm theo ta là xong, về sau không cần nói cái gì làm nô làm tỳ, chúng ta đều là giống nhau không có gì khác nhau.”

Vừa nói vừa lôi kéo hai tỷ muội đi an trí trong phòng mình luôn.

Ba người nói chuyện một lát, Sở Sở giờ mới biết mọi chuyện hai tỷ muội trải qua, nhắc tới hai tỷ muội cũng đáng thương. Tỷ tỷ gọi Lý Đại Nữu hai mươi một tuổi, muội muội Lý Nhị Nữu chỉ có mười hai tuổi, nguyên là người Lý gia ở Trục Đãi Sơn Đông, mẫu thân mất sớm, hai tỷ muội chăm sóc phụ thân bị bệnh gian khổ sống qua ngày, năm ngoái Sơn Đông bị đại hạn hán, trong đất hạt thóc cũng không thu được, trong thôn có thể đi đều đi rồi, đầu năm nay phụ thân hai tỷ muội cũng không nhận được mất rồi.

Hai tỷ muội lúc này mới một đường đi tới kinh thành, nguyên trông cậy vào trong kinh phồn hoa tìm được công việc làm nha đầu có thể ẩn náu cũng không khó khăn, ai biết đi vào nơi này mới biết, nhà người có tiền muốn nha đầu đều là mua từ nhỏ, chính là cần dùng gấp, cũng muốn tìm mười tuổi trở xuống, hai tỷ muội chỉ có thể đến ngoài thành, lại đói lại lạnh lúc này mới té xỉu, được Ô đại thúc tốt bụng cứu.

Sở Sở lắng nghe xong thì rơi nước mắt, mình so sánh với hai tỷ muội này may mắn hơn nhiều, mỉm cười lau chùi nước mắt, kêu ngạch nương a mã cùng nhau ăn cơm trưa, người một nhà cộng thêm Đại Nữu Nhị Nữu đơn giản ăn chút. Đông lão hán đem việc cần làm của phủ Tứ gia tỉ mỉ nói cho Sở Sở, Sở Sở trầm nghĩ, đưa đến trong cung nhất định là Đông quý phi cùng Đức phi kia rồi.

Nhớ trong lịch sử Đông quý phi chết rất sớm, đoán chừng khoảng hai năm nữa, nương nương trong cung phần lớn là quý nữ người Bát Kỳ, không biết chữ gì, sợ rằng mình làm như hai bồn trước, cũng không tốt, làm cho mới lạ vui mừng ngụ ý cát tường mới có thể vượt qua kiểm tra, lại nói Tứ Tứ đó là tuyệt đối phải làm thật tốt, mặc dù mình không muốn cùng hắn có cái gì mập mờ, nhưng hắn là Ung Chính tương lai đó nha.

Nửa đời sau của mình ở Thanh triều cũng an ổn, người ở nhà cũng an ổn, nếu mà đắc tội hắn chỉ có con đường chết, nhớ trong phim điện ảnh và phim truyền hình, cung phi cũng thích đồ vật màu sắc tươi vui hạnh phúc, không bằng mình lấy tạo hình đầy bồn đáng yêu sắc thái diễm lệ, bên ngoài chế một ít kết Trung Quốc khéo léo tinh xảo ở phía trên...

Mỉm cười vội vàng nhờ a mã đi chỗ Ô đại thúc, trước làm một ít đầy bồn tạo hình động vật nhỏ đáng yêu, phải làm nhiều con cọp, bởi vì năm nay ở Thanh triều cũng là năm con cọp, màu sắc phải xinh đẹp sắc sảo, vàng nhạt, phần hồng, đỏ thắm đều được, trước không cần viết thêm câu thơ chỉ vẽ chút sắc hoa thanh nhã đơn giản, dùng tranh thủy mặc thanh hoa làm là được, dù sao đồ đã tới tay rồi, đoán chừng Tứ Tứ sẽ không đi kiểm tra mỗi bồn, chỉ cần làm được nhã trí mới lạ là được. mấy bồn khác lại thêm chút hạt châu bằng sứ màu sắc rực rỡ.

Thương lượng ổn thỏa, Đông lão hán liền vội vàng đi, mấy người Sở Sở bận rộn một buổi chiều, cuối cùng đem đơn hàng của Đông phủ cùng phủ Tứ Tứ đều chuẩn bị xong, may nhờ có Đại Nữu cùng Nhị

Nữ tay chân nhanh nhẹn có thể làm lưu loát, dạy một lần liền hiểu rõ, thậm chí làm nhanh và đẹp y như Sở Sở làm, Sở Sở âm thầm mừng rỡ.

Thầm nghĩ có hai người này cùng làm vô luận làm cái gì cũng thuận tay khá hơn rồi. Đến buổi chiều ba nha đầu ngồi ở đầu giường ấm áp đặt gần lò sưởi, Sở Sở dạy đồng tâm kết, Đại Nữ thật sự là người khéo tay, không chỉ học rất nhanh, còn tự mình làm ra rất nhiều dạng mới tinh xảo đa dạng, mắt thấy hai tỷ muội kia càng bận càng hăng hái. Sở Sở vội vàng ngăn lại nói đã đủ rồi, lúc này mới thôi.

Chỉ ba ngày, đáy bồn cùng hạt châu cũng làm xong hết, cả đồng tràn đầy nửa phòng, Sở Sở đếm một chút đoán chừng khoảng 500 cái, một nửa thanh hoa, một nửa tạo hình động vật màu sắc rực rỡ, so lần trước tinh xảo hơn, vui vẻ gọi ngách nường a mã đem thủy tiên mới vừa nhú ra lá xanh biếc, cũng dùng vải bông nhẹ nhàng bao quanh rồi đặt vào rương, mình và Đại Nữ Nhị Nữ chọn ít hạt châu màu đỏ tươi, gắn lưu tô vào đồng tâm kết, lại chọn 120 cái đáy bồn cùng thủy tiên đều dời đến trên xe, mình và Đại Nữ Nhị Nữ theo a mã đưa tới phủ Tứ a ca.

Hôm nay chính là hai mươi bốn tháng chạp, phần lớn việc cần làm trong triều đều đã ngừng, trong cung cùng tất cả các phủ đều vội vàng chuẩn bị công việc lễ mừng năm mới, thôn trang các nơi, nô tài thể diện muốn hiếu kính cuối năm, cũng đều vội vàng đưa đến trước mặt tất chủ tử của các phủ.

Lúc này vẫn chưa là Ung Hòa cung, bây giờ vẫn còn là phủ bối lạc, trước cửa ngách đã sớm sắp xếp hàng dài, đợi Sở Sở đến thì chỉ có thể dừng ở phía xa xa mà chờ đợi, Đông lão hán giao phó ba người mấy câu, phải đi giao bài tử, đến trước cửa, Đông lão hán thấy Điền quản gia đang ở nơi này chỉ huy bọn sai vật thẩm tra đối chiếu từng nhà một, mỉm cười đi tới mấy bước, cúi chào cười nói:

“Đại quản gia cát tường.”

Điền Văn Viễn ngẩng đầu nhìn lên, thấy là Đông lão đầu mỉm cười giờ giờ tay lên cười nói:

“Lão tới đúng lúc, gia nhà chúng ta hôm nay đang ở bên trong tự mình chuẩn bị kính lên gì đó đây.”

Vừa nói vừa thả sổ sách trong tay ra, tự tay nhận bài tử, Đông lão hán lúc này mới đem xe chạy tới, ba người Sở Sở cũng đi theo sau xe. Sở Sở hơi đánh giá xung quanh, thấy nơi này đại khái là cửa hông nhỏ của Ung Hòa cung, trước cửa xe ngựa cùng người cũng rất nhiều, lại không ồn ào chút nào, có thể thấy được trong phủ Tứ Tứ rất có quy củ.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy mái cong lầu các bên trong, trước cửa có một nam tử trung niên đang đứng chờ, quét nhìn Sở Sở mấy lần, liền đi tới trước xe.

Điền Văn Viễn vung màn xe lên nhìn coi, chỉ nhìn thấy một cái rương lớn cùng nửa xe đáy bồn, mỉm cười nói:

“Lão Đông đầu, đây là chuyện gì xảy ra?”

Lão Đông vội nói: “Chỉ vì khí trời rét buốt, thủy tiên sợ đông lạnh, cho nên thả vào rương cho ấm, đợi dời đến trong nhà lão hán cùng khuê nữ lại sửa lại từng bồn là được.”

5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt Trong Phủ Tứ A Ca

Điền Văn Viễn nhìn mấy người Sở Sở một cái, gật gật đầu nói:

“Vậy thì cùng nhau vào đi.”

Vừa nói vừa kêu gã sai vặt khuân đồ, vừa sai người đi thông báo Cao Vô Dung, phụ tử Sở Sở và Đại Nữ Nhị Nữ đi theo vào phủ. Bên trong hoàn toàn không thấy được bộ dạng tường đồ ngói vàng của Ung Hòa cung ở hiện đại, từ cửa nách đi vào, qua một cái sân chính là hành lang quanh co, dọc theo hành lang đi vào có hai cái cổng mới tới một tiểu viện.

Cửa viện mở rộng, gã sai vặt khuôn đồ qua lại ra vào như nước chảy, mặc dù là một mảnh cảnh tượng náo nhiệt, lại tuyệt không ồn ào, rất ngay ngắn trật tự, xuyên qua cửa viện đi vào có một gian phòng, gã sai vặt để đồ xuống rồi đi ra ngoài, Sở Sở tò mò quét mắt một vòng.

Thấy nơi này hiển nhiên không phải nhà kho, nhìn bố trí giống như là phòng nô tài ở, đoán chừng tám chín phần mười là chỗ ở của vị Điện quân gia này. Điện hình là hình thức nghiêm trang, hai mặt cũng để rèm không thấy được tình huống trong phòng, bọn họ tiến vào phòng giữa, đại khái là nơi làm việc hay chỗ ở của Điện quân gia, không phải rất lớn lại sạch sẽ thoải mái.

Chạm mặt là một bàn dài to lớn, bày vài cái ghế bành, phía sau dựa vào tường là một giá sách, mỗi ô vuông cũng treo mảnh vải xanh chống bụi, trên bàn để văn phòng tứ bảo. Trong phòng rất ấm, cũng không nhìn thấy có chậu than, đoán chừng hun hương địa long. Điện Văn Viễn đi tới đây, phân phó gã sai vặt tùy thân đem mấy thứ trên bàn dài thu thập mới nói:

“Phòng bọn họ quá lạnh, hoa của các người lại yếu ớt, hay là để mấy bồn ở phòng của ta đi.”

Vừa nói vừa an vị ở trên ghế bên phải nhìn, mấy người Sở Sở vội vàng mang rương ra, đặt lên, đợi đến khi làm thỏa đáng, cũng đến thời điểm thấp đèn, Điện Văn Viễn sai người thấp trong phòng hai ngọn đèn cung đình, phòng nhất thời sáng lên.

Điện Văn Viễn tỉ mỉ quan sát Sở Sở âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ xem ra nha đầu mặc y phục toái hoa lan (hình hoa lan in nhỏ, xếp lung tung- meoconlunar) mới là chính chủ, Đông lão đầu nói là khuê nữ nhà hán kia mà, nhìn cũng không giống lắm, tuy nói ăn mặc tiểu hộ dân bình thường, diện mạo cũng bình thường, còn không bằng hai người bên cạnh, nhưng toàn thân lại mang một dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti, rất bình tĩnh thông dong, ngay như tất cả cách cách trong phủ chỉ sợ cũng không có bằng, khí chất như vậy hiển nhiên không phải loại người nhà như Đông lão đầu bồi dưỡng ra được.

Sở Sở chỉ huy Đông lão đầu cùng hai nha đầu kia, đem bồn thủy tiên chia ra hai loại, mình đem từng cái kết trung quốc đồ đồ giắt phía trên, Điện Văn Viễn cầm lên để sát ánh đèn cẩn thận nhìn chốc lát, thầm nói:

“Cái đồ vật này rất mới mẻ, thế nhưng mình chưa từng thấy qua, có thật nhiều sắc hoa khác nhau, nhưng đều là ngụ ý cát tường, các loại hình dáng đầy bồn, lá thủy tiên xanh biếc, nhìn xem thật nhiều hỉ hững, nha đầu này thật là có chút tài năng.”

Nơi này Điện Văn Viễn đang thất thần, nghe bên ngoài có âm thanh “thỉnh an gia” truyền đến, chợt phục hồi tinh thần lại, biết đại khái là Tứ gia tới, vội vàng đi nhanh vài bước, đi ra ngoài thỉnh an, thân hình vừa tới cạnh cửa, đã thấy Cao Vô Dung vén rèm Tứ gia cất bước đi vào.

Hắn vội vàng cúi chào thỉnh an, Tứ a ca giờ giờ tay lên, nhìn coi thủy tiên tràn đầy trên bàn dài cùng chất đồng dưới đất, mỉm cười chậm rãi đi tới nhìn kỹ từng bồn một, thấy những thứ này cùng bốn bồn lần trước lại không giống nhau, cũng có một nửa thanh hoa nhã trí, nhưng một nửa kia lại làm thành rất nhiều mới lạ đa dạng, các loại tạo hình hoa tươi động vật, linh hoạt xinh đẹp, hợp với túi lưới đồ đồ ngược lại rất đặc sắc.

– túi lưới – nhiều khi nó cũng chỉ đồng tâm kết

Túi lưới này đáng yêu hết sức, có ngụ ý cũng ứng với không khí lễ mừng năm mới, nhìn một vòng xong, mỉm cười phân phó Điện Văn Viễn lập tức chọn bồn tốt nhất đưa vào trong cung, còn dư lại an trí ở các nơi, Điện Văn Viễn cúi đầu đáp lời, mắt thấy Tứ gia vừa muốn đi ra, có lòng cho Đông lão hán đòi chút phân thưởng vội vàng nói:

“Đây đều là Đông lão hán cùng khuê nữ hiện chính bồn, Đông lão hán kia vẫn còn chờ đợi ở đây.”

Tứ a ca lúc này mới theo ánh mắt Điện Văn Viễn nhìn thấy đám người Sở Sở quỳ gối ở góc, Sở Sở lúc này buồn bực đã lâu, ngay từ lúc vị gia này mới vừa vào tới, mình và Đại Nữ Nhị Nữ liền bị Đông lão hán lôi xuống quỳ gối trong xó xĩnh này, hơn nữa nhỏ giọng dặn dò không cần ngẩng đầu tránh cho thất nghi.

Sở Sở vốn định len lén nhìn một chút, Ung Chính rốt cuộc là đáng về gì, trong tiểu thuyết xuyên việt miêu tả giống như tiểu thư sinh lại còn đẹp trai, nhưng mà mình nhìn bức họa trong cổ cung cảm thấy quá trừu tượng rồi, thấy tất cả hoàng đế Thanh triều đều một bộ dáng, hơn nữa đều là thời kỳ già nua, dù sao mình không nhìn ra một chỗ nào đẹp trai cả.

Thật dễ dàng có cơ hội quan sát hiện trường, a mã còn gắt gao lời nàng, không cho nàng nhìn, có thể không buồn bực ư, lúc này nghe được Điền quân gia nói vậy. Trong nội tâm mừng thầm thầm nghĩ:

“Điền quân gia này là một người cơ trí, đây rõ ràng thay mình đòi phần thưởng kia mà, đợi nếu được phần thưởng hậu hĩnh nói a mã cho hấn chút hoa hồng.”

Thời điểm Sở Sở đang vui thích YY, a mã đã cẩn thận thỉnh an, mình cũng chỉ có thể dập đầu theo, trong lòng Tứ a ca hiểu những chuyện này là gì, những thứ nô tài bản tiện này có cơ hội thấy mình không nhiều lắm, nếu may mắn đụng phải, mình cũng sẽ hào phóng thưởng thêm chút tiền bạc, thường ngày mình cũng chỉ thuận miệng phân phó thôi mà.

Hôm nay nghe nha đầu nhà Đông lão hấn kia cũng tới, nghĩ mình ở thư phòng lật sách mấy ngày, cơ hồ đem tất cả thơ tả thủy tiên đều nhìn một lần, tìm không có bài thơ trên bồn kia, điều này cũng tốt, nguyên chủ tới, lại nói hôm nay nhìn ý định trên bồn này lại không giống nhau, đến tột cùng là nha đầu cơ trí như thế nào cũng gọi lên tò mò của mình.

Nghĩ tới mỉm cười gọi đứng lên, thuận thế ngồi trên ghế, Cao Vô Dung dâng trà, hấn khẽ nhấp một miếng, khéo mắt quan sát mấy người trong chốc lát. Đông lão hấn đã từng gặp, ông ta đứng bên cạnh ba nữ tử, phía ngoài chính là một lớn một nhỏ, cả hai cũng rất câu nệ, vô cùng giữ quy củ không dám ngẩng đầu, cùng nha đầu gia đình nông dân bình thường không có khác biệt, bên cạnh lão hấn, là một nha đầu mặc y phục toái hoa lan cũng rất không tầm thường.

Đang ngẩng đầu tò mò nhìn mình, ngũ quan phải nói là bình thường, lỗ mũi có chút nhỏ, đôi môi có chút dày, nhưng đôi con ngươi lại sáng ngời có hồn, lúc lưu chuyển giống như mang theo châu quang, da trắng nõn không có chút tỳ vết nào, làm Tứ a ca không khỏi nghĩ muốn chạm tới một chút, có hay không so với dương chi bạch ngọc còn nhẵn nhụi mềm mại hơn, cả người tựa như thủy tiên mình nhìn trên thư án mỗi ngày, trong suốt linh lung mang mùi thơm sâu kín, ý vị mông lung. Tứ a ca đột nhiên có một loại cảm giác bao lần tìm kiếm trăm phương ngàn hướng, bỗng nhiên quay đầu gặp được người nọ đang ở dưới ngọn đèn tàn.

Lại nói Sở Sở thật dễ dàng bắt được cơ hội có thể nhìn thấy vua tương lai, sớm quên mất lúc này nữ hài tử không thể nhìn thẳng nam tử, chớ đừng nói chi là nam tử này còn là chủ tử địa vị tôn quý, mỉm cười thẳng tắp nhìn chăm chăm Tứ a ca Dân Chân trước mắt, thấy trên người hấn mặc một trường sam ở nhà màu đen, thêu chữ vạn phúc, hoàng đai tử (dây lưng màu vàng, con cháu vua chúa mới được mang) vậy ở bên hông, bên vạt áo đeo một ngọc bội màu xanh.

Thanh thần ngồi xuống, trong tay bưng một tách trà thanh hoa có nắp, mặt hình chữ điền, mũi cao môi mỏng, hai đạo mày kiếm đen đặc khế nhú lại, một đôi mắt cơ trí sắc bén, con ngươi giống như một hồ nước trong đêm tối trầm tĩnh xa xa, ánh mắt nhìn chăm chú vào Sở Sở, làm nàng cảm giác có chút quen thuộc, giống như đã gặp qua ở nơi nào, toàn thân có một loại khí chất kín kẽ lạnh như băng, khiến cho cả người nghiêm trang uy nghiêm.

Sở Sở đang nhìn chăm chú, đột nhiên nam tử mặt trắng phía sau Tứ gia nhẹ nhàng tăng hắng một cái, mỉm cười hiểu được, chính mình đang quan sát Tứ gia là phạm thượng, thầm nghĩ không để cho nhìn thì ta không nhìn, dù sao ta cũng không phải loại người hoa si, âm thầm cúi đầu nhìn giày vải bông của mình không ngẩng đầu nữa.

Bên tai lại nghe được tiếng cười truyền đến, trầm thấp từ tính, dùng dư quang khéo mắt quét một cái, nhìn thấy trong mắt Tứ a ca đầy ý cười, vội vàng dời đi ánh mắt. Khéo miệng Tứ a ca lại nhếch lên, mắt quét sang bên cạnh Đông lão hấn một cái, hỏi:

“Lão Đông đầu, nhớ người nói chỉ có một khuê nữ, thế nào mấy ngày liền có thêm hai vậy?”

Đông lão hấn chỉ chỉ Sở Sở khom người nói:

“Đây mới là khuê nữ nhà lão nô, khuê danh gọi là Sở Sở”

Lại chỉ vào hai người kia nói:

“Hai nha đầu này là Đại Nữ Nhị Nữ, từ Sơn Đông chạy nạn tới, lão nô vội tìm tới làm bạn với Sở Sở.”

Tứ a ca yên lặng đọc hai lần, Sở Sở, Sở Sở, mỉm cười nhìn Sở Sở một vòng, ánh mắt ở ngực cao vút cùng lưng ong của nàng, gật đầu một cái, nói:

“U tư Sở Sở nghi tư vũ, quả nhiên đẹp dễ động lòng người.”

Sở Sở không khỏi bật thốt lên nói tiếp: “Làm mặt yêu kiều tựa như cùng nói”

Tiếp xong âm thầm ảo não mình sao nhanh miệng quá vậy, đây cũng không phải là trong lớp đại học, Tứ a ca lại cười nhẹ một hồi mới nói:

“Lão Đông đầu, nhìn nha đầu này rất là lanh lợi hợp ý, không bằng vào phủ phục vụ phúc tấn đi.”

Đông lão hán còn chưa có phản ứng kịp, Sở Sở không khỏi hít vào một hơi, vội vàng nói: “Không được.”

“Cần rõ”

Cao Vô Dung lớn tiếng quát lớn, trầm nghĩ:

“Nha đầu này nhìn khôn khéo thì không phải là đứa ngu, phất lên như vậy – chuyện tốt, nữ nhân khác đợi đến chết cũng chờ không tới, nàng lại giống như cho nàng vào hố lửa. Vị Tứ gia này từ nhỏ liền cố chấp, cơ hồ rất ít thích cái gì, chứ nói chi là nữ nhân, thê thiếp trong phủ đều do trúng ý mình, không phải đều là vạn tuế gia cùng nương nương làm chủ, nhưng nếu ngài ấy thích gì, đó là nhất định phải thu vào tay, vị này nhìn như một Phật gia, thủ đoạn người khác không biết được, mình lại hiểu rõ thực sự, so Thập Điện Diêm La cũng hung ác gấp mười lần.”

Trong nháy mắt Tứ a ca giận tái mặt, hai mắt khóa Sở Sở lại thật chặt, giọng nói rất nhẹ rất thấp nói: “Thế nào không muốn.”

Đông lão hán phục hồi tinh thần lại, bận rộn lo lắng tiến lên lời Sở Sở quỳ xuống run run rẩy rẩy mà nói:

“Hồi Tứ gia...”

“Để cho nàng tự mình nói”

Đông lão hán còn chưa nói hết, liền bị Tứ a ca a trụ lại, Sở Sở cắn chặt môi tự nói với mình:

“Tĩnh táo, tĩnh táo, nhất định phải tĩnh táo, đây là Thanh triều không có nhân quyền, không phải là thế kỷ hai mươi mốt, không thể dùng tư tưởng này so với Tứ a ca ở ba trăm năm trước, suy nghĩ một chút tìm chiêu đỡ, đúng rồi, đột nhiên nghĩ đến một biện pháp, sẽ dùng cái này, chính là không dùng được, cũng có thể kéo dài một chút.”

Nghĩ đến chỗ này, ngẩng đầu đón con người sắc bén của Tứ a ca nói:

“Nô tỳ muốn cùng Tứ gia đơn độc nói chuyện một chút, như thế nào?”

Đông lão hán cùng Đại Nữu Nữu đã sớm sợ tới mức quỳ chết trên đất, lúc này nghe được Sở Sở yêu cầu to gan như vậy, càng thêm cả người không tự chủ được run lên. Tứ a ca ngược lại khẽ cười rồi đứng dậy đi tới trước mặt Sở Sở, đưa tay đỡ bả vai của nàng đem cả người nàng kéo dậy kéo đến trước mặt mình, trong nháy mắt khoảng cách hai người gần hơn, cơ hồ dính sát vào nhau.

Sở Sở cảm giác đầu vai mình bị một đôi bàn tay bắt rất chặt, chặt đến nỗi không thể cử động thân thể được, trước mắt bỗng nhiên phóng đại mặt của nàng, một đôi mắt thâm thúy hắc ám, bén nhọn bắn vào đôi mắt mình, chạm tới chỗ sâu trong đáy lòng, cũng truyền đạt một ý tứ:

“Người là của ta”

Sở Sở không tự chủ được nhắm hai mắt lại, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Một lát sau, Tứ a ca thở dài thật thấp nói:

“Được, người đi theo ta”

Vừa nói buông nàng ra rồi xoay người đi ra ngoài.

Đột nhiên mất đi lực đỡ của Tứ a ca, Sở Sở thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, lão đảo lui một bước, Cao Vô Dung tiến lên nhẹ nhàng vịn thân thể của nàng nói:

“Đông cô nương, xin mời.”

Sở Sở định thần, kêu Đại Nữu Nhị Nữu đỡ a mã dậy, dặn dò:

“A mã yên tâm đi, nữ nhi tự có chủ ý.”

Nói xong xoay người theo Cao Vô Dung đi. Lúc này Đông lão hán mới coi là có chút linh động, nha đầu này là một người có chủ ý, vả lại lanh lợi vô cùng, đoán chừng sẽ không có chuyện gì, nhìn qua Tứ gia đây là coi trọng Sở Sở rồi, lui vạn bước nghĩ, chính là vào phủ không tồi, nhưng tính tình của con bé này phải kiểm chế mới được. Nghĩ xong cùng Đại Nữu Nhị Nữu thu thập đồ mang tới, Điền Văn Viễn là một người cơ trí, đã sớm sai người chuẩn bị trà nóng điểm tâm tới kêu ba người Đông lão hán lấp bao tử.

JJJ

Nơi này dè xuống không nhắc tới, lại nói Sở Sở đi theo Cao Vô Dung ra cửa, thấy ngoài cửa có hai gã sai vật đang cầm đèn, Cao Vô Dung phân phó một tiếng, hai gã sai vật kia mỉm cười xách theo đèn dẫn đường phía trước, Sở Sở và Cao Vô Dung đi theo ở phía sau, ra khỏi tiểu viện vẫn là một hành lang dài, lúc này đèn cung đình được thắp sáng khắp phủ, mấy bước một chiếc, dưới ánh đèn mờ mờ, cả phủ đệ có vẻ hết sức sâu và xa xôi.

Cứ đi cứ đi cũng không biết mình đi chỗ nào, mới đi vào một viện bên trái rất rộng rãi, so với tiểu viện lúc trước hoàn toàn bất đồng, lớn hơn gấp hai, trong viện không có thực vật khác, chỉ có rất nhiều trúc xanh um tùm, chỉ chừa ở giữa là đường mòn đá xanh để ra vào như là lối nhỏ vào chốn thanh vắng.

Mặc dù đang là mùa đông, một trận gió thổi qua, còn vang sào sạt, gió thổi xuống tới đầu cành tuyết đọng, tăng thêm một loại ý vị không nói nên lời, xuyên qua đường mòn thì nhìn thấy một gian phòng rất lớn, cửa chính treo màn vải bông, ánh đèn từ cửa sổ bên trái hắt ra ngoài.

Cái bóng của Tứ a ca in lên trên, cúi đầu giống như đang xem sách, theo ngọn đèn dầu chập chờn, cả không khí giống như ấm áp. Sở Sở âm thầm đem tính toán của mình mới vừa rồi nhẩm lại, trong đầu lược sơ qua một lần mỉm cười lấy dũng khí đi vào.

6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Giao Chiến – Sở Sở Thắng Nhỏ

Phía trước là một bình phong mẫu đơn phú quý bốn cánh, chuyển qua bình phong mới vào chính phòng, Sở Sở quan sát chung quanh chốc lát, thấy phòng này cũng không giống phòng bình thường, bố cục rất trang nghiêm, rất giống sườn điện Ung Hòa cung khi ở hiện đại mình đi tham quan, trong sảnh chỉ bày biện hai ghế thái sư thật to, màu đen tuyền cũng không biết là gỗ quý gì, ở giữa đặt một bàn bát tiên hình vuông, trên tường treo một bức tranh sơn thủy tiêu sái, hai bên là một bức họa viết hai câu đối, đang muốn tiến lên trước nhìn kỹ, Cao Vô Dung đã kéo rèm bên trái, nói:

“Đông cô nương xin mời.”

Bình phong mẫu đơn phú quý bốn cánh -

Bàn bát tiên hình vuông -

Sở Sở chỉ đành phải cất bước đi tới, đợi nàng đi vào phòng trong, Cao Vô Dung lại không đi vào chỉ để buông rèm xuống đứng hầu ở bên ngoài.

Sở Sở mới vừa vào tới liền cảm giác không khí nhất thời dè nén, thầm nói đây chính là khí tràng a, mình luyện mười đời cũng không có được, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu, thấy gian phòng này mới chính là thư phòng. Bên phải là giá sách, cạnh giá sách là một án thư lớn, phía trên giá bút treo rất nhiều loại bút lông lớn nhỏ, trên bàn đơn giản bày nghiên mực, giấy cùng một ít tấu chương bì màu vàng. Giống y loại mình thấy ở cố cung, nhưng ở nơi này mới hơn nhiều, hai bên án thư đều để một giàn hoa, phía trên hai chậu thủy tiên đang lạng lẽ nở rộ, khiến cho bên trong gian phòng phiêu đẳng một mùi thơm mát mẻ, bên

cạnh là một cái cửa nhỏ rộng mở không có màn cửa, từ nơi này nhìn sang, có thể thấy rõ màn trên giường có khung điêu khắc bên trong.

giường khung điêu khắc -

Theo sát cửa nhỏ là kháng sập truyền thống gần cửa sổ, ngoài cửa sổ bóng của ngàn lá trúc chập chờn chiếu vào phía trước cửa sổ, lại thêm một phần cảm giác ẩn dật, đèn lưu ly trên bàn nhỏ dọi thường sáng ngời.

Tứ a ca đang nghiêng mình dựa vào trên giường, lúc này đã buông sách trong tay xuống, hơi liếc nhìn Sở Sở một cái nói:

“Muốn nói chuyện gì, nói cho gia nghe một chút?”

Sở Sở suy nghĩ một chút, nhìn chằm chằm Tứ a ca nói:

“Nô tỳ muốn cùng gia nói chuyện hợp tác.”

Tứ a ca khẽ ngẩng đầu, trên mặt cười như không cười nói:

“Một mình nha đầu ngươi cùng gia hợp tác cái gì?”

Sở Sở đã sớm nghĩ xong, mình bây giờ kiếm tiền dễ dàng, cũng là cơ duyên xảo hợp rồi, nếu làm nghề nghiệp nghiêm chỉnh, phía sau không có quyền thế chống đỡ tuyệt đối không thể thực hiện được, nhất là ở chỗ này, ở Bắc Kinh ba trăm năm trước, trên đường tùy tiện tìm một người cũng có lai lịch, mình cũng sẽ không thể đắc tội.

Lại nói hôm đó cũng nhìn thấy một phần thực lực của Cửu gia, tựa như trong lịch sử ghi lại vậy, Cửu a ca chính là một kỳ tài buôn bán, hướng chi hấn có thân phận tôn quý cùng quyền thế cao ngất, chính mình vừa tiến vào thương giới không có tòa Đại Phật chống lưng rất rủi ro, coi như mình có thể thắng ở điểm quan trọng mới lạ, cũng khẳng định không đầu lại những người quyền quý này, biện pháp duy nhất chính là trước tìm núi dựa tốt. Tứ gia này không thể nghi ngờ sinh tốt nhất, dù sao bất kỳ người cầm quyền đều cần tài chính khổng lồ hậu thuẫn, nếu không hấn thế nào không chế dân sinh.

Sở Sở dừng lại chốc lát nói:

“Nô tỳ có năng lực kiếm tiền, chỉ cần cho nô tỳ cơ hội cùng bạc đầu tư thích hợp, nô tỳ có thể mang đến cho ngài tiền lời cao nhất.”

Tứ a ca nhìn thiếu nữ trước mắt, lời nói này của nàng từ trong miệng một nha đầu mười sáu mười bảy nói ra ngoài, đoán chừng ai cũng coi thành chuyện cười, nhưng khi nhìn vẻ mặt của nàng tự tin kiên định, ánh mắt sáng ngời vội vàng, khiến cho cả người cũng tản ra một loại tia sáng chói mắt. Làm cho Tứ a ca có một loại trực giác, đây là một nhân tài, Sở Sở trước mắt không chỉ là thiếu nữ làm mình động lòng, càng là một nhân tài có thể trợ giúp cực lớn cho mình, tuy khuôn mặt trẻ trung và non nớt có chút bình thường như thế nhưng lại có một loại mị lực khuynh thành.

Tứ a ca chậm rãi ngồi dậy, ngón tay nhẹ nhàng gõ bên cạnh bàn, nghĩ một lát nói:

“Được rồi, gia có thể cho ngươi thời gian, để cho ngươi có cơ hội chứng minh thực lực của mình, từ giờ trở đi chúng ta sẽ lấy nửa năm làm hạn định, gia cho ngươi hai mươi ngàn lượng bạc trắng, hơn nữa đem Văn Viễn đưa cho ngươi sai bảo, vô luận làm cái gì, sai bảo trông nom gọi Văn Viễn giúp ngươi là được, tin tưởng quan viên tâm thường cũng không dám tìm ngươi phiền toái. Nhưng như gia nói lúc này, nửa năm sau gia muốn nhìn thấy trừ hai mươi ngàn lượng tiền vốn cần có tiền lời khổng lồ như ngươi nói. Tháng sáu sang năm, ngươi cho gia xem năng lực của ngươi đi, nếu cảm thấy không được tùy thời có thể nói với gia, khi đó không được có ý kiến ngoan ngoãn vào phủ cho gia.”

Sở Sở mừng rỡ, tính toán một hồi nghĩ thầm:

“Có hai mươi ngàn lượng tiền vốn, còn có thuộc hạ, trên quan trường này ai mà không biết Điền quản gia, sau này mình làm cái gì, cũng sẽ không có người tìm phiền toái.” Len lén liếc mắt nhìn Tứ a ca, thấy hấn giống như có điều suy nghĩ. Thầm nói người này là một kẻ phúc hắc, người nói gấp mấy lần chưa cho định số, đó cũng không thành, nghĩ đến chỗ này vui vẻ mang theo nụ cười lại gần một bước, nhỏ giọng hỏi:

“Gia nói tiền lời khổng lồ là bao nhiêu, kính xin gia cho nô tỳ mục tiêu xác thực, nô tỳ cũng có thể suy nghĩ làm cái gì.”

Tứ a ca nhìn Sở Sở nhất thời hoạt bát cơ trí, âm thầm buồn cười, thấy bộ dạng nàng dí dỏm, mỉm cười đưa tay điểm một cái lên cái trán mượt mà của nàng, cười nói:

“Nha đầu ngươi dã tâm thật là không giới hạn, một tiểu cô nương ở đâu ra nhiều ý định cổ quái như vậy, cũng được, rốt cuộc tuổi của ngươi vẫn còn nhỏ, gia tạm thời cưng chiều ngươi một năm, tùy ngươi giày vò đi, chỉ là từ nay về sau đã là người của gia rồi, trong nửa năm này ngươi cũng kiềm chế tâm tính cho gia, lá gan một nha đầu ngược lại so với nam nhân còn lớn hơn.”

Sở Sở âm thầm thở dài thầm nghĩ:

“Ngươi thật là một người không chịu thiệt thòi, nghe ý này, không ngờ nửa năm sau ta cũng chạy không khỏi, chỉ là khi đó thì có thể có tư cách nói điều kiện cùng vị gia này, thực là bất đắc dĩ, thôi làm một tiểu tam bên ngoài vậy, dù sao mình cũng không muốn lập gia đình, như vậy có thể có chút tự do, có một tình nhân là hoàng đế cũng không tệ, hắc hắc.”

Nghĩ đến chỗ này, càng thêm an tâm, đột nhiên trong bụng vang lên một hồi ục ục, mặt Sở Sở nhất thời lúng túng. Nhìn dáng vẻ nha đầu này quần bách, Tứ a ca cười lên ha hả, Sở Sở tức giận trừng mắt liếc hắn một cái thầm nói:

“Người ta vài ngày đều ăn cơm rất ít, lại bận rộn phục vụ mấy bồn thủy tiên kia.”

Tứ a ca móc ra một đồng hồ bằng vàng nhìn thấy quả nhiên đã đến thời gian bữa tối, mỉm cười phân phó nói:

“Cao Vô Dung”, màn cửa lập tức vung lên, Cao Vô Dung khom người đi vào. “Đi nói cho phúc tấn hôm nay gia không qua, lấy cho ta cháo trắng rau dưa đơn giản đặt ở thư phòng là được.”

Cao Vô Dung đáp vâng lui ra ngoài, không bao lâu, hai nha đầu xách theo hộp đựng thức ăn đi vào, mở hộp đựng thức ăn ra theo thứ tự, ở trên bàn bày bốn cái đĩa thức ăn tinh xảo, hai chén cháo, một lồng màn thầu hấp, cung kính mời dùng, hành lễ đi ra ngoài, Cao Vô Dung đứng ở bên cạnh phục vụ, Tứ a ca mỉm cười nhìn Sở Sở một cái, ngoắc ngoắc tay nói:

“Nha đầu tới ngồi chỗ này, cùng gia dùng chút cơm.”

Thực hộp – hộp đựng thức ăn -

Sở Sở lấp bắp đi đến gần, nhận lấy đĩa bạc trong tay Cao Vô Dung, gấp lên màn thầu mới vừa ăn một miếng lại để xuống, mắt chớp chớp nhìn Tứ a ca ở đối diện, nói:

“A mã cùng Đại Nữu Nhị Nữu cũng chưa ăn đâu.”

Tứ a ca nhìn Cao Vô Dung một cái, Cao Vô Dung vội vàng nói:

“Cô nương yên tâm, nô tài đã phái người đưa bọn họ đi về.”

Nghe thế, Sở Sở vội vàng để đĩa xuống, đứng lên nói:

“Vậy Tứ gia nô tỳ cáo lui trước.”

Vừa nói liền vội vã đi ra ngoài, thân thể vừa đến cửa, sau lưng một hồi âm thanh loảng xoảng truyền đến.

Sở Sở sợ hết hồn, quay lại thấy sắc mặt Tứ a ca âm trầm, bàn nhỏ trên giường gạch đã bị hất xuống trên mặt đất, Cao Vô Dung vội vàng tới đây nói nhỏ:

“Cô nương ơi, đừng có vội vã như vậy, ngay cả thời gian bồi gia ăn cơm cũng không có sao, mau qua đây đi”

Vừa nói đi ra ngoài kêu nha đầu, bọn sai vặt đi vào dọn dẹp, Sở Sở thầm nghĩ:

“Mình cũng không phải là tam bồi (bồi ăn, bồi uống, bồi ngủ), làm sao lại bắt mình bồi, thê thiếp của hân khẳng định ước gì đó chứ. Mình còn có rất nhiều chuyện chưa làm hết, lại nói mất thấy sắc trời càng ngày càng trễ, một hồi hân cứ giữ mình ở lại...vậy làm sao bây giờ? Thế nhưng mới vừa rồi còn cười rất vui vẻ,

lúc này gương mặt thật dọa người, trong lòng mình cũng rất sợ sệt, nếu không trước làm điệu hấn để hấn thả mình về nhà.”

Nghĩ đến chỗ này, mỉm cười chậm rãi đi tới, lặng lẽ đứng ở bên cạnh Tứ a ca, tay nhỏ bé kéo vạt áo Tứ a ca lắc lư nói:

“Ngài, ngài đừng tức giận, ta chỉ là nghe được a mã trở về, nghĩ đến mình còn có thật nhiều chuyện chưa có làm xong, thủy tiên của Đông phủ còn chưa có đưa đi đâu, nếu làm trễ sẽ không tốt.”

Tứ a ca trợn mắt nhìn Sở Sở một cái. Thầm nghĩ:

“Nha đầu này thật đúng là khắc tinh của ta, sao vừa nàng phải đi, trong lòng liền trống trải, nhìn nàng liền quay đầu chạy lại không thém liếc mắt nhìn mình, đã cảm thấy giận không kiềm chế được. Muốn trong lòng, trong mắt nha đầu này chỉ có mình mới được, nếu là nhớ tới nam nhân khác, cho dù là a mã nàng mình cũng khó có thể chịu được, nhất thời có một loại dục vọng muốn hủy diệt tất cả. Nhưng mà nàng chỉ cần mềm nhũn dụ dỗ mình, trong lòng của mình đã thoải mái nói không nên lời, hấn là so với được a mã ban thưởng cũng vui vẻ hơn nghìn lần.”

Loại suy nghĩ vội vàng lúc nào cũng muốn canh giữ ở bên người nàng này làm lòng xao động, chưa từng thể nghiệm qua, mình giống như có chút hiểu mã pháp (ông nội - chẳng biết xưng hô đúng ko nữa, thấy 2 bản cv là vậy, coi dịch gg và vietphare cũng vậy) rồi. Nếu như nha đầu trước mắt là Đồng Ngạc phi, vậy mình đoán chừng cũng sẽ trở thành Thuận Trị gia không thương giang sơn, nguyên lai mình không phải như người khác hình dung: lang quân lãnh tâm lạnh lùng, chỉ cần gặp gỡ đúng người kia, mình cũng sẽ là nam nhi si tình nhất nhà Ái Tân Giác La.

Nghĩ đến đây, Tứ a ca nhất thời thấy rõ tim của mình, ngậm thở dài, chống lại ánh mắt Sở Sở lóe ra một tia lấy lòng, đưa tay sờ sờ đầu của nàng, cầm tay nhỏ bé của nàng, đặt vào lòng bàn tay, lại khẽ nhíu mày, nắm lên một cái tay khác đặt ở dưới ánh đèn ngó kỹ, thấy nha đầu này có một đôi tay nhỏ bé chỉ lớn bằng một nửa của mình, trắng mịn khéo léo, ngón tay dài nhỏ, khớp xương đều đều rất là xinh đẹp, nhưng nơi bàn tay lại có một tầng chai thật mỏng, ngón tay có thật nhiều vết thương nhỏ.

Mình nhẹ nhàng chạm một cái, nha đầu này liền âm thầm hấp khí, Tứ a ca đau lòng nhìn chốc lát, hỏi:

“Đây là làm sao, một cô nương gia cũng không thương tiếc chính mình.”

Sở Sở bĩu môi nói:

“Để tạo những bồn thủy tiên ngoài cửa ngài thích kia, ta cầm con dao nhỏ khắc ra ngoài từng cái một, vừa bắt đầu ngưng tay tự nhiên là khó tránh khỏi cắt vào tay, hiện tại khắc tốt hơn nhiều, làm dễ dàng hơn cũng sẽ không cắt vào tay nữa.”

Tứ a ca đỏ khốc đỏ cười điểm nàng một cái, nói:

“Trước kia coi như xong, về sau làm cái gì đều không cho mình tự tay làm, nô tài trong phủ nàng xem người nào đắc dụng thì dùng, chỉ cần không để mình bị thương, ta đều sẽ chiều theo ý nàng.” (giờ 44 bắt đầu nhận rõ tim mình nên ta thay đổi xưng hô nhé!)

Nhìn Tứ a ca dịu dàng như mẹ già, trong mắt Sở Sở không khỏi có một tia cảm động lướt qua, chưa từng có người nào đối với nàng tốt như vậy, mặc dù người đàn ông ở trước mắt lúc tức giận rất đáng sợ, nhưng vẫn dịu dàng đối với mình, cái loại cưng chiều đó phát ra từ nội tâm thương yêu, làm mình có xung động muốn nhào vào trong ngực anh ta khóc rống.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, núp ở trong ngực một người người đàn ông cường đại, thương yêu mình như vậy cũng tốt, nhưng anh ta sao lại thích mình như vậy nhỉ, dù sao hôm nay mới nhìn thấy nhau, chẳng lẽ đây chính như Trương Ái Linh nói:

“Chính là trong ngàn vạn người, gặp được người cần gặp là anh, trong ngàn vạn năm, giữa mệnh mỏng hoang hoải vô tận của thời gian, không sớm một bước cũng không muộn một bước, gặp được cũng chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu: “A, anh cũng ở nơi đây sao?”

Mình xuyên qua chính là vì hoàn thành tình yêu vĩ đại của Ung Chính ư, đây quả thực là đầm rồng hang hổ, nhưng khi nhìn ý tứ này, sự thật có thể không khác nhau lắm. Nhưng mình trừ cảm thấy anh ta có chút

quen mặt, thì không có cái loại cảm giác động lòng đó, ai! Thôi, có người từng nói qua vì yêu mà yêu là thần, bởi vì được yêu mà yêu là người. Mình làm thần tiên không được, làm người không được, tối thiểu có thể theo anh ta làm cô gái bé nhỏ trong ngực anh ta vậy, để cho anh ta che gió tránh mưa cho mình cũng không tồi. Nghĩ đến chỗ này, lặng lẽ cầm ngược bàn tay Tứ a ca lại, nhìn vào ánh mắt thâm thúy của hắn nhẹ nhàng nói:

“Ta về sau nghe theo ngài tất cả, nhưng ngài cũng phải tôn trọng lý tưởng của ta, ta muốn trở thành nữ thương nhân thành công đầu tiên của Đại Thanh, chỉ cần ngài đừng hạn chế ta, cũng đừng ép ta tiến phủ, chuyện khác ta cũng theo ý ngài.”

Tứ a ca Dân Chân cảm thấy một trận mừng như điên, nghĩ thầm:

“Nha đầu này rốt cuộc nghĩ thông rồi ư, nàng không muốn vào phủ, mình không ngại trước theo nàng, sau này hãy nói”. Mỉm cười đem nàng ôm vào trong lòng ngực mình thật chặt, cảm giác nhiệt độ ấm áp trong ngực, nhất thời cảm thấy thoải mái sưởi ấm những năm tháng tĩnh lặng.

Ngoài cửa nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân, Sở Sở vội vàng tránh khỏi lồng ngực của hắn ra, cả khuôn mặt đỏ bừng đứng ở một bên, cơ hồ lập tức Cao Vô Dung liền cùng hai đại nha đầu tiến vào, lần nữa dọn thức ăn xong, đứng nghiêm ở bên cạnh phục vụ, Tứ a ca âm trầm trợn mắt nhìn Cao Vô Dung một cái

“Bình thường tên nô tài này rất cơ trí, hôm nay sao ngu ngốc thế không biết.”

Cao Vô Dung cảm giác tầm mắt gia nhà mình y như một dao găm đang lăm trì mình, liền suy nghĩ mình nơi nào đắc tội vị gia này rồi sao, đột nhiên liếc thấy Sở Sở mặt đã cơ hồ chôn ở trong ngực, liền cảm thấy phần chần, mỉm cười hiểu ý, chính mình đang quấy rầy chuyện tốt của gia, âm thầm lau mồ hôi, nhỏ giọng cáo lui đi ra ngoài.

Lúc này Tứ a ca mới quay đầu lại, cầm bàn tay nhỏ bé của Sở Sở, dịu dàng dụ dỗ nói:

“Được rồi, mới vừa rồi nàng cũng chưa có ăn, quay lại ăn chút mới được”

Vừa nói cũng không để ý Sở Sở giãy giụa, vẫn ôm thân thể của nàng ngồi ở trên giường, cẩn thận đút nàng ăn từng ngụm, Sở Sở âm thầm liếc mắt thâm nghĩ:

“Vị gia này đại khái rất ít tiếp xúc với phụ nữ, quả thật anh ta đối đãi mình như khuê nữ nhà mình rồi.”

7. Chương 7: Đại Sự Nghiệp Của Sở Sở Mới Bắt Đầu

Đợi đến khi Tứ a ca và Sở Sở dùng thiện xong đã là một canh giờ sau, Tứ a ca âm thầm suy nghĩ một chút ôm Sở Sở nói:

“Nàng nếu không muốn vào phủ, ở tại chỗ cũ ta cũng không yên lòng. Sáng mai ta đi Đông phủ nói một tiếng, việc cần làm của a mã nàng liền từ chối đi, bây giờ nàng cũng không cần số tiền này, ở gần chỗ của nàng ta có một thôn trang, nàng cùng người nhà dời đến đó đi.” vừa nói sở sở mặt của nàng nói: “Nàng có còn nhớ rõ phụ mẫu ruột của mình không, gia tìm cho nàng, nghe khẩu âm của nàng chắc là người kinh thành, không chắc có thể tìm ra chút tam thân lục cố nhưng cũng không có vẻ nhà nàng không còn ai.”

Sở Sở thâm nghĩ: “cho dù anh có bản lãnh lớn như thế nào chỉ sợ cũng không tìm ra được, nhưng mình cũng không thể nói sự thật”, mỉm cười nói:

“Không cần, thật ra thì điều này cũng không có gì, phụ mẫu ta đều mất, vô thân vô cố, ngược lại tự tại vô cùng, không ai quản thúc tốt hơn.”

Tứ a ca lờ mờ nàng một cái nói:

“Tính tình nàng thật vô pháp vô thiên, có người quản, gia còn tĩnh tâm chút. Đúng rồi thơ trên mấy chậu thủy tiên rất là thú vị, gia tìm tất cả điển tịch cũng không có xuất xứ.”

Sở Sở xì cười, lòng nói: anh tìm được mới gặp quý đó, đó là Thu Cẩn* viết, nói:

“Ta cũng vậy, không nhớ rõ, cũng nhớ bài thơ kia thôi, không biết xuất xứ.”

*Thu Cẩn (1877-1907), tên Khuê Cán, tự Toàn Khanh, hiệu Giám Hồ nữ hiệp, người Sơn Âm (nay là Thiệu Hưng, Chiết Giang). Năm 1904, sang Nhật du học, năm sau tham gia Đồng minh hội. Về nước tuyên truyền cách mạng. Năm 1907 cuộc khởi nghĩa của Từ Tích Lan thất bại, bà bị bắt và tuần nạn.

Vừa nói nghĩ một lát lại nói: “Ngài không cần phải an bài chỗ ở cho ta, tuy nói coi như là người của gia, nhưng ta còn muốn dùng năng lực của mình kiếm tiền thay đổi cuộc sống mình và người nhà.”

Trong nháy mắt Tứ a ca giận tái mặt, vừa muốn nổi giận, Sở Sở vội vàng che cái miệng của hắn nói: “Ngài trước không cần nổi giận, ta chỉ không nguyện ý làm chim hoàng yến ngài nuôi thôi, ta muốn làm hùng ưng cùng ngài sống vai phi hành, cùng ngài giương cánh trải qua mưa gió.”

Nói xong lời này, Sở Sở cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng Tứ a ca Dận Chân lại cảm động, đem người con gái trước mắt ôm vào trong ngực thật chặt, khàn khàn mà nói: “Được!”

Sở Sở âm thầm may mắn, mình đã đem cả bản lãnh biện luận lúc học đại học cũng lấy ra rồi, nếu như đồ không được vị gia này mình cũng vô kế khả thi, thật là may. Vì vậy vì Sở Sở kiên trì, Tứ a ca còn tự mình hộ tống nàng trở về nhà.

Lại nói Đông lão hán cùng Đại Nữ Nhị Nữ đã sớm trở về, Đông lão hán sớm một chút đuổi hai tỷ muội đi nghỉ ngơi, quay về đến đông ốc cùng Đông đại nương nói cuộc gặp gỡ hôm nay, Đông đại nương suy nghĩ chốc lát mới

“Sở Sở nha đầu này nên hầu hạ chủ tử, nhưng với tính tình con bé này chỉ sợ không phải là đứa nghe lời an phận, nếu mà chọc giận Tứ gia, đây chính là Thiên Vương lão tử cũng khó cứu được. Lúc trước cũng nghe Trương ma ma Đông phủ - bà vú của Đông quý phi - nói qua, người con nuôi này của Đông nương nương là một người lãnh tình nghiêm nghị, ngài ấy có thể dung túng Sở Sở sao?”

Nghe được bạn già nói, Đông lão hán cũng không nhin được lo lắng, nếu là người nhà bình thường từ chối cũng được, nhưng đây chính là hoàng tử Thiên gia, ai có thể cự tuyệt đây?

Hai lão nhân tâm đang treo lo lắng, lại nghe thấy ngoài viện một hồi tiếng vó ngựa truyền đến, nghe kỹ lại lần nữa, hai lão nhân vội vàng đi ra ngoài nhìn, mới vừa mở cửa viện ra, chỉ thấy mười mấy thị vệ đang cỡi tuần mã đã dừng cách đó không xa, ở giữa là một xe ngựa cao lớn treo bốn cái đèn cung đình nhỏ, người trên xe nhảy xuống xách theo một chiếc đèn lưu ly nhẹ nhàng đi về phía Đông lão hán bên này. Theo ánh đèn leo lét, Đông lão hán dần dần thấy rõ bộ dạng người tới - là Cao Vô Dung - tổng quản trong phủ Tứ gia - ban ngày đã gặp, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống hành lễ. Cao Vô Dung hiện tại đâu còn dám nhận lễ của vị này, nhìn ý tứ gia nhà mình đối với Đông cách cách, so với sự cứng chiều của Thuận Trị gia đối với Đồng Ngạc phi không kém hơn bao nhiêu đâu, sớm muộn cũng sẽ là một chủ tử. Đông lão đầu trước mắt này cũng là người nước lên thì thuyền cũng lên, mình cũng không thể đắc tội, mỉm cười vội vàng đưa tay dịu phụ thê Đông lão hán nói:

“Này cũng không dám, lão ngài cứ đứng lên đi, Tứ gia nhà ta cùng cách cách nhà các ngài vẫn còn ở phía sau, lão ngài thật là người may mắn!” vừa nói vừa cùng nhau đứng ở một bên chờ đợi.

Sau một lúc lâu, mới nhìn thấy Tứ a ca cũng xách theo đèn ôm lấy Sở Sở đi tới, vợ chồng Đông lão hán vội vàng quỳ xuống hành lễ, Tứ a ca giờ tay lên nói:

“Không cần đa lễ, sau này sẽ là người nhà, tổng như vậy cũng kỳ quái”. Vừa nói vừa quan sát bốn phía tiểu viện trước mắt một cái, thấy phòng ốc còn rất tề chỉnh, mỉm cười thoáng yên tâm, cúi đầu nhìn chăm chăm Sở Sở nói:

“Hai ngày này, nàng đừng làm gì hết, sáng mai ta sai Văn Viễn tới đây, giúp nàng làm xong chuyện Đông phủ, nàng ở đây suy nghĩ thật kỹ, chuẩn bị làm sao thì làm, nghĩ xong, trước hết thông báo cho ta, ta coi được rồi nàng mới có thể làm tiếp, không thể tùy tính tình của mình mà hồ đồ, ta nếu biết tự có biện pháp trị

Sở Sở âm thầm lẻ lười, thầm nghĩ vị gia này trước sau chênh lệch cũng quá lớn rồi, vốn tưởng rằng là một anh trai lạnh lùng, không nghĩ tới là một bà già. Tứ a ca vỗ vỗ gương mặt của nàng, nhìn Đông lão hán gật đầu một cái, liền mang theo cả đám quay về. Phu thê Đông lão hán vội vàng cung tiễn, Sở Sở hướng về phía bóng lưng Tứ a ca làm mặt quỷ, liền lôi kéo a mã ngạch nương vào nhà, cùng a mã ngạch nương nói đơn giản ý nghĩ của mình, phu thê Đông lão hán hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ nha đầu này thật là một người có phúc, nhìn bộ dạng Tứ a ca vừa nãy, đó là thương yêu cách cách nhà mình không sai biệt lắm, chuyện lớn như vậy cũng tùy theo nha đầu này, hai người lắc đầu bật cười. Nghĩ đến dáng vẻ mẹ già của Tứ a ca, Sở Sở cũng nở nụ cười, Đông đại nương kéo kéo đuôi sam của Sở Sở, nói:

“Nha đầu con thật lớn gan, về sau có Tứ gia chống đỡ cho con, a mã ngạch nương cũng yên tâm rất nhiều”

Ba người nói đùa một hồi, liền đi ngủ. Sở Sở trở lại phòng mình, thấy Nhị Nữu đã ngủ, Đại Nữu vẫn còn làm việc ở dưới đèn, thấy nàng đi vào, lấy chút nước ấm trên chậu than cho nàng rửa mặt, Sở Sở dọn dẹp xong xuôi, cũng nằm ở trong chăn, nhìn Đại Nữu mất hồn, thầm nghĩ “nha đầu này thật đúng là người trầm ổn, mới vừa rồi mình cùng Tứ a ca động tĩnh lớn như vậy, nàng đều không có hỏi một câu, loại phẩm cách này là một người có thể phó thác, nghĩ tới kéo tay Đại Nữu nói:

“Chị về sau liền an tâm đi theo ta cùng nhau làm đi, chúng ta có thể chứng minh nữ nhân cũng rất có giá trị, chúng ta phải kiểm thật nhiều tiền, không dựa vào nam nhân, chúng ta cũng sẽ sống thật tốt.”

Đại Nữu thật ra là người tính tình chừng mực, đối với lời từ trong miệng Sở Sở giá trị bao nhiêu tuyệt không quan tâm, chỉ là muốn tỷ muội mình không có lưu lạc ăn đói mặc rách là được, có một chỗ an thân cố định có thể kiếm tiền. Mình đã lỡ tuổi kết hôn rồi, nhưng Nhị Nữu còn chưa có gả, đành dùm cho muội muội thêm chút đồ cưới, tương lai tìm người đàn ông có thể tin được, đem Nhị Nữu gả đi ra ngoài, dù mình có chết đi, cũng có mặt mũi gặp cha mẹ dưới cửu tuyền. Trước kia không có cơ hội, không dám nghĩ chuyện sau này, nhưng chuyện hôm nay trải qua trong phủ, cùng âm thanh mới vừa rồi, mình đã mơ hồ hiểu, mình vào nhà này mặc dù không phải là nhà quyền quý gì, nhưng thiếu nữ trước mắt cũng là người có hậu phúc, không nói nàng ấy biết cách kiếm tiền, lúc này nàng ấy lại lọt vào mắt hoàng a ca, cũng đã một bước lên trời. Nhớ năm đó trong thôn mình có một người làm nô tài giữ cửa cho quan thất phẩm ở kinh thành, lúc hồi hương huyện thái gia trong huyện đều kinh động, người đó so với vị Tứ gia này kém đâu chỉ là khoảng cách giữa trời và đất. Hoàng là ai a, đó là con trai của hoàng đế, tương lai nói cũng không chừng chính là hoàng đế, coi như không được làm hoàng đế cũng là vương gia, mình và muội muội đi theo thiếu nữ trước mắt này, cả đời sẽ không còn lo lắng nữa, rốt cuộc không bị đói rách sống qua ngày rồi. Nghe Sở Sở nói, nghĩ đến Tứ gia lạnh như băng, không thích nói cười, mặc dù chỉ gặp lần đầu, mình cũng có thể nhìn ra trong phủ vị gia kia rất quy củ, ngài ấy đối với Sở Sở dung túng yêu thích, mình chỉ cần tỉ mỉ hầu hạ vị này, coi chừng bốn phận của mình, về sau mình và Nhị Nữu sẽ có đường ra. Nghĩ tới đây, mỉm cười thả công việc trong tay ra, nhìn Sở Sở nói:

“Về sau nô tỳ cùng Nhị Nữu liền theo cô nương, làm nha đầu của cô nương chính là tạo hóa trời ban cho chúng ta.”

Sở Sở đã hao hết miệng lưỡi cùng Đại Nữu đầu gối này nói nửa ngày cũng không thông, nói mình không phải muốn làm chủ tử, là vì thể hiện giá trị bản thân, thế nhưng Đại Nữu nhìn bình thường thật cơ trí, lúc này chính là người dân không có giới hạn, cuối cùng mệt mỏi, Sở Sở nhắm mắt lại, buông tha đi ngủ, Đại Nữu cũng dọn dẹp nằm xuống, nghĩ tới tỷ muội mình vận khí tốt, vẫn cảm thấy giống như nằm mơ.

Ngày thứ hai, lúc Sở Sở thức dậy đã đến gần buổi trưa rồi, mở mắt ra nhìn một chút, thấy chăn gối của Đại Nữu cùng Nhị Nữu đã xếp chỉnh tề, màn vải trên cửa sổ còn không có mở ra, nhưng ánh mặt trời vàng óng ánh xuyên thấu qua rèm chiếu vào, Sở Sở đoán chừng hiện tại khẳng định không còn sớm. Kỳ quái ngạch nương và Đại Nữu sao không có gọi mình, từ ngoài phòng mơ hồ truyền đến giọng nói, rất thấp rất nhẹ. Nghĩ đến hôm nay còn có thật nhiều việc, vội vàng rời giường dọn dẹp, đại khái là nghe được tiếng động của nàng, Đại Nữu đi vào, thấy Sở Sở đã đứng dậy, mỉm cười quay người đi ra ngoài bưng nước nóng cùng khăn rửa mặt đi vào, chờ Sở Sở dọn dẹp không sai biệt lắm, Đại Nữu cẩn thận thay nàng thắt bím tóc vừa nói:

“Sáng sớm Điền quản gia ở phủ Tứ gia liền mang theo mấy gã sai vặt tới, thấy cách cách còn chưa dậy cũng không để cho gọi, trước hết sai người đem thủy tiên của Đông phủ đưa đi rồi, hiện tại ngồi ở phòng ngoài nói chuyện cùng lão gia.”

Sở Sở không khỏi nở nụ cười, nhìn Đại Nữu cười nói:

“Chị đừng gọi ta cách cách, thiệt là, làm cả người ta không được tự nhiên.”

Đại Nữu, rất nghiêm chỉnh nói:

“Điền quản gia đã nói Tứ gia phân phó, về sau phải gọi ngài là Đông cách cách.”

Sở Sở trầm nghĩ:

“Tứ a ca thiệt là, làm sao ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng muốn trông nom, vẫn thích kêu tên hơn. Gọi cách cách, cách cách cứ như gọi con gà mái, nhưng những chuyện nhỏ này cứ theo ý anh ta đi, mình cũng đỡ nói nhảm cùng anh ta.” Nghĩ đến chỗ này, quan sát mình đã thỏa đáng, mỉm cười cùng Đại Nữu đi ra ngoài, thấy Điền Văn Viễn cùng a mã đang đang nói chuyện.

Điền Văn Viễn rất tinh mắt, nhìn lên thấy Sở Sở, là cúi chào cung kính nói:

“Đông cách cách cát tường, nô tài thỉnh an ngài.”

Trong giây lát, Sở Sở thấy Điền quản gia ngày hôm qua còn vênh vác đắc ý, hôm nay liền khúm núm, thậm chí không trách được người người cũng muốn trèo cành cây cao, đãi ngộ này cách một trời một vực nha, nhưng mình thật không quen, mỉm cười nói:

“Điền quản gia không cần như thế, về sau ta thường cùng làm việc với huynh, huynh như vậy, ta cũng không được tự nhiên, huynh cứ xem ta là muội tử (em gái) của huynh là được, Tứ gia không xen vào điều này.”

Điền Văn Viễn vốn đang trầm nghĩ mình thời vận không tốt, đang làm quản gia của phủ hoàng a ca thật tốt, lại điều tới phục vụ một tiểu nha đầu, mặc dù nghe Cao Vô Dung nói vị này bây giờ là đầu quả tim của Tứ gia. Nhưng chỉ là nữ nhân nha, khó bảo toàn ngày mai không nghèo túng, tương mạo vị này lại vô cùng bình thường, nhưng hôm nay gặp lại phát hiện nha đầu này có chút môn đạo: không nói đầu xa, chính là loại thái độ không quan tâm hơn thua đối xử như nhau, cũng là nhân vật được việc, mình đi theo vị này, đoán chừng lên thẳng mây xanh cũng không chừng, nghĩ tới đây, mỉm cười sáng khoái đáp ứng.

Sở Sở nghĩ đến mình đã thuyết phục được Tứ gia, mặc dù cuối cùng Tứ gia theo mình, nhưng quân tử một lời hứa, tiểu nữ tử mình cũng muốn làm được. Nghĩ đến chuyện lúc trước mình suy nghĩ, khi đó không có tiền bạc không có nhân mạch, mình cũng không có biện pháp, hiện tại tất cả điều kiện đều có, nên buông tay chân ra làm lớn một hồi đi. Nghĩ xong hỏi Điền quản gia: “Ta muốn tự đi xem thôn trang Tứ gia gần đây một chút có được không?”

Điền Văn Viễn sớm được Tứ gia phân phó, chỉ cần vị cô nãi nãi này không ra yêu cầu quá đáng, mình đáp ứng theo nàng được. Vì vậy đồng ý mang nàng đi nhìn. Sở Sở mừng rỡ, đơn giản ăn chút cơm canh, liền mang theo Đại Nữu Nhị Nữu đi theo Điền Văn. Đoàn người cộng thêm bốn tùy tùng Điền Văn Viễn mang tới, cũng rất đông đúc làm người khác chú ý, Điền Văn Viễn âm thầm buồn bực: chỉ vì thôn trang Tây Giao này của Tứ gia cách không xa nhà vị Đông cách cách, đi xe ước chừng nửa canh giờ, nhưng cách phủ Tứ gia hơi xa chút. Thôn trang vốn do Khang Hi gia ban thưởng, chung quanh đất đai mệnh mông, nói cũng kỳ quái, thế nhưng các cây tiểu mạch, đậu...các loại hoa màu trồng cũng không nảy mầm, cho nên vẫn bỏ hoang. Trong trang ngược lại có một chỗ lý kỳ, phía dưới thôn trang có ôn tuyền thiên nhiên, mùa đông trong phòng cũng không lạnh, không cần đốt địa long, chậu than cũng ấm áp như mùa xuân, cho nên Tứ gia sai người xây suối nước nóng, mùa đông hàng năm cũng tới ở mấy ngày, bình thường cứ như vậy để đó không dùng, chỉ có mười nô tài trấn thủ tại chỗ này, Đông cách cách này muốn tới trong này làm gì, chẳng lẽ muốn tắm ôn tuyền?! Nghe Cao Vô Dung nói vị này đã giao hẹn cùng Tứ gia, trong vòng nửa năm cầm hai mươi ngàn lượng bạc, kiếm tiền lời gấp mấy lần. Ông trời ơi, điều này sao có thể, khắp Đại Thanh có thể kiếm nhiều tiền nhất cũng chỉ có Cửu a ca, cũng không dám nói mạnh miệng thế này, nhưng Tứ gia đồng ý, tùy Đông cách cách giẫy vò. Mình ở bên cạnh phải cẩn thận hầu hạ, nếu không đến cuối cùng không được việc, nói mình không dùng được cũng không hay. Thời điểm Điền Văn Viễn đang tỉ mỉ tính toán, đoàn người đã đến trước cửa thôn trang. Sở Sở được Đại Nữu đỡ tay xuống xe, ngẩng đầu chỉ thấy một cửa chính sơn đỏ, hai bên bày hai con sư tử nhỏ bằng đá đơn giản, cũng không phô trương, phía trên cửa treo biển màu lam, viết ba chữ “Dung Nguyệt cư” màu vàng to, theo lối viết sáu kim thể*. Sở Sở âm thầm suy đoán đại khái là chữ của Tứ gia, đang đánh giá, Điền Văn Viễn nơi đó đã nhanh nhẹn sai người đi trước gõ cửa rồi, rất nhanh, một hồi tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, cửa chính chỉ nha một tiếng rộng mở.

Sáu kim thư – : hay còn gọi là “Sáu kim thể - ”, là một thể chữ trong Thư pháp, là loại Chính Khải do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra trên cơ sở học theo lối chữ của Nhị Tiết đời Đường. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gãy guộc mà cứng cỏi. Thể chữ này là một trong những phong cách độc đáo của nghệ thuật Thư pháp.

Ví dụ minh họa: Sáu Kim thể - “Nùng phương thi thiếp”: Nùng phương y thủy ngọc, hoán lạn nhất đình trung. Linh lộ chiêm như tuyết, tàn hà chiếu tự dung. Đan thanh nan hạ bút, tạo hoá độc lưu công. Vũ điệp mê hương kính, phiên phiên trực vân phong.

8. Chương 8: Sở Sở Làm Làng Du Lịch

Một người đàn ông trung niên đi ra, người rất gầy, một loại dáng vẻ đàng hoàng làm cho người ta có thể tin, khác hẳn với Điền Văn Viễn khôn khéo cơ trí, nhìn rất là chừng mực, cùng Điền Văn Viễn nói chuyện xong, hướng Sở Sở quan sát mấy lần, tò mò nói:

“Sắp đến năm mới, chẳng lẽ gia còn tới thôn trang sao?”

Điền Văn Viễn vội chỉ vào Sở Sở nói:

“Đây là Đông cách cách, Tứ gia phân phó nô tài hôm nay phục vụ chủ tử”, rồi hướng về Sở Sở nói: “Đông cách cách, đây là chủ sự thôn trang Ngạc Kỳ Thái.”

Ngạc Kỳ Thái tuy nói là người thành thật nhưng cũng không ngu dốt, lập tức hiểu thiếu nữ tầm thường trước mắt này là một người mình không thể khi nhờn. Dù sao Điền Văn Viễn là ai, đây chính là chủ sự tổng quản thu chi trong phủ đó, cơ hồ quản lý tất cả tiền thu cùng với đồ dùng trong phủ, là kẻ thực quyền như vậy, nói khó nghe so với một quan tứ phẩm ở kinh thành còn thể diện hơn, huống chi lúc này trong phủ là lúc bận nhất trong năm, lại bị Tứ gia sai phái đi ra phục vụ một tiểu nha đầu mười sáu mười bảy. Điều này đại biểu cái gì, điều này đại biểu Tứ gia đem thiếu nữ trước mắt nhìn so với mình còn nặng hơn, họ Đông cách cách, chẳng lẽ là cháu gái nhà mẹ đẻ Quý Phi nương nương, nhưng khi nhìn khí chất tuy rất lớn, ăn mặc cũng rất thô, Đông phủ khi nào có được một vị cô nãi nãi được lòng Tứ gia vậy, nên phải cẩn thận hầu hạ.

Nghĩ đến chỗ này, vội vàng thỉnh an hành lễ:

“Nô tài Ngạc Kỳ Thái gặp qua Đông cách cách.”

Sở Sở vội vàng nói: “Ngạc đại thúc mau dậy đi, không cần như vậy.”

Vừa nói vừa sai Điền Văn Viễn đỡ dậy tới đứng ở một bên chờ đợi, Sở Sở liếc mắt nhìn vào trong cửa, mỉm cười cất bước đi vào, vượt qua cánh cửa thật cao, chỉ thấy nơi cửa ra vào là một bức tường, phía trên không hình vẽ, rồng phi phượng vũ và một bài thơ:

“Trào tuyền tự thiên nhiên có khác,

Rối rãnh đến chỗ này đùa giỡn mây khói.

Nước ấm tẩy trần tâm sạch,

Túy lạc dao trì như làm tiên”

Sau khi đọc xong bài thơ, chuyển qua bức tường, mới vào một cái sân rộng rãi, bố cục khác hẳn với vương phủ, không có hành lang quanh co, không có cửa vào các viện bốn phương, chỉ đơn giản ba dãy phòng, trước sau hai bên dùng cửa tròn ra vào, mặc dù nhỏ nhắn cũng rất tinh xảo, trước mặt sườn viện là một dãy phòng nhỏ, đoán chừng là chỗ ở của người làm. Đám người Sở Sở xuyên qua cửa tròn tiến vào trong viện, nhất thời cảm giác nhiệt độ trong nhảy mắt liền tăng lên rất nhiều, trong viện có chút khí nóng mờ mờ dưới ánh mặt trời có vẻ như lạc vào tiên cảnh, có một chút mùi lưu huỳnh gay mũi.

Sở Sở quan sát mọi nơi, thấy mặt bên đang có hai gian phòng xây bằng đá xanh, cửa phòng đang mở ra, tầng tầng lớp lớp khí nóng chính là từ bên này bay đến. Sở Sở tò mò đến gần, thấy bên trong ngược lại bố trí vô cùng trang nhã đơn giản, ngay giữa phòng chính là một hồ bơi lớn bằng cẩm thạch, bên cạnh là bậc thang nổi thẳng đến đáy ao, bên cạnh có một đầu rồng từ miệng đang chảy ra ôn tuyền, phía dưới hồ hiển nhiên có chỗ thoát nước. Trong hồ luôn có một nửa lượng nước, hơi nóng trong hồ giống như màu trắng sữa, ai nói người Thanh triều không có người biết làm cách thoát nước, thiết kế này rất có kết cấu bảo vệ môi trường a.

Bốn bề treo tấm màn rủ xuống đất, lúc này màn đã vung lên, có thể mơ hồ thấy được bày trí trong phòng nghỉ ngơi, cái gì cũng rất tinh xảo, đoán chừng là Tứ a ca dùng. Lúc này Sở Sở mới hiểu được bài thơ đề trên bức tường lúc này nguyên lai từ nơi này mà viết, nơi này dưới đất là ôn tuyền, cúi đầu trầm tư chốc lát, quay đầu hỏi:

“Ngạc đại thúc chung quanh đây có chừng bao nhiêu nơi là thuộc về thôn trang vậy?”

“Nơi này có mười mẫu là đất thôn trang chúng ta, chung quanh đại khái năm mươi dặm đều là của thôn trang.”

Sở Sở âm thầm tính toán, năm mươi dặm tương đương với hai mươi km, rồi hướng Diên Văn Viễn hỏi:

“Cái thôn trang này không có tiền thu gì, trong phủ sao không bán qua tay đ

Diên Văn Viễn:

“Cách cách không biết, đây là năm trước Vạn Tuế Gia ban thưởng, cũng muốn bán qua tay, nhưng chung quanh đều là đất không trồng được hoa màu, muốn bán cũng bán không được, đành phải trở về nói với Tứ gia, chỉ đơn giản thu thập, chỉ chờ các chủ tử hàng năm tới ngâm ôn tuyền thôi.”

Sở Sở nghe vậy không khỏi cười trộm thầm nghĩ: “Vạn số tới rồi, thế nào cũng không ngăn được a, mình đang tính toán làm làng du lịch. Theo kinh nghiệm của mình bên kia thì không khó kiếm tiền lắm, nhắm vào ở giai cấp quan liêu quyền quý, có Tứ a ca phía sau trấn giữ, làm sao mà không thể kiếm được tiền cơ chứ. Dưới đất nơi này có suối nước nóng dĩ nhiên không trồng được hoa màu, nhưng lại có thể trồng được cây thân gỗ, lấy ít cây thân gỗ chịu nhiệt ở phía nam thì đáng đắp không tệ.”

Tính toán nửa ngày mỉm cười hỏi:

“Diên ca ca, huynh nói thôn trang này cần bao nhiêu tiền Tứ gia mới bằng lòng bán?”

Diên Văn Viễn trả lời:

“Nếu tính toán thì cả thôn trang này cũng trị giá ba bốn ngàn lượng bạc, gia có gặt đầu hay không thì nô tài cũng không biết, cách cách hỏi thăm những thứ này làm gì?”

Sở Sở cười nói:

“Huynh trở về nói với Tứ gia, ta muốn mua nơi này với giá năm ngàn lượng, ngài ấy có bán hay không?”

Vừa dứt lời, nghe thấy bên ngoài một hồi ngựa hí cùng âm thanh thỉnh an truyền vào, rất nhanh bóng dáng thon dài của Tứ a ca liền xuất hiện ở trước cửa tròn. Trên người mặc áo choàng da màu đen, tay nắm chặt roi ngựa, hiển nhiên là cưỡi ngựa chạy tới. Sở Sở nở nụ cười, thầm nghĩ cũng không cần trở về, địa chủ đã tới.

Lại nói Tứ a ca Dận Chân, từ tối hôm qua sau khi cùng Sở Sở ly biệt, cả một đêm trong mộng đều là bóng dáng của Sở Sở cùng ánh mắt rạng ngời, lần đầu thể nghiệm cảm giác trần trọc trở mình mơ tưởng. Hạ triều về trong phủ, vốn muốn đem nha đầu làm anh ta mệt nhọc kia kêu tới, giải trừ nỗi khổ tương tư của mình, ai ngờ Dận Tường lại đi theo, nói thời tiết lạnh giá, sáng mai may mắn cũng là ngày nghỉ phép (hưu mộc – quan viên làm 10 ngày nghỉ 1 ngày để tắm rửa gội đầu), quán mình muốn đi thôn trang ngâm ôn tuyền. Tứ a ca đang muốn tìm cơ đem tiểu tử này đuổi đi, ai ngờ Diên Văn Viễn sai người đến báo, nói Đông cách cách tới Dung Nguyệt cư rồi.

Lúc này Tứ a ca mới mang theo Dận Tường chạy tới. Dọc theo đường đi Tứ gia cưỡi ngựa rất nhanh, đem Dận Tường bỏ lại phía sau. Nhìn thấy tiểu nha đầu trước mắt làm cả đêm không thấy được, thấy nàng

đứng ở dưới ánh nắng ban trưa, khí nóng chung quanh như mây khói, nụ cười như hoa nở, bóng dáng yếu điệu, Tứ a ca cảm giác nhất thời cả người mình thoải mái nói không nên lời, hướng về phía người chung quanh đang thỉnh an phát tay một cái, đợi đám người Điền Văn Viễn lui ra ngoài, mỉm cười đi nhanh vài bước ôm chặt lấy Sở Sở, cảm giác hơi thở thơm mềm trong ngực, nhẹ nhàng hôn hôn sợi tóc Sở Sở, nhỏ giọng nói:

“Có nghĩ đến gia hay không?”

Sở Sở âm thầm liếc mắt xem thường, thầm nghĩ ‘Vẫn chưa tới mười hai tiếng mà, nghĩ cái gì mà nghĩ, thiệt là, ai nói vị gia này là khối băng, này căn bản là một núi lửa đang hoạt động, không phun thì thôi chứ một khi bộc phát chính là nham thạch nóng chảy rùng rục a.’

Sở Sở vẫn chưa trả lời, Tứ a ca đã nâng đầu của nàng lên, nhìn nàng chăm chăm một hồi, nghiêng răng nghiêng lợi điểm một cái vào ót nàng, nói:

“Cái người này không có lương tâm, một chút cũng không nhớ gia đúng không, uống phí gia nhớ nàng cả đêm.”

Sở Sở thấy hấn lại muốn trời đầy mây, vội vàng đem tay nhỏ bé của mình đưa đến trong tay hấn để cho hấn nắm, nói:

“Ai nói không nhớ, mới vừa rồi còn thầm nhắc kia mà!”

Tứ a ca còn muốn nói điều gì, lại nghe thấy một hồi tiếng cười to sang sảng truyền đến. Sở Sở tò mò theo âm thanh nhìn, thấy một người đàn ông tuổi còn trẻ đi vào trong viện, đại khái chừng hai mươi tuổi, mặc trên người một cái áo cưỡi ngựa màu đen, áo choàng da bên ngoài giống của Tứ a ca, mắt to mày rậm, thân hình cao cường tráng. Hành động lưu loát hiên ngang, khí chất cả người không giống mấy người quyền quý lục đục dấu đá trên triều đình, trái ngược lại giống hiệp khách sáng khoải ân cừu trong chốn giang hồ.

Sở Sở đang đánh giá hấn thì người đàn ông kia vừa cười vừa nói: “Tứ ca hôm nay ngài đây sao cưỡi ngựa nhanh vậy, đệ đệ đuổi gấp cũng không đuổi kịp”, nhìn thấy Sở Sở, mỉm cười quan sát vòng quanh Sở Sở lên xuống trái phải chốc lát.

Hướng về phía Tứ a ca nói:

“Tứ ca tìm được nha đầu gia đình nông thôn? Nghe tiểu tử Văn Viễn kia nói là Đông cách cách, trong Đông phủ khi nào có một nha đầu nông thôn như vậy?”

Trong lòng Sở Sở buồn phiền, rút ra ngón tay út chỉ người đàn ông kia, hỏi: “Huynh là ai?”

Người đàn ông kia cười nói: “Ta là Thập Tam gia.”

Tứ a ca trợn mắt nhìn Dận Tường - chỉ sợ thiên hạ không loạn - một cái nói:

“Đây là Thập Tam đệ Dận Tường, tính tình cũng vô pháp vô thiên, lại giống y chang nàng.”

Sở Sở thầm nói: “Đây chính là hiệp vương nổi danh lịch sử, nhìn không đến nỗi nào, nhưng khi há miệng thực sự làm người ta sợ”, nghĩ tới mỉm cười nhìn chăm chăm Dận Tường trong chốc lát, nói: “Đến đây!”

Dận Tường không tự chủ được quay đầu lại, Sở Sở nắm lấy cơ hội hung hăng dẫm lên trên chân hấn, chỉ nghe một tiếng hét thảm:

“Ai u, oh my god (cái câu này là của tác giả, ta ko có thêm zô nha), nha đầu này, đạp nơi đó, chân của gia sắp bị người đạp gãy rồi.”

Vừa nói vừa ôm chân đuổi theo Sở Sở, Sở Sở xích một tiếng liền trốn sau lưng Tứ a ca, hướng về phía Dận Tường làm mặt quỷ. Dận Tường từ lúc sinh ra chưa có gặp qua nha đầu điệu ngoa làm người tức như vậy, mình cũng không có đắc tội nàng, không phải nói câu xấu xí ư, sao lại hung ác như vậy, nha đầu này.

Tứ gia nhất thời dở khóc dở cười, một Sở Sở cộng thêm Dận Tường tuổi trẻ khí thịnh, muốn không thiên hạ đại loạn cũng không được. Tứ a ca níu lại thân hình Dận Tường đang đuổi theo Sở Sở, hù dọa nói: “Dận Tường, thôi!”

Lúc này Dận Tường mới dừng lại, vừa xoa chân của mình vừa hỏi:

“Tứ ca đây rốt cuộc là đã nha đầu nơi nào, quả thật càn rỡ quá mức!”

Tứ a ca quay đầu lại trợn mắt nhìn Sở Sở một cái, mỉm cười nói:

“Dận Tường đệ lớn hơn Sở Sở, về sau đệ nhường nàng chút là được.”

Vừa nói vừa đem Sở Sở o đến trong lòng ngực mình, sửa sang lại tóc tai có chút tán loạn cho nàng một cái, thấy nàng chạy một đầu mồ hôi, lấy khăn ở trong tay áo lau cho nàng:

“Nha đầu này, nhìn đầu chảy đầy mồ hôi nóng một hồi gặp gió, có thể bị bệnh đấy!”

Sở Sở kéo khăn trong tay Tứ a ca qua, lau hai cái nói:

“Không có sao, một lát ngâm qua ôn tuyền là được.”

Tứ a ca lắc đầu bật cười, lúc này Thập Tam a ca Dận Tường ngược lại nhìn hiểu, nha đầu này chính là đầu quả tim của Tứ ca a, chuyện lúc nào vậy, mình đã bỏ lỡ kịch hay, mỉm cười nói:

“Tứ ca, nha đầu này nguyên lai là người của huynh, sớm biết là chị dâu nhỏ, đệ liền không chọc nàng!”

Sở Sở quay đầu lại, tròng mắt liếc anh ta một cái nói: “Huynh cũng đừng kêu loạn, tìm chị dâu của huynh thì trở về phủ Tứ gia, ta vẫn còn là thiếu nữ chưa xuất giá đấy!”

Vì sao gọi là thiếu nữ chưa xuất giá? Chính là nơi này của các người còn có cô nương khuê nữ chưa thành thân.

Dận Tường bưng tỉnh hiểu ra cười nói:

“Nha đầu mạnh miệng, ta không so đo với người, dù bây giờ không phải, cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Vừa nói ba người vừa đi vào trong phòng, vào phòng Sở Sở cảm thấy rất nóng, tỉ mỉ quan sát phát hiện tường phòng này tiếp xúc với thô sứ đốt nóng, Sở Sở tiến lên sờ sờ vẫn còn nóng, nhất thời hiểu đây đại khái là cách tạo khí ấm xưa nhất. Trong lòng thở dài nói trí tuệ của cổ nhân cũng rất vượt mức quy định nha, đi vào phòng phía tay phải, Cao Vô Dung cùng một gã sai vặt cơ mẫn thanh tú mau tới cởi áo choàng ra cho Tứ gia cùng Thập tam gia.

Sở Sở nhìn mình một chút, cảm giác mình mặc có chút quá nhiều, cả người đổ mồ hôi, vì vậy tự mình động thủ cởi áo bông phía ngoài, bên trong là áo kép mà Đông đại nương làm theo như yêu cầu của Sở Sở. Nhìn gần là màu trắng nhạt, không có nút áo, chỉ ở mặt bên trên dưới giấu vạt áo dùng hai sợi tơ cài chặt, có chút giống áo con nít và hòa thượng ở hiện đại mặc, lộ ra mấy phần da thịt trắng nõn nơi cổ, càng lộ ra trước ngực cao thẳng, vòng eo mảnh khảnh, da thịt như ngọc.

Dận Tường đã sớm xây phủ rồi, thê thiếp trong phủ cũng có mười người, ai ai cũng x, hơn nữa sủng ái nhất là Triệu Giai thị - một mỹ nữ càng thêm khó gặp, mình nguyên lai còn buồn bực, Phật gia Tứ ca này không thích nữ sắc, sao lại thích nha đầu bình thường này, mặc dù nàng rất đặc biệt, rất sinh động, nhưng mình vẫn nghĩ nữ nhân thì phải xinh đẹp nhìn mới vui mắt, nhưng bây giờ nhìn nha đầu này đột nhiên có chút hiểu.

Nha đầu này càng nhìn càng thuận mắt, mới vừa rồi mặc áo bông thô dày cộm nặng nề kia còn không cảm thấy cái gì, hiện tại áo kép trắng nhạt, kiểu dáng mới mẻ này ngược lại rất phong tình, mắt Dận Tường hơi quan sát Sở Sở chốc lát, đã cảm thấy đây mới là nữ nhân a, mấy người kia trong phủ mình cũng so không bằng.

Tứ a ca nhìn Sở Sở, lấy tay sờ sờ y phục của nàng, xúc cảm có chút thô nhẵn cau mày nói:

“Sao là vải bông?”

*vải bông trong truyện thường là vải dệt từ cây bông, vải cotton 100% bây giờ á!

Sở Sở cười nói: “Mặc vải bông mới thoải mái.”

Tứ a ca lắc đầu một cái:

“Những thứ này mặc trên người nàng cũng quá rộng.”

“Dĩ nhiên không so được trong phủ các ngài làm, ta cũng là mua được giá rẻ trên đường, trước không nói những thứ này, ta đang suy nghĩ sai Điền Văn Viễn trở về thông báo gia, ngài đã tới rồi, thôn trang này cũng không có tác dụng gì lớn, ngài liền định giá năm ngàn lượng bán cho ta đi.”

“Nha đầu muốn cái thôn trang không có tiền thu làm cái gì?”

“Muốn kiếm tiền, dùng nó kiếm gấp mấy lần a!”

Cho đến thời điểm thấp đèn, Tứ a ca rốt cuộc không chịu nổi Sở Sở cứ dây dưa, liền đáp ứng nàng. Mất Dận Tường nhìn cũng thẳng, lặng lẽ hỏi Cao Vô Dung mới hiểu được ngọn nguồn nơi này, thầm nghĩ: ‘Như vậy xem ra nữ nhân trong phủ mình vẫn còn tốt, tối thiểu an phận, nếu như mỗi người đàn bà đều hành hạ giống như nha đầu Sở Sở này, tự mình thà làm hòa thượng cũng thanh tỉnh hơn.’

Lại nói Sở Sở cuối cùng đem đại sự hoàn thành một cái cũng thật cao hứng, nhìn thời gian không còn sớm, nghĩ tới a mã ngách nương vẫn chờ mình, vì vậy hướng Tứ a ca nói phải đi về. Tứ a ca dĩ nhiên không thuận theo, phân phó trước đưa Đại Nữu Nhị Nữu trở về truyền lời, đău cơm chiều Tứ gia tự mình sẽ đưa trở về, không cần lo lắng. Sở Sở chỉ đành phải lưu lại ăn cơm cùng hai vị đại gia này.

9. Chương 9: Vừa Tắm Ôn Tuyền Dung Nguyệt Đã Trắng Nôn Nà

Chỉ chốc lát sau chủ sự thôn trang Ngạc Kỳ Thái đi vào xin thiện, vừa bắt đầu Sở Sở vẫn không rõ, đợi đến khi hỏi Thập Tam mới biết xin thiện chính là hỏi đã muốn ăn cơm chưa?! What?!, Sở Sở liếc mắt, thầm nghĩ phiền toái cũng không ít.

Thật ra thì chỉ vì hàng năm Tứ a ca chỉ tới thôn trang một lần, vả lại mỗi lần chỉ ở lại mấy ngày, hơn nữa mỗi lần đều là Điền Văn Viễn nói trước hai ngày để thu xếp, năm nay tháng trước đã tới, hôm nay lại đột nhiên tới, làm Ngạc Kỳ Thái ứng phó không kịp, cái khác coi như bỏ qua, chính là chuyện ăn uống khó có thể an bài thỏa đáng, nên tới xin phép.

Mình cũng đã nhờ Cao Vô Dung, ở trước mặt chủ tử ước lượng lời mà nói dùm mình, Cao Vô Dung nhìn Ngạc Kỳ Thái khổ sở một cái, nhỏ giọng hỏi bẩm Tứ gia, Tứ a ca nhú nhú mày, Sở Sở nghe được mở miệng hỏi:

“Hiện tại có những nguyên liệu gì?”

“Chỉ có ít món ăn rau dưa đạm bạc cùng cải trắng, còn có chút thịt gà rừng hầm từ lúc Tứ gia tới liền từ trong hầm ngâm lấy ra.”

“Có nồi tay cầm nhỏ và chậu than không?”

“Nồi tay cầm ngược lại có, chậu than mặc dù không dùng nhưng trong kho vẫn có mấy cái.”

“Cái này được, ông gấp chút than nóng vào chậu than nhỏ để trên mâm sứ mang tới đây đi, thịt gà rừng hầm sắp vào nửa nồi, những thức ăn kia rửa khô làm ráo nước đều mang lên, kêu đầu bếp mang chút ngọc mễ(bắp), bột mì và mì mềm, ta nấu cơm cho hai vị đại gia này ăn, ăn không ngon cũng không bắt tội trên người các ông.”

Vừa nói vừa le lưỡi với Thập Tam và Tứ a ca, Tứ a ca cười ngất gương mặt Sở Sở nói:

“Liền nghe Đông cách cách chúng ta đi, ta muốn xem nha đầu này có thể làm ra đồ ăn gì!

Ngạc Kỳ Thái đáp ứng lui xuống đi chuẩn bị, chỉ chốc lát sau đồ liền đầy đủ hết đặt ở trên bàn kháng. Sở Sở nhắc nắp nồi đang bốc hơi nóng sùng sục, nhất thời một mùi thịt nhẹ nhàng bay ra, bên cạnh để cà tím, bí đỏ, rau xanh linh tinh cùng một chút đậu phụ khô, Ngạc Kỳ Thái tự mình đem bồn sứ nhỏ nóng hổi tới đây. Sở Sở sắp xếp xong, thấy đầy đủ hết rồi liền rửa tay sạch sẽ, đem rau củ cùng đậu hũ thả vào trong nồi quấy chốc lát, đậy nắp nồi lại chờ khi mùi thơm thức ăn hòa lẫn vị thịt nồng đậm bay ra, Sở Sở mới mở

nấp ra, đem mấy viên mì đã vo tròn bằng tay cho vào, dính vào trên vách nồi, dán một vòng, đẩy nấp lên, rửa sạch mì trong tay, phỉu phỉu tay nói:

“Được rồi, chốc lát nữa là có thể ăn!”

Tứ a ca sớm đã bị ý tưởng muôn hình vạn trạng của nha đầu này làm cho không biết nói gì. Nhưng Thập Tam lại không phải, sống hơn hai mươi năm, chưa từng thấy qua cách nấu cơm như thế này, cái này có thể ăn ư, đây quả thực là loạn làm. Dân Tường nhìn bộ dạng Tứ a ca bát phong bất động một chút, mỉm cười trầm trụ khí thầm nghĩ: “Cùng lắm thì hôm nay gia bị đói một bữa thôi.”

Sở Sở đoán chừng đã đến lúc rồi, vì vậy sai người rút chậu than ra, đem nồi tay cầm trực tiếp đặt ở trên mâm sứ, mở nắp ra, một mùi thơm mê người bay ra, Dân Tường rướn cổ lên thấy thịt và rau củ trong nồi cũng đã xen lẫn vào nhau, cơ hồ phân không rõ đó là thịt hay là rau củ, quanh thân một vòng bánh mì mỏng cũng đã trở nên cặn vàng, hương thơm ngào ngạt bay ra, vội vàng cầm đũa bạc gấp một hộp đặt ở trong miệng thưởng thức, rau củ có vị thịt rất thơm mềm, thịt lại có mùi vị khoan khoái, nhẹ nhàng của rau củ, rất vừa miệng, Sở Sở chăm chú nhìn hân, hỏi:

“Như thế nào Thập Tam gia, tay nghề bản cô nương có được không?”

Dân Tường không trả lời, vừa gặt đầu vừa từng ngụm từng ngụm ăn, Sở Sở cười thầm, thầm nghĩ đây là món lẩu chúng ta nơi đó, các người làm gì đã ăn qua. Đưa tay lấy bánh mì cạnh nồi, múc chút nước canh đưa đến khoe miệng Tứ a ca, Tứ a ca cắn một cái, nhai, cảm thấy có mùi thơm ngọc mẽ cùng có bột mì nhẵn nhụi. Nước canh rất nhập vị, Dân Tường thấy cách ăn của Sở Sở cũng làm theo, quả thật ăn rất ngon.

Ba người cơ hồ đem một nồi ăn cạn sạch mới thôi, đợi đến triệt hạ mâm tàn đi, sai người rót trà nồng đậm, Dân Tường mới ợ một hơi, cầm gối nửa dựa sờ sờ bụng mình nhìn Sở Sở cười nói:

“Người từ chỗ nào học được những thứ kì lạ này, ăn rất ngon, so với sơn trân hải vị trong phủ gia còn ngon hơn.”

Sở Sở uống một hộp trà khinh bỉ nhìn Thập Tam một cái, thầm nghĩ ‘phong cách hoàng tử đầu rồi, mới vừa rồi thiếu chút nữa nuốt luôn cái nồi’, nghe lời của hân Sở Sở tự đại nói:

“Bản cô nương bản lĩnh nhiều, đây coi là cái gì, về sau nịnh bợ ta nhiều một chút, một khi ta cao hứng nói không chừng liền làm cho huynh một phần ăn ngon hơn thì sao.”

Nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia của Sở Sở, Dân Tường dở khóc dở cười, nhất thời nhìn chăm chăm nàng cũng không biết nói nha đầu này tốt chỗ nào. Tứ a ca nhỏ giọng cười tự tay đem tay áo cuộn lên của Sở Sở buông xuống, đỡ bị lộ ra cánh tay tựa như bạch ngọc. Mặc dù mình cùng Thập Tam thân cận, nhưng lại để cho đệ ấy nhìn thấy da thịt Sở Sở, mình rất chua chát, nghĩ thầm nếu có thể đem nha đầu này cắt dấu cho kỹ... Sở Sở mặc lão phong kiến này cũng không phản kháng, làm xong Tứ a ca đem Sở Sở ôm trong khuỷu tay chính mình nói:

“Nàng mới vừa nói làng du lịch cái gì cùng gia cần thận nói một chút, nàng giải thích nửa ngày gia cũng không hiểu, sao ở thôn trang này còn có thể tùy tiện kiếm tiền được?”

Sở Sở thầm nói ‘đây chính là sự khác nhau a, quả thật đã nói không thông, suy nghĩ một chút nói thế nào để lão đồ cổ này mới hiểu được’. Nghĩ một lát, ngẩng đầu thấy Thập Tam cùng Tứ a ca cũng trừng trừng mắt nhìn mình chăm chăm, mỉm cười thở dài nói:

“Nói trắng ra là tựa như hàng năm hoàng thượng đi Giang Nam hoặc là tái ngoại. Ta đây không mang theo bất kỳ mục đích chính trị nào, tựa như lâm viên của các ngài, ôn tuyền nơi này là một ưu thế, xây một địa phương kinh doanh nghỉ ngơi.”

Thập Tam nghe xong, nhìn Sở Sở mấy lần nói:

“Không phải gia đã kích người, làng du lịch này là hướng tới những giai tầng như chúng ta, nhưng địa vị cùng quyền thế đến cấp bậc này của chúng ta người nào không có lâm viên, lại phải tốn tiền coi trọng làng du lịch này của người, đây không phải là sẽ ế ẩm sao?”

“Chuyện này huynh cũng không hiểu, ta đã định vị ở giai cấp cao cấp, nhưng nói thật những người như các ngài cũng không phải là khách hàng ta mới hướng tới. Ta cần thời gian ba tháng chuẩn bị xong, khoảng ở

trung tuần tháng tư khai trương, đến lúc đó nhờ Tứ gia mời các ngài - tự cho là những người từng trải mọi thứ quyền quý trên đời - miễn phí tới chơi một ngày, huynh sẽ biết rõ của cô nương ta!”

Thập Tam xích một tiếng cười, gật gật đầu nói: “Được, gia sẽ chờ xem tiểu nha đầu ngươi còn có thể đi ra gặp người hay không.”

Tứ a ca suy nghĩ một chút hỏi:

“Bạc nếu không đủ thì chi thêm chút, dùng người nào chỉ cần nói với Diên Văn Viễn, nhưng ở đây xây dựng thành lâm viên là một công trình lớn. Nàng phải tỉ mỉ nói với Diên Văn Viễn xây hình dáng gì, chớ tự tìm mấy người lung tung, một cô nương gia cứ chạy ra bên ngoài cũng không quá tốt.”

Sở Sở đáp ứng, trầm nghĩ: ‘ngài có chính sách, ta có đối sách’

Tứ a ca dặn dò nàng nửa ngày, thấy sắc trời không còn sớm mỉm cười với Ngạc Kỳ Thái đang đứng hầu, hỏi:

“Thê tử của ngươi vẫn ở trong nhà sao?”

Ngạc Kỳ Thái thấy hỏi thê tử của mình, mặc dù buồn bực vẫn vội trả lời:

“Đang chờ ở đằng trước đây ạ.”

“Gọi đi vào phục vụ Đông cách cách tắm rửa.”

Ngạc Kỳ Thái giờ mới hiểu được, thôn trang này các chủ tử tới ít, nào có nha đầu phục vụ, chỉ có mấy lão mục tử thô sử, nếu so sánh thì bà nhà mình coi như có chút thể diện, Sở Sở vội vàng lắc đầu:

“Không cần không cần, ta tự mình làm được rồi.”

Trầm nghĩ: ‘ta không có thói quen khi đang tắm có người bên cạnh nhìn chăm chăm’, Tứ a ca phát tay Ngạc Kỳ Thái một cái, ý bảo hãy đi chuẩn bị, mình cúi đầu nhẹ giọng dụ dỗ Sở Sở, nói:

“Nghe lời, nàng không biết, ngâm ôn tuyền tuy là dễ thư giãn, nhưng ngâm lâu cũng không hay” nói đến đây lại gần bên tai Sở Sở nhỏ giọng nói:

“Nàng cũng không muốn gia phục vụ, không tìm người nhìn chăm chăm nàng, sao được.”

Nhất thời sắc mặt Sở Sở đỏ bừng, đẩy lồng ngực Tứ a ca ra, nhảy xuống giường vội chạy đi, Tứ a ca vội vàng níu nàng lại, đem áo bông mặc vào cẩn thận cho nàng, lại dặn dò không cho tùy hứng mới thả nàng theo Cao Vô Dung đi ra ngoài. Thập Tam đoán chừng Sở Sở đi xa, mới nói:

“Tứ ca, huynh cũng quá cưng chiều nha đầu này rồi, nếu là đệ đã sớm thu vào trong phòng là xong, đỡ bị nàng hành hạ như thế, huynh sẽ không sợ nàng có tâm dã sao?”

“Nha đầu này vốn là một người có dã tâm, ta phải đặt nàng ở bên cạnh mới được, chỉ cần ở bên cạnh, ta cũng theo nàng, cứ để một năm, nhìn nha đầu này là một người tính tình nhanh chóng, đoán chừng giày vò một hồi không làm được, tự mình liền thôi, đến lúc đó ta ghi tên nàng vào Đông gia, bẩm hoàng a mã cho nàng làm trắc phúc tấn là được.”

Thập Tam trầm nghĩ: ‘đệ coi hơi bị khó, bằng tính tình cơ trí cổ quái của nha đầu này, có thể đằng hoàng sống ở trong hậu viện mới là lạ. Tứ ca quả nhiên là một người tính tình Phật gia, vẫn chờ nha đầu kia tự mình thu tính tình, nếu là gia, trước thu vào trong phòng hảo hảo dạy dỗ nghe lời phục thiếp rồi nói sau, giờ nhìn giống như Tứ ca rõ ràng “đói khát” không nhịn được, cũng không đụng nha đầu kia.’

Lại nói khi Sở Sở bước ra cửa thì thấy cái cửa phòng bên cạnh vẫn mở như cũ, tầng tầng nhưng lụa bên trong đã để xuống, mơ hồ nhìn thấy ngọn đèn dầu cùng hơi nước mờ mờ bay lên, trước cửa có một phụ nữ trung niên sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái đang đứng chờ.

Phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) kia nguyên là thê tử của Ngạc Kỳ Thái, bởi vì cùng Ngạc Kỳ Thái là người Bát Kỳ cho nên trong phủ vẫn có chút thể diện. Hàng năm các nữ quyền trong phủ tới đều mang theo nha đầu bà tử của mình phục vụ cũng không cần bà phải làm. Chuyện ngày hôm nay như vậy ngược lại lộ ra kỳ hoặc, mới vừa rồi ông nhà mình dặn đi dặn lại mình phục vụ vị cách cách này cho thật tốt, vừa rồi dám cãi nhau với Thập Tam gia, còn chưa có vào phủ liền được Tứ gia ngâm trong miệng sợ tan nâng trong tay sợ

bể. Ông trời ơi! Đây chính là thiên tiên như thế nào a! Ở cửa ôôn tuyên đợi một lát chỉ thấy Cao Vô Dung xách theo đèn dẫn một vị tiểu cô nương đi đến, trong viện đã đốt đèn cung đình lên, mặc dù không nhìn thấy rõ lắm nhưng mơ hồ nhìn ra là một nha đầu nhà nông mười sáu mười bảy. Mặt mày rất bình thường, so với tam đẳng nha đầu trong phủ năm trước tới còn kém hơn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Cao Vô Dung cung kính cẩn thận, mình càng phải cẩn trọng rồi, có lẽ là gia thường thấy hoa mẫu đơn, hoa hồng, cho nên vừa thấy hoa đại tùy ý nở trong ruộng thì cảm thấy hứng thú, dù sao vô luận như thế nào, chỉ cần là gia coi trọng sớm muộn gì cũng là chủ tử, mình cẩn thận phục vụ cũng là

Nghĩ đến chỗ này, vội vàng hành lễ với Sở Sở nói: “Nô tỳ Ngạc Thái gia (vợ Ngạc Thái) phục vụ cách cách!”

Sở Sở vội vàng cúi bà đứng lên: “Ngạc đại nương không cần như thế, phiền toái bà rồi”, vừa nói vừa đi vào, Cao Vô Dung lặng lẽ kéo Ngạc Thái gia nhỏ giọng nói:

“Bà phải cẩn thận hầu hạ, Tứ gia phân phó không cho cách cách ngâm lâu, bà xem một chút, nhắc nhở cách cách, nếu xảy ra chuyện không may ta và bà cũng đều đảm đương không nổi.”

Vợ Ngạc Kỳ Thái thưa dạ đáp lời, đợi đến khi Cao Vô Dung xoay người lại, lúc này vợ Ngạc Kỳ Thái mới tiến vào, trở tay đóng lại cửa, vạch tầng tầng màn ra, đến bên trong thấy Sở Sở đã tự mình cởi áo bông phía ngoài. Nhắc tới lúc này Sở Sở cảm giác không được tự nhiên vô cùng, bạn nói có một phụ nữ trung niên mỉm cười cung kính nhìn chằm chằm bạn cởi y phục, nhìn bạn tắm, sao tự nhiên cho được, nhưng cũng không còn biện pháp, mình coi như là đang tắm khóa thân ở biển thôi.

Nghĩ đến chỗ này, mỉm cười hào phóng cởi hết trơn. Bên trên thành hồ đang để một thùng gỗ lớn đựng nước ấm, bên trong bỏ chút hoa khô, bên cạnh để xà phòng, vải bông, dụng cụ tắm rửa. Sở Sở được Ngạc Thái gia đỡ ngồi vào trong thùng gỗ, đơn giản rửa sạch thân thể cùng tóc lúc này mới bước ra ngoài. Ở bậc thang từng bước từng bước bước vào trong ôôn tuyên, đợi nước đến eo thì mới ngồi xuống ở trên bậc thang, nước vừa đúng đến cổ của nàng. Sở Sở nhắm mắt hít một hơi sâu, cảm giác toàn thân thoải mái, mỗi lỗ chân lông đều nở to, đã thật lâu cũng không được tắm thống khoái như vậy rồi.

Ngạc Thái gia đi vào phòng trong lần nữa cầm vải bông sạch sẽ ở chỗ bậc thang chờ đợi, nhìn Sở Sở trong hồ tự tại tùy ý âm thầm kinh ngạc. Lúc này cả người Sở Sở đã ngâm thành màu hồng, dưới ánh đèn, một đầu tóc đen như mun buông xuống lơ đãng nằm trên da thịt nhẵn nhụi trắng như sứ, thật là cảnh sắc rất hương diễm. Ngạc Thái gia thầm nói: ‘cô nương này nhìn tầm thường, khi cởi y phục ra liền lập tức biến dạng, làn da này so với cẩm thạch thành hồ này nhìn còn trắng mịn hơn, eo thon chân dài, một cặp ngực trỏ mã rất tốt, nụ hoa phấn hồng phía trên, thực sự có thể lấy mạng đàn ông. Trừ đi khuôn mặt ra, thân thể này đoán chừng tìm khắp tất cả hậu viện các phủ cũng khó tìm được người hơn thế, bây giờ còn chưa có được Tứ gia thu vào làm thiếp cũng đã cưng chiều thành ra như vậy rồi, nếu là Tứ gia được thân thể này vậy còn không được sung ái tới tận trời sao?’

Nghĩ đến chỗ này, xoay người nhìn sa lậu (đồng hồ cát) để bên cạnh một chút vội nói:

“Cách cách đã một khắc đồng hồ (15 phút) rồi. Tứ gia giao phó không để cho ngài vượt quá một khắc đồng hồ, sợ thân thể ngài yếu đuối không chịu nổi.”

Sở Sở cũng biết ôôn tuyên không thể ngâm lâu cho nên cũng nghe lời đi lên. Dọn dẹp xong xuôi, tóc dùng vải bông quấn lại, vừa muốn đi ra, Ngạc Thái gia nào dám để cho tổ tông này đi ra ngoài, bị trúng gió thì sao, mỉm cười lại dùng mấy khối vải bông tỉ mỉ lau, cho đến một chút ẩm ướt cũng không còn, mới hầu hạ ra khỏi ôôn tuyên.

p/s: Tự nhiên chương này có vụ tả cơ thể làm ta run run, như ta đã nói, ko làm truyện H vì ko đủ máu để truyền! L Ta đọc truyện này cách đây 2 năm, nếu ta nhớ ko lầm thì đầu có H, lạ trời, dù truyện của HHHV nhưng vẫn có mấy cuốn ko có mừ: kỷ cúc nguyệt, cuộc sống xa hoa, nâng cốc nói với tang ma! ^^ Ta còn mấy cuốn điền văn của tác giả này nữa mà từ hùi tập tành edit thế là bỏ lơ lun! Ebook truyện cv và edit chưa đọc trong điện thoại của ta càng ngày càng nhiều mà chả có time đọc! Haizzz...

Cuối tháng này có khi ta phải ôm con về quê chăm vịt cũng nên, có khi chả edit đc thường xuyên vì máy ở nhà cháy rùi, thui, khi nào về lôi nó ra tiệm xem nó còn sống lại lần nữa đc ko! Haizzz...

10. Chương 10: Đêm Đầu Tiên Sở Sở Rất Là Thảm Thiệt

Lúc Sở Sở đi ra trắng đã lên đỉnh đầu, Cao Vô Dung hầu ở bên ngoài dẫn Sở Sở đến phòng trong phía tây. Đẩy ra cửa nhỏ thì thấy chăn màn gối đệm tinh xảo, hai bên giường có hai ngọn đèn cung đình, ánh sáng cũng không mạnh lắm, rất nhu hòa ấm áp. Tứ a ca Dận Chân đang tựa vào đầu giường hướng về phía Sở Sở mới vừa vào tới tỉ mỉ quan sát, lạnh lùng trên mặt buông xuống thay vào đó là vẻ thân thiết, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc mang theo tầng tầng dục vọng khó có thể khắc chế, làm Sở Sở âm thầm kinh hãi.

Sở Sở không nhìn thấy bộ dáng của mình nhưng Tứ a ca lại cảm thấy sự tự chủ lấy làm kiêu ngạo trong mình sắp sửa sụp đổ rồi. Sau khi tắm, hai má Sở Sở lộ ra màu hồng nhàn nhạt, một đầu tóc đen không có buộc lên xỏa ở phía sau, đôi mắt sáng trong, cả người tỏa ra một sự lười biếng làm người ta mê muội. Lúc này Sở Sở đã không còn đáng vẻ non nớt, ngược lại có sự hấp dẫn làm đàn ông khó có thể chống lại, rất chín chắn, rất hấp dẫn, cảnh này khiến cho Tứ a ca vốn rất ưa thích cưng chiều Sở Sở càng khó tự kiềm chế hơn.

Cao Vô Dung lặng lẽ lui ra ngoài khép lại cửa phòng. Sở Sở cũng không phải là thiếu nữ ngu ngốc gì, lúc đại học đã từng qua lại với hai người bạn trai, mặc dù không có đi tới cùng (đám cưới á), những thứ khác như vành tai chạm tóc mai cũng đều thể nghiệm qua. Nói thật mình cũng không bài xích, nói một cách thẳng thừng không phải là sinh lý cần ư, ra khỏi xã hội, thật ra mình vẫn muốn tìm cơ hội thí nghiệm tất cả các trò chơi trên giường (bạn này khẩu vị nặng wá! ặc), ở hiện đại phương diện này rất cởi mở, chỉ cần vừa mắt thì tình một đêm chỗ nào cũng có. Sở Sở đang hoài niệm thời đại ăn nhanh đó đây.

Giọng nói Tứ a ca trầm thấp từ tính truyền đến: “Tối đây!”

Sở Sở do dự một chút nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tứ a ca, Tứ gia nhẹ nhàng cầm tay Sở Sở, trong nháy mắt Sở Sở liền bị hất đặt ở phía dưới, Sở Sở vội vàng đẩy đẩy hất nói:

“A mã ngạch nương vẫn chờ ta đây!”

Tứ a ca cười thật thấp nói:

“Đã sớm sai người trở về rồi, hôm nay nàng còn muốn chạy đi đâu?”

Thật ra thì Tứ a ca vốn không muốn nhanh như vậy có được thân thể nàng, có lẽ do lời nói của Dận Tường hôm nay kích thích hắn, có lẽ cảm giác đáy lòng của Sở Sở vẫn còn đang du dương, hơn có lẽ sau khi tắm Sở Sở quá đẹp muốn ăn thay cơm. Vốn không quá ham muốn chuyện giường chiếu, nhưng hôm nay mình nhiệt huyết sôi trào như thiếu niên mới nếm tư vị u mê lần đầu nên khó có thể nhịn xuống. Tứ a ca không muốn ngẫm nghĩ nguyên nhân nữa, trong lòng trong đầu chỉ có một âm thanh, ta muốn nàng, ta muốn hoàn toàn có được nàng.

Tứ a ca nhìn chằm chằm ánh mắt mở thật to của Sở Sở, bên trong vừa có tò mò cùng ngưỡng ngùn nhàn nhạt, mình có thể cảm thấy hai luồng mềm mại trước ngực của nàng cùng tiếng tim đập dồn dập. Tứ a ca chậm rãi cúi đầu bao trùm đôi môi đầy đặn, mềm mại, mùi thơm ngào ngạt vẫn dụ hoặc muốn mình thưởng thức.

Tứ a ca tỉ mỉ liếm láp đôi môi Sở Sở không vội không nóng nảy thô lỗ, rất dịu dàng giống như thưởng thức món điểm tâm ngọt cực phẩm. Sở Sở cảm giác cả người không tự chủ được nóng lên, phát ra một tiếng ưm thật thấp, rên rỉ này tựa như ngọn lửa, trong nháy mắt thiêu đốt kích tình của Tứ a ca. Lưỡi nhả mềm thô bạo xông vào khoang miệng Sở Sở, thỉnh thoảng dò xét chung quanh, thỉnh thoảng bắt được cái lưỡi thơm của Sở Sở liền chết dây dưa, giống như muốn đem Sở Sở phía dưới ăn vào trong bụng mới bỏ qua. Nụ hôn sâu của Tứ a ca tràn ngập bá đạo độc chiếm làm Sở Sở có chút khó chịu, ‘người đàn ông này lại đem đầu lưỡi đưa tới tận cổ họng của mình, ai nói cổ nhân bảo thủ chứ hả? Vị Tứ a ca nổi tiếng lạnh như băng này quả thật so với diễn viên nam trong AV còn kỹ thuật hơn.’ Sở Sở nóng lòng tránh thoát khổng chế của Tứ a ca, đôi tay dùng sức đẩy người đàn ông trên người đã mất đi lý trí một cái.

Một lát sau Tứ a ca đại khái là cảm thấy thỏa mãn, mới thả cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, nhưng khoe miệng hai người kéo ra tơ bạc thật dài lại có vẻ càng thêm dâm mỹ dây dưa. Cổ áo Sở Sở đã rộng mở, lộ

ra áo kép trắng nhạt bên trong cùng da cổ trắng mịn, lại gần chỉ cảm thấy ám hương từng trăn. Tứ a ca không bao giờ nguyện nhẫn nại nữa, không kịp chờ đợi rút đi y phục Sở Sở, một cơ thể mê người lộ ra ngoài vạt áo ở trước mắt Tứ a ca.

Mặc dù vẫn biết nha đầu này trở mã rất đẹp, nhưng chân thiết nhìn đến sờ tới còn làm Tứ a ca - duyệt vô số nữ nhân - than thở! Hình dáng đẹp, một đôi tuyết trắng co giãn mười phần, nụ hoa phấn hồng nhú lên xinh đẹp mê người giống như một cánh hoa mới nở, bờ eo mảnh khảnh mềm mại càng giống như là cành liễu chấp chờ bên khe suối tháng ba bắn ra phong tình vạn chủng, da thịt trắng mịn sáng ngời như son như ngọc, giống như tơ lụa tốt nhất, trơn mượt vô cùng, chân dài cân xứng khép lại thật chặt cất giấu nhạc viên e lệ. Xinh đẹp như vậy Tứ a ca chưa từng thấy qua. Tứ a ca ngay lập tức có thể kết luận tìm khắp cả Đại Thanh cũng khó mà tìm được một thân thể hoàn mỹ như vậy, đủ để khuynh quốc khuynh thành nghiêng giang sơn.

Tứ a ca mê mẩn hôn khắp thân thể dụ người phía dưới, nghe Sở Sở rên rỉ thật thấp mềm mại, mình cũng khắc chế không được, thả ra lợi kiếm của mình chợt xông phá trở ngại, đôi môi ngậm thật chặt chặn lại tiếng kêu đau của Sở Sở... (cua đồng cua đồng các đồng chí tự tưởng tượng lấy - lời tác giả) tiếng va chạm thân thể trong phòng làm người ta mặt hồng tim đập, tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ của Sở Sở cùng tiếng thở dốc nặng nề như dã thú của Tứ a ca cho đến trời tờ mờ sáng mới dần dần ngừng nghỉ.

*Cua đồng: Theo mình biết thì ‘hà cua’ là kéo rèm che cảnh nóng - yen __nhiên -ttv)

Phòng ngoài hai gã sai vặt trực đêm đã bị Cao Vô Dung đuổi đi từ sớm, chỉ có một mình ông ta ở bên ngoài đợi cả đêm, cũng âm thầm buồn bực cả đêm. Chuyện bên trong tự nhiên không gạt được ông ta, ông ta vốn là tổng quản nội vụ, chuyện trong phòng này cũng là chuyện thuộc bốn phận của ông ta. Bình thường ông ta phục vụ Tứ a ca đi tất cả phòng cũng chỉ là ứng phó, mỗi lần chỉ một khắc đồng hồ là Tứ a ca sẽ đứng dậy không ngủ lại trong phòng thê thiếp đó. Từ khi xây phủ cho tới hôm nay đã chín năm rồi, trừ thị thiếp Lý thị có một cách cách, đến nay chưa có thêm đứa bé nào khác, vì vậy ông ta bị Vạn Tuế Gia cùng quý phi nương nương chất vấn mấy lần, bên trên ban thưởng cho các cô nương xinh đẹp, phong tình cũng không ít, nhưng vô luận người thiên kiều bá mị xinh đẹp như hoa cỡ nào, vị gia kia vẫn y bộ dạng cũ - không nhiễm lửa khói, trấn định tự nhiên. Có một thời gian chính ông ta cũng cho rằng vị gia này có phải hay không ở phương diện này xảy ra tật xấu gì, nhưng mỗi lần thái y bắt mạch đều là mạch tượng bình an, ông ta cũng lén lút hỏi thăm qua, bọn thái y luôn miệng một lời “Tứ gia rất khỏe mạnh.”

Ông ta vốn đang có thái độ hoài nghi, thế nhưng một đêm này lại hoàn toàn đã phá vỡ ý nghĩ của ông ta, trong lòng ông ta ‘vị gia này là Phật gia ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, căn bản là làm không biết mệt, quý còn hơn cả sắc quý. Từ lúc phục vụ Tứ gia khai trai đến giờ còn chưa bao giờ thấy không tiết chế tưng dục như vậy, vị Đông cách cách kia nhìn nhu nhược mảnh khảnh, bị cương chiều trắng đêm sợ rằng không chịu nổi.’

Sở Sở bị Tứ a ca không biết ngừng nghỉ này loay hoay cả đêm, đem tất cả địa phương trên cơ thể mình trong trong ngoài ngoài, từ trên xuống dưới nghiên cứu thông suốt, đã sớm quên mất mình là lần đầu, biến đổi các loại tư thế, thật là đa dạng chồng chất. Sở Sở cơ hồ cho là kỹ thuật phòng the lưu truyền tới đời sau là vị hoàng đế mặt lạnh này biên soạn, cái gì mà lang quân lãnh tâm lạnh lùng chứ, rõ ràng là Tây Môn Khánh tinh thông đây mình, nếu không phải là mình cuối cùng mềm giọng nhỏ cầu khẩn, vị gia này còn không chịu bỏ qua đâu. Trước lúc Sở Sở ngủ mê man ý tưởng cuối cùng chính là loại vận động này không vui chút nào, gặp phải bạn giường dững mãnh như Tứ a ca sớm muộn gì cũng chết ở trên giường.

Thật ra thì Tứ a ca biết mình rất quá đáng, không có bản khoản đến nha đầu này làm lần đầu tiên, chịu đựng không được, nhưng đối mặt với một người vừa hoạt sắc sinh hương* như vậy vừa là người phụ nữ trên đầu quả tim mình, mình muốn nhịn cũng không nhịn được. Điền cuồng trắng đêm không có làm cho hắn mệt mỏi, ngược lại làm hắn cảm thấy cả người vui vẻ, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần. Đau lòng cương chiều quét qua cô gái bé nhỏ ngủ say trong ngực, khắp nơi trên thân thể ngọc ngà đều có dấu vết mình “yêu”, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nhợt nhạt mệt mỏi, đôi mắt to tinh linh lúc này nhắm thật chặt, dưới mí mắt có chút quầng đen nhàn nhạt, tựa hồ đang tố cáo tội của mình. Tứ a ca nhẹ nhàng nhếch miệng, lộ ra nụ cười xấu xa, nhẹ nhàng cúi đầu hôn cổ trắng nõn của Sở Sở, người trong ngực hình như bị quấy nhiễu, hừ hừ hai tiếng rất nhỏ lại ngủ say.

*”Hoạt sắc sinh hương” hay còn gọi “Sống sắc sinh hương”

1. Hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của hoa.
2. Hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của phụ nữ (Ẩn dụ so sánh)
3. Hình dung văn thơ tranh vẽ rất đẹp giống thật.

Tứ a ca không mặc y phục, dùng áo choàng da của mình bao lấy thân thể Sở Sở, dò xét chốc lát không có lộ ra chút da thịt nào mới gọi Cao Vô Dung đi vào. Minh ôm lấy Sở Sở đi đến ôn tuyền đối diện ngâm mình, Cao Vô Dung vội vàng kêu người thay đổi màn gối, đợi dọn dẹp xong xuôi rồi, Tứ a ca cũng ôm Sở Sở trở lại. Tứ a ca phất tay ý bảo Cao Vô Dung đi xuống, mình thì đem Sở Sở trong ngực đặt ở trên giường mềm mại sạch sẽ, ‘mình quả thật làm nha đầu này mệt chết rồi. Khi mình ôm lấy nàng, lau cho nàng, nàng đều không có tỉnh.’ Nhẹ nhàng đắp mền lên, cúi đầu hôn cái trán của nàng một cái, xoay người đi ra ngoài, xuyên qua cửa tròn đi tới hậu viện, giữa bãi đất trống, Dận Tường đang múa kiếm. Bây giờ sắc trời đã sáng choang, ánh mặt trời màu vàng chiếu vào trên người thiếu niên đang múa kiếm trong viện, có vẻ tựa như ảo mộng. Dận Tường thấy Tứ ca xuất hiện ở hậu viện rất là kỳ lạ, dừng động tác quan sát Tứ a ca một lần, thấy vị Tứ ca này bình thường tinh táo cẩn thận, hôm nay ngược lại dịu dàng và chậm chạp rất nhiều, cả người cũng lộ ra một loại mùi vị thoả mãn. Cười nói:

“Đệ nói khi Tứ ca phù dung trưởng ẩm cả đêm xuân, quân vương từ đó không tảo triều*, sao ra ngoài sớm như vậy?”, lại thần thần bí bí tiến tới bên cạnh Tứ a ca nói: “Nói thật đi, mùi vị nha đầu kia như thế nào?”

*2 câu thơ trong bài thơ “trường ca hận” của Bạch Cư Dị

Tứ a ca liếc hẳn một cái nói:

“Cực phẩm!”

Dận Tường không tin bĩu môi:

“Hình dáng cô ấy thanh non lại kêu cực phẩm, kiến thức Tứ ca còn ít, để khi nào đệ tìm cho ca ca một cực phẩm ngựa gầy Dương Châu* chân chính tới khiến huynh mở mắt, huynh liền ngại nha đầu kia dính răng rồi!”

*Dương Châu sáu mã: những cô gái trẻ được chuyên môn huấn luyện từ nhỏ để khi lớn lên bán cho các thương nhân giàu có làm thiếp hoặc bán vào chốn ăn chơi. Nó là một dạng đặc sản, thậm chí một nghề đặc biệt của Dương Châu. (delafere119 –ttv)

Bắt đầu từ Minh triều, ở Dương Châu, xuất hiện số lượng lớn thiếu nữ trải qua huấn luyện đặc biệt, dự bị gả cho phú thương làm tiểu thiếp, mà những cô gái này lấy gầy làm đẹp, người người đều gầy gò, vì vậy được gọi là “ngựa gầy Dương Châu”. Nếu nói tới “ngựa gầy”, thật ra chính là bị mua bán từ bọn buôn người. Đến thời kỳ Minh Thanh, “nuôi ngựa gầy” thành đầu tư sinh lợi nhiều nhất, có một nhóm người đặc biệt chuyển chuyện này thành nghề nghiệp. Trước tìm mua về các cô gái xinh đẹp ở trong gia đình nghèo khổ, dạy các nàng ca múa, cầm kỳ thư họa, sau khi lớn lên bán cho người giàu làm thiếp hoặc vào nơi yên hoa liễu hạng (lầu xanh), lấy chuyện này làm mưu lợi. Bởi vì bản nữ rất gầy ốm, mới lấy tên “ngựa gầy”. Lúc đầu mua đồng nữ chỉ mười mấy xu tiền, đợi lúc xuất giá, thể kiếm tới một ngàn năm trăm lượng. Một số người thấy có lợi, tìm ra rất nhiều cách cạnh tranh, nhất là đời Minh, muối thương Dương Châu lũng đoạn nghề muối cả nước, dây dưa rất nhiều, giàu có nhất giáp thiên hạ, nên “nuôi ngựa gầy” Dương Châu trở thành nên rất thịnh, “ngựa gầy” xuất hiện, hoàn toàn là dùng để thỏa mãn các dục vọng biến thái của muối thương. Nguồn: //zhidao.baidu.com/question/491242867.html

Tứ a ca cũng không chấp nhặt cùng hắn, thăm nói: ‘chỗ tốt của nha đầu nhà mình chỉ có tự mình biết là được rồi, mình cũng không phải tới tranh luận những chuyện này cùng đệ ấy. Chuyện của Sở Sở mình còn phải mau sớm trải qua ngày hôm qua mình sợ rằng chốc lát cũng không xa được nha đầu kia, mình phải nghĩ cách đem nha đầu kia theo ở bên người mới được’.

Thập Tam thấy Tứ a ca mất hồn trong chốc lát, tò mò hỏi:

“Tứ ca muốn an bài nha đầu kia thế nào đây? Nếu đệ là huynh cũng không cần phiền não, nếu nàng chết sống không muốn vào phủ, huynh không phải đưa cái thôn trang này cho nàng sao? Để cho nàng ở lại đây không phải là được ư?”

‘Đúng vậy, dù sao hiện tại nhà đầu kia tập trung tinh thần muốn xây làng du lịch, thôn trang của mình cách trong thành cũng không quá xa, cưỡi ngựa chỉ mất một canh giờ là đến, dù mình khổ cực chút cũng tiện. Huống chi Điền Văn Viễn cùng Ngạc Kỳ Thái ở chỗ này trông coi, mình cũng yên tâm rất nhiều’, nghĩ đến chỗ này, phân phó nói:

“Cao Vô Dung, sai Ngạc Kỳ Thái thu thập tỉ mỉ dây phòng phía đông hậu viện, sai người đi đón phu thê Đông lão hán cùng hai nhà đầu phục vụ cách cách kia. Còn nữa cẩn thận tra thân thể của hai nhà đầu kia một chút, nếu như trong sạch có thể tin thì để cho họ ở lại bên cạnh cách cách. Người tự mình đi một chuyến đến Đông phủ không cần gặp chủ tử Đông phủ, chỉ tìm Đông Phúc hỏi lại công việc của Đông lão hán là được.”

Cao Vô Dung đáp ứng rồi đi, Dận Tường thầm nói ‘nghe Điền Văn Viễn nói, nhà đầu kia là khuê nữ mà nô tài Đông phủ nhật được, đây chính là một bước lên trời. Đông lão đầu này vận khí cũng không phải là tốt bình thường.’ Xoay người nhận lấy khăn tùy tùng đưa lên, Dận Tường lau cái trán đổ mồ hôi theo Tứ a ca ra đằng trước dùng đồ ăn sáng.

Sở Sở ngủ một giấc này thẳng tới giờ lên đèn mới dần dần thanh tỉnh, mở mắt ra thấy màn lụa màu xanh, xuyên thấu qua màn có thể thấy được ánh đèn nhu hòa bên ngoài. Biết mình ngủ đại khái thời gian không ngắn rồi, muốn đứng dậy, nhưng hơi vừa động đã cảm giác cả người đau nhức khó nhịn, âm thầm nguyên rủa ‘tên a ca sắc quỷ kia.’

Đại khái là nghe được động tĩnh của nàng, màn trong nháy mắt bị vén lên, Ngạc Thái gia canh giữ ở bên ngoài, thấy nàng muốn ngồi dậy vì vậy vội vàng tiến lên đỡ Sở Sở tựa vào cạnh giường. Cái mền trượt xuống chút lộ ra vết hôn bên gáy Sở Sở, Ngạc Thái gia âm thầm sợ hãi than.

“Thỉnh an gia”, âm thanh bên ngoài còn chưa có nói xong, Tứ a ca đã đi vào rồi. P một cái, Ngạc Thái gia cung kính lui ra ngoài, Tứ a ca ngồi ở cạnh giường, tỉ mỉ quan sát Sở Sở một lát, thấy nhà đầu này đại khái vừa mới thức dậy, người còn có chút chậm chạp, đôi mắt mở to nhìn hán vương sượng mù mờ hồ trong đó, có vẻ cực kỳ chọc người triu mến. Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, tóc đen rủ xuống ở sau lưng, có chút tán loạn nhưng tăng thêm một phần hấp dẫn rất khác biệt, đôi môi có chút sưng đỏ. Nhìn xuống dưới ánh mắt Tứ a ca bỗng dừng tái đi, lộ ra phía dưới cổ thon dài trắng nõn thật sâu, lúc này Sở Sở chưa thanh tỉnh hẳn nên thấy ánh mắt của Tứ a ca nhìn mình chằm chằm có vẻ không đúng. Nhìn theo tầm mắt của hán thấy bộ ngực của mình đã lộ ra hơn phân nửa, cười gượng vội vàng kéo cái mền phủ lên, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt một cái.

Tứ a ca âm thầm tiếc nuối, biết mình không thể nhìn tiếp, nếu không sẽ đả thương thân thể nhà đầu này, dù sao còn nhiều thời gian, lại nói nhà đầu một ngày này chưa ăn chút gì, như vậy không được. Nghĩ đến điều này, cầm lên y phục bên giường tự mình cứng rắn hầu hạ Sở Sở mặc vào, Sở Sở miễn cưỡng giơ tay ra cho hán mặc y phục. Trong quá trình còn bị vị gia này ăn rất nhiều đậu hũ non tươi mới, hai người dây dưa chừng một khắc đồng hồ mới mặc xong. Sở Sở quan sát mình chốc lát, thấy Tứ a ca mặc cho mình không phải là y phục mình đã mặc hôm qua mà là một bộ hán phục màu đỏ tươi, vạt áo lớn lai quần nguyệt sắc, tay áo cùng cổ áo cũng may một đường lông nhỏ, xúc cảm mềm mại, không có thêu thùa nhiều lắm, ở vạt áo thêu một bụi bạch mai đang đón gió lạnh, mặc dù mặc nhiều hạn chế phiền toái, nhưng không thể không thừa nhận Sở Sở rất ưa thích.

11. Chương 11: Đến Năm Mới Phải Chia Lìa Ngắn Ngủ

Tứ a ca quan sát Sở Sở cũng cảm thấy ánh mắt của mình không tệ. Hôm kia sau khi đưa Sở Sở trở về, tự mình v chút kiểu dáng phân phó chế y phụng trong phủ nhanh chóng làm xong. Ngày hôm nay phân phó người đi lấy, ngược lại đã làm xong hai bộ, lấy tới Tứ a ca lập tức liền thích bộ đồ tươi này, da thịt Sở Sở trắng mịn như ngọc cùng tư thái yếu điệu thon dài, hợp với màu đỏ tươi sáng long lanh này, cả người giống như ngạo tuyết hàn mai đầu cành nở rộ, hết sức xinh đẹp. Sở Sở được Tứ a ca đỡ xuống đất, vừa mới đứng lên đã cảm thấy cặp chân giống như không phải là của mình, không có chút sức lực nào, thân thể mềm nhũn liền ngã vào trong ngực Tứ a ca. Tứ a ca nhẹ giọng nở nụ cười, tiến tới bên tai Sở Sở nói:

“Thị nhi phù khởi kiều vô lực, Thủy thị tân thừa ân trách thì”

(Trường hận ca)

Dịch:

Con hầu nâng dậy, nàng yếu đuối (tưởng chừng như) không có sức để đứng lên nổi,

Đó là lúc nàng bắt đầu được thừa hưởng ân trạch của vua”

Sở Sở liếc hắt một cái nói:

“Ngài là con hầu sao?”

“Nếu là phục vụ Đông cách cách của chúng ta, Tứ gia ta làm con hầu cũng không sao.”

Sau đó ôm Sở Sở đặt ở trước bàn gương, cầm lên lược ngọc chải tóc cho nàng. Chân tay vụng về mấy lần kéo đau Sở Sở, Sở Sở muốn tự mình làm, vị gia này chính là không muốn, còn nói năng hùng hồn:

“Ngày ngày chải tóc cho nàng dĩ nhiên sẽ thuần thực.”

Sở Sở âm thầm thở dài, thầm nghĩ: ‘vị trước mắt này thích ngâm ở khuê phòng mình, làm những chuyện đàn ông cảm thấy nhàm chán, rườm rà này, còn là Ung Chính trong lịch sử nghe nói tàn bạo hung ác lệ? Đây quả thật là một phiên bản của Trương Sưởng* mà, xem ra chính mình phải ngày ngày khấn vái cầu khẩn chính mình trở thành kẻ ngốc trước, vị gia này mới buông tha cái yêu thích này’

*Đại ý là ‘vẽ mi cũng là lạc thú nơi khuê phòng’. Bắt nguồn từ điển cổ ‘Trương Sưởng họa mi’. Trương Sưởng là người thời Hán, làm quan tới chức Kinh Triệu Doãn dưới thời Hán Tuyên Đế, rất yêu thương vợ, ngày ngày đều vẽ mi cho vợ xong mới lên triều.

Tóm lại vị gia này làm không biết mấy lần, không có vấn đề thành búi tóc, lại làm tóc Sở Sở bị giật đứt không ít, Sở Sở chỉ đành phải mềm thanh dụ dỗ hắt buông tay. Tự mình vấn thành một búi tóc nhỏ trên đỉnh đầu, Tứ a ca cảm thấy khó coi, nói như trong lão đạo quán, Sở Sở không để ý tới hắt, chỉ nói đối bụng, Tứ a ca chỉ đành phải trước buông tha vấn đề búi tóc của nàng, cầm một áo choàng bằng lông hỏa hồ (hồ ly đỏ) bao lấy Sở Sở, ôm nàng đi dùng bữa

Lúc ăn cơm, Thập Tam nở nụ cười xấu xa, Sở Sở trợn mắt nhìn Tứ a ca hồi lâu, vị gia kia không bị ảnh hưởng không chút nào, nói sắp xếp của mình cho Sở Sở nghe. Sở Sở suy nghĩ một chút cảm thấy như vậy cũng tốt, dù sao a mã ngạch nương cũng đã lớn tuổi, công việc đang làm cực nhọc như vậy cũng không được, như vậy cùng mình ở nơi này, an dưỡng tuổi già không tồi, vừa đúng mình có thể hảo hảo thăm dò chung quanh đây, thuận tiện thiết kế làng du lịch trong lòng mình một chút.

Bởi vì sắp đến năm mới, trong phủ còn có thật nhiều chuyện vặt cần Tứ a ca tự mình xử lý, trong triều ngược lại không có chuyện gì rồi. Tứ a ca dặn dò Sở Sở đừng làm mình mệt mỏi, gia giao phó xong chuyện trong phủ, chừng một hai ngày liền dời đi qua ở. Sở Sở cảm giác đầu đầy hắc tuyến, vị gia này sau khi cùng mình âm dương điều hòa, quả thật dính người hơn bà mẹ già rồi.

Thầm nghĩ ‘vị gia này nếu cứ cùng mình ở một chỗ cũng không quá hay, thời gian ngắn thì thôi, nếu là thời gian dài những oán nữ bị bỏ lại trong phủ đã lâu của hắt sẽ đến cửa phát tác, cũng rất phiền toái, đến lúc đó mình bị xúi quẩy.’ Uyển chuyển nói ý của mình với Tứ a ca, Tứ a ca rất chủ nghĩa sô-vanh (hàm ý một nhiệt huyết mù quáng đối với Tổ quốc hay một hội nhóm của mình, theo mình trong đoạn này ý là quá mức ngạo mạn, gia trưởng) mà nói:

“Nữ nhân trong phủ cũng không có ai có lá gan đó.”

Sở Sở trợn mắt một cái, trong lòng nói đây không phải là do ta cầu, đến lúc đó chỉ núp ở phía sau hắt, để cho hắt tự xử lý đi.

Thập Tam cũng lắc đầu than nhẹ, vì chị dâu lớn nhỏ trong phủ Tứ ca mà thở dài, vốn là một tháng còn có thể đối phiên được một hai lần ân sủng. Điều này cũng tốt, rời khỏi người tinh quái như Sở Sở, đoán chừng về sau gặp Tứ ca cũng khó khăn. Chính mình cũng là đàn ông thứ thiệt, cũng có thể coi như duyệt hết xuân sắc, phải nói chuyện trong phòng, quả thật cùng bề ngoài không có quan hệ gì. Triệu Giai thị của mình ôn thuận xinh đẹp rất được mình yêu thích, nhưng buổi tối mình ngủ lại nhiều nhất lại là phòng hai

“ngựa gầy” Dương Châu mà Thái Tử đưa đến, thân thể kia mềm mại giống như nước mùa xuân ở Giang Nam, làm say lòng người, nhìn giống như nha đầu Sở Sở kia. Nhưng là tính tình ngược lại vô cùng dí dỏm làm người vui vẻ, vốn nhìn còn có chút non nớt, nhưng cả đêm giống như tây phủ hải đường* đang đón gió xuân ấm áp ở trong vườn nhà mình, sâu kín nở rộ, hoa hồng nhị trắng độc lĩnh phong tao.

*Tây phủ hải đường: hoa hải đường toàn là cực phẩm, hoa đa phần không có mùi, chỉ có tây phủ hải đường tỏa ra hương thơm ngào ngạt, khi hoa chưa nở, nụ hoa đỏ tươi, nhiều điểm giống như yên chi, sau khi hoa nở dần có màu hồng phấn, nhị hoa giống như ánh bình minh

Lúc này Sở Sở đã trở nên bách mị thiên kiều, Thập Tam không khỏi hâm mộ Tứ ca, thử nghĩ ‘nếu như mình gặp được Sở Sở trước có phải hay không mình cũng có thể được nha đầu kia ưu ái. Nhưng dù thế nào mình vẫn chậm một bước, ai...dù sao nha đầu này cũng không để cho người khác tiện nghi, đặt ở bên cạnh Tứ ca, mình cũng có thể thường thường nhìn thấy, thỉnh thoảng cãi vã cùng nàng cũng không tệ lắm.’ Nghĩ đến chỗ này, thấy Tứ ca rốt cuộc dẫn dò người dưới đã xong lại vẫn lưu luyến cầm tay Sở Sở đặt ở bên môi mình, hôn một cái lại nhỏ giọng ở bên tai nha đầu nói câu gì mới lên ngựa gíoi đi, Thập Tam nháy mắt với Sở Sở, nói:

“Sau này lại tìm cô chơi”, thân hình lưu loát lên ngựa đuổi theo Tứ ca.

Đội một đội nhân mã này biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ, Sở Sở mới xoay người lại tiếp tục đi nằm vì eo của mình vẫn còn đau nhức.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, phu thê Đông lão hán cùng Đại Nữu Nhị Nữu đã đến. Sở Sở sai Đại Nữu Nhị Nữu ở lại giúp an trí một tay, mình thì muốn đi ra dạo một chút.

Ngạc Kỳ Thái đâu dám để cho vị cô nãi nãi này đi ra ngoài một mình, Tứ gia mà biết thì dùng hèo đánh chết, vì vậy lén lút phân công với Điền Văn Viễn. Ngạc Kỳ Thái đi theo vị này ra ngoài, Điền Văn Viễn lưu lại dọn dẹp, Sở Sở cũng tùy ý, thậm nghĩ có một người dẫn đường cũng tiện hơn, cộng thêm một nhóm tùy tùng mười mấy người từ cửa hông thôn trang đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa hông, Sở Sở nhìn bốn phía, thấy vùng này không coi là hoang vu, đập vào mắt cũng không phải đều là đất hoang mịt mờ, có thật nhiều cây cối không biết tên thừa thớt cũng có thể miễn cưỡng thành hàng, nếu đi qua mùa đông cũng rất sum xuê. Cách đó không xa li nhỏ mơ hồ, theo như Sở Sở liếc mắt đoán chừng cách chỗ mình đứng khoảng năm cây số, hỏi Ngạc Kỳ Thái thì được biết núi đó tên là núi Trúc Can, một sườn núi nhỏ cũng coi như trong vòng phạm vi của thôn trang.

Sở Sở gạt đầu một cái trầm nghĩ, ôn tuyên này đại khái liên quan tới núi nhỏ này. Vui vẻ đi chung quanh xem một chút, đi dạo đến khi trời sắp tối Sở Sở mới hài lòng trở lại thôn trang. Đến cửa Dung Nguyệt cư, Sở Sở suýt nữa cho là mình đi nhầm nơi, cửa sơn đỏ mở rộng, mỗi cánh cửa cũng được lau đến khi sáng bóng, hai bên thấp lên hai ngọn đèn đỏ sáng ngời, mặc dù có bức tường cản trở nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy đèn đuốc trong trang sáng trưng. Hai gã sai vặt giữ cửa đứng trên bậc thang cung kính, nhìn thấy Sở Sở đến đều vội vàng khom người nói:

“Cách cách cát tường”

Sở Sở bước vào trong viện, thấy so với buổi sáng đã biến hóa long trời lở đất, khắp nơi chính tề sạch sẽ, mỗi ba bốn bước liền treo một chiếc đèn đỏ, ở giữa tiền viện đặt một dãy bồn cây cảnh lớn chịu rét, trung viện đã dời tới vài cây bạch mai nở rộ, đều đặt ở trong chậu thanh hoa, đặt ở trước cửa tất cả các phòng. Phòng ngày hôm qua mình ngâm ôn tuyên nhìn từ bên ngoài vào đều thay đổi một chút đáng vẻ, màn cửa sổ cùng cửa bên trong cũng đổi thành sa lụa màu hồng mềm nhẹ như khói, trông ngọn đèn có vẻ mộng ảo lại mê ly.

Trong viện đứng bốn tiểu nha đầu khoảng mười một mười hai vây quanh một bà tử, bà tử cử chỉ cao nhã hành lễ với Sở Sở. Trong lòng Ngạc Kỳ Thái trầm cảm kinh, vị lão tổ tông này sao lại bị chủ tử phái tới rồi, bà tử trước mắt này cũng không phải là một loại nô tỳ để sai bảo. Vốn là bà vú của Tứ gia - Tô thị, là người có địa vị cao trước sau như một ở trong phủ, ngay cả phúc tấn thấy cũng không dám chậm trễ, cung kính gọi một tiếng Tô ma ma, đã sớm cung đường ở trong phủ, không cần làm gì rồi, cũng là nhân vật có thủ đoạn khôn khéo rất được việc. Lúc Tứ gia mới lập phủ do Tô ma ma quản lý nên trong phủ rất nhanh liền ngay ngắn trật tự. Ở trong lòng Tứ gia giống như nửa gạch nung, người như vậy bị vị gia kia chuyển ra

phục vụ vị Đông cách cách này, có thể thấy được địa vị vị Đông cách cách này ở trong lòng Tứ gia cao bao nhiêu. Mỉm cười vội vàng nói với Sở Sở:

“Vị này là nhũ mẫu của gia - Tô ma ma”

Sở Sở đã sớm phát hiện bà tử này không phải người thường, ung dung bình tĩnh, khi giơ tay nhắc chân cũng có thể thấy phong cách quý phái, nghe Ngạc Kỳ Thái giải thích mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là vị này là nhũ mẫu Tứ gia. Nhớ lại đã từng xem qua một bài viết giới thiệu chuyện trong cung nhà Thanh cũng có nói qua, hoàng tử vừa sanh ra sẽ bị tách khỏi mẹ ruột của mình để bà vú chăm sóc, cho nên từ một khía cạnh khác mà nói, nhũ mẫu mới là mẫu thân chân chính của các hoàng tử, cho nên thân phận, địa vị những ma ma này rất siêu nhiên, người bình thường không dám tội lỗi.

Sở Sở cũng không phải người ngu ngốc, dĩ nhiên hiểu dụ dỗ làm cho ma ma trước mắt này theo mình, đối với mình đó là có lợi không có hại, nghĩ đến chỗ này, vội vàng nâng đôi tay Tô ma ma, cười sáng lạn một tiếng nói:

“Tô ma ma, ngài cũng đừng hành lễ với vãn bối tiểu nha đầu con, ngài nếu thích con liền kêu con một tiếng Đông nha đầu là được.”

Tô ma ma nhìn theo ánh đèn hơi quan sát nha đầu trước mắt một vòng. ‘Mình vốn cho là dạng cửu thiên tiên nữ hạ phàm nên mới mê hoặc được vị gia trong treo lạnh lùng cổ chấp kia. Mình chăm sóc gia từ nhỏ đến lớn quả thật đúng là không nhìn ra một mầm mống si tình. Nhưng ngày hôm qua trở về phủ thì rất cao hứng, thỏa mãn vui sướng, sai mình cũng ước gì lập tức đến nhìn xem cô gái này, còn dặn dò mình sang đây chăm sóc, hẳn là rất xinh đẹp. Hôm nay vừa nhìn người được nhắc tới, mặt mày cũng vô cùng bình thường nhưng khí khái toàn thân cùng dáng vẻ hào phóng quả thật rất bất phàm, hơn nữa nha đầu này cười một tiếng, trong nháy mắt liền sinh động dí dỏm, vừa có sự đáng yêu của thiếu nữ vừa có sự quyền rũ của phụ nữ, không trách được lệnh gia không bỏ được, mình đại khái có nhân duyên cùng nha đầu này, lần đầu tiên thấy, liền thấy rất thích. Giữa ban ngày đã thấy qua a mã ngạch nương nha đầu, là một đôi phu thê cực kỳ thành thật bổn phận, thấy thế nào cũng không sửa bậy với nha đầu trước mắt, nghe nói là nhạt được, đoán chừng cũng là có lai lịch đi.’

Tô ma ma không dấu vết quan sát Sở Sở một vòng, thầm nói ‘trên người nha đầu này mặc dù mặc áo choàng thật dày, vẫn có thể nhìn ra ngực cao vút cùng xương hông cũng không tính nhỏ hẹp, nhìn ra là một người có khả năng sinh đẻ tốt, có thể sang năm mình được ôm tiểu a ca khỏe mạnh thì sao, mình phải cố gắng điều dưỡng cho nha đầu này mới được.’

Nghĩ xong tự mình đỡ Sở Sở đi vào đang nhà, đến bên trong nhà hầu hạ cởi áo choàng, sai người mang nước ấm tự mình rửa tay cho Sở Sở. Sở Sở sao chịu được hầu hạ chu đáo như vậy huống chi là trưởng bối lớn hơn rất nhiều tuổi so với mình, vội vàng từ chối, nói bà ngồi ghế tròn ở một bên, mình đơn giản rửa tay rửa mặt sạch sẽ. Ngồi ở bên kháng Tô ma ma nhỏ giọng phân phó một tiểu nha đầu mấy câu, nha đầu kia vâng một tiếng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau mang vào một hộp gỗ tinh xảo đặt ở trên bàn kháng. Tô ma ma lấy ra một chìa khóa nhỏ, mở khóa vàng ra, gỡ nắp hộp, Sở Sở tò mò tiến lên trước nhìn, nguyên lai là gương cổ đại các cô gái hay dùng, nắp bên trong khảm kính thủy ngân khéo léo, phía dưới có ba tầng ngăn kéo nhỏ.

Tô ma ma mở tầng thứ nhất ra, là phấn bột nước, Tô ma ma từ trong đó lấy ra một hộp nhỏ bằng bạc mở ra, là một hộp kem trong suốt, có một cổ hương hoa mai mát mẻ. Tô ma ma dùng ngón tay dính chút, tỉ mỉ bôi lên mặt Sở Sở, Sở Sở giờ mới hiểu được đây đại khái chính là kem dưỡng ở cổ đại, cũng không có cảm giác dính dính, rất nhẹ nhàng khoan khoái, Tô ma ma nhìn nàng chốc lát cười nói:

“Không trách được a ca trong chốc lát lại nhớ thương, nha đầu con thật là không biết chăm sóc mình, da thủy nộn khó có được như vậy cũng không biết hảo hảo bảo dưỡng.”

Sở Sở le lưỡi làm mặt quỷ nói:

“Dù sao về sau có ma ma thay con quan tâm mà!”

Tô ma ma lắc đầu bật cười nói:

“Cũng không phải bà già ta đây sốt ruột, là gia quan tâm mới đúng. Đây là gia được ban thưởng, trước hết để cho cách cách xài đỡ, chờ tìm thứ tốt hơn.”

Sở Sở lắc đầu nói cái này rất tốt rồi, đưa tay mở ra ngăn kéo thứ hai, tràn đầy cây trâm, đồ trang sức khuyên tai, những vật phẩm vô cùng tinh xảo xinh đẹp, ánh sáng lung linh, ngăn kéo thứ ba hẳn là một miếng ngọc chất cừu liên hoàn, cầm trong tay kêu leng keng, dù Sở Sở không hiểu ngọc này là ngọc gì cũng hiểu được hẳn là đồ tốt.

Thầm nghĩ ‘cái gì trong hộp này cũng đáng tiền a, nếu có thể mang về hiện đại đoán chừng mình lập tức sẽ trở thành giai cấp tư sản rồi. Đáng tiếc ở chỗ này cũng không thể cầm, để cho nàng đeo ở trên người, nàng cũng không muốn, rất phiền toái’ mỉm cười hứng thú đẩy nắp lại, giao cho Đại Nữ đứng bên cạnh bảo quản, ngẩng đầu nhìn Tô ma ma đáng thương mà nói:

“Ma ma, con đói bụng, chúng ta ăn cơm đi!”

Tô ma ma xì cười một tiếng, sờ sờ đầu của nàng nói:

“Được, ma ma truyền lệnh cho con.”

Vừa nói vừa phân phó nữ tỳ chờ đợi bên ngoài một tiếng, chỉ chốc lát sau hai tiểu nha đầu liền đem bốn đĩa thức ăn vô cùng tinh xảo và một chén cơm tẻ, một chén canh đặt ở trên bàn, Sở Sở nhìn Tô ma ma đứng ở bên cạnh mình, mỉm cười hỏi:

“Ngạch nương a mã con sao không thấy?”

Tô ma ma rất nghiêm túc nói:

“Trong phủ này mặc dù không so được trong cung nhưng dù sao cũng có quy củ của hoàng gia. Con nếu đi theo gia, có vào hay không vào phủ thành chủ tử cũng đã thành người trong hoàng gia. Người nào thấy con cũng phải cung kính không được có chút chậm trễ, coi như là a mã ngạch nương ruột cũng như thế, cách cách nếu muốn để cho phụ mẫu mình tự tại tùy ý chút thì không nên ở chung một chỗ mới thỏa đáng.”

Sở Sở âm thầm than thở, thầm nghĩ: ‘thời phong kiến này đơn giản chỉ cần đem người cũng tìm ra ba bảy loại. Chẳng lẽ sau này mình thấy a mã ngạch nương, ngược lại còn phải chịu hai người bọn họ hành lễ hay sao?’

12. Chương 12: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Thôi, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, đây là vấn đề lịch sử mình cũng không cải biến được, chỉ cần ngạch nương a mã sống thoải mái, mình cũng coi như hiểu đạo rồi. Ăn cơm xong Sở Sở đi hậu viện muốn nói chuyện với a mã ngạch nương, nhưng đứng như Tô ma ma nói, a mã ngạch nương gò bó cung kính vô cùng, làm Sở Sở rất là chán nản. Nguyên lai đây chính là bị ai của quy củ hoàng gia, mình còn phải mau tìm cách sớm có an bài khác cho a mã ngạch nương, chứ như vậy đừng nói cha mẹ mình, chính mình cũng chịu không được.

Bị Tô ma ma thúc giục Sở Sở âm thầm quyết định chủ ý, Tô ma ma tỉ mỉ chu đáo nhìn chăm chăm nàng tắm rửa, liền hầu hạ nàng vào phòng nghỉ qua buổi chiều. Trong phòng Sở Sở ngồi giờ đã rực rỡ hẳn lên, cảm thấy hiệu suất của cổ nhân, lúc này mới một ngày ngắn ngủi, gian phòng ngủ này nghiêm nhiên đã thay đổi hình dạng, thêm một cái gương to bày ở nơi góc cửa, mặt bên là một bàn trang điểm rất lớn mới đưa tới, hộp nữ trang liền đặt ở phía trên, bên cạnh là hai tủ treo quần áo khắc hoa rất lớn, chớ nói chỉ là chăn màn cũng bị đổi thành loại tinh xảo hơn nhiều. Đại Nữ bị Tô ma ma lưu lại, Nhị Nữ đuổi đi phục vụ phu thê Đông lão hán rồi, Sở Sở cũng rất là mệt mỏi liền cởi áo khoác nằm ở trên giường, nệm tản ra mùi hương nhàn nhạt lập tức chìm vào mộng đẹp.

Tô ma ma để màn xuống, rón rén đi ra phân phó Đại Nữ trực đêm bên ngoài cảnh tỉnh chút, mới trở về phòng mình nghỉ. Mấy ngày sau cho đến 28 Tết, Sở Sở cũng đang hoàng đợi tại trong trang viết chữ vẽ tranh, 27 Điền Văn Viễn tìm tới chủ bộ công bộ họa đồ (chắc là kiến trúc sư như mình bây giờ), là một lão đầu râu bạc họ Lưu, Sở Sở kêu ông ấy là Lưu đại gia. Dem bản thiết kế đơn giản của mình, thực tế chính là

lấy ra sơ đồ trang, đem các nơi mình muốn xây dựng chỉ ra, vị Lưu đại gia này không có nói gì chỉ là nhìn Sở Sở, khiến Sở Sở sờn cả gai ốc.

Bất kể như thế nào vị Lưu đại gia này ngược lại trên đại khái hiểu ý tưởng của Sở Sở, cầm bản thiết kế của Sở Sở trở về vẽ bản vẽ chi tiết, trước khi ra cửa vị Lưu đại gia này còn hỏi kỹ Điền Văn Viễn, nói:

“Bản thiết kế địa đồ của vị cách cách trẻ tuổi này rất rõ ràng đơn giản vừa xem hiểu ngay, rất là thuyết phục, không biết là nơi nào học được?”

Điền Văn Viễn vỗ vỗ đầu bả vai Lưu lão cười nói:

“Ông già này từ trước đến giờ đều là cô độc ngạo mạn không thương hỏi thăm chuyện người ta, hôm nay sao khác thường?! Nói thiệt cho ông biết, vị bên trong kia, phải nói thật là càng suy nghĩ càng không ra, dù sao trong đầu đầy ý tưởng kỳ kỳ quái quái. Tứ gia cũng tùy tính tình của nàng, mặc cho cưng chiều, chúng ta làm nô tài chỉ trông nom làm xong chuyện được phân phó thôi!”

Lưu đại gia gật đầu một cái trầm nghĩ: “Sang năm Vạn Tuế Gia muốn ở Thừa Đức xây dựng li cung nghỉ hè, mình vừa đúng theo như bản thiết kế này cẩn thận ghi chú các nơi nữa chẳng phải tính lược rất nhiều sao. Nhìn kỹ bản thiết kế của tiểu nha đầu này mặc dù viết ngoáy nhưng cấu tứ lại kỳ diệu, một nha đầu mười sáu mười bảy nghĩ như thế nào ra nhỉ, giống như là tận mắt thấy qua, hướng chỉ nhìn kỹ một chút, nếu như mình không nhìn lầm là phong cách vương quốc Lưu Cầu* bên kia. Chẳng lẽ vị cách cách này đã từng đi qua đó, mình vụn vụn không tin, hướng chỉ những thứ này nhìn qua nếu so với những mô hình kia mà sử giả Lưu Cầu mang tới đơn giản lưu loát hơn. Đợi mình trở về thử xem hiệu quả bản thiết kế này đã, nói không chừng đối với mình sau này có dẫn dắt chỉ điểm rất lớn” nghĩ đến chỗ này ông mỉm cười hưng trí về nhà nghiên cứu.

*Vương quốc Lưu Cầu: là một vương quốc thống trị phần lớn quần đảo Ryukyu từ thế kỷ 15 đến thế kỷ 19. Các vua Lưu Cầu đã thống nhất đảo Okinawa và mở rộng lãnh địa vương quốc đến quần đảo Amami là một phần của tỉnh Kagoshima ngày nay, và quần đảo Yaeyama gần Đài Loan.

Điền Văn Viễn mới đầu còn cảm thấy Đông cách cách mờ mẫm giầy vò, nghe Lưu lão đầu bị thuyết phục như vậy cũng vui vẻ phục tùng, ‘xem ra là người có bản lĩnh thật sự. Năm sau đệ đệ ruột của mình cũng đến kinh thành lập nghiệp, mình không bằng trước tiên ở trước mặt Đông cách cách kiếm lời mà nói, chờ đệ đệ mình tới cũng có một chỗ tốt rơi vào.’ Nghĩ thông suốt liền bắt tay đi làm chuyện Sở Sở giao phó càng nghiêm túc thêm gấp mấy lần.

Đến 28 Khang Hi gia che bút, Tứ gia mới rảnh rỗi ở trước thời gian cơm tối chạy tới, vào thôn trang không để ý tới gì khác, chạy thẳng tới trung viện. Sở Sở đang ở trên bàn kháng đông ốc, viết kế hoạch làng du lịch của mình, âm thanh thỉnh thoảng ngoài không có chút nào quấy rầy đến Sở Sở, vẫn còn đang vừa suy nghĩ vừa viết. Tứ a ca đi tới trước mặt Sở Sở phát tay cho lui người theo hầu, chậm rãi ngồi ở đối diện nhìn nàng, tỉ mỉ quan sát nha đầu trước mắt mặc dù mới ba ngày không gặp lại như giống ba năm.

Ánh mắt nhớ mong thiết tha xẹt qua đỉnh đầu cúi thấp của nàng, một mái tóc đen búi lại đơn giản lộ ra cổ trắng nõn thon dài, chỉ mặc tiểu y vàng nhạt sắc, tay áo nhỏ, trong tay cầm một bút lông Hồ Châu* đang nghiêm túc viết cái gì. Nàng viết rất chậm, nhìn ra được giống như không biết dùng bút, tư thế rất quái dị thân thể ngồi rất thẳng, càng lộ dáng vẻ lưng ong ngực cao, vóc người uyển chuyển. Trong mắt Tứ a ca lướt qua một tia lửa, cảm giác mình rục rịch chộn rộn. Sở Sở dĩ nhiên không biết con sói xám đã thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm nàng, vẫn còn đang hết sức chăm chú, vô cùng nhập thần tiếp tục viết chữ, trong lòng vẫn còn đang âm thầm nguyên rửa người phát minh bút lông, cái này căn bản là muốn làm khó người sao, mình viết so với chuyện đi hai ngàn năm trăm dặm trường chinh còn gian khổ gấp trăm lần, rốt cuộc tốn tròn một ngày mới viết xong. Nhìn coi thành quả lao động của mình vô cùng tự hào, hiện tại chỉ chờ bản vẽ của Lưu sư phụ, đại sự nghiệp của mình ở Thanh triều có thể thuận lợi bắt đầu.

*Hồ bút :

Nhân đầu tiên được sản xuất tại trấn Thiện Liễn Hồ Châu nên có tên như thế. Bút có lịch sử lâu đời, từ đời Nguyên, sau khi Tuyên bút suy thoái, Hồ bút đã thay thế vị trí, thịnh hành vào 3 đời Nguyên, Minh, Thanh, là công phẩm triều đình. Nguyên liệu chủ yếu có lông dê, lông sói, lông thỏ, đặc biệt nổi tiếng nhất là dùng lông dê. Sắc trắng lông nhỏ, đầu bút mềm. Hồ bút tuyển chọn nguyên liệu nghiêm ngặt, chế tác

tinh xảo. Căn cứ vào độ thuần tịnh mà bút lông dê chia làm 3 loại: tịnh, thuần, tức, đồng thời trên cán bút có khắc tự dạng “tịnh”, “thuần”, “tức” để người dùng tùy ý lựa chọn. Tịnh và thuần chỉ loại thuần chính không pha tạp, không có loại lông nào khác xen vào trong đó; tức chỉ loại bút dùng lông dê trải qua đêm rụng tự nhiên để chế thành, dễ ăn mực. Việc lựa dùng nguyên liệu làm cán bút của loại Hồ bút cũng tương đối công phu, chủ yếu là loại Kê mao trúc dưới chân núi Lộc Linh Phong ở phía bắc Thiên Mục sơn tại phía tây Triết Giang. Đây cũng là loại trân phẩm trong số các loại bút.

Nghĩ đến chỗ này, thở ra một hơi thật to, cười hắc hắc hai tiếng, vươn vươn eo giật giật cổ mỗi như đau đớn, vừa nhắc mắt nhìn đã thấy Tứ a ca ở đối diện, chưa kịp kinh ngạc đã bị ánh mắt của hắn hù. Cái ánh mắt kia đại biểu ý gì mình đã từng “kiểm nghiệm” qua, hơn nữa quá trình thẩm thiết đó hiện tại nhớ tới cũng có chút sợ hết hồn hết vía, huống chi vị này mới vừa được “ăn sơ” rồi rời đi, tích lũy mấy ngày hỏa khí này cũng là “xả” hết lên người mình, dù mình nằm lê lết, mặc dù biết trốn tránh không phải kế hoạch lâu dài nhưng kéo dài một chút cũng được, vội vàng nịnh hót mà cười nói:

“Gia sao 28 Tết còn chạy đến đây, chuyện trong phủ đều làm xong rồi?”

Tứ a ca thấy bộ dạng nàng có chút nơm nớp lo sợ sợ mình nhào qua, nhất thời có chút dở khóc dở cười. Đại khái là mình lần đầu tiên “yêu” nàng quá phóng túng lưu lại hậu di chứng, nhưng trước kia chưa làm qua còn thôi, giờ đã nếm được vị rồi nếu để cho hắn “ăn chay” tiếp thì thật khó khăn, chỉ là mình vẫn phải hòa hoãn một chút tránh cho nha đầu này quá sợ hãi, sau này mình sẽ không ổn.

Suy nghĩ xong mỉm cười áp chế ý niệm lập tức liền đem nha đầu này đặt phía dưới, khẽ mỉm cười nói:

“Tới đây để gia ôm một cái.”

Sở Sở thấy trong mắt hắn khôi phục tỉnh táo thâm thúy trước sau như một, mới âm thầm nhẹ thở ra một hơi, mắt nửa ngày mới chuyển đến bên cạnh Tứ a ca. Tứ a ca đưa tay túm nàng ôm vào trong ngực, ngay sau đó liền tìm được cánh môi đầy đặn của Sở Sở, há mồm ngậm, đầu lưỡi đẩy ra hàm răng khép chặt của Sở Sở, xông đi vào, bắt được cái lưỡi có chút bối rối bên trong, dây dưa thật chặt, tuần tra chung quanh giống như một quốc vương dò xét lãnh địa của mình, tỉ mỉ kín đáo, mỗi góc đều không bỏ qua.

Một đôi bàn tay duỗi đi vào vạt áo Sở Sở, cảm xúc dịu dàng nhẵn mềm, tìm được nơi cao thẳng lực lợi giày xéo, có chút gấp gáp, có chút thô lỗ. Sở Sở cơ hồ sắp bị vị đại gia này hôn ngất, mỗi lần đều hôn sâu như vậy, mình cảm thấy không còn là loại nư hôn thuần khiết tương đối thoải mái, bị vây ở trong ngực Tứ a ca Sở Sở không có chút nào hơi sức đi giãy dụa phản kháng.

Tư vị quá tốt làm Tứ a ca suýt nữa cầm giữ không được, ngoài phòng truyền đến một tiếng ho nhẹ, Tứ a ca mới từ từ buông Sở Sở - đã hóa thành xuân thủy- ở trong ngực ra, tỉ mỉ sửa sang lại váy áo có chút tán loạn của hai người, ôm hông của Sở Sở xong, mới phân phó người bên ngoài đi vào. Chỉ chốc lát sau, Tô ma ma và Cao Vô Dung đi vào xin thiện, Tô ma ma lặng lẽ dùng đuôi mắt quét qua hai người trên giường mấy lần, cười thâm, thâm nghĩ: ‘vị gia này nhà mình xem như thông suốt, thế nhưng xem ra lại hơi quá vội vàng, nha đầu Sở Sở này còn thanh non vô cùng, chỉ sợ là phải bị chút tội.’

Sở Sở đã sớm đói bụng, nghe tới ăn cơm, lập tức có tinh thần, vội hỏi ăn cái gì, Tứ a ca sờ sờ cái trán của nàng cứng chiều mà nói:

“Đồng cách cách của chúng ta muốn ăn cái gì

“Không bằng ăn lẩu đi, mùa đông ăn cái này tốt nhất!”

Tứ a ca gạt đầu một cái phân phó, chỉ chốc lát sau một nồi lẩu bằng đồng liền được mang lên. Cao Vô Dung chỉ huy đem bàn bát tiên dựa vào tường, chuyển hết đồ ăn lên kháng sập, tất cả rau xanh các loại thịt bày ở phía trên rất là phong phú, nhìn không ra là loại thịt gì rất tươi mới mỏng manh, mặc dù rau dưa ít, nhưng có vài loại nấm, hoa quả khô là đặc sản miền núi đều rất trân quý hiếm có, giống như nấm đầu khi* cũng la liệt tràn đầy một bàn.

*Nấm hầu thủ hay Nấm đầu khi (danh pháp hai phần: *Hericiu erinaceus* là một loài nấm ăn được và được sử dụng làm dược liệu thuộc họ *Hericiaceae*.

Quả thể hầu thủ thường hình cầu hoặc hình ellip, mọc riêng rẽ hoặc thành chùm, có tua nấm dày đặc, rũ xuống như đầu khi, lúc già tua dài và chuyển sang màu vàng trông như bươm bướm.

Quả thể khi non có màu trắng đến trắng ngà, thịt màu trắng, khi già nấm ngả sang màu vàng đến vàng sậm, các tua nấm chính là lớp bào tầng, dài từ 0,5-3 cm, trên bề mặt tua có các đám màu trắng mang bào tử nấm hình cầu, giữa bào tử có một giọt nội chất tròn. Nấm hầu thủ là loại nấm ôn đới, chỉ trồng được những vùng khí hậu mát mẻ, nhiệt độ thích hợp cho nấm sinh trưởng là 16-20 độ C, nhiệt độ cao nhất có thể trồng là 19-22 độ C. Hiện nay, loại nấm này được trồng nhiều ở Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc.

Sở Sở chết sống kéo Tô ma ma cùng nhau ăn. Mấy ngày nay Tứ a ca không có ở đây, Sở Sở sớm đã thành thói quen có Tô ma ma, cơ hồ tất cả thời gian đều cùng bà ở chung một chỗ, dần dần cũng thích ma ma này, trừ chuyện ăn uống ăn mặc ra, chuyện khác cũng không quản được Sở Sở. Thường ngày Sở Sở cùng nam nhân khác bàn việc Tô ma ma cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng ở bên, ăn cơm đều là cùng ăn chung với Sở Sở, cho nên giống như mẹ con.

Bởi vậy lúc này Sở Sở lôi kéo Tô ma ma ngồi ở bên cạnh mình, Tô ma ma thật cũng không từ chối, chỉ ngồi dưới sập, đuối lui tứ thiện nha đầu cùng Đại Nữ muốn tiến lên phục vụ. Sở Sở tự mình động thủ, thỉnh thoảng gấp chút thịt đã chín cho Tứ a ca và Tô ma ma. Một bữa cơm ăn khí thế ngất trời, hoà thuận vui vẻ. Ăn cơm xong, Tứ a ca khuyên Tô ma ma trở về phòng nghỉ ngơi đi, khiến bọn hạ nhân cũng đi ra ngoài chờ, mình và Sở Sở cùng uống chung trà nói chuyện phiếm, thuận tay cầm lên kế hoạch Sở Sở viết ở bên cạnh ngó kỹ, thấy chữ cũng không tệ lắm, là thể chữ Nhan tròn nhuận, nhìn ra được dùng mấy phần công phu. Chính là vết mực chột sâu chột cạn, chữ lúc lớn lúc nhỏ có vẻ lộn xộn, có chữ còn thiếu vài nét bút, mỉm cười lắc đầu nhìn Sở Sở nói:

“Ta thấy tư thế nàng mới vừa cầm bút sai rồi, tới đây gia tự mình dạy nàng.”

Sở Sở le lưỡi làm mặt quỷ nói:

“Mặc dù so sánh không bằng chữ của ngài, nhưng nếu có bút cứng rắn hơn, ta cũng không quá kém vậy.”

“Nào có bút đầu cứng như nàng nói, Đại Thanh chúng ta từ hoàng a mã đến dân chúng phàm là viết chữ đều dùng bút lông, chỉ có những người Bạch Tẩn (giáo sĩ JoachimBouvet)nước ngoài kia mới dùng lông vũ dỏ dỏ ương ương để viết chữ.”

‘Đúng vậy, thế nào quên lúc này có người nước ngoài đến rồi nhỉ, nếu là quan hệ tốt cùng người nước ngoài, rất nhiều thứ mình cần không phải kiếm được rồi à.’

Nghĩ đến chỗ này, Sở Sở vội lôi kéo tay Tứ a ca hỏi:

“Ngài nói Bạch Tẩn có phải là thầy tu ngoại quốc hay không?”

“Đúng vậy a, thế nào, xem ra nàng biết những thứ này?”

“Vậy ngài khẳng định biết hẳn rồi.”

“Ừ, hẳn thường xuyên vào cung nói chút chuyện ở Tây Dương cho hoàng a mã, rất được hoàng a mã yêu thích, gia cùng hẳn đương nhiên liền quen biết chút.”

“Vậy ngày mai ngài mang theo ta đi giáo đường nhìn hẳn một chút được không?”

Tứ a ca trợn mắt nhìn nàng hồi lâu nói:

“Dù sao cũng tóc vàng mắt xanh có cái gì để xem!”

“Ta không phải là vì bề ngoài của hẳn mà gặp hẳn, nhớ hẳn ở chỗ này sinh sống không lâu, nhất định là có đường lấy đồ chơi kỳ mới mẻ, thí dụ như bút lông vũ..., ta tìm hẳn mua chút thứ mình cần chẳng phải dễ dàng rất nhiều sao?”

Tứ a ca trầm ngâm hồi lâu, cầm lên xấp giấy bản kế hoạch thật dày của Sở Sở, gõ gõ ột Sở Sở cười nói:

“Quý nha đầu linh tinh này nhất định là thích cái gì hiếm có của người nước ngoài, mới cọ xát lấy gia để dẫn nàng đi tìm Bạch Tẩn kia có phải hay không? Muốn gia giúp nàng, nhưng là có điều kiện.”

Vừa nói vừa nhốt chặt hông của Sở Sở, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói:

“Một lát nàng phục vụ gia cao hứng, sáng mai gia liền dẫn nàng đi.” Vừa nói vừa le lưỡi liếm viền tai Sở Sở một cái.

Sở Sở nhất thời mặt đỏ tới mang tai, thầm nghĩ: “Tên sắc lang này quả thật liên tình trùng lên óc, thấy nàng sẽ không có chuyện gì khác sao?”

Tứ a ca thấy da thịt bên gáy nàng đều ửng màu hồng, vui vẻ nở nụ cười, phân phó Cao Vô Dung, dùng áo choàng của mình đem Sở Sở ôm ở trong ngực đi tắm rửa. Đến phòng ôn tuyền bên cạnh Tứ a ca cho lui hạ nhân, lặng lẽ cởi y phục của mình và Sở Sở, Sở Sở mới hiểu được vị gia này là muốn cùng nàng tắm uyên ương, Sở Sở thầm nói:

“Ai nói cổ nhân bảo thủ chứ hả, kéo tất cả ra ngoài đánh chết, vị gia này quả thật cởi mở hơn hiện đại sau này rồi!”

13. Chương 13: Phong Cách Bouvet Pháp

Lần nữa vuốt ve thân thể ấm áp làm mình nhớ mong vài đêm, Tứ a ca mới phát giác được ba ngày trước mình không phải mộng xuân cả đêm. Thân thể nàng nhu nhược không xương tăn ra sáng bóng như châu như ngọc, mùi thơm dịu dịu mát m, khiến Tứ a ca nhiệt huyết sôi trào ôm Sở Sở chậm rãi đi xuống ôn tuyền. Đem cô gái nhỏ ôm thật chặt trong ngực ngồi bên thành hồ, vội vàng hôn từ mắt xuống phía dưới, đi qua tuyết phong trắng noãn trước ngực, há mồm ngậm đỉnh cánh hoa khê mút, thay phiên mút thỏa thích giống như trẻ con đói bụng muốn bú sữa mẹ. Sở Sở nhẹ nhàng thở dốc, cả người so với nước ôn tuyền còn nóng hơn mấy phần, từng tế bào cũng phồng lên trông không giống như muốn cái gì tới thật nhanh lấp đầy linh hồn cùng thân thể

Sở Sở cơ hồ đứng không vững, thân thể lại không tự chủ được mềm nhũn xuống, Tứ a ca lại khoác một tay nâng thân thể của nàng, một tay đem chân nàng mở ra vòng tại hông của mình, liền thuận nước trơn xông vào chỗ sâu nhất của nàng. Sở Sở hừ một tiếng liền bị Tứ a ca ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn, tiếng nước vỗ đánh, tiếng rên rỉ nhỏ bé yếu ớt của Sở Sở, cùng tiếng hô như dã thú của Tứ a ca nhất thời vang dội cả phòng...

Khi Tứ a ca hài lòng buông Sở Sở ra, Sở Sở cắn bản ngay cả đứng cũng đứng không được, chỉ đành phải vịn cổ của Tứ a ca, mặc hắn dọn dẹp thân thể cho mình, mặc dù còn chưa phải quá thích ứng, nhưng không có đau đớn khó nhin như lần trước, có đôi khi cũng cảm thấy rất thoải mái tuyệt vời. Chính là vị gia này quá giằng co, luôn dùng hết tất cả tư thế đem nàng trong trong ngoài ngoài nghiền cứu một lần mới thôi, dù nàng là một người hiện đại cũng cảm thấy rất ngượng ngùng khó chịu, vị gia này hăng hái dâng cao so với lần trước còn bị giãy vò hơn. Nàng cũng hoài nghi vị gia này có phải hay không thừa dịp này bù lại mấy ngày trước.

Khi Sở Sở và Tứ a ca nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái nằm ở trên giường thì đã là đêm khuya. Tứ a ca ở bên tai Sở Sở nói những lời tâm tình buồn nôn, Sở Sở âm thầm trợn trắng mắt, chỉ cho là thôi miên, chỉ là trước khi ngủ còn không quên dặn dò Tứ a ca đáp ứng chuyện nàng đi gặp Bạch Tấn, đợi đến khi Tứ a ca đáp ứng mới an tâm đi ngủ.

Tứ a ca vòng chặt Sở Sở trong ngực, yêu say đắm hôn cái trán trơn bóng của nàng một cái, nghĩ tới ‘mới vừa rồi coi kế hoạch nha đầu này viết, mạch lạc rõ ràng còn tốt hơn nhiều so với bản tấu chương của nhiều đại quan trong triều. Hơn nữa bên trong rất nhiều ý nghĩ rất kỳ lạ, như chế độ cổ phần cổ đông của làng du lịch, thủ tục nhân viên. Đợi chút, mình mặc dù không thể hiểu nhưng cảm giác phải ước thúc thủ hạ như vậy, so với nghiêm trị càng hữu dụng nói cũng không chừng. Nghe Điền Văn Viễn nói Lưu lão đầu ở công bộ cũng đối với bản thiết kế của nha đầu này tán thưởng không dứt, có thể thấy được đây cũng không phải là kỹ năng bình thường đọc sách là có thể học được. Mình càng ngày càng đoán không ra nha đầu này rồi, nhưng mình cũng không muốn tra cứu, tổng sợ đáp án làm mình không tiếp thụ nổi, tóm lại nha đầu này mình nhất định sẽ vững vàng dắt đến già, đến chết.’

Ngày hôm sau khi Sở Sở tỉnh dậy đã đến gần buổi trưa, Tứ a ca đã sớm tỉnh dậy đang ở chính phòng xử lý sự vụ trong phủ đưa tới. Vừa chờ Sở Sở, vừa âm thầm cảnh cáo mình nhất định phải tiết chế chút, nếu không sẽ làm Sở Sở mệt không dậy nổi. Cứ không ăn sáng thời gian dài, thân thể sẽ bị bệnh, mất thấy

đến giữa trưa, Sở Sở mới dọn dẹp thỏa đáng đi vào. Tứ a ca cười híp mắt quan sát nàng, thấy hôm nay ngược lại nàng mặc tề chỉnh, một bộ xiêm y màu xanh nhạt mặc ở nhà của phụ nữ Mãn Thanh, vạt áo và trước ngực thêu mấy con bướm bướm bay múa nhanh nhẹn, eo ếch chập chờn đẹp dễ động lòng người, trên đầu cũng chải hai búi tóc đáng yêu ở hai bên, không mang trâm hoa gì hết, chỉ lấy một sợi dây xuyên mấy chuông bạc, vành tai mang theo một đôi hoa tai khảm đồng châu làm gương mặt trắng mịn của nàng càng thêm đẹp mắt, một đường đi tới có chút tiếng chuông tùy tướng thanh thúy dễ nghe, thật đáng yêu dí dỏm. Nhưng sắc mặt không được tự nhiên, nơi khóe mắt còn lưu lại chút nước mắt.

Tứ a ca kéo nàng qua ngó kỹ, thấy ánh mắt lại có chút sưng đỏ, cho thấy nàng đã khóc, đưa tay sờ sờ mặt của nàng nói:

“Đây là thế nào?”

Sở Sở tránh tay Tứ a ca ra, không lên tiếng, Tô ma ma liếc Sở Sở một cái cười nói:

“Còn không phải là ta nói hôm nay cho nha đầu này mang khuyên tai sao, mới phát hiện nha đầu này thế nhưng không có lỗ tai, vì vậy cùng Đại Nữu bấm hai lỗ, ai ngờ nha đầu này lại khóc lớn, ta vội hỏi thế nào, nàng chỉ nói đau, nói đau như vậy, nhưng khi mang khuyên tai lên mặt mày lại hớn hở, thật sự là đứa con nít không lớn, làm cho người ta dở khóc dở cười.”

Tứ a ca buồn cười nhìn Sở Sở, Sở Sở thầm nói:

‘Vốn là rất đau mà, nhưng mang khuyên tai vào lại rất xinh đẹp...’

Tứ a ca sờ búi tóc của nàng một cái, lắc đầu bật cười. Hai người ăn cơm xong, Sở Sở liền quần Tứ a ca lên đường, Tứ a ca không có cách nào chỉ đành phải mang theo nha đầu này đi, đại khái đi hơn một canh giờ mới đến.

Tứ a ca bế nàng xuống xe, Sở Sở thấy phía trước quả nhiên có một giáo đường, nhưng không thể so sánh được với kiến trúc hiện đại, tương đối nhỏ. Ở cửa là một lão đầu ngoại quốc mặc trường bào bên ngoài đang đứng, có hai người hầu bên cạnh, mắt thấy Sở Sở cùng Tứ a ca xuống xe, vội vàng chấp tay nói:

“Tứ a ca cát tường, Bạch Tấn có lễ.”

Mang theo làn điệu ngoại quốc rất nồng, nghe rất cứng nhắc tức cười, Sở Sở xì cười một tiếng, Bạch Tấn kia tò mò Tứ a ca trợn mắt nhìn Sở Sở một cái nói:

“Đây là Đông cách cách, đây là Bạch Tấn.”

Sở Sở sửa sang lại vạt áo của mình, tự nhiên tiến lên dùng tiếng Anh nói:

“Xin chào, ta là Đông Sở Sở rất hân hạnh được biết ngài. Thật xin lỗi ta chỉ biết tiếng Anh, không thể dùng tiếng Pháp nói chuyện với ngài được.”

Người ở chỗ này đều không hèn mà cùng thất kinh, Bạch Tấn kia càng thêm kích động cực kỳ, mỉm cười dùng tiếng Anh thuần thục đối thoại cùng Sở Sở:

“Không sao, tiếng Anh cũng được, thật không nghĩ tới Đại Thanh còn có một cách cách có thể nói ngoại ngữ tốt như vậy “

Hai người đơn giản giới thiệu, liền bị Bạch Tấn nhiệt tình mời đi vào, bảo muốn pha cà phê thơm nhất nước Pháp cho Sở Sở, Tứ a ca kéo Sở Sở nhỏ giọng ở bên tai nàng căn dặn nói:

“Trở về nàng phải giải thích rõ ràng cho gia.”

Sở Sở làm mặt quỷ với hần cười nói: “Giải thích cái gì, những thứ này tự có trong trí nhớ ta.”

Vừa nói vừa lôi kéo Tứ a ca đi vào, Điền Văn Viễn đi ở phía sau cùng Đại Nữu nói thầm:

“Ta nói Đại Nữu này, Đông cách cách làm sao biết nói tiếng nước ngoài vậy, lại nói rất trôi chảy, cô biết cách học lúc nào không?”

Đại Nữu trừng mắt liếc hần một cái nói:

“Ta phục vụ cách cách thời gian cũng không dài, nơi đó cũng biết chút, đại khái giống như cách cách là thần tiên trời sanh nên cái gì cũng biết thôi.”

Điền Văn Viễn thầm nghĩ ‘chuyện này có chút huyền ảo, chẳng lẽ Đông cách cách này là thần tiên sao, nhìn không thấy, không nghĩ ra’.

Sở Sở cùng Bạch Tấn trò chuyện với nhau đi tới phòng khách, rất có mùi vị nước Pháp, phong tình lãng mạn, ngồi trên ghế sofa mềm mại, uống cà phê thơm nồng, Sở Sở cảm giác mình như là đang ở starbucks thế kỷ hai mươi mốt.

Tứ a ca không quen uống cà phê, chỉ hơi nhấp một chút, nhìn Sở Sở ngược lại rất là quen thuộc hưởng th. Nói như thế nào đây, bây giờ trông thần thái Sở Sở lộ ra một chút hoài niệm xa xăm, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách bọn họ, giống như sẽ biến mất lập tức. Tứ a ca vội vàng cầm tay Sở Sở, Sở Sở mới phục hồi tinh thần lại nhìn hắn, lúc này Tứ a ca mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả một buổi trà chiều, Sở Sở hỏi thăm được, đại khái nửa năm một lần sẽ có một thương thuyền của Anh quốc cập bến Macao, mang theo một số lượng lớn gương, nước hoa, thuốc lá, cà phê, kim cương...để tiếp tế cho người ngoại quốc ở chỗ này, cũng thuận tiện làm chút giao dịch có lợi nhuận. Lần này năm sau ước chừng sắp đến, thuyền trưởng John đó rất quen thuộc cùng Bạch Tấn, Bạch Tấn cam kết, nếu như Sở Sở muốn cái gì đó, có thể nói với hắn, hắn viết thư cho thuyền trưởng John đó, dù lần này không có, lần sau cũng nhất định có cho nàng, năm sau hắn (thuyền trưởng John) sẽ đến bãi phỏng, đến lúc đó hắn hẹn gặp Sở Sở, giới thiệu John cho Sở Sở biết.

Sở Sở mừng rỡ, hẹn với Bạch Tấn, chỉ cần sai người đưa tin cho Tứ a ca là được. Thương lượng thỏa đáng xong, liền mang theo bút lông vũ, cà phê, chocolate còn có một bình rượu vang đỏ chính tông nước Pháp Bạch Tấn tặng trở về thôn trang.

Dọc theo đường đi, bao gồm Cao Vô Dung cũng dùng một loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn nàng. Đến Dung Nguyệt cư, Tứ a ca lập tức liền cho lui hạ nhân, đem Sở Sở ôm ở trong lòng ngực mình thăm vấn:

“Cùng ai học mấy tiếng nước ngoài kia, sao nói tốt như vậy, những đồ thứ người nước ngoài dùng kia nàng làm sao biết?”

Sở Sở suy nghĩ một chút nói: “Cái này ta thật không biết, chỉ cảm thấy giống như mình và những thứ này của người nước ngoài tiếp xúc qua, rất quen thuộc cuộc sống của bọn họ.”

Âm thầm lại đánh trống, lý do của mình rất gượng ép, nhưng nàng cũng không có biện pháp. Tứ a ca chăm chú nhìn ánh mắt của Sở Sở, ánh mắt trở nên thâm thúy sắc bén, không khí nhất thời rất yên tĩnh, một lát sau, Tứ a ca mới nâng cằm Sở Sở lên khóa lại ánh mắt của nàng nói:

“Được, nàng nếu không biết gia cũng không hỏi nhiều, nhưng nàng không thể rời khỏi gia, chính là ý niệm như vậy cũng không cho có, nếu như mà một ngày kia nàng nghĩ rời đi, đến lúc đó gia làm chuyện gì, ngay cả gia cũng khó mà dự liệu, nàng phải nhất thiết nhớ lời nói hôm nay.”

Sở Sở cảm giác có chút kinh hồn bạt vía, ‘Tứ a ca nghiêm túc ngoan lệ như vậy mới đúng là Ung Chính tương lai a, mình nếu như chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn, đoán chừng kết quả không cần đoán cũng biết’, nghĩ xong không tự chủ được rung mình một cái. Tứ a ca biết mình hù dọa làm nha đầu này sợ rồi, nhưng đối với nha đầu lai lịch không rõ này tương lai khó có thể nắm giữ khiến cho hắn sinh ra một nỗi sợ hãi cực lớn mất đi nàng.

Nhưng bây giờ Sở Sở có chút sợ hắn, lại làm hắn rất thương tiếc, thở thật dài một cái, sờ sờ đầu Sở Sở, giọng nói rất dịu dàng và chậm chạp:

“Nàng cũng không cần sợ, chỉ cần nàng an phận ở trong ngực gia, thì gia vĩnh viễn cưng chiều yêu thương nàng.”

Đang nói ngoài cửa sổ một âm thanh thiếu niên réo rất truyền đến:

“Đệ nói Thập Tam ca cái người này chạy đến thôn trang hoang vắng này của Tứ ca làm chi, nơi này có cái gì tốt chơi...”

Cao Vô Dung ho nhẹ một tiếng đi vào thông báo Thập Tam gia và Thập Tứ gia tới. Tứ a ca buông Sở Sở ra, Sở Sở mới vừa đứng ngay ngắn, rèm đã bị kéo lên, Thập Tam dẫn đầu đi vào. Đi theo ở đằng sau là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mày kiếm mắt sáng, thần thái phấn khởi, mặc một bộ trường bào bạc màu tím, bên ngoài mặt nạ bảo hộ còn có áo ngoài thêu chữ phúc màu bạc, thắt lưng màu vàng nhạt xuyết vài món hà bao, ngọc bội, trong lúc hành động lộ ra một loại cảm giác lạnh lẽo, rất tinh thần. Sở Sở thầm nghĩ người này không cần phải nói, đại khái chính là đại tướng quân vương gia tương lai rồi, nhưng khi nhìn tình hình này, bây giờ cùng Tứ gia đẳng quan hệ vẫn còn rất tốt.

Sở Sở hơi nửa khụy chân nói:

“Gặp qua Thập Tam gia, Thập Tứ gia.”

Thập Tam quan sát Sở Sở mấy lần, thấy bắt đầu khác xa so với mấy ngày trước đây, mặc trang phục ở nhà của phụ nữ Mãn Thanh, có chút ngây thơ của cách cách người Mãn, còn có mấy phần quyến rũ của cô gái người Hán, gương mặt hồng phác phác cũng rất đáng yêu, thấy nàng hành lễ với mình, nhất thời ngược lại không quen, mỉm cười khoát tay một cái nói:

“Nha đầu hôm nay ngược lại rất có lễ, sao đổi tính rồi?”

Sở Sở trừng mắt liếc hắt hủ một cái nói: “Nô tỳ vốn là tri lễ, chỉ là phải người mới có lễ thôi.”

Thập Tam bị nàng sắc đến suýt nữa muốn sắc khí, nhìn Tứ a ca một cái mới nói lầm bầm: “Nhìn mặt mũi của Tứ ca, không chấp nhận nha đầu cô.”

Sở Sở le lưỡi hướng hắt hủ làm mặt quỷ, Thập Tứ ở một bên nở nụ cười ha ha, đi tới trước mặt Sở Sở nghiêng đầu nhìn nàng hồi lâu nói:

“Người là cách cách nhà ai, chơi rất vui, ta sẽ nói với Tứ ca cho người đi theo ta, như thế nào?”

Thập Tam cười nói: “Thập Tứ không được nha, nha đầu này nhưng là tâm can bảo bối của Tứ ca, đệ muốn được sao?”

Thập Tứ nhìn Tứ a ca một cái, tiến lên trước lắc lư tay hắt hủ nói: “Tứ ca. Chỉ là một nha đầu đáng đáp bình thường, cho đệ đệ đi?!”

Sắc mặt Tứ a ca trầm xuống, vừa muốn nói chuyện, Sở Sở lại sớm nóng nảy, đi lên hai bước, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thập Tứ mấy lần nói:

“Không sợ xấu hổ sao, lớn như vậy còn làm nũng!”

“Nha đầu chết tiệt kia nói người nào, gia là người người có thể tùy tiện nói sao?”

Sở Sở hướng về phía hắt hủ làm mặt quỷ nói:

“Nói người đó, chính là người không biết xấu hổ.” nói xong chạy thật nhanh ra ngoài, Thập Tứ đứng đây muốn đuổi theo, Thập Tam kéo hắt hủ nói:

“Tính tình nha đầu kia chính là vô pháp vô thiên, đệ không phải mới vừa còn muốn nàng, như vậy một lát sao liền náo loạn.”

Thập Tứ hậm hừ nói:

“Không nói lời nào nhìn giống như cô gái bình thường đáng yêu mà Cửu ca vẽ tặng cho đệ, ai ngờ là một dã nha đầu.”

14. Chương 14: Ý Tưởng Sáng Tạo Ở Thanh Triều

Tứ a ca

“Sao hôm nay đệ xuất cung?”

“Còn không phải là Thập Tam ca, Cửu ca thu mua vài “ngựa gầy” phía nam, đệ vốn muốn cùng Thập Tam ca đi nhìn một chút, nhưng huynh ấy lại lòi đệ chạy đến nơi đây.”

Sắc mặt Tứ a ca có chút trầm giọng nói:

“Ít đây đưa cùng lão Cửu - cả ngày lẫn lộn ở trong đám nữ nhân - đi!”

Thập Tứ bữu mô. Điền Văn Viễn đi vào báo công bộ Lưu đại nhân đưa tới bản thiết kế cho cách cách, Tứ a ca sai người đi tìm Sở Sở. Truyền người vào, Lưu lão đầu kia đang cầm mấy cuốn giấy địa đồ dài ngắn không đồng nhất đi vào, hành lễ qua mấy vị gia xong, Thập Tứ tò mò nói:

“Đây là cái gì?”

“Lâm viên của Đông cách cách!”

Thập Tam Thập Tứ nhìn đối diện một cái, không hẹn mà cùng quay lại, lệnh nô tài mở ra. Khi bản vẽ dần dần mở ra, một phong cách khu vườn mới lộ hiện ra, có sự khác nhau rất lớn so với khu vườn bấy giờ. Bản vẽ bấy giờ so với thiết kế đơn giản ban đầu của Sở Sở khác xa như trời cùng đất, dấu hiệu kiến trúc đình đài các lầu son đã tương đối rõ ràng. Thập Tam Thập Tứ cũng không khỏi xem ngây người, Tứ a ca tỉ mỉ nhìn hồi lâu, không thể nói là một lâm viên, giống như Sở Sở nói dùng thôn làng để hình dung đúng hơn nhiều.

Mở rộng bản vẽ ra, dần thấy tám tòa lầu nhỏ đan xen hợp lí, giữa xen kẽ mười cái tiểu viện hình thức thôn cư, vây quanh ngay giữa một tòa nhà chính cao ba tầng, ghi chú phía trên chỉ có một chữ Thanh, tám tòa lầu nhỏ tán ở chung quanh như sao quanh trăng sáng. Viện cùng tòa nhà ở giữa có đường đi ngang dọc cùng sân cỏ rộng rãi cách xa nhau, phong cách tám tòa lầu nhỏ cũng khác nhau, tên ghi chú khác nhau, sát bên trái chính là Pháp quốc quán, Anh quốc quán, Lưu Cầu quán, Triều Tiên quán, sát phía bên phải là Đường, Tống, Nguyên, Minh, mỗi nơi đều có phong cách, mặt ngoài nhìn vào có điểm khác nhau rõ ràng.

Đây chính là Lưu lão đầu tốn thời gian một ngày một đêm cùng các đệ tử tham chiếu tư liệu các quốc gia nhiều thời đại ở công bộ mới vẽ ra được, mặc dù hơi có vẻ thô tháo nhưng phong cách rất mới mẻ, rất hùng vĩ. Tứ a ca hơi nghi ngờ hỏi Lưu lão đầu:

“Đây là cách cách nghĩ?” Lưu lão đầu rất là kích động, chỉ vào mấy chỗ ngoại quốc quán nói:

“Làm theo ý cách cách đây ạ, vi thần theo cách cách nói, xem thêm rất nhiều bản vẽ kiến trúc người nước ngoài, quả nhiên không sai biệt lắm so với cách cách nói. Lâm viên này nếu như hoàn thành rồi, vi thần có thể nói tìm khắp Đại Thanh ta cũng không tìm được lâm viên đặc biệt như thế.”

Lúc Sở Sở đi vào, trong phòng đã lộn xộn một mảnh, Thập Tam Thập Tứ đã sớm lần lượt mở ra tất cả bản vẽ xem hết một lượt. Sở Sở đi vào tỉ mỉ nhìn qua một lần, trong lòng bội phục Lưu đại gia vô hạn, mình chỉ nói ý đồ giản lược, nói đến phong cách kiến trúc các quốc gia, cũng tìm mấy bản thảo dở dở ương ương, không nghĩ tới chỉ cần một ngày một đêm thể nhưng làm thành tác phẩm chu đáo cấu trúc chặt chẽ như thế.

Sở Sở thấy gần mình nhất chính là bản vẽ dấu hiệu Lưu Cầu, mỉm cười nhìn kỹ lại, chỉ thấy cầu thang tương đối thấp lùn, phía trước là lầu trúc, sơn đình và bình đình, ở giữa bố trí cảnh quan cùng hồ nước suối, cũng ghi chú rất rõ ràng, cả viện nồng đậm phong cách Đông Dương, phía sau tiểu lầu là một bậc thang hình núi giả, vây quanh một hồ nước, phía trên là thành hồ vững chắc, rất cận kề tốt hơn nhiều so với Sở Sở dự liệu. Sở Sở lần lượt xem qua cảm thấy thật sự hài lòng, cao hứng nói với Điền Văn Viễn:

“Điền ca ca cho Lưu đại gia một ngàn lượng phí thiết kế.”

Mấy người cũng hít một hơi khí lạnh, Lưu lão đầu vội vàng từ chối nói:

“Vi thần có thể có may mắn mắt thấy đại tài của cách cách đã là tạo hóa, nào dám thu ngân lượng của cách cách!”

Sở Sở trầm ngâm chốc lát nói:

“Không bằng như vậy, Lưu đại gia nếu không thu thù lao, vậy làng du lịch này của ta khai mạc thì muốn mời ngài mang các đệ tử thăm quan miễn phí một lần, cũng tặng hội viên thẻ vàng của chúng ta, ngài có

thể cả đời hưởng thụ ưu đãi 0,5 (=50%) của làng du lịch, lễ khai mạc sẽ trình trọng muốn mời ngài cắt băng khánh thành có được không?”

Nói một phen, Lưu lão đầu cùng mấy người trong phòng như bị vây trong mây mù dày đặc, Lưu lão đầu ngược lại hiểu rõ một chút, ‘chính là lâm viên này mình có thể tự mình du ngoạn, đây là chuyện rất tốt mình cũng không dám nghĩ tới, dù sao mình cũng tham dự thiết kế lâm viên, có thể tới quan sát kỳ cảnh, các đệ tử của mình cũng được ích lợi không nhỏ.’ Vì vậy rất thỏa mãn đáp ứng, thế nhưng ông ta lại không nghĩ tới, nửa năm sau tấm thẻ vàng trên tay ông ta giá trị đến mấy chục ngàn lượng bạc, ngàn vàng khó mua a. Đây là nói sau.

Lưu lão đầu hài lòng cáo lui xong, Sở Sở lại cùng Điền Văn Viễn bàn bạc chừng một canh giờ. Nơi đó nên trồng hoa gì cây gì, đều lần lượt giao phó rõ ràng, hỏi rõ những hoa và cây cảnh kia qua tháng giêng là có thể mang tới, đại khái tháng ba tháng tư là có thể nở hoa, Sở Sở cao hứng cực kỳ, lại hỏi vấn đề mình muốn tìm nhân viên, Điền Văn Viễn đáp lời:

“Cái này liền đơn giản hơn, trực tiếp kêu môi giới bán người tới, muốn có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu.”

Sở Sở nói: “Công khai buôn bán người chẳng lẽ không phạm pháp sao?”

Thập Tứ cười ha ha, nói: “Xem người mới vừa rồi rất thông minh, lúc này sao lại hồ đồ, cái này thì có cái gì, rất nhiều kẻ nghèo nàn bán con bán vợ, những người khác không nói, mấy nha đầu trong phủ chúng ta không phải đều là mua được như thế này sao, giờ đến người, lại sợ, thực sự buồn cười.”

Sở Sở bĩu môi trừng mắt liếc hần một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Đúng vậy a, nơi này không có nhân quyền a,” thở dài, Tứ a ca kéo tay của nàng qua, điểm một cái vào đôi môi đang chu ra vô cùng cao của nàng, cười nói:

“Những chuyện này cũng không cần lo lắng, giao cho Văn Viễn là được, nàng cứ nghỉ ngơi chờ qua năm mới là được.”

“Đó cũng không được, phải mau sớm tìm xong, năm sau liền động thổ thi công di dời hoa và cây cảnh rồi, ta còn phải cho bọn họ tiến hành học bổ túc rồi chọn lựa, tìm mấy người khá nhất quản lý thay ta, nếu không làng du lịch lớn như vậy, mọi chuyện đều do ta tự mình làm vậy còn không phải bị mệt chết sao. Phân phối quyền lợi xuống cấp dưới mới là đường tắt của quản lý a, hưởng chi, còn phải tìm đoàn kịch, gánh hát nhỏ, nhạc phường tới, thương lượng công việc hợp tác sau này với bọn họ, cùng với các loại tiết mục ở lễ khai mạc. Tất cả chuyện này ta nhất định phải giải quyết trước tháng tư, đến lúc đó làng du lịch của ta có thể khai trương đón khách rồi, ngày ta trở thành nữ phú hào đầu tiên của Đại Thanh cũng không xa.”

Nghe Sở Sở nói hùng hồn như vậy, Thập Tam và Thập Tứ không khỏi cười lên ha hả, Tứ a ca cũng không thấy buồn cười, lắc đầu một cái có chút không thể làm gì, hỏi:

“Một mình nàng làm sao lại thích làm thương nhân khắp người đầy hơi tiền, phải biết địa vị của thương nhân không cao.”

“Cửu a ca cũng không phải là thương nhân sao?”

Thập Tứ chìa về phía nàng nói: “Người xem ra ganh đua với Cửu ca, Cửu ca đó là yêu thích thôi, cũng không phải chuyện muốn làm nghiêm chỉnh, hưởng chi Cửu ca là nam nhân, người là nha đầu.”

“Nha đầu thế nào, ai nói cô gái không bằng đàn ông, ta chính là Hoa Mộc Lan thương giới!”

Mọi người lại cười to một hồi, Thập Tứ a ca Dận Trinh lần đầu nhìn thấy cô gái như Sở Sở vậy, vừa bắt đầu cảm thấy rất đáng yêu, đúng là không xinh đẹp, nhưng tiếp xúc một lát cũng vui, rất hợp với tính khí của mình, nhìn ánh mắt cưng chiều của Tứ ca, Thập Tứ không khỏi có chút sa sút tinh thần, xem ra chính mình cuối cùng quen biết chậm hơn, nhưng vẫn ưa thích nói chuyện cùng nàng, cảm thấy rất thú vị, so với chơi cái gì cũng không thú vị bằng.

Mắt thấy đã đến giờ lên đèn, đèn cung đình trong nhà cùng trong viện được các nô tài theo thứ tự thắp sáng. Sở Sở lại đem loại người mình muốn tìm, làm cái gì đều nói tỉ mỉ với Điền Văn Viễn, Điền Văn Viễn đáp ứng ngay mai lập tức đi tìm, Sở Sở mới thôi. Điền Văn Viễn ôm chồng bản thiết kế đi ra ngoài, thầm nghĩ: ‘có nãi nãi này thật là một người tính tình nói gió thì có mưa, sáng mai chính là đêm 30, mình lại phải

đi tìm người, chỉ là chuyện đoàn kịch, gánh hát nhỏ, nhạc phường đến ngày mai có thể làm, may nhờ tết năm ngoái ở trong phủ cũng tìm gánh hát nhạc phường bên ngoài, mình vẫn cùng mấy nhà rất quen thuộc.'

Sở Sở an bài thỏa đáng đã cảm thấy rất đói bụng, nhìn Tô ma ma bưng trà đi vào cho nàng, cười hì hì lắc lắc Tô ma ma nói:

“Ma ma buổi tối ăn cái gì, Sở Sở đói bụng.”

Tô ma ma điểm cái trán của nàng một cái, nói: “Nha đầu con lại muốn ăn gì kỳ lạ rồi đây.”

Thập Tam nhớ lại mỹ vị lần trước, mỉm cười vội vàng nói: “Không bằng ăn món gì lần trước đi, đúng rồi lẩu, Thập Tứ đệ cũng ném thử một chút đi, ngon hơn hẳn mấy món chúng ta bình thường ăn.”

Sở Sở dùng giọng khi dễ nói: “Còn hoàng a cathật là không có từng trải việc đời, món ngày đó cũng chỉ là không đủ thực phẩm, mới tạm thời nấu vậy, huynh còn cho là mỹ vị.”

Thập Tam nghe xong cũng không bực bội, ngược lại lưu manh, nói: “VẬY ĐÔNG CÁCH CÁCH CỦA CHÚNG TA KINH NGHIỆM ĐẦY MÌNH, CÓ THỂ LÀM CHỨT MÓN ĂN MỚI MẺ CHO GIA ĂN ĐỖ THÈM KHÔNG?”

Sở Sở tự đại vỗ ngực một cái nói: “Huynh cứ ngồi chờ ăn là được rồi!”

Phân phó Ngạc Kỳ Thái chuẩn bị chậu than, cùng một miếng sắt mỏng bản lớn sạch sẽ bóng loáng, còn mấy thứ còn lại tự mình đi lấy, Tô ma ma cũng đã quen Sở Sở tùy ý thích, mang theo nàng đi phòng bếp phía sau. Nơi này Thập Tứ lặng lẽ ở bên tai Thập Tam hỏi:

“Nha đầu kia là con nhà ai, sao lại đột nhiên nhô ra nha đầu quý linh tinh như vậy, họ Đông chẳng lẽ là sư phụ nhà ta?”

Thập Tam nhỏ giọng đáp: “Những thứ này đợi buổi tối huynh nói tỉ mỉ cho đệ, tóm lại nha đầu kia đã là người của Tứ ca rồi, đệ cũng đừng nhớ thương, nếu không đệ sẽ ném mùi đau khổ.”

Thập Tứ bĩu môi nói: “Nha đầu bình thường như vậy lại coi là bảo vật, người nào nhớ thương nàng, nha đầu thông phòng của gia so với nàng còn khá hơn.”

Thập Tam khẽ cười nói: “Chuyện này khó nói.”

Tứ a ca không nghe thấy hai người đối diện nói gì, vẫn còn đang mất hồn nghĩ tới bản vẽ mới vừa rồi, ‘cấu tứ tuyệt diệu, rất nhiều phong cách, đều là mình chưa từng thấy qua. Mình quản công bộ mấy năm, tuyệt đối đảm chắc chắn, phong cách lâm viên như vậy, kiểm cả Đại Thanh người tay nghề giỏi nhất cũng nghĩ không ra được, tại sao vậy chứ?! Những bản vẽ kiến trúc kia của người nước ngoài được khóa nghiêm mật ở trong kho tàng thư công bộ, người bình thường khó có thể nhìn thấy, huống chi Sở Sở một cô gái mười sáu mười bảy, càng là chuyện không thể nào, kết hợp thấy lúc gặp Bạch Tấn, Sở Sở sử dụng tiếng Anh lưu loát, quen thuộc với cả phê chocolate và các vật dụng của người nước ngoài chỉ có thể chứng minh một điều, Sở Sở đã từng đi qua những quốc gia kia, thậm chí đã từng sống ở nơi đó. Thế nhưng làm sao có thể chứ, mình thật là càng ngày càng nhìn không thấu dã nha đầu này rồi, nàng còn chuẩn bị cho mình bao nhiêu ngạc nhiên mới đủ đây?’

Đang suy nghĩ, bọn hạ nhân đã đem đồ chuẩn bị xong bưng lên, đi theo phía sau Sở Sở đang say mê cuồng nhiệt, Tứ a ca nhìn nàng ngoắc ngoắc tay, ôm nàng đặt ngồi ở bên cạnh

“Nàng an tĩnh chút đi, nhìn này, chạy nhảy ra một đầu mồ hôi.”

Vừa nói vừa lấy khăn lau mồ hôi rịn trên trán nàng, Sở Sở cũng không quản hấn, chỉ nói mau đưa chậu than, miếng sắt mỏng bản lớn bưng lên, rất nhanh chậu than liền được đưa lên. Sở Sở chỉ huy đem miếng sắt đặt ở phía trên, Thập Tứ thấy trên bàn chỉ để miếng sắt không thể ăn, bên cạnh cũng là chút thịt tươi còn mang tia máu, khoai tây, củ từ các loại, cũng không giống là nướng, vậy làm sao ăn, buồn bực nhìn Sở Sở một cái.

Sở Sở lấy tay thử nhiệt độ miếng sắt, cảm thấy không sai biệt lắm, mới dùng cái cặp gấp lên một khối mỡ dê, tỉ mỉ di chuyển đều khắp ở trên miếng sắt, lập tức phát ra tiếng vang xèo xèo. Tiếp đó đem từng miếng thịt một đã ướp gia vị đặt ở trên miếng sắt, hoạt động không ngừng, chỉ chốc lát sau mùi thịt nồng đậm liền bay lên, làm người ta cảm giác rất thèm ăn, Sở Sở gấp lên một miếng thịt đặt vào giữa miếng chảo biến cuộn thành

khối, chấm thêm một ít nước sốt chấm thịt nữa, đặt lên khế miệng Tứ a ca. Tứ a ca nhìn hai vị đệ đệ đối diện đều ngăn chặn nước miếng theo dõi hân, bật cười, há mồm ăn, ừ rất thơm nồng cũng không quá cay. Thập Tam Thập Tứ đã sớm không nhịn được, thấy Tứ ca ăn, vì vậy rối rít học theo cách của Sở Sở, há to miệng ăn.

15. Chương 15: Phiên Ngoại Nhỏ Nhỏ Của Thập Tứ A Ca

Đó là một buổi giữa trưa mùa đông, ký ức trân quý mà cả đời ta vĩnh viễn khó có thể quên được. Thời gian đã qua rất lâu nhưng lại giống như mới là ngày hôm qua. Đó là lần đầu ta nhìn thấy nàng, một cô nương còn có chút trẻ con, trên đầu cũng rất vui.

Từ khi sinh ra, ta cũng rất được hoàng a mã sủng ái, theo như ngạch nương nói do diện mạo của ta rất giống hoàng a mã, nhưng theo như ta thấy, Thập Tam ca so với ta càng giống hơn, hoàng a mã cũng rất ưa thích Thập Tam ca, mặc dù là một hoàng tử mỗi ngày cầm y ngọc thực (áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc. Chỉ cuộc sống giàu sang.), nô tỳ thành đoàn, cũng rất tịch mịch, cô đơn.

Vậy đại khái cũng là một loại công bằng ông trời ban cho, tựa như Sở Sở nói, vật chất quá phong phú, sẽ cảm giác tinh thần trống không, mặc dù không hiểu rõ câu này lắm, nha đầu kia từ trước đến giờ rất cổ quái, nhưng rất có đạo lý. Lúc chơi đùa ngây thơ như đứa trẻ, thật ra thì nàng lớn hơn một tuổi so với ta, lại luôn coi ta là đệ đệ mà đối đãi, chuyện này làm ta hết sức khó chịu, nhưng làm mấy chuyện kiếm tiền so với Cửu ca còn khôn khéo lành nghề hơn.

Dĩ nhiên nàng còn có rất nhiều ưu điểm khuyết điểm bất đồng, tựa như hoàng a mã thưởng cho vạn hoa đồng (kính vạn hoa), mỗi lần nhìn đều bất đồng đa dạng, nhưng cũng chói mắt, xinh đẹp vô cùng, dĩ nhiên lúc này ta còn không biết mình nhìn thấy không phải là tất cả con người nàng, chưa được một góc.

Thật ra thì sáng sớm hôm đó Cửu ca còn sai Tiểu Tô tới đưa tin cho ta, nói là trong phủ huynh ấy mới có vài “ngựa gầy” phía nam, nói ta đi nhìn một chút, những thứ này ta đã sớm hiểu, làm một hoàng tử có địa vị, nữ nhân thật ra thì chỉ là đồ chơi mà thôi, thích thì dỗ dành, không thích thì cho cút xéo, mặc dù còn chưa ra phủ, nhưng nha đầu thông phòng vẫn có mấy người.

Lén nói cho nghe: ta rất thích các cô nương phía nam, lần trước Cửu ca mang theo ta đi Thính Hương Các nhị ca mở lấy kiến thức, “ngựa gầy” Dương Châu, danh kỹ Tô Châu rất thú vị, có một loại xinh đẹp tuyệt trần trong cung không thấy được. Theo Cửu ca nói mấy “ngựa gầy” này vốn là người môi giới bán vì có thể dễ tìm được người mua, bán giá rất cao, đám thương nhân buôn muối rất thích mua bọn họ nạp làm tiểu thiếp, mà mấy cô nương được huấn luyện đặc biệt hơn một chút, phân làm mấy cấp bậc.

Loại tư chất nhất đẳng, sẽ được dạy “đánh đàn thổi tiêu, ngâm thơ viết chữ, vẽ tranh cờ vây, đánh song lục*, đánh mặt chược, mọi kỹ xảo giường chiếu”, cùng với kỹ xảo hóa trang tinh tế, huấn luyện hình thể.

Loại tư chất nhị đẳng cũng có thể biết chút ít chữ, đàn vài khúc, nhưng chủ yếu được bồi dưỡng để trở thành kế toán tài vụ, quản sự biết tính toán sổ sách để phụ trợ thương nhân, trở thành một phụ tá giỏi.

Loại tư chất tam đẳng là không để cho biết chữ, chẳng qua là tập chút nữ công kim chỉ, hoặc chiên xào nấu nướng, làm bánh, chưng trái cây... được bồi dưỡng thành người lo việc trong

*Còn gọi là cờ cỏ cáo. Có nguồn gốc từ Ấn Độ. Một bộ song lục bao gồm một bàn cờ, ba mươi quân cờ chia làm trắng đen, cùng hai con xúc xắc, đánh hai người, có bàn gồm sáu cửa, nên gọi là “Song lục”. Lúc chơi, ném hai con xúc xắc xuống, được mấy điểm thì tiến gần ấy bước. Phải đem tất cả quân cờ của mình vượt qua quân cờ của đối phương, đi đến điểm đích, thì là chiến thắng.

Bởi vì loại cờ này dùng xúc xắc, lại cần tính toán đường đi, nên tính thú vị cùng ngẫu nhiên rất mạnh, tính trí tuệ cũng cao.

Hệ thống huấn luyện như vậy thực sự ra tất cả các loại phụ nữ, vả lại ai ai cũng phong lưu lả lướt, sắc tuyệt lệ làm động lòng người, rất được đàn ông thích. Nhớ sau lại Sở Sở nói câu nào.”Gió xuân mười dặm Dương

Châu đường”*, sênh ca yến vũ, chi nồng phấn trần; trong bóng đêm sâu thẳm, bao nhiêu “ngựa gầy“, một câu đã nói toạc ra số mạng những cô gái này.

*Tặng biệt kỳ 1 • Tặng lúc chia tay kỳ 1

Tác giả: Đỗ Mục

Dịch nghĩa

(Nàng ấy) mảnh mai yếu đuối, mới hơn mười ba tuổi,

(Tựa như) hoa đậu khấu trên ngọn cây mới nở tháng hai.

Gió xuân thổi trên mười dặm đường Dương Châu,

Rèm châu đều cuốn lên, nhưng chẳng có ai giống như nàng.

Tóm lại cùng Thập Tam ca đọc sách một hồi, vốn định lôi kéo huynh ấy cùng đi nhìn một chút. Ta biết Thập Tam ca cũng thích những “ngựa gầy” phía nam kia, nghe Cửu ca nói qua, đưa đến trong phủ huynh ấy hai “ngựa gầy”, còn cứng chiều hơn so với phúc tấn Triệu Giai thị, nhưng huynh ấy nói gì cũng không đi, để cho ta tự đi một m huynh ấy muốn đi thôn trang hoang vu Tây Giao của Tứ ca, chuyện này làm ta rất tò mò.

Bỏ luôn cuộc hẹn với Cửu a ca, theo huynh ấy chạy tới Dung Nguyệt cư Tây Giao, khi vào cửa, ta liền cho là mình đi nhầm. Nơi này dọn dẹp vô cùng chỉnh tề sạch sẽ, thị vệ tùy thân, tùy tùng của Tứ ca đều ở trong đây, hiển nhiên Tứ ca đang ở nơi này lâu dài, phủ a ca trong thành to như vậy không ở, chạy đến nơi hoang dã như vậy ngủ lại, lại là vì cái gì?

Vào trong nhà, thấy một cô gái mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh đứng ở bên cạnh Tứ ca, sắc mặt rất hồng nhuận, mặt mày rất bình thường, nhưng tư thái cũng rất là lướt mảnh khảnh, ý vị đặc biệt, rất giống một bức cung nữ đồ trước đó vài ngày Cửu ca tặng cho ta, một người con gái tựa vào cây chuối tây bên cạnh Thái Hồ, mặt mũi rất mơ hồ, nhưng tạo hình lại tương đối sinh động, so với cô gái trước mắt này rất giống nhau.

Ngay lập tức ta có một loại rung động, làm hoàng tử cũng không tệ lắm, bình thường chỉ cần thứ mình muốn, há mồm cắn bản cũng có thể lấy được, ai ngờ lại đối lấy mặt lạnh của Tứ ca. Thập Tam là không biết làm sao cùng nha đầu kia, không thêm ngoảnh lại nhìn, nhưng ta cũng không tức giận mấy, cảm thấy nha đầu này rất thú vị.

Buổi chiều hôm đó, ta bị ánh mắt nàng hấp dẫn thật sâu, cảm thấy ngạc nhiên, cảm thấy chỉ hận không gặp sớm, cảm thấy vận số Tứ ca quá tốt, cảm thấy nếu như là mình và nàng thích hợp hơn thì sao, nàng có tài nghệ mà các đại thần công bộ cũng than thở, nàng có hào phóng lan lẹ của các cô gái người Bát Kỳ, cũng có dịu dàng động lòng người của cô gái phía nam nhà Hán, tiếp xúc dí dỏm lại linh động.

Nói như thế nào đây, tựa như Bát ca này sau nói, nàng sống rất chân thật rất sinh động, cho nên mới làm chúng ta - những người cả ngày trong sống giả dối, thích nàng ngưỡng mộ nàng, thậm chí tranh đấu gay gắt để tranh đoạt nàng. Dĩ nhiên đây cũng là tiếc nuối cùng hối hận lớn nhất, tựa như Sở Sở thích mấy câu thơ kia:

“Cuộc sống nếu mãi như mới gặp, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng? Thay đổi là chuyện thường thấy của lòng người, sao lại nói lòng người dễ đổi.”

*Nạp Lan Tính Đức, tự Dung Nhược (1655-1685), là một nhà thơ người Mãn Châu đời nhà Thanh, tài hoa nhưng yếu mệnh, được tôn là “Người viết từ hay nhất đầu đời Thanh”. Ông để lại nhiều tác phẩm thấm đẫm nỗi sầu bi, lụy khổ. • Một lan hoa lệnh - Theo ý thơ quyết dứt tình xưa gửi bạn

“Nhân sinh nhược chích như sơ kiến

Hà sự thu phong bi họa phiến

Đăng nhàn biến khước cổ nhân tâm

Khước đạo cổ tâm dịch biến

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán

Dạ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cầm y lang,

Bỉ dục liên chi đương nhật nguyện...”

Đây là một bài “ngữ cổ”, dựa theo ý thơ cổ, tỏ nỗi lòng oán thán của khuê phụ sau khi chia tay nam tử lâu ngày không thấy gặp lại.

Dịch:

(Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng;

Bỗng dưng cố nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay;

Ly Sơn dứt lời đêm trôi quá nửa, mưa đêm chuông vắng chết chắng oán hận

Đường Minh có bạc tình đến đâu, thì ngày đó vẫn còn thề làm chim liền cánh, cây liền cành)

16. Chương 16: Đông Sở Sở Tham Quan

Ăn cơm xong, Sở Sở nhìn về phía Thập Tam Thập Tứ đang ăn cực kỳ cao hứng, dí dỏm nháy nháy mắt nói:

“Sao? Không tệ phải không, bản cô nương rất đáng tin, phải tin Sở Sở, amen!”

Nói xong vẽ thập tự tại trước ngực của mình, ưa đến Tứ a ca cùng Thập Tam Thập Tứ cười lên ha hả, Thập Tứ nói:

“Lời nói này ta biết, là lời Bạch Tấn hay nói, chỉ là hình như trong câu đó là thượng đế thì phải?”

“Ta cùng Thượng Đế có thật nhiều điểm chung, tạm thời có thể dùng tạm.”

Nhất thời bên trong nhà lại bộc phát một hồi cuồng tiếu. Trời về khuya, Sở Sở rất vui vẻ, Tứ a ca rất vui vẻ, Thập Tam Thập Tứ cũng rất vui vẻ. Thập Tam trong vui sướng lộ ra một tia tiếu nuối, Thập Tứ trong vui sướng giấu giếm động lòng mà chính mình cũng không có phát hiện ra.

Buổi tối Thập Tam Thập Tứ ngủ chung với nhau, có nói chuyện một lúc:

“Thập Tam ca, huynh nói Hoàn Nhan Thị mà hoàng a mã cùng ngạch nương chọn cho đệ là cái dạng gì?”

“Đệ yên tâm, lúc tuyển tú huynh đã thấy, là một mỹ nhân xinh đẹp.”

Thập Tứ nói: “Vậy tính tình như thế nào? Là hoạt bát hay là dí dỏm?”

“Vậy cũng không rõ lắm, đệ lo lắng những thứ này làm gì, nếu không hợp tính thì tìm mấy người trùng ý thu vào làm thiếp là được.”

Thập Tứ giống như đã trút giận, nằm xuống nói:

“Bộ dáng xinh đẹp hay không đệ lại không thèm để ý, nếu tính tình hào phóng vui vẻ như Sở Sở, gia đã thấy đủ.”

Thập Tam trầm mặc hồi lâu mới nói: “Nha đầu kia cũng là người hiếm thấy...”

Mấy câu thật thấp phía sau tự nói cho mình nghe, mang theo một tiếng thở dài biến mất ở trong bóng tối ai cũng không nghe rõ.

Lại nói Tứ a ca nơi này, một buổi tối, Tứ a ca như giống như dã thú muốn Sở Sở, cơ hồ không khống chế được sức lực, vô luận Sở Sở mềm giọng cầu khẩn thế nào cũng không được, đến cuối cùng Sở Sở không chịu

nổi ngất đi, Tứ a ca mới tìm được lý trí trở về, tự tay tỉ mỉ dịu dàng lau sạch sẽ cho Sở Sở, lại bôi một chút được cao bên trong mới ôm Sở Sở ngủ.

Buổi sáng ba mươi Tết, Sở Sở và Tứ a ca náo loạn cho tới trưa không được tự nhiên, Tứ a ca tăng thêm nghìn lần dịu dàng, kiên nhẫn dụ dỗ nàng cười lần nữa mới thôi. Sở Sở tỉnh dậy cũng không có tinh thần gì, sau khi ăn cơm trưa xong liền miễn cưỡng nghiêng người dựa vào trên giường, cầm xem bản từ Tổng câu được câu không, Tứ a ca cùng Thập Tam ở bên cạnh đánh cờ, Thập Tứ lặng lẽ lại gần nàng nói:

“Cô biết hôm nay Càn Thanh cung có dạ yến, có muốn hay không đi xem một chút, ta thay cô xin Tứ a ca dẫn theo cô vui đùa, như thế nào?”

Mắt Sở Sở trong nháy mắt sáng lên, rồi lại tắt ngúm, liếc Thập Tứ một cái nói:

“Ngài thật coi ta khờ a, gia yến nhà các ngài, ngay cả trác phúc tấn trong phủ cũng không có tư cách tham dự, ta là người có tư cách tham dự sao?”

Tứ a ca đại khái nghe được, ngẩng đầu nhìn Sở Sở một cái cười như không cười nói:

“Nàng nếu thật muốn đi, cũng có biện pháp, chỉ là nàng phải kiềm chế cái tính tình vô pháp vô thiên.”

“Có thật không, gia chịu dẫn ta đi dự yến sao?”

Sở Sở rất hưng phấn khi nghe thấy được đi gia yến Càn Thanh cung. Nghe nói mãn hán toàn tịch chính là bắt nguồn từ nơi đó, hắc hắc, thật là may mắn, dù ăn không được trông thấy cũng tốt. Đang nói, Cao Vô Dung đi vào hồi bẩm tới lúc lên đường, phúc tấn đang chờ trong phủ rồi, Tứ a ca đứng lên thấy Sở Sở nhìn chằm chằm, đáng thương nhìn hần, mỉm cười đi tới, điểm một cái lên mũi của nàng cười nói:

“Được rồi nàng bảo đảm nghe lời gia nói, tới nơi không chạy loạn, gia liền dẫn nàng đi, như thế nào?”

Sở Sở liền vội vàng gạt đầu, đoàn người sửa soạn xong, liền lên đường. Vào nội thành, Thập Tứ liền cười nói với Sở Sở:

“Ta ở trong cung chờ cô.”

Liền đi với tùy tùng tới đón, Thập Tam cũng cáo từ trở về phủ.

Tứ a ca mang theo Sở Sở đến trước cửa phủ của mình, Sở Sở vẫn là lần đầu tiên đi tới cửa chính phủ Tứ a ca, vén rèm xe lên xa xa là có thể nhìn thấy cửa chính trang nghiêm tú mục. Đến trước cửa, được tin người hầu mở rộng hai cánh cửa chính, quỳ rạp xuống ven đường cung nghênh Tứ a ca, khoảng cách gần như vậy, cảm nhận rõ ràng được người đàn ông bên cạnh không phải người bình thường, mà là vị vương tử tôn quý đứng ở chín tầng mây.

Tứ a ca dắt Sở Sở thong dong bước vào trong phủ, Sở Sở nhìn chung quanh, thấy so với lần trước mình đi vào từ cửa ngách không hề giống nhau, tầm mắt rất rộng rãi. Từ cửa chính đi vào, tầng tầng cửa trong cũng từ từ mở rộng ra nghênh đón chủ nhân trong phủ, trên song cửa sổ dán câu đối, hai bên hoa và cây cảnh lấy tơ lụa làm hoa giả cùng lá xanh, dùng ty tuyến thắt ở trên nhánh cây, từ xa nhìn lại rất sống động giống như thật.

Qua hai cửa nữa thấy trong viện đứng chừng mười nữ quyến như hoa như ngọc, cộng thêm nha đầu bà tử phục vụ đứng tràn đầy nửa viện. Thấy Tứ a ca đến cũng cung kính nhún chân làm lễ ra mắt, khóe mắt mỗi người như có như không quét tới Sở Sở mấy lần. Tứ a ca khoát khoát tay, cả đám nữ quyến mới đứng dậy ngay ngắn, một cô gái trước mặt mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh chính thức màu đỏ thẫm đi lên phía trước, rất là thân thiết quan sát Sở Sở chốc lát nói:

“Đây chính là Đông muội muội rồi?”

Sở Sở cảm thấy một hồi buồn nôn, vội vàng muốn giãy tay Tứ a ca ra để hành lễ, Tứ a ca cũng không thả, ánh mắt lạnh lùng quét qua thê thiếp phía dưới nói:

“Đây là Sở Sở, các người đều gọi là cách cách được

Na Lạp thị chẹn họng một cái thâm nghị: “Gia a gia, ngài tâm ý chếch cũng quá rõ ràng.”

Âm thầm quan sát Đông cách cách không biết từ nơi nào tới, ‘ngược lại không nghĩ tới là nhân vật lợi hại, mình còn chưa có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, vị này đã bị vị gia nhà mình nghiêm mật bảo hộ, thật không có nhìn ra gia nhà mình cũng có thể vội vã nhiệt tình như vậy. Chỉ là nha đầu này nhìn thanh non ghê gớm, huống chi bộ dáng kia cũng quá bình thường, so với nha đầu tam đẳng trong phủ cũng không bằng.

Trong cặp mắt kia toát ra quyền rũ quả thật rất động lòng người, khi nhìn mình trong ánh mắt lóe ra tò mò cùng mới mẻ, thế nhưng không có chút nào sợ hãi hoặc ghen tỵ. Người này có vẻ đặc biệt, đại khái gia cũng do bị phần đặc biệt này hấp dẫn. Nam nhân sao, đó không phải có mới nới cũ, đoán chừng sự mới mẻ qua rồi sẽ vụt xuống đáy cũng chưa biết chừng.

Chỉ là hiện tại gia đang nóng hổi, mình vạn không thể ngu phải sờ chân mày của ngài’, vì vậy buông lỏng tay đang nắm chặt một chút, trên mặt lần nữa đánh lên thân thiết cười nói:

“Nguyên lai là cách cách nhà mình, bộ dáng thực sự rất khá.”

Nhìn thấy Tô ma ma phía sau, trong lòng không khỏi cả kinh, thầm nghĩ ‘không trách được mấy ngày nay không thấy được vị ma ma này, thì ra là bị Tứ gia kêu đi phục vụ nha đầu này, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt’.

Tô ma ma cũng không ưa thích vị Na Lạp thị này, ‘cảm giác nàng có chút âm trầm, lại nói mình ở trong phủ nhiều năm như vậy, cũng hiểu nàng rất thấu đáo. Ngoài mặt hiền đức, lót bên trong áo hay chần cũng không phải là nhân vật khoan hậu. Lúc ấy mới vừa gả vào, cũng không thanh không vang thu thập nha đầu thân cận gia, cứ tưởng là Tứ gia không biết gì. Tứ gia chỉ là không mấy để ý những chuyện nát này thôi, nếu mà dám động não đánh trên người Đông nha đầu, cái chức vị phúc tấn này của nàng cũng liền chấm dứt, hi vọng nàng tự hiểu biết chút.’

Thấy nàng nhìn mình vì vậy tiến lên hành lễ, Na Lạp thị vội vàng nâng Tô ma ma lên, nói:

“Ma ma cũng không nên đa lễ.”

Tứ gia nhìn Na Lạp thị một cái, đối với các thê thiếp nói:

“Tất cả giải tán đi!

Mỉm cười dắt Sở Sở đi vào nội đường. Cao Vô Dung sớm chuẩn bị tốt triều phục chính thức, hầu hạ Tứ a ca mặc vào. Tô ma ma lệnh tiểu nha hoàn lấy ra một bộ phục sức nha đầu cho Sở Sở thay, màu lục rất trầm, so với y phục rực rỡ của phúc tấn thực cách một trời một đất, Sở Sở thầm than thầm nghĩ: ‘đây chính là cách đề phòng cẩn thận đơn giản nhất a, chỉ có mặc đồ xanh sẫm như vậy mới có thể làm nổi bật đám phúc tấn cao quý xinh đẹp kia.’

Tứ a ca nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng chốc lát, cười nói:

“Làm ta nhớ tới lần đầu tiên khi thấy nàng, cũng là bím tóc như vậy.”

Vừa nói vừa nghịch nghịch đuôi sam đen bóng của Sở Sở, Sở Sở rút đuôi sam ra liếc hần một cái, thầm nghĩ ‘ngài còn không phải cũng có đuôi sam lớn sao, làm sao thích nghịch của người khác vậy?’ Tiểu nha hoàn trình mấy mâm điểm tâm lên, Tứ a ca cầm một chiếc dĩa cho Sở Sở, Sở Sở ăn một miếng cảm thấy không tệ, vui vẻ tự mình đem hai đĩa điểm tâm biến trở thành hư không. Hai đại nha hoàn đứng bên cạnh bật cười một tiếng hì hì, Tứ a ca lạnh lùng lướt mắt quét tới, hai nha hoàn lập tức quỳ xuống, Tứ a ca nhìn Cao Vô Dung một cái, Cao Vô Dung thầm nghĩ:

“Hai nha hoàn này thật không biết xem sắc mặt, dám coi Đông cách cách như trò đùa sao” tiến lên tát tai hai cái, hai nha hoàn kia mới biết mình hôm nay chọc sai người rồi. Người được gia mang về cũng không thể so với mấy thị thiếp được ban thưởng vào phủ, để họ khi dễ. Trong lòng Na Lạp thị đã nguôi nửa phần, gia rất nghiêm túc, mà ngay cả một chút thể diện cũng không cho mình. Hiện tại đã như vậy, nếu như qua mấy tháng có con của gia, không phải sẽ được cưng chiều như trời cao à?

Mình phải suy nghĩ một chút, mới vừa rồi gia làm như vậy, mình phải hiểu đây là cảnh cáo cũng như uy hiếp.

Sở Sở lười quản đối với mấy chuyện tranh đấu trong đại trạch, đưa tay kéo kéo vạt áo Tứ gia nói:

“Lúc nào thì lên đường a?”

Sắc mặt Tứ a ca hòa hoãn lại, siết chặt gương mặt của nàng dặt dàng đi. Trước cửa phủ đã chuẩn bị hai cái kiệu lớn, kiệu phu dè thấp cổ kiệu, Tứ a ca ôm cả người Sở Sở ngồi vào cổ kiệu trước mặt. Na Lạp thị nhìn hai người thân mật, trong mắt lóe lên một tia âm u, được ma ma dịu lấy tay khẽ cắn răng vào trong kiệu

Bọn nô tài thị vệ cũng đỡ kiệu mà đi, lúc này sắc trời đã tối xuống, đèn lồng hai bên đường phớt dần dần thấp sáng, đi ước chừng một khắc đồng hồ (15 phút), Cao Vô Dung nhỏ giọng nói:

“Gia đến trước mặt cửa vào rồi.”

Sở Sở nhắc rèm bên trên lên ghé đầu hướng ra phía ngoài quan sát, thấy quả nhiên là cửa vào, cùng hiện đại không có khác biệt, chỉ là hai bên thị vệ hoàng gia đứng thẳng dè phòng sâm nghiêm, là phong cảnh không thấy được ở hiện đại. Xuyên qua cửa vào, không xa chính là cửa trước, nhớ ở hiện đại xuyên qua cửa trước chính là phía trước quảng trường của đại hội đường nhân dân rồi, nơi này dĩ nhiên không phải đã hết, vẫn có một cánh cửa, mới tới cầu Kim Thủy, dĩ nhiên ban đêm cách xa đó là Tử Cấm Thành thấp đèn sáng ngời, nhưng lại cảm giác nhân khí mười phần.

Rồi qua không biết mấy cửa nữa cổ kiệu mới ngừng lại. Tứ a ca dặn dò Sở Sở không thể nghịch ngợm, đi theo phía sau mình, hai người mới xuống kiệu. Sở Sở nhìn quanh một vòng đã thấy đến trước mặt điện Thái Hòa, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy điện Thái Hòa hùng tráng, khắp nơi đều là thị vệ đứng thẳng tắp, cách mấy bước một đều có một đèn cung đình đỏ treo ngược ở dưới mái hiên điện Thái Hòa, chiếu sáng ba chữ màu vàng xanh rất rõ ràng, không giống khi ở hiện đại, nơi này trừ ba chữ hán, bên cạnh còn có một đồng chữ Mãn.

Trừ mình ra thì có Cao Vô Dung cùng với phúc tấn Na Lạp thị mang theo hai đại nha hoàn, những người khác ở lại nơi này chờ. Tứ a ca và Na Lạp thị đi ở phía trước, Sở Sở và Cao Vô Dung theo ở phía sau, từ cửa nhỏ mặt bên đi vào, đi một khoảng cách không ngắn mới tới chỗ đại điện. Sở Sở âm thầm nghĩ, ‘nhớ khi mình tự đi Cố Cung thì trực tiếp từ lối giữa đi xuyên qua, đến Càn Thanh cung không cần thời gian dài như vậy’, Sở Sở ngẩng đầu thấy đã đến Bảo Hòa điện.

Trên bậc thang đứng một nhóm người, đến gần thì ra là Thập Tam ăn mặc dị thường chính quy, bên cạnh một mỹ nữ rất đẹp, đại khái đó là Thập Tam phúc tấn, hai người thấy Na Lạp thị cùng Tứ a ca, mới cùng đi vào. Thập Tam quay đầu nháy mắt với Sở Sở mấy cái, Sở Sở hướng về phía hán làm mặt quỷ, hành động của hai người rơi vào trong mắt của Thập Tam phúc tấn Triệu Giai thị. Triệu Giai tỏ ra khinh miệt quan sát Sở Sở mấy lần, mỉm cười quay đầu trở lại đi tiếp, Sở Sở có chút không giải thích được, thầm nghĩ xem ra vị mỹ nữ này không vừa mắt với mình.

Đến bên trong tự có tiểu thái giám dẫn đường, dẫn tới chỗ ngồi của mình, đánh giá chung quanh, thấy so với hiện đại cũng không sai biệt lắm chỉ là bài biện nhìn cao cấp tinh xảo rất nhiều. Nhớ hướng dẫn du lịch giới thiệu Bảo Hòa điện có ý nghĩa là “chỉ không ngoài trì, diêm thần thủ chí”, có nghĩa là thần chí phải chuyên nhất, lấy giữ vững vũ nội hài hòa, mới có thể phúc thọ an nhac, thiên hạ thái bình. Nói trắng ra là giữ vững mọi sự thăng bằng hài hòa, phải nói cổ nhân rất chi thông thái.

Bảo Hòa điện so Thái Hòa điện nhỏ hơn một chút, nhớ từ thời Càn Long nơi này chính là nơi thi đình cao nhất cấp. Trong điện rất giàu có xa hoa, phía Bắc Nam bày ghế điều khắc bằng vàng, hai phía đông tây có noãn các, cửa gắn hai cánh sơn màu đỏ hồng nhìn nước sơn rất mới, hai bên theo thứ tự bàn ghế trù hoạch bữa tiệc, ở giữa có lối đi rất rộng rãi, lúc này trong điện đã ngồi đầy bảy tám phần, không hề có tiếng nói to nhỏ nào cả, cả không khí rất nghiêm trang quả thật tựa như tín đồ đang hành hương.

Sở Sở âm thầm kinh ngạc thầm nghĩ: ‘lúc này còn nghiêm trang vậy, nếu tới lúc “đó” lại khác nha’, tự mình YY không khỏi âm thầm cười trộm, cảm giác có người kéo tay áo chính mình, quay đầu thấy là gã sai vặt của Thập Tứ a ca, lặng lẽ hướng mặt bên chỉ chỉ, Sở Sở nhìn sang, ước chừng cách mấy chỗ ngồi, Thập Tứ đang ngồi chung một chỗ cùng mấy a ca nhỏ tuổi khác, đang nháy mắt ra hiệu cho Sở Sở, Sở Sở nhìn hán cười cười, Thập Tứ mặt mày lập tức hớn hở.

Cảm giác một tầm mắt quan sát rơi vào trên người mình, nhìn sang thấy ngồi đối diện chính là lão Bát, lão Cửu đã gặp trong tiệm cầm đồ, quan sát nàng chính là lão Thập - đẹp trai như ánh mặt trời.

17. Chương 17: Sở Sở Khai Trương Làng Du Lịch

Sở Sở nghĩ đến lần trước bọn họ gặp nhau, không khỏi âm thầm cười trộm, Thập a ca nhìn chăm chăm Sở Sở một hồi lâu thâm nghĩ:

“Nha đầu này sao nhìn quen mắt như vậy a, gặp qua nơi nào đây?”

Suy nghĩ hồi lâu không có kết quả, lặng lẽ chọc chọc Bát ca bên cạnh nhỏ giọng nói:

“Bát ca huynh xem nha đầu đứng phía sau Tứ ca kia, đệ thấy rất quen, huynh thấy qua chưa?”

Bát a ca Dận Tự và Cửu a ca Dận Đường cũng nhìn theo phương hướng hắn chỉ. Sở Sở thấy ba vị này cũng nhìn nàng chăm chăm, mỉm cười nhanh chóng làm mặt quỷ với ba người, liền cúi đầu không nhìn bọn họ nữa, ba người đoán chừng không nghĩ tới có nha đầu to gan như vậy, đều là sau khi sưng sốt bất giác mỉm cười, Cửu a ca nói:

“Hình như đã gặp nơi nào đó!”

Thập a ca nói: “Thập Tứ rất thân thiết với nàng, một hồi đệ đi hỏi lão Thập Tứ một chút.”

Đang nói, nghe thấy ba tiếng trống vang lên, tất cả mọi người trên đại điện đứng lên, Sở Sở tò mò nhìn trộm. Ngoài điện theo ánh đèn leo lắt một đoàn người dần dần đến gần, chỉ chớp lát Khang Hi liền dẫn theo lấy mười phi tử bước đi vào. Khang Hi nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, mặc áo khoác ngoài sử dụng lông chồn tía hoặc chồn đen, trên đầu mang hươu quan bằng nhung kết lông chồn đen hoặc cừu đen xung quanh, đỉnh mũ là nhung đỏ. Trên đỉnh có một hạt đồng châu lớn sáng chói bốn phía, vóc người không tính là quá cao ước chừng một thước bảy, lùn hơn so với các hoàng tử Sở Sở đã gặp, nhưng sống lưng thẳng tắp, bước chân vững vàng, dáng vẻ rất thông dong như kiểu mọi vật đều ở trong tay mình.

Bởi vì Sở Sở đứng ở mặt bên lại không thể ngẩng đầu, cho nên không nhìn được kỹ gương mặt. Theo sát phía sau cũng là một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo ngoài mình hoàng, Sở Sở đoán đại khái là thái tử xui xẻo nhất trong lịch sử, phía sau mới là đám phi tần, cho đến khi Khang Hi đi lên ngự tọa, mọi người lại quỳ xuống hành lễ. Lúc Sở Sở đứng dậy mới dò xét cẩn thận Khang Hi, vị trí Sở Sở cách Khang Hi không tính là quá xa, trung gian chỉ cách ba bốn bàn, cho nên lúc này cũng có thể thấy rõ ràng gương mặt của Khang Hi. Khang Hi đã cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là long bào màu vàng sáng, hai vai cùng trên ngực cũng thêu ngũ trảo long. Mày kiếm mắt sáng mũi cao môi mỏng, ánh mắt hết sức kiên định có lực, ngồi ở phía trên thật cao có một loại tôn quý trông coi chúng sanh.

Bàn về dáng ngoài Thập Tam Thập Tứ cực kỳ giống vị Khang Hi gia này, nhưng ánh mắt sắc bén thì Tứ a ca giống nhất, quét nhìn con trai con gái phía dưới cảm giác không giống như một phụ thân, thấy giống như chủ nhiệm lớp trường cấp 3 hơn, lộ ra xem kỹ cùng nghiêm nghị. Đầu phía dưới là cả đám hoàng phi, Sở Sở còn chưa kịp lần lượt quan sát, Khang Hi gia liền truyền lệnh rồi. Ngay sau đó mấy thái giám liền mang tới hai cái bàn lớn màu vàng, đặt ở giữa đường đi, bưng lên từng món thức ăn. Sở Sở không kịp nhìn, đợi đến khi bày đầy, Sở Sở không khỏi ngạc nhiên, thế nhưng không có một món nào bốc hơi nóng, vả lại tất cả mọi người thấy hoàng đế sai người gấp món nào, mọi người cũng theo phong trào ăn món ấy. Sở Sở không khỏi có chút đồng tình với những người này, đây mà là hưởng thụ cái gì, thuần túy là chịu tội. Cuối cùng, mỗi người ăn một bánh sủi cảo lạnh như băng thì căn bản kết thúc.

Trời ạ, tiệc đêm 30 của hoàng đế chính là như vậy, nhìn trông rất náo nhiệt, người ăn quá khổ cực, cũng may, hai canh giờ dạ yến rốt cuộc cũng xong. Khang Hi gia dẫn đám vợ lớn vợ nhỏ của mình trở về tây lục cung của mình, Sở Sở cũng đi theo Tứ a ca xuất cung, bởi vì ngày tới là đại triều Tứ a ca tuyệt đối không thể vắng mặt, cho nên đem Sở Sở đưa về Dung Nguyệt cư rồi lại trở về trong phủ nghỉ ngơi.

Sở Sở qua một năm mới dị thường bận rộn, tất cả chi tiết chương trình làng du lịch đều đã căn bản lên kế hoạch gần xong. Tứ a ca ở một bên cười nhiều lần nói vạn tuế gia cũng phong bút rồi, so với hoàng a mã, một ngày nàng kiếm hơn tỷ bạc. Sở Sở không chút nào để ý hân nhạo báng, thỉnh thoảng bỏ rơi Tứ a ca

quá mức cũng sẽ bị trừng trị không ngừng, nhưng mỗi lần sau khi kinh nguyệt hết mấy ngày, Sở Sở tuyệt không cho Tứ a ca thực hiện được, Tứ a ca cho rằng là tiểu nha đầu uốn éo tính dã liền theo nàng.

Thời gian bốn tháng thoáng qua rất nhanh, làng du lịch của Sở Sở căn bản đã hoàn thành. Công trình hậu kỳ trang trí vẫn còn tiếp tục nhưng trước mắt phòng khách cũng gần xong rồi. Thập Tam Thập Tứ cơ hồ toàn bộ hành trình chạy theo Sở Sở, Thập Tam còn có chút việc không tới được, Thập Tứ mỗi ngày ra khỏi thư phòng là tới thôn trang chơi đùa với Sở Sở cho nên hai người rất thông thuộc làng du lịch này. Cảm thấy nơi này tất cả đều mới lạ thú vị, nghe Sở Sở nói tương lai làm mục hội viên, không buôn bán ra bên ngoài, hai người hai mặt nhìn nhau hỏi “Như thế nào là hội viên ?”

Sở Sở liếc hai người một cái nhưng không nói, cuối cùng vẫn là Điền Văn Viễn thông minh giải thích cho hai người nghe, mới hiểu được. Thì ra muốn trở thành hội viên nơi này không phải dễ dàng như vậy, sẽ buôn bán trong mười ngày đầu tiên khi làng du lịch khai trương. Phàm người ở trong vòng mười ngày tiêu phí một ngàn lượng thì có thể trở thành hội viên thẻ đồng của làng du lịch, được hưởng giảm giá ưu đãi 10% của làng du lịch, nhưng chỉ cho 30 vị tới trước được trước. Tiêu phí bốn ngàn lượng có thể trở thành hội viên thẻ bạc và hưởng ưu đãi 20% chỉ 20 người. Sáu ngàn lượng có thể trở thành hội viên thẻ vàng trừ hưởng thụ ưu tiên quyền đặt phòng bên ngoài còn có thể hưởng thụ làng du lịch ưu đãi 50% dĩ nhiên chỉ dành cho mười người. Còn có năm người là cổ đông bạch kim trong tay Sở Sở, trước mắt chỉ có Sở Sở và Tứ a ca có, ở làng du lịch tất cả tiêu phí đều giảm giá 70%, sẽ khấu trừ vào hoa hồng tiền lời ở cuối năm.

Thập Tam Thập Tứ suy nghĩ một chút thấy làm cổ đông rất tiện lợi a, quán theo Sở Sở đòi lấy ra một vạn lượng của mình nhập cổ, Sở Sở không có cách nào cũng vui vẻ cho hai vị gia này thẻ bạch kim. Sau khi Tứ a ca nghe nói dùng sức ký đầu Sở Sở một cái, cười nhạo nàng, trừ bạc quả thật lục thân không nhận (gồm cha mẹ, anh chị em, vợ chồng, con cái), Sở Sở nói năng hùng hồn:

“Ta còn không nguyện ý cho bọn họ nhập cổ phần đâu, không phải nhìn làm bạn bè khá tốt, ta mới không làm khó.”

Thập Tam Thập Tứ trợn tròn mắt, đều ca thán mình kết giao bạn bè kiểu gì, thế nhưng gặp phải nha đầu con buôn. Sau khi làng du lịch mang đến cho hai người tiền bạc vô lượng thì hai người cũng hồi tưởng lại đối thoại hôm nay, thật ra Sở Sở nói rất có lý.

Bất kể nói thế nào, làng du lịch của Sở Sở rốt cuộc cũng làm lễ khai trương. Trải qua một tháng khẩn trương tập luyện cùng đàm phán, cuối cùng đem các tiết mục trong lễ khai trương cũng chuẩn bị không sai biệt lắm. Thành quả trong này là Sở Sở đạo văn rất nhiều, thứ gì cũng có 1 ít, chính mình hát cùng chỉ đạo vũ điệu cũng được nhạc phường cùng gánh hát nhất trí sùng bái, rồi rít kiên quyết không cần thù lao, chỉ cần qua lễ khai trương Sở Sở cho phép đám bọn họ tại các trường hợp khác biểu diễn những thứ này là được.

Sở Sở thâm nghĩ chuyện này không cần keo kiệt, dù sao mình đã huấn luyện 300 phục vụ ở làng du lịch, mỗi người đều học xong luôn luôn có thể biểu diễn, mỗi tuần biểu diễn một vài tiết mục ở làng du lịch cho khách giải trí.

Đến mừng mười tháng tư lễ khai mạc làng du lịch bắt đầu từ sau giữa trưa. Từ sớm Sở Sở liền sai người làm truyền đơn tinh mỹ vô cùng, dán ở các khu nhà giàu đại quyền quý kinh thành, đem chế độ hội viên và làng du lịch của mình giới thiệu vắn tắt đặc sắc, vẽ bản đồ làng du lịch ở trên, chỗ cuối cùng ghi tên: làng du lịch Sở Sở cùng toàn thể nhân viên, xin đợi các vị quang lâm. Thật ra thì có vài người có vai vế cũng biết, cái làng du lịch này thực tế là sản nghiệp của Tứ a ca.

Tứ a ca là người nào a, đó là đối tượng mà những đại thần, phú thương bình thường muốn cũng không có cửa để nịnh bợ. Hôm nay Sở Sở quả thực đã đưa tới thang mây trời lên, ai còn không muốn leo lên phía trên chứ. Cho nên khi vừa qua giữa trưa mừng mười tháng tư, làng du lịch liền nghênh đón khách nối liền không dứt. Điền Văn Viễn chủ trì nghênh đón ở cửa, chỉ huy người phục vụ mặc hán phục màu hồng mang theo khách đến hội trường trước, nơi đó bây giờ đã xây vũ đài lớn tạm thời. Vũ đài là làm bằng gỗ vô cùng to rộng, phía sau là cửa chính thanh quán, ở giữa chỉ cách một tầng lưa thật mỏng, giống như mộng ảo.

Dưới vũ đài có năm cái ghế vây quanh bàn bát tiên, dùng dây lụa tách các ghế phía sau ra, bên cạnh có một tấm bảng viết bàn tiệc khách quý, phía sau đều là xếp mỗi ghế một bàn nhỏ cách xa nhau rất chỉnh tề.

Kế tiếp phía dưới một hàng sập hàng sau so hàng trước cao hơn một chút, như vậy ngồi ở phía sau cũng có thể thấy rõ ràng mọi thứ trên vũ đài.

Hôm qua Thập Tứ đã vào ở Lưu Cầu quán nơi này, hẳn rất ưa thích ôn tuyền vây lượn núi đá bên trong, có thể vừa ngâm ở bên trong, vừa uống chút rượu, vừa thưởng thức hoa anh đào đang nở rộ trong viện, một trận gió thổi qua, cùng cơn khí nóng làm cánh hoa rơi chậm xuống, quả thật giống như tiên cảnh. Quan trọng nhất là nơi này cách Dung Nguyệt cư Sở Sở ở tương đối gần, chỉ cách hai chận tường viện, ôn tuyền làng du lịch đều là từ nơi này chảy tới.

Sáng sớm Thập Tứ đã đi theo Sở Sở lượn chung quanh kiểm tra, quả thật như cái đuôi. Vừa qua khỏi buổi trưa, khách mới lục tục đến. Thời điểm ba vị Bát, Cửu, Thập gia đến cửa làng du lịch, đã đến gần giờ mùi cũng chính là hai giờ chiều. Bãi đất trống trước làng du lịch đã tràn đầy kiểu xe, toàn là quan lại tụ tập, trước mỗi kiểu xe đều có nô tài chờ đợi, thậm chí có rất nhiều người đều là quan lớn trên triều đình. Bát gia âm thầm quét mấy lần, thấy nhân vật dầu muối không ăn như Trương Đình Ngọc Lý Quang hôm nay đều tới, thầm giật mình.

Chỉ vì mấy tháng trước Thập Tứ cầm một vạn lượng bạc của Cửu đệ, nói là có nơi cần dùng, sau mới biết hẳn cho vào cổ cái gì đó của làng du lịch. Minh đã sớm biết Tứ a ca gần đây cưng chiều một nữ nhân, lại tùy ý nữ nhân kia giày vò ở thôn trang, xây một cái gọi là lâm viên làng du lịch. Minh vốn không có để ở trong lòng, nhưng dù sao cũng là sản nghiệp kiếm tiền bên ngoài, nhìn giới thiệu văn tắt cùng lược đồ của làng du lịch, càng thêm kinh ngạc, nghĩ mình đại khái là nhìn lầm. Vị Tứ ca này sao vô duyên vô cớ liền cưng chiều một nha đầu không có cây không có lá đằng trước (ý là ko có gốc gác, ko có chỗ dựa lớn), giờ nhìn có một phong cách kiến trúc riêng cùng quản lý chương trình như vậy thì không phải là người bình thường có thể làm ra.

Cho nên, nhận thiệp của Thập Tứ a ca, ôm tò mò cùng lòng thăm dò cũng đến xem nơi này rốt cuộc là địa phương nào. Đến trước mặt, thấy bên cạnh làng du lịch này là Dung Nguyệt cư của Tứ ca, dọc theo hướng tây ước chừng được hơn mười dặm, cũng dùng tường rào thật cao vây lại. Cửa chính rất đặc biệt, khác hẳn với loại cửa gỗ đình đồng, cửa bằng sắt, rất đại khí, vài chỗ uốn cong thành cảnh liên hoa, rất thoáng và xinh đẹp, phía trên lại có một tấm biển viết vài chữ to: “Làng du lịch Sở Sở”.

Trước cửa đứng bốn thiếu nữ mảnh mai duyên dáng đều mặc hán phục trắng nhạt nhưng mà hiển nhiên y phục được sửa lại không ít, bên hông hơi thu lại khiến thân thể cô nương có vẻ càng thêm uyển chuyển yếu điệu, Thập a ca lặng lẽ nói với Cửu a ca:

“Không oán được lão Thập Tứ, hận không được sinh trưởng ở nơi này cảnh trí, như vậy dù là trong phủ Cửu ca huynh cũng không thấy được nha”

Bát gia cảnh cáo nhìn một cái Thập a ca, lúc này bốn thiếu nữ đi tới, cúi người chào thật sâu nói:

“Hoan nghênh quang lâm làng du lịch Sở Sở, xin hỏi các vị công tử có thư mời không ạ?”

Ba vị gia ngược lại không thấy mỉm cười, thăm nghĩ lần đầu tiên có cách chào đón như vậy. Bát gia lệnh đầy tớ đưa lên thư mời màu vàng, một người thiếu nữ trong đó nhận lấy, vừa khom người chào nói:

“Tiểu nữ là Hiếu Nguyệt hướng dẫn viên làng du lịch, xin mấy vị khách quý đi theo tiểu nữ!”

Vừa nói vừa nghiêng người cho mấy vị vào làng. Vào cửa chính, chạm mặt chính là một núi giả, phía trên róc rách suối nước trong suốt, hai chữ đỏ “Nhân Cảnh” trên núi giả hẳn là bút tích của Tứ a ca. Chuyển qua núi giả, hoa và cây cảnh đặt ngang dọc trước mặt, hoa và cây cảnh bốn mùa đều có, vả lại lần lượt thay đổi trong năm. Lúc này chính là mùa hoa đào nở rộ, một mảnh màu hồng, ở giữa là một đường lớn rộng rãi, hai bên là đường đá nhỏ quanh co, cách vườn hoa và cây cảnh không biết thông tới hướng nào, nhưng mỗi đầu đường đều có treo một bảng hiệu làm bằng gỗ, mũi tên chỉ vào phương hướng cần tới, phía trên ghi chú đi về phía trước vài mét là địa phương nào, rất mới mẻ nhanh và tiện.

Ba vị Bát, Cửu, Thập dưới sự hướng dẫn của Hiếu Nguyệt, đi đường lớn rộng rãi ở giữa. Dọc theo đường đi có thể nhìn thấy mấy đường nhỏ thông qua bốn phương, lướt qua hoa và cây cảnh thấp có thể thấy được mơ hồ tạo hình đình đài lầu các bốn bề chẳng chịt quải dị ở các nơi. Ước chừng đi nửa khắc đồng hồ đến một đất trống rất lớn, trước mặt nhìn thấy lầu các mái cong cao nhất ở nơi xa, cao ba tầng, kiến trúc truyền

thống rất hùng vĩ, trên cổng chào có hai chữ vàng “Thanh quán”, cửa chính cùng hành lang cũng ẩn sau mặt dài, dưới sự hướng dẫn của Hiếu Nguyệt đi đến phía trước.

Tứ a ca và Trương Đình Ngọc Lý Quang cùng mấy đại quan nhất phẩm, đang ngồi hàng ghế ở giữa nói chuyện phiếm, bên trái là Thập Tam Thập Tứ hai người đang say mê cuồng nhiệt nói gì đó, cách một hai bàn là Bạch Tấn cùng mấy người nước ngoài chưa từng thấy qua, một bàn nhìn giống như mấy chủ bộ vẽ bản đồ ở công bộ. Nhìn thấy ba người bọn hắn Tứ a ca đứng lên, mấy vị huynh đệ cùng quan viên đang hàn huyên đứng lên chào rồi mới rời rít ngồi xuống.

Lúc này Điền Văn Viễn vội vã đi vào ở bên tai Cao Vô Dung nói thầm vài câu, giao cho Cao Vô Dung một cái ngọc bội, hai mắt Cao Vô Dung quan sát bỗng dưng sáng sủa, vội vàng đem ngọc bội trong tay đưa lên cho Tứ a ca, nhỏ giọng bẩm có người bên ngoài cầm khối ngọc bội này muốn gặp Tứ a ca. Tứ a ca nhìn một cái liền đứng lên, phân phó Điền Văn Viễn thông báo Sở Sở đợi lát nữa hãy bắt đầu, mình vội vàng chạy ra ngoài. Đến bên ngoài thấy quả nhiên kiệu nhỏ dừng ở cửa, hai đại đao thị vệ và Lý Đức Toàn bên cạnh hoàng a mã đang đứng trước mặt. Tứ a ca vội vàng tiến lên chuẩn bị quỳ xuống, bất đắc dĩ Lý Đức Toàn dịu dàng nhỏ giọng nói:

“Vạn tuế gia phân phó không cho thông báo.”

18. Chương 18: Một Ít Tiết Mục Khai Mạc Long Trọng

Khang Hi tại sao tới đây?! Kể từ qua năm mới, Khang Hi liền mang theo mấy sủng phi đi Sướng Xuân Viên ở lâu dài rồi. Sướng Xuân Viên lại cách làng du lịch Sở Sở không xa, hướng chỉ một kiến trúc lớn mới xây, và lại phong cách khác xa như vậy, Khang Hi gia làm sao không biết. Lặng lẽ hỏi Lý Đức Toàn mới biết nguyên lai đây là lâm viên của lão Tứ, ông ta đang buồn chán, nhìn xuống tuyên truyền đơn cùng giới thiệu của làng du lịch được trình diện lên, càng thêm tò mò. Xây vô cùng đặc biệt thì cũng thôi đi, còn có một cái tên dễ đỡ ương ương, vì vậy lặng lẽ lệnh Lý Đức Toàn đi thăm dò. Kết quả lại làm ông ta càng thêm không có đầu mối, nghe nói thôn trưởng trong làng du lịch này là nữ nhân của lão Tứ, hôm nay liền làm lễ khai mạc gì đó, không chỉ có mấy nhi tử của ông cũng đi, nghe nói Bạch Tấn cùng mấy người nước ngoài cũng đi, chuyện này càng thêm gợi lên hứng thú của Khang Hi gia.

Vì vậy đỉnh kiệu nhỏ đã đến cửa làng du lịch, nguyên tính toán lặng lẽ đi vào, không nghĩ tới bốn tiểu nữ tử ở cửa thế nhưng không cho vào, mặc cho Lý Đức Toàn nói cứng mềm thế nào cũng không được, luôn miệng một lời nói cái này là thôn trưởng Sở Sở quy định, vừa đến giờ mùi sẽ không được vào bên trong nữa, sợ quấy rầy lễ khai mạc bên trong. Lý Đức Toàn bất đắc dĩ hỏi bẩm lại với Khang Hi gia, Khang Hi ngược lại gật gật đầu nói:

“Cô nương được gọi là thôn trưởng ở đây thật là có cách quản lý thuộc hạ, kỷ luật nghiêm minh, thông minh.”

Lấy xuống ngọc bội tùy thân giao cho Lý Đức Toàn, nói không cần làm khó người ta, đưa cái này cầm đi vào giao cho lão Tứ là được, lúc này mới có cách đi vào. Tứ a ca lệnh Cao Vô Dung điều tới mấy thị vệ canh giữ ở trước cửa Dung Nguyệt cư, mình thì theo Khang Hi đi vào trong thôn. Dọc theo đường đi Khang Hi gia ngược lại cũng không hỏi cái gì khác, chỉ là có chút hăng hái quan sát cảnh vật bốn phía, thật ra thì trong nội tâm ông ta lại rất giật mình. Trong thôn giăng khắp nơi nhìn như tán loạn vô chương, nhìn tầng tầng lớp lớp, cơ hồ có thể làm được dời bước đổi cảnh, thủ pháp như vậy rất giống cảnh trí xinh đẹp tuyệt trần của lâm viên Giang Nam.

Từng tầng một, tiểu lâu cùng viện tọa lạc chung quanh cũng đều thành nhất thể, rất có ý tứ, thỉnh thoảng lóe lên góc lầu mái cong, có thể nhìn thấy phong cách Tây Dương cùng Đông Dương, rất đặc biệt ở cùng một lâm viên.

Lúc này Sở Sở ở phía sau vũ đài đợi, dáng vẻ nóng nảy, vừa muốn kêu Đại Nữ đi nhìn một chút rốt cuộc xảy ra sự cố gì, thì thấy Cao Vô Dung vội vàng đi vào lạng lẽ ở bên tai Sở Sở nói:

“Vạn tuế gia giá lâm không muốn cho mọi người biết, Tứ gia bảo ngài tỉ mỉ chút”

Sở Sở âm thầm cười trộm, thầm nghĩ:

“Đây quả thực là người tuyên truyền tốt nhất a, những vị quan phía dưới kia không thể không biết hoàng đế, không để cho thông báo cũng đều biết cả rồi!”

Mỉm cười gật đầu xoay người đi ngược chiều, đợi người nói xong mở màn liền đi lên, cúi đầu quan sát hán phục màu hồng thu eo trên người mình, sửa sang lại lần vậy, chậm rãi đi lên vũ đài. Phải nói thế nào làm người ta bội phục, vũ đài chỉ xây dựng tạm thời cũng rất tinh xảo, đứng ở phía trên nói chuyện, âm thanh liền có vẻ hết sức vang.

Lại nói Tứ a ca đi ra ngoài một lát liền đem hoàng đế đón vào. Phàm những ai đã gặp cũng không khỏi cả kinh, muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng Khang Hi nhìn lướt qua khoát khoát tay, mọi người mới cứng ngắc đứng. Không biết Khang Hi thì toàn là thương nhân một chút danh vọng, có kim tiền, mấy người đó không biết Cửu a ca, mới vừa rồi thấy bọn họ làm lễ ra mắt hàn huyên, sớm đoán được mấy vị trước mặt đại khái đều là hoàng tử cùng trọng thần. Thấy hôm nay cung kính đón một người nam nhân trung niên đi vào, vả lại đi theo phục vụ lại là thái giám mặt trắng không râu, vậy còn có gì không minh bạch. Thầm nói hôm nay tới rất đáng giá, cũng lén lút quyết định vô luận như thế nào cũng phải thành hội viên của làng du lịch này, đây là chuyện quang tông diệu tổ (làm rạng rỡ tổ tiên) a.

Mấy hoàng a ca vây quanh Khang Hi ngồi ở giữa, sau đó đứng ở một bên, Khang Hi cười nói:

“Các người không cần gò bó, Bạch Tẩn lão Tứ ngồi cùng với lão gia, những người khác đang ngồi chỗ nào thì cứ ngồi chỗ đó đi.”

Mọi người lúc này mới nhất nhất ngồi xuống, Sở Sở đi lên vũ đài rất lớn để nói lời khai trương ngắn gọn, cuối cùng nói:

“Vì biểu đạt lòng biết ơn đối với các vị khách quý quang lâm, xin thưởng thức ca múa lễ khai mạc “Trên dưới 5000 năm” của làng du lịch.” Nói xong cúi người chào thật sâu lui xuống, không kiêu ngạo không tự ti bình tĩnh thông dong. Tiếp đó là màn biểu diễn mở màn: một đám mặc váy cỏ, ăn mặc rất là nguyên thủy vây quanh một người đàn ông tinh tráng cầm rìu lớn lên đài, nhảy kịch liệt theo tiếng trống có tiết tấu. Sở Sở đến phía sau vũ đài lệnh Điền Văn Viễn đem bảng danh sách tiết mục phát xuống.

Khang Hi nghiêm túc nhìn một lát, hỏi:

“Lão Tứ cái gì gọi là trên dưới 5000 năm?”

“Hồi hoàng a mã, Sở Sở nói, từ Bàn Cổ khai thiên đến bây giờ ước chừng là hơn bốn nghìn năm, cho nên nàng ấy lấy tên như vậy, cụ thể tại sao nhi thần cũng không rõ lắm.”

Lúc này, các thiếu nữ mặc hán phục màu hồng cũng phát cho mỗi người một cuốn sách nhỏ, cũng in ấn vô cùng tinh xảo. Khang Hi từ từ mở ra, thấy phía trước là giới thiệu làng du lịch cùng chương trình các loại, phía sau là chú giải cùng tên các tiết mục của lễ khai mạc. Mỗi tiết mục đều có giới thiệu tường tận, đang mở màn trên đài chính là khai thiên tích địa, theo thứ tự là Tẩn Hán tam quốc, cho tới bây giờ, mặc dù không có bao quát tất cả triều đại, nhưng đã rất hiếm thấy. Nói thật, Khang Hi làm đế vương lâu như vậy, cũng không gặp qua ca múa biểu diễn mới lạ toàn diện như vậy.

Mỉm cười dần dần nghiêm túc thưởng thức, sau Bàn Cổ khai thiên là trình diễn chuông nhạc có nông hậu phong cách xuân thu Tiên Tần. Khang Hi Đế quét mắt danh sách tiết mục thầm nói: sắp tới là Hán triều rồi, đi lên là một người đàn ông mặc quần áo hóa trang hoàng đế Hán triều, cầm trong tay một thanh bảo kiếm múa, phía sau mười cô gái mặc quần áo Hán triều nhảy vũ điệu dịu dàng, có vẻ cả cương và nhu kết hợp vô cùng hài hòa tuyệt vời, theo tiếng hát cũng là một cương một nhu rất có ý vị.

“Giữ vững sự nghiệp khó hơn lập nghiệp” – Cảnh Cương Sơn, (ca khúc chủ đề phim đại hán thiên tử – s://.youtube.com/watch?v=AdC3JSqCna0)

Tần thời minh nguyệt, hán thời quan
 (Thời Tần trăng sáng, ải thời Hán)
 Cồn cồn Hoàng Hà, lam lam đích thiên
 (Hoàng Hà cuồn cuộn, bầu trời xanh xanh)
 P/s: Hoàng Hà là sông dài thứ hai của Trung Quốc, bắt nguồn ở
 Thanh Hải, chảy vào Bột Hải
 Tráng sĩ thiết mã, tương quân kiếm
 (Tráng sĩ kỵ binh, đeo quân kiếm)
 Tinh kì bán quyển xuất Trường An
 (Tinh kì nửa lá xuất Trường An)
 P/s: tinh kì: lá cờ quạt
 Nữ nhi nhu trường, nam nhân đảm
 (Nữ nhi dịu dàng, nam nhân can đảm)
 Thao thao nhiệt huyết, hán y quan
 (Nhiệt huyết dạt dào, áo mao nhà Hán)
 Đại mạc vô ngần, giang hồ viễn
 (Đại mạc không biên giới, giang hồ xa)
 P/s: Đại mạc: sa mạc lớn
 Bạo vũ kinh lôi, dạ như bàn
 (Giông tố sấm rền, đêm như phiến đá)
 Mĩ nhân lệ, bôi trung tửu
 (Nước mắt mỹ nhân, rượu trong chén)
 Thiên hạ nhậm, trượng phu kiên
 (Mặc thiên hạ, trượng phu gách vác)
 Phong tiêu tiêu, lộ mạn mạn
 (Gió tiêu điều, đường xa vắng)
 Tình thiết thiết, ý miên miên
 (Tình tha thiết, ý miên man)
 Sinh tử minh, sơn hà luyến
 (Thề sống chết, núi sông lưu luyến)
 Quân dữ thần, ân dữ oán
 (Vua với thần, ân với oán)
 Hà tất hồi đầu, thương vãng sự
 (Há tất ngoái đầu, chuyện xưa đau thương)
 Thả bả phong lưu, xướng thiếu niên
 Tạm để gió trôi, rít gọi tuổi trẻ

Vạn lí giang sơn, thiên quân đẫm
(Giang sơn vạn dặm, ngàn quân gánh vác)
Thủ nghiệp canh tỉ, sáng nghiệp nan
(Sáng nghiệp còn khó hơn là kế nghiệp)
Mĩ nhân lệ, bôi trung tửu
(Nước mắt mỹ nhân, rượu trong chén)
Thiên hạ nhậm, trượng phu kiên
(Mặc thiên hạ, trượng phu gách vác)
Phong tiêu tiêu, lộ mạn mạn
(Gió tiêu điều, đường xa xăm)
Tình thiết thiết, ý miên miên
(Tình tha thiết, ý miên man)
Vạn lí giang sơn, thiên quân đẫm
(Giang sơn vạn dặm, ngàn quân gánh vác)
Thủ nghiệp canh tỉ, sáng nghiệp nan
(Sáng nghiệp còn khó hơn là kế nghiệp)

Khang Hi không khỏi nhỏ giọng khen: “Hay cho một câu giang sơn vạn dặm sự nghiệp giữ vững khó khăn hơn sự nghiệp gây dựng nhiều, các người phải nhớ cho kỹ.”

Mọi người vội vàng đáp lời, ca múa hùng tráng như thế đi qua, thế nhưng Sở Sở ăn mặc anh khí bức người dẫn bốn thiếu nữ đi lên, tóc buộc lên thật cao, tóc đuôi ngựa xoắn bung xuống phía sau cổ, ngực rất cao, một đai lưng rất rộng buộc lại eo nhỏ nhắn, vạt áo là theo kiểu đồ cưỡi ngựa, càng hiện ra vóc người đẹp dễ động lòng người, ánh mắt Tứ a ca bất giác biến đổi, thầm nghĩ: ‘dám mặc như vậy ra ngoài, xem ra nha đầu này về sau mình còn phải tự nhìn chăm chăm mới được.’

Thật ra thì không phải Sở Sở nguyện ý, chỉ là ý vị của vũ điệu Sở Sở muốn ai cũng nhảy không ra, lúc này mới bắt đầu từ mình lên. Sở Sở cũng không có nhảy qua, may mắn mình si mê giảm cân nên thích nhảy múa bụng, vẫn có một chút tế bào nhảy múa, vạn vạn không thể múa bụng, nếu không đoán chừng Tứ gia còn chưa có đem mình xử lý, Khang Hi liền nói: yêu nghiệt, chém!

Bài hát Tôn Thượng Hương – Liễu Nham – ost Xích Bích

Tóm lại một khúc Tôn Thượng Hương để làm Khang Hi gia vui vẻ, Khang Hi nhìn kỹ một chút lời ca của tiết mục bắt giác khẽ cười nói:

“Lão Tứ từ nơi nào tìm được nha đầu tinh quái như vậy, rất thú vị, từ xưa mỹ nhân kẻ không rõ ràng lắm, càng nghĩ càng cảm thấy còn rất có đạo lý.”

Tứ a ca nói về: “Là họ hàng xa của Đông phủ!”

Khang Hi gạt đầu một cái, Thập Tứ thầm nghĩ: ‘Nha đầu chết tiệt kia gạt gia thế nhưng lại ca múa đẹp mắt như vậy!’

Nhìn cô gái trên đài toát ra sức sống bốn phía, Cửu a ca đột nhiên nhỏ giọng nói:

“Đệ nhớ ra rồi, Sở Sở này chính là nha đầu nông thôn bán đồ trang sức cho Bát ca ở hiệu cầm đồ “

Bát a ca cùng lão Thập lúc này mới hồi tưởng chốc lát, vừa cẩn thận quan sát Sở Sở trên đài nửa ngày, mặc dù biến hóa rất lớn, nhưng vẫn là gương mặt ban đầu. Cửu a ca âm thầm suy nghĩ: ‘nha đầu này thế nào chỉ trong chớp mắt liền quá giang lão Tứ rồi?! Khi đó không có chú ý, hôm nay quay lại nhìn nha đầu nông

thôn bình thường ngày đó, đây rõ ràng là báu vật trời sinh yêu mị, mặc dù ngũ quan bình thường, nhưng rất ý vị, tất cả nữ nhân trong phủ của mình cũng không so bằng.’

Sau khi Sở Sở đi xuống liền có một đám văn nhân mặc váy dài rộng rãi thời Ngụy Tấn đi lên đài ngồi trên chiếu cầm bầu rượu, làm bối cảnh uống rượu ngâm thơ, âm nhạc vang lên là bài Lan Đình Tự của Chu Kiệt Luân, Trương Đình Ngọc thầm khen ‘thật là sang hèn cùng hưởng a’, Lý Quang rất là bội phục nhìn Tứ a ca một cái nói:

“Vị cách cách mới vừa rồi thấy chỉ khoảng mười sáu mười bảy, lại là người nhà điệu như thế, thực sự hiếm thấy a”

Bạch Tấn cũng pha giọng nói: “Elise thật vĩ đại”

Khang Hi ngược lại vui mừng mà nói:

“Bạch cha xứ cũng nhìn hiểu nước lượn chén trôi này sao?”

*chữ TQ người nước ngoài thấy loằng ngoằng như nước lượn

Bạch Tấn gật đầu một cái, đem phần đặc chế của danh sách tiết mục đưa cho Khang Hi nói:

“Bệ hạ, người xem nơi này là Elise đặc biệt phiên dịch rất cặn kẽ cho thần hiểu “

Khang Hi nhận lấy nhìn kỹ, thấy khác hẳn phần danh sách tiết mục của mình, đều viết bằng tiếng Anh, chữ viết rất lưu loát, so với chữ viết trong bộ sách tiếng nước ngoài trong cung mình xinh đẹp hơn tinh tế hơn, hỏi:

“Elise là người quốc gia các người sao?”

“Cái đó, Elise là tên tiếng Anh của Đông cách cách”

Khang Hi cùng mấy đại thần không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ ‘đây là một cô gái như thế nào a, quả thật bác học có chút quá mức.’ Ngay sau đó phía dưới Thiên Ma Vũ của Đường triều, Phượng Dương Hoa Cổ của Minh triều, từ khúc triền miên mềm dẻo của Tống Triều. Cuối cùng đi lên hai mươi cô gái mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh màu hồng, nhảy điệu múa cách cách Mãn Thanh truyền thống, bắt chước động tác cách ăn mặc của cách cách, đơn giản lại sinh động, quyến rũ động lòng người.

Ta tìm ko ra mấy cái điệu múa này nhưng phát hiện 1 clip rất hài: [s://.youtube.com/watch?v=SpKDuZDWIEo](https://www.youtube.com/watch?v=SpKDuZDWIEo)

Khang Hi vỗ vỗ Tứ a ca nói: “Lão Tứ, nha đầu này là một bảo bối, có thể cả Đại Thanh cũng không tìm được cô gái quý linh tinh như vậy. Vừa tinh thông tiếng nước ngoài, lại tinh thông Hán học, âm nhạc vũ điệu cũng đọc lướt qua, một đầu óc thông minh, quả thực là tài nữ trước nay chưa bao giờ xuất hiện.”

Thập Tam ngược lại xích một tiếng cười nói:

“Hoàng a mã chưa tiếp xúc với nha đầu kia, tài nữ cái gì! Đó chính là một nha đầu trong mắt chỉ có tiền, cả ngày chỉ có biết ăn uống vui đùa điệu ngoa.” Mọi người bất giác cười ầm lên.

Lúc này điệu múa cách cách nhảy xong rồi, Sở Sở mặc quần áo bằng tơ lụa màu trắng rộng rãi ôm cổ cầm trong ngực đi lên đài, một trận gió phất qua làn váy nàng, tay áo có vẻ bông bênh, tựa như cô gái xinh đẹp đi ra từ thơ tình, từ trong họa, đứng lại khẽ mỉm cười nói:

“Cuối cùng bản nhân đại biểu toàn thể thành viên làng du lịch, lần nữa cảm ơn chư vị quang lâm, vốn định lấy một khúc u lan làm kết thúc trên dưới 5000 năm, bất đắc dĩ tài đánh đàn của bản nhân không tốt, cố kính xin một vị khách quý tới đây hôm nay đi lên đệm nhạc, làng du lịch sẽ chiêu đãi miễn phí một ngày.”

Phía dưới một hồi bàn luận xôn xao, đoán chừng Khang Hi ở chỗ này nên cũng không có người dám chủ động, Khang Hi hơi suy nghĩ chốc lát nói:

“Lão Cửu từ trước đến giờ con rất có cảnh giới với cổ cầm, con đi đệm một khúc nhạc cho nha đầu đi.”

Cửu a ca đáp ứng một tiếng, đứng dậy từ mặt bên đi lên vũ đài. Cửu a ca vốn sinh xuất sắc, vóc người thon dài, ngũ quan tuấn mỹ. Còn có một loại khí chất hoa mỹ nam rất lưu hành hiện đại, trùng hợp hôm

nay cũng mặc cẩm bào màu trắng cùng Sở Sở đứng chung một chỗ có vẻ hết sức hài hòa, ánh mắt Tứ a ca lóe lóe, lão Thập nói khẽ với Bát a ca:

“Trong ngày thường, Cửu ca được các cô nương thích nhất, huynh nói xem Sở Sở này có hay không cũng thích Cửu ca, vậy thì vui chết rồi.”

Bát a ca mắt tròn nhìn chăm chăm trên đài, giống như không có nghe thấy, Sở Sở hướng về phía Cửu a ca khom người chào thật sâu, thanh cầm đặt ở trên bàn, nói:

“Mời”

Cửu a ca Dận Đường nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, mỉm cười ngồi xuống, chọn mấy âm, ngược lại cây đàn tốt. Suy nghĩ một chút, mới từ từ khảy đàn. Sở Sở nghe một lát, chậm chậm hát theo:

“Lan kia xanh tốt

Bát ngát hương thơm

Vạn hoa cùng tỏa

Hương thơm lẫn khuất

Không ngát để đeo

Sao hoa tàn héo?

Ngày qua năm tới

Ta đi bốn phương

Văn Vương mộng gấu

Vị Thủy mệnh mang

Ngát lấy để đeo

Hương thơm lan tỏa

Tuyết sương trùng điệp

Nhẹ khép búp hoa

Quân tử tuân thủ

Cháu con sướng vui.”

U Lan tháo- Vương Phi – ost Khổng Tử

Dùng ca khúc của Vương Phi cùng tiếng cầm của Cửu a ca thể nhưng ý vị mười phần, sẵn có khí chất sử thi cùng anh hùng của truyền thuyết, lại mang tới mùi hoa lan lạnh lùng xinh đẹp thơm ngát, làm người ta bồi hồi không dứt. Cửu a ca vừa bắt đầu nói thật không muốn lắm, chỉ vì tài đánh đàn của mình đến danh sư chỉ điểm cũng phải khen ngợi, vả lại cổ cầm lại trở thành nhạc khí đệm nhạc, quả thật có chút khinh nhờn, thể nhưng khi nghe Sở Sở nhẹ nhàng chậm rãi hát, không nói đến giọng hát này giống như đóa u lan tỏa hương càng xa càng nồng.

19. Chương 19: Khang Hi Gia Nghi Đêm Ở Làng Du Lịch

Trên và dưới vũ đài đều rất yên tĩnh, dư âm đi qua vẫn là một mảnh tĩnh lặng, Bát a ca Dận Tự mắt tròn nhìn:

“Thì ra nàng có thể sắc sảo loá mắt như thế, mình thế nào lại bỏ qua một nữ nhân như vậy? Gọi là trọn đời tiếc nuối nói cũng không chừng, mình chỉ coi nữ nhân là động vật rất tục, rất thực tế, trừ ngạch nương như

hoa réo rất trong gió nhưng mệnh như sương mai của mình ra, bao gồm phúc tấn của mình – cái người tự cho là tài trí hơn người, đều chẳng qua nông cạn vô cùng. Thế nhưng Sở Sở, đúng như tên của nàng, phong vận của Sở Sở rung động lòng người.”

Khang Hi hồi lâu mới nói:

“Quả nhiên quần anh tự hội, truyền thuyết anh hùng có thể dùng tiếng hát diễn giải hoàn mỹ như thế hợp với u lan thảo ửu đột cao thượng, có thể nói đã gần như thất truyền.”

Lý Quang vốn là người thanh cao có chút tự cho mình siêu phàm, lúc này cũng than thở không dứt:

“Nếu nói cô nương này chung linh miễn tử, kiếm khắp Cửu Thành, nếu Đông cách cách có dung nhan vô song, quả thật có thể khuynh quốc khuynh thành rồi.”

Trương Đình Ngọc xích nói:

“Ông xem ra cổ hủ, nhan sắc nữ nhân có thể vinh quang mấy ngày, chỉ có giống như Đông cách cách, từ bên trong lộ ra mỹ lệ mới có thể tồn tại thời gian lâu dài.”

Thập Tứ không cảm thấy trong miệng mấy người đó ai là Sở Sở, mình cũng không cảm thấy nha đầu kia nhìn đẹp như vậy, chẳng qua cảm nhận bất kể như thế nào Sở Sở đều là nha đầu mình muốn trường trường cửu cửu ở chung một chỗ, nếu như có nàng ở bên mình, làm gì cũng đều hết sức thú vị.

Buồn bực nhất là Tứ a ca đang âm thầm cắn răng, cảm thấy lần này nha đầu Sở Sở lại giày vò mình, Tứ a ca cảm giác mình phải dị thường cẩn thận giấu ở trong góc cao, chỉ muốn một mình thưởng thức trân bảo tuyệt thế, cứ phơi ra rất rõ ràng ở trước mặt đông đảo người tham lam như vậy, làm mình sợ hết hồn hết vía, may mà mình ra tay sớm, Sở Sở như thế nào cũng là người của hắn.

Lúc này sắc trời dần dần chạng vạng, Cửu a ca lại sâu sắc nhìn Sở Sở một cái xong, trở về chỗ ngồi. Sở Sở đi ra phía sau Điện Văn Viễn khoát khoát tay, nhất thời trong thôn sáng lên, đều là đèn lưu ly, mặc dù rất lãng phí lại dị thường sáng ngời, cơ hồ mười bước liền có một đèn, Thập a ca không khỏi len lén ở bên tai Cửu a ca nói:

“Nha đầu này nhìn so với huynh còn hoang phí hơn. Nhìn đèn này, chớ nói trong phủ chúng ta, chính là hoàng a mã cũng không có dùng toàn bộ đèn lưu ly nha.”

Trên vũ đài giảng ruybăng thật dài, Sở Sở đứng ở phía sau nói:

“Thưa các vị khách quý, tiếp theo là thời khắc xin mời khách quý đặc biệt của làng du lịch cùng bốn thôn trường cùng nhau cắt băng khánh thành. Đầu tiên xin mời ba vị cổ đông của làng du lịch lên vũ đài.”

Khang Hi nói:

“Cổ đông là như thế nào?” Thập Tam cười nói:

“Chính là người tổn tiền của.”

Khang Hi mỉm cười:

“Nha đầu này chuyện còn không ít.”

Ngay sau đó Tứ a ca và Thập Tam Thập Tứ, còn có công bộ Lưu lão đầu cũng lên, cùng nhau đứng ở sau lư đồ, mỗi người cầm một cây kéo, Sở Sở lớn tiếng nói:

“Làng du lịch Sở Sở bắt đầu thuận lợi khai trương.”

Thập Tứ từ sớm đã bị nàng thúc giục diễn luyện mấy lần, đỡ khóc đỡ cười cùng nhau cắt đứt lư đồ. Trước đất trống chẳng biết lúc nào tụ hợp rất nhiều người, có những diễn viên mới vừa nãy cũng có nhân viên làng du lịch, mỗi người đều đang bận rộn thả đèn Khổng Minh. Khi tiếng Sở Sở vừa dứt, ngàn đèn Khổng Minh vẽ lược đồ của làng du lịch, mượn gió trong bóng đêm từ từ bay lên bầu trời, nhất thời hoành tráng vô cùng.

Phía sau vốn phải là giai đoạn các vị khách nhân đặt phòng tiêu phí, lại bởi vì Khang Hi tạm thời quang lâm, suy tính đến vấn đề an toàn không thể không tạm thời hoãn lại. Bởi vì Khang Hi gia muốn ở các nơi

ngắm cảnh, cũng muốn ngủ lại một đêm, chuyện này đã phải dọn sân rồi, may mắn là khẩn cấp điều đại nội thị vệ tới dừng hoạt động làm trật tự, cho nên mọi người cũng không dám có ý kiến gì đi ra thôn.

Sở Sở dĩ thường buồn bực nhìn những thối bạc đang mọc chân chạy này, bĩu môi nửa ngày cũng không nguyện ý nói chuyện. Thập Tứ lặng lẽ xem xem sắc mặt của nàng nhỏ giọng nói:

“Nơi nào không như ý rồi, làm sao bĩu môi?”

Sở Sở liếc hẳn một cái nói:

“Ngài xem, bạc trong túi của mình chạy, còn có thể cao hứng sao?”

Thập Tứ cười thầm túm túm tay áo của nàng nói:

“Cái người ngốc này, hoàng a mã ngủ lại một đêm, giống như...đúng, quảng cáo. Quảng cáo có trọng lượng nhất. Người về sau cũng không cần buồn, bảo đảm cái làng du lịch này của người người khác cũng vớt đầu cho nhón chui vào trong. Mau cùng ta trở về đi thôi, hoàng a mã vẫn chờ người tự mình giới thiệu các nơi đó.”

Sở Sở nghiêng đầu suy nghĩ một chút cảm thấy rất có đạo lý liền đi theo Thập Tứ. Lúc này vũ đài và chỗ ngồi mọi người đã đi hết, trước cửa Thanh Quán, hành lang và các nơi trong thôn đã đứng đầy thị vệ hoàng gia. Sở Sở có loại ảo giác giống như đây không phải là thôn mình khổ cực hoàn thành, giống như hậu hoa viên của hoàng đế thì đúng hơn.

Đi vào đại sảnh Thanh Quán, thấy nơi này hôm nay chỉ còn lại Khang Hi, Bạch Tấn, Trương Đình Ngọc, Lý Quang cùng mấy vị a ca. Không phải sủng thần thì chính là hoàng tử, so với đám người này mình quả thực là người hèn mọn lẫn vào trong phú quý. Khang Hi gia đã ngồi ngay ngắn ở chủ vị, khí định thần nhàn quan sát bốn phía, thấy Sở Sở đi vào, mới đưa lực chú ý kéo đến trên người Sở Sở. Cái gọi là tình thế gặp người mạnh hơn, Sở Sở quỳ xuống đất hô ba tiếng vạn tuế. Con mắt thâm thúy xa xăm của Khang Hi nhìn chòng chọc Sở Sở chốc lát, mới lệnh đứng dậy, Sở Sở quy củ đứng ở một bên. Khang Hi gia nhìn cô nương với người vừa rồi trên vũ đài rõ ràng bất đồng. Bây giờ Sở Sở trở lại bình thường không có tỏa đầy mị lực như trên vũ đài, không có ánh sáng tài hoa hơn người, lại có một loại cảm giác tự nhiên giống như tiểu cô nương nhà bên cạnh, rất làm người thương.

Khang Hi ngoắc ngoắc tay, Sở Sở đành phải chậm rãi đi tới, đến bên cạnh Khang Hi, Khang Hi dò xét cẩn thận Sở Sở mấy lần, thấy nàng có mấy phần câu nệ, không khỏi an ủi:

“Con không phải cần sợ, trầm vì thấy con mới lạ mới nhìn con lâu, con coi như trầm là trưởng bối của con là được. Đi thôi, con nói về làng du lịch cho trầm nghe một chút đi.”

Sở Sở lặng lẽ quan sát Khang Hi mấy lần, thấy sắc mặt ông ta quả nhiên hiền lành hòa hoãn, ánh mắt chân thành thân thiết, mỉm cười tự tại một chút nói:

“Làng du lịch này có tám lầu quán, mười cái tiểu viện, tất cả đều có bố cục đặc sắc. Không biết Vạn Tuế Gia muốn đi đến chỗ nào đầu tiên?”

Khang Hi nhìn Bạch Tấn một cái nói:

“Trước hết đi Pháp quán nhìn một chút đi.”

Bạch Tấn mừng rỡ, nói chuyện với Sở Sở bằng tiếng nước ngoài, Sở Sở mỉm cười với ông ấy cũng dùng Anh ngữ trả lời mấy câu, bởi vì bên cạnh không có thông dịch cho nên Sở Sở làm phiên dịch cho Khang Hi:

“Bạch Tấn bày tỏ mình rất vui mừng. Tối nay ông ấy sẽ ở lại nơi này, tận hưởng cảm giác cổ quốc.”

Khang Hi chưa tin lắm chuyện một tiểu cô nương tinh thông tiếng nước ngoài, chính tai nghe được Sở Sở thuần thục đối thoại cùng Bạch Tấn, mới tin chắc. Sớm nghe Tứ a ca tường tận giới thiệu lai lịch của Sở Sở, là nha đầu không biết ở đâu tới, để Đông gia lược được đại tiện nghi. Bất kể là nhà ai tuyệt đối không phải là gia đình bình thường dạy ra được, ngay cả hoàng tử của mình có giáo sư học giả uyên thâm khắp thiên hạ, lại mời người nước ngoài dạy, nhưng cũng không có dạy ra một người toàn tài, quý linh tinh giống nha đầu này, hưởng chi toàn thân khí độ này, cũng không phải là bộ dạng làm nô tỳ.

Sở Sở giới thiệu một phen, làm Khang Hi rất hài lòng. Đây là chuyện người nào cũng không ngờ tới, chuyển qua mấy cửa quẹo đã đến một ngôi nhà màu trắng. Lâu đài đỉnh nhọn màu trắng tràn đầy phong cách kiến trúc nước Pháp, trước nhà là từng bụi cây cỏ thấp giống lavender, đúng ngay hoa kỳ nở đầy hoa nhỏ màu tím, theo gió đưa tới một mùi thơm ngát.

Bạch Tấn hoan hô một tiếng, chạy đến trước một lùm hoa, dùng mũi ngửi ngửi, vừa cẩn thận nhìn một hồi, Sở Sở đi tới nói:

“Thật sự không thể nào trông cỏ lavender, cho nên dùng loại này nhìn qua rất giống thay thế.”

Bạch Tấn cũng không có ý kiến gì cười nói:

“Elise cô rất thần kỳ biết không, chẳng lẽ cô đi qua Pháp, nếu không sao hiểu biết nơi đó như thế?”

Sở Sở nháy mắt mấy cái cười nói:

“Đại khái là trong mộng đi qua cũng không nhất định ha.”

Khang Hi nói: “Bạch Tấn, Đông nha đầu, các người dùng ngôn ngữ một đám người chúng ta có nghe cũng không hiểu để trao đổi, là hành vi rất thất lễ, mau mau tới đây. Từ giờ trở đi hai người các người chỉ được nói ngôn ngữ chúng ta nghe hiểu được thôi.”

Hai người cười một tiếng. Bước vào bên trong là đại sảnh to, trung gian là một pho tượng Venus rất lớn, lão Thập quan sát hồi lâu nói:

pho tượng Venus

Thần Vệ Nữ Venus là nữ thần tượng trưng cho tình yêu và sắc đẹp trong thần thoại cổ La Mã.

Năm 1820, tượng thần Vệ nữ được một nông dân tình cờ đào được trên đảo Milos – Hy Lạp, sau nhiều trắc trở, bức tượng đã được đưa tới nước Pháp đặt tại Điện Louvre. Nhà vua Pháp Louis XVIII đã cho mời những bậc thầy điêu khắc nổi tiếng thế giới người Pháp, mong muốn nối lại cánh tay cho thần Vệ Nữ. Vậy nhưng, cho dù đã cố gắng nhiều lần, nhưng cánh tay được ghép vào vẫn không hài hoà với vẻ đẹp cao quý, thanh thoát của nguyên tác. Cuối cùng người ta quyết định giữ nguyên hình dáng ban đầu của bức tượng.

“Nữ nhân này không biết thẹn thùng còn không có cánh tay, bày ở chỗ này thật khó nhìn.”

Cửu a ca xử xử hần nói:

“Đệ biết cái gì, đây là nữ thần Venus Tây Phương, là đại diện cho tình yêu và sắc đẹp.”

Sở Sở ngược lại đối với vị Cửu a ca này lau mắt mà nhìn, nói tiếp:

“Đúng, nàng đồng thời cũng là thần sinh con, cùng Nuwa (bà Nữ Oa) của chúng ta có chút dị khúc đồng công.” (nhìn thì có vẻ khác nhau nhưng cho ra kết quả giống nhau)

Khang Hi gật gật đầu nói: “Nha đầu con ngược lại biết rất nhiều, những thứ này trong điển tịch của người nước ngoài trong cung giới thiệu rất tường tận.”

Dứt lời nhìn Thập a ca một cái nói: “Đều là con ít đọc sách, do đó nói năng ngốc nghếch, Lý Đức Toàn khi trở về ban thưởng chút điển tịch cho lão Thập.”

Thập a ca nhất thời sững sờ, mọi người cười nhẹ một hồi. Đi dọc theo thang cuốn xoắn ốc, lên tầng hai, có năm gian phòng. Nhân viên phục vụ phía ngoài bị Tứ a ca cho lui hết đi, bên trong ngược lại cho lưu lại, đại khái là suy tính đến, Khang Hi gia một khi cao hứng ở nơi nào nghỉ ngơi cũng có người phục vụ tốt, cho nên trước cửa mỗi gian phòng cũng có một gã sai vặt đứng, thấy người tới cũng khom người chào nói:

“Hoan nghênh quang lâm nước Pháp, chúc ngài tận hưởng vui vẻ!”

Khang Hi cười nói: “Lòng của nha đầu con cổ quái, giữ cửa bên ngoài dùng thiếu nữ diệu linh, bên trong lại dùng nam nhân.”

Sở Sở cười hắc hắc nói: “Ngài không biết, khách đâu phải đều giống như ngài cao khiết như vậy, cũng còn thôi rồi, chính là sợ gặp phải khách sắc lang, vậy mấy thiếu nữ không phải không duyên có thua thiệt sao?”

Bát a ca thú vị mà nói: “Người làm sao biết những thiếu nữ không có ý tưởng phàn long phụ phượng (vin vào rồng, vào phượng, nhờ, dựa hơi người cao quý), gấp gáp muốn hầu hạ chứ?”

Sở Sở hướng hẳn lè lưỡi nói: “Cho nên ta đây là một công đôi việc a, không chỉ có phòng nam nhân nổi hứng nhất thời, cũng ngăn cản nữ nhân cố ý câu dẫn.”

Mọi người cười to một hồi, Lý Quang vừa cười vừa nói: “Đem tất cả các khả năng đều bóp chết, cách cách cao tay quá!”

Mọi người đi vào một phòng, thấy ghế sa lon sắp vòng quanh bàn, trong góc là một quầy rượu nhỏ, ở giữa đặt giường lớn bốn bề treo lụa mỏng, phía trên trải chăn màu sáng, hai gối lớn dựa đặt ở đầu giường, rất có hơi thở cung đình Tây Phương, Bạch Tấn nói:

“Đây là nệm cô nhờ John mua?”

Thập Tứ là một người nghịch ngợm, lôi kéo Khang Hi lên trên giường, nhất thời hai người liền lồm xuống đi không ít, Khang Hi sờ sờ nói:

“Đúng là thoải mái, chỉ là quá mềm, trằm không nở nằm ngủ.”

Sở Sở cười khan nói: “Cũng chỉ là thể nghiệm cảm giác khác lạ thôi.”

Đẩy ra lụa mỏng che cửa nhỏ chính là ban công, ban công không lớn, chỉ bày biện hai ghế cao màu trắng cùng một bàn nhỏ, rất tinh xảo. Khang Hi ngồi ở phía trên, ngẩng đầu có thể thấy được một vầng trăng sáng trên bầu trời, cúi đầu có thể thấy được hoa và cây cảnh sum suê trong viện, gật gật đầu nói:

“Đây cũng là chỗ ở thanh tịnh u nhã.”

Nơi này Sở Sở không có thiết kế lấy tuổi nước nóng, chỉ làm cho mỗi phòng đều có phòng tắm độc lập, ôn tuyền trực tiếp dẫn vào, để khách hưởng thụ ôn tuyền ở trong bồn tắm to làm bằng sứ trắng.

Khắp nơi chạy một vòng, Khang Hi gia thích nhất Lưu Cầu quán, Thập Tứ chỉ đành phải tặng cho a mã mình rồi. Khang Hi thực tế thích hoa anh đào từ từ bay xuống ở trong viện kia, vừa ngâm ôn tuyền vừa thưởng thức chính là hưởng thụ cuộc sống. Tóm lại Khang Hi rất vui vẻ, ở Lưu Cầu quán hưởng thụ bữa ăn tối đặc sắc do làng du lịch cung cấp, cả đám chỉ chờ Tứ a ca ở lại, những người khác lui ra ngoài tìm địa phương mình thích để thể nghiệm.

Khang Hi gia ngâm mình ở trong ôn tuyền hậu viện Lưu Cầu quán, Tứ a ca ở một bên tự mình cầm vải bông chờ đợi, Khang Hi gia hưởng thụ một hồi, cầm lên rượu đỏ để bên cạnh trên núi đá nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói:

“Lão Tứ, nha đầu này con tính toán làm sao?”

Trong lòng Tứ a ca giật mình, trả lời:

“Nhi thần vốn muốn đưa nàng vào trong phủ phong làm trắc phúc tấn, chỉ là nha đầu kia thể nào cũng không nguyện ý vào phủ, chỉ đành phải kéo dài trước như vậy.”

Khang Hi ngược lại xích một tiếng cười nói:

“Con như vậy cũng không chế trụ nổi. Nha đầu kia ta coi nếu là thu vào phủ cũng đáng tiếc, dù sao đã là người của con, con cũng không cần cứ theo ý nàng, coi chừng lại làm bừa bãi. Trằm nhìn cũng là thật cao hứng, về sau nha đầu kia nếu như có con, bắt nàng thu tính tình cũng không muộn, xem nha đầu này sẽ sinh một hoàng tôn như thế nào cho trằm, trằm rất tò mò mong đợi. Thường xuyên mang theo nàng đi trong cung một chút, tránh cho tương lai khó thích ứng, đi đi không cho khi dễ nha đầu kia.”

Tứ a ca lui ra ngoài trầm nghĩ: “Nha đầu này người gặp người yêu, lấy tính tình hoàng a mã, chưa từng thấy đối với người nào tốt như vậy, dù là cách cách trong cung, cũng hiếm khi được hoàng a mã chăm sóc. Đúng vậy a, nếu như Sở Sở sinh con cho mình, đoán chừng mình cũng không buồn, nhưng mình ở phương diện nào đó đã rất nỗ lực sao nửa năm cũng không thấy động tĩnh nhỉ?! Không được, trở về trước hết tìm thái y kiểm tra cho Sở Sở một chút.”

20. Chương 20: Thẻ Hội Viên Làng Du Lịch Giá Trên Trời

Sở Sở nói Điền Văn Viễn nhìn chăm chăm. Trở về Dung Nguyệt cư, Tô ma ma hầu hạ nàng tắm rửa xong thì đi nghỉ ngơi. Lúc Tứ a ca đi vào, Sở Sở đã ngủ rất ngon, Tứ a ca cho lui người làm, lặng lẽ vạch màn ra quan sát Sở Sở, Sở Sở ôm chăn ngủ rất say sưa, mặc trên người chính là một cái váy ngủ bằng vải bông mà Sở Sở nhờ Tô ma ma làm.

Vạt váy màu hồng nhạt chỉ phủ dưới mông một chút, lộ ra hai bắp đùi thon dài trắng như tuyết, trong ngực ôm chăn bông, nửa người đã phơi ở ngoài chăn, cổ áo buồng lỏng rất nhiều, tuyết phong so trước kia thêm đầy đặn mê người hơn nhiều, lọt một chút ra bên ngoài. Trong mắt Tứ a ca ám trầm vài phần, nhẹ nhàng nằm ở trên giường, cẩn thận rút đi quần áo của Sở Sở và mình.

Nhìn phong cảnh đầy xuân sắc trước mắt, nghĩ đến bóng dáng xinh đẹp hôm nay múa ở trên đài, càng thêm khó có thể cầm giữ, hơi thở dần dần lớn, đôi tay vuốt ve thân thể Sở Sở không tự chủ được thêm sức, Sở Sở ưm một tiếng tỉnh lại, nhúu nhúu mày dịu dàng nói:

“Người ta rất mệt mỏi, không làm có được hay không?”

Tứ a ca cười một tiếng thật thấp, nói:

“Lúc nào cũng là gia động, có mệt mỏi cũng không đến phiên nàng, nàng tiếp tục ngủ đi!”

Sở Sở dẫu môi nói:

“Lần trước ngài cũng nói như vậy, nhưng một lát ngài liền buộc người ta bày vài tư thế mệt mỏi...”

Câu nói còn lại bị Tứ a ca nuốt vào trong miệng, tối nay Tứ a ca còn muốn giày vò hơn nữa, quả thật giống như muốn đem Sở Sở phá hủy toàn bộ. Bắt đầu Sở Sở còn miễn cưỡng phối hợp, nhưng lúc sau Tứ a ca càng lúc càng hăng, giống như Sở Sở là kẻ thù của hắn, xuống lực rất lớn ở trong thân thể Sở Sở. Sở Sở không chịu nổi nhỏ giọng cầu xin tha thứ, âm thanh nỉ non mềm nhũn càng thêm khơi dậy cuồng tính của Tứ a ca, cho đến khi Sở Sở khóc thút thút ngắt đi, Tứ a ca mới phun trào một hồi rồi lui ra ngoài.

Tỉ mỉ lau sạch thân thể cho Sở Sở, lại lấy ra được cao bên trong ngăn kéo giữa giường, bôi cho Sở Sở xong, mới ôm Sở Sở nằm xuống trầm nghĩ: ‘ngày mai nha đầu này khẳng định lại cho mình xem sắc mặt, nhất định có mấy ngày không cho mình lại gần’, nghĩ tới lại thở dài, vuốt chân mày nhúu chặt của Sở Sở, hôn vệt nước mắt lưu lại trên mặt nàng một cái, mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, Sở Sở giùng giàng thức dậy, nhìn dáng vẻ cẩn thận của Tứ a ca, không khỏi hừ một tiếng, cũng không để ý hắn, nhưng vẫn đi trong thôn. Lại nói Khang Hi gia ở trong làng du lịch Sở Sở hai ngày hai đêm mới hài lòng khởi giá trở về Sướng Xuân Viên của mình. Trước khi đi còn có chút lưu luyến dặn dò Sở Sở Lưu Cầu quán không cho người khác thuê, coi như là mình bao luôn rồi.

Nói Sở Sở hưởng quần nội vụ phủ Bát a ca lấy bạc, Tứ a ca đỏ đầy mồ hôi lạnh, nói:

“Không cần, không cần!”

Khang Hi gia ngược lại dùng xương ngón tay gõ gõ đầu Sở Sở nói:

“Đây là đại sự nghiệp của Đông nha đầu, trăm sao có thể chiếm tiện nghi của con sâu tiền này, nếu không khi trăm đi nha đầu này còn không biết sẽ đau lòng bao lâu đâu!”

Mọi người cười ầm lên, Sở Sở tiến lên trước nói:

“May là sư phụ thương đồ đệ nha, nếu không sao lại nói ngài thánh minh chứ?”

Khang Hi rất vui vẻ thu nhận nịnh nọt của Sở Sở. Thật ra thì Sở Sở cũng không dám không biết lớn nhỏ cùng Khang Hi như vậy, nhưng Khang Hi ra lệnh nàng giảng giải diễn cổ các nơi của làng du lịch, cũng trao

đổi một chút cách nhìn đối với Tây Dương, âm thầm cùng Sở Sở rất là hợp ý, cho nên Sở Sở khôi phục tính cách tinh linh cổ quái cùng Khang Hi chung đụng ngược lại rất là được lòng của Khang Hi gia.

Chỉ vì ngày hôm qua Sở Sở đã nói lỡ miệng, kêu Khang Hi một tiếng Khang sư phụ*, Khang Hi ngược lại cũng không buồn bực, vui đùa nói:

*Khang sư phụ: một loại mì gói thông dụng của TQ

“Nếu là thu đệ tử như Sở Sở, thì tự mình rót một chén trà bái ân sư đi.”

Cho nên cho đến lúc Khang Hi gia đi, hai người không biết làm sao... Khang Hi mơ mơ hồ hồ lại thành sư phụ của Sở Sở, làm cả đám sủng thần hoàng tử giật nảy mình. Sủng thần càng thêm tôn trọng Sở Sở, các hoàng tử cũng âm thầm kinh ngạc. Cho nên sau khi Khang Hi gia mang theo sủng thần cùng Bát, Cửu, Thập đi về, Thập Tam Thập Tứ lặng lẽ kéo Sở Sở hỏi nửa ngày, cũng không có đầu mối, Sở Sở kiêu ngạo nói:

“Ta tất nhiên là có hôm nay, Vạn Tuế Gia nói như thế nào, a là môn sinh thiên tử, thấy người nào trong các ngài, đều không cần quỳ xuống dập đầu.”

Thập Tam Thập Tứ cùng kêu lên nói:

“Đồ nha đầu không có lương tâm, gia khi nào muốn người hành lễ?”

Sở Sở hừ một tiếng nhéo nhéo Tứ a ca đang đứng bên cạnh, nói:

“Dù sao Vạn Tuế Gia nói rồi, từ hôm nay ai cũng không thể khi dễ ta, nếu không ta sẽ đi méc lão nhân gia!”

Tứ a ca không khỏi cười một tiếng nói:

“Nàng xem, ta xong rồi nha. Trước kia ta đều không có khi dễ nàng, hôm nay nàng tìm sư phụ cường đại như vậy làm nể dựa, chẳng lẽ gia còn dám động thủ trên đầu thái tuế sao?”

Mấy người cười to một hồi, Thập Tứ xung phong nhận việc nói hôm nay phải hỏi cung rồi, thuận đường lấy bạc ở chỗ Bát ca cho Sở Sở. Sở Sở trầm nghĩ chuyện này cũng tiện nghi, vì vậy gọi Điền Văn Viễn tính sổ, Điền Văn Viễn đi ra ngoài lập tức đem giấy tờ trình đi lên cho Thập Tứ gia.

Thập Tứ cầm ở trong tay vừa nhìn không khỏi kinh hãi nói:

“Sở Sở, nha đầu này giết người á...,hoàng a mã chỉ ở trong làng du lịch có hai ngày, sao tốn bạc nhiều như vậy?”

Tứ a ca cùng Thập Tam cũng nhận lấy nhìn, đều không hẹn mà cùng hít vào một hơi, thấy trên giấy ghi chú các hạng phí dụng rất rõ ràng, phía trên đặc biệt còn ghi giảm giá còn 30% theo như cấp bậc cổ đồng bạc kim, còn phải trả 15 ngàn lượng bạc. Tứ a ca nhìn qua một lần thấy cũng là ghi giá ưu đãi công khai lớn nhất, nhanh chóng đưa cho Điền Văn Viễn:

“Cái này Thập Tứ cầm đi nói không hiểu, người đi cẩn thận trả lời là được.”

Sở Sở được tiện nghi còn khoe mã nói:

“Không phải nhìn ở mặt mũi của sư phụ lão nhân gia, ta mới không giảm giá còn 30% đâu.”

Tứ a ca điểm một cái vào ót nàng nói:

“Không trách được hoàng a mã nói nàng là con sâu tiền, thực sự một chút cũng không có oan uổng nàng.”

Thập Tam nói: “May nhờ ta cùng Thập Tứ hành động nhanh, nếu không như cái người này thu lệ phí theo đúng giá, một năm bổng lộc của ta cùng Thập Tứ cũng chỉ đủ ở tại nơi này một buổi tối.”

Sở Sở liếc hai người một cái nói:

“Đó là đương nhiên, hưởng chi các ngài hiện tại không chỉ có thể trắng trợn hưởng thụ, cuối năm còn có thể nhận được hoa hồng tiền lời của làng du lịch. Đây quả thực là các ngài lượm đại tiện nghi rồi.”

Thập Tứ nói: “Trời ạ, cái này một canh giờ chính là năm mươi lượng bạc, một ngày chính là sáu trăm lượng, cộng thêm những chi phí khác quả thực là vung tiền như rác a. Về sau ta lại đến ở Dung Nguyệt cư đi, đây cũng quá phá hoại bạc.”

Đang nói, thấy một nhân viên phục vụ đi vào nói:

“Thôn trưởng ngài mau đi xem một chút đi, cửa sắp bị phá hỏng rồi! Người tới so với lễ khai mạc ngày hôm qua còn nhiều hơn, đang đứng xếp hàng, chờ vào thôn đấy.”

Sở Sở mừng rỡ, vừa muốn nói mở cửa buôn bán, lại không muốn đông như vậy. Thôn này nếu như người tới quá nhiều liên không xong, hưởng chi trả chi phí cao thì hoàn cảnh phải bảo đảm, suy nghĩ chốc lát nhanh chóng phân phó nói:

“Kê một tấm bảng lớn ở ngoài, nói bởi vì khách hàng quá đông, phòng ở làng du lịch lại rất ít, vốn muốn bảo đảm quyền lợi tất cả các hội viên. Ngày mai giờ tự làng du lịch sẽ tiến hành bán đấu giá thẻ hội viên, người trả giá cao thì được, không có thẻ hội viên cũng không sao hết, ngài có thể mời người có thẻ hội viên cùng nhau đi vào làng du lịch nghỉ phép. Chỉ cần làng du lịch còn có gian phòng cũng hết sức hoan nghênh các vị quang lâm.”

Tấm bảng lớn bày ra một buổi chiều, đám người mới dần dần giải tán. Tứ a ca và Thập Tam Thập Tứ sau khi ăn cơm trưa xong thì hồi cung. Sở Sở ngồi ở phía sau bàn làm việc trong phòng thu chi, cùng Điền Văn Viễn và với mười mấy vị phòng thu chi tỉ mỉ tra sổ sách, cho đến lúc trời bắt đầu tối mới đại quản gia Tát Khắc Đạt của Cửu a ca mang thiệp của Cửu gia tới gặp Sở Sở.

Sở Sở đối với vị đại quản gia này bội phục đầu rạp xuống đất a. Điền Văn Viễn đã sớm len lén nói cùng nàng rồi, cửa hàng của Cửu gia đều là vị đại quản gia này chủ sự, là một người tinh minh lợi hại.

Đợi đến thấy người thật, Sở Sở thầm nói người tuyệt đúng không thể nhìn mặt ngoài. Vị Tát quản gia này nói chuyện rất đúng mực hào phóng, dáng dấp lại thật thà đàng hoàng, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng chớp động mới thoáng toát ra mấy phần khôn khéo. Lấy kinh nghiệm nhìn người của Sở Sở, người như vậy nếu như không phải tuyệt đối đàng hoàng, liên nhất định là tu luyện đã đến cảnh giới phản phác quy chân (điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, đạt tới cảnh giới cao nhất) lợi hại thành tinh.

Hiển nhiên Tát Khắc Đạt tuyệt đối là người sau. Nhắc tới Khắc Đạt là nhân vật rất ly kỳ, xuất thân người Bát Kỳ đã từng thi qua khoa cử, là người Bát Kỳ trong số lượng không nhiều lắm có chút học vấn được Cửu a ca coi trọng, xử lý công việc buôn bán của Cửu a ca, đây chính là chiêu số đúng.

Mới vừa xây phủ túi Cửu a ca khá mỏng, cho tới bây giờ tài đại khí thô, Khắc Đạt này hoàn toàn xứng đáng là công thần, hưởng chi là người trầm ổn, hiểu chuyện, tuy có công cũng không quá lời, còn một lòng trung thành nên rất được Cửu a ca coi trọng.

Sáng sớm hôm nay vị Cửu gia nhà mình từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, hồi phủ liền ai cũng không để ý tới, một mình ôm cằm vào trong phòng, khẩy cằm một ngày, chỉ là một thủ khúc “U Lan thảo”. Lúc trở về phủ sắc mặt âm lãnh khó dò, ai cũng không dám chủ động tìm tới xui xẻo, sắp đến buổi tối mới ra ngoài, phân phó Khắc Đạt tự mình đi làng du lịch Sở Sở.

Nói là vô luận bao nhiêu bạc đều muốn bao xuống Thanh Quán. Làng du lịch Sở Sở Khắc Đạt dĩ nhiên biết, hai ngày ngắn ngủi liền cơ hồ thành chủ đề của mọi người trong kinh thành. Tin đồn về lễ khai mạc “trên dưới 5000 năm”, cảnh trí ly kỳ trong thôn kia, Vạn Tuế Gia giá lâm hai ngày còn không chịu hồi cung, còn có giá tiền người bình thường khó có thể tưởng tượng, đặc biệt phương thức kinh doanh, đều là Khắc Đạt ở thương hải mò mẫm lẫn lộn lâu như vậy chưa từng thấy qua.

Khắc Đạt lén lút xem qua cái làng du lịch này cho dù xây giống Tử Cấm Thành của Vạn Tuế Gia, cũng chẳng qua tổn hao hai mươi ngàn lượng bạc, dù sao địa phương không tính lớn, cộng thêm tất cả chi phí dụng ba mươi ngàn lượng cũng đủ rồi, lấy tiêu phí nơi đó, đoán chừng một ngày là có thể kiếm đủ tiền vốn. Đây là một cao nhân a, quá trâu rồi.

Trở thành đề tài cùng làng du lịch chính là Đông cách cách nào đó tự phong là thôn trưởng, không biết nha đầu tinh quái kia ở đâu ra, bất tri bất giác trở thành nữ nhân của Tứ a ca, đệ tử của Vạn Tuế Gia, bằng

hữu của Thập Tam Thập Tứ, cái khác còn dễ nói, chính là đệ tử của Vạn Tuế Gia, còn ai dám đắc tội vị cách cách này.

Chưa từng gặp qua Vạn Tuế Gia thu đệ tử, Đông cách cách này thật là tà môn. Khi thật sự đi vào làng du lịch ngược lại làm Khắc Đạt rất bội phục, lâm viên rất cực phẩm, phục vụ rất nhân tính hóa, nhưng khi nhìn thấy Sở Sở ngược lại làm ông ta thất vọng. Hoài nghi Điền Văn Viễn người kia lừa gạt mình, tiểu nha đầu này chỉ mười sáu mười bảy ư, dáng dấp cũng bình thường, ăn mặc cũng bình thường, hơn nữa trong mắt thường xuyên lộ ra bướng bỉnh làm Khắc Đạt bất giác bật cười.

Nhưng đến khi nói chuyện buôn bán nghiêm chỉnh, nha đầu nghịch ngợm trước mắt trong nháy mắt liền thay đổi lão luyện, cười híp mắt nói:

“Không phải là ta muốn ném mặt mũi của Cửu gia, chỉ là hôm nay không có thể hội viên cũng không phải ta nói là được, ngoại trừ sư phụ ta ra, ai tới cũng phải đối xử như nhau. Ngài nếu muốn bao hết Thanh Quán, đầu tiên phải có được thẻ hội viên mới được, ngày mai sẽ là thời gian bán đấu giá, ta có thể lưu chỗ ngồi tốt cho đại quán gia. Đây cũng là quyền hạn lớn nhất mà thôn trưởng ta đây có thể làm.”

Khắc Đạt rất tinh ý, lập tức hiểu rõ ý của nha đầu này, ‘đây là mang sư phụ của nàng ra nói chuyện, hiện nay người nào không biết sư phụ của nàng là ai, mình cũng chỉ có thể theo vị cô nãi nãi này rồi, ai bảo núi dựa của người ta quá cứng rắn, thật ra thì theo mình nghĩ, Cửu gia cũng là dư thừa, Thập Tứ nơi đó không phải có thể bạch kim ư, cùng đi theo, còn có thể tiết kiệm được không ít bạc.’

Khắc Đạt trở về phủ tử mĩ bẩm báo cho Cửu a ca, vốn tưởng rằng gia nhà mình phải giận tím mặt, ai ngờ ngược lại tâm tình chuyển tốt lắm, cười nói:

“Không oán được hoàng a mã nói nàng là con sâu tiền, thực sự làm cho một chút cũng không tệ, người liền theo nàng, sáng mai đi mua một thẻ vàng trở về, ta ngược lại muốn nhìn, cái thẻ nho nhỏ của nàng có thể bán được bao nhiêu bạc.”

Vì vậy khi chuyển ngày Khắc Đạt tốn năm mươi ngàn lượng bạc cầm về một tấm thẻ vàng, còn tốn chín ngàn lượng bao Thanh Quán một tháng. Ngay cả Cửu a ca tài đại khí thô xài tiền như nước cũng có chút sững sờ, một hồi nhức nhối, nhưng khi nhức nhối đi qua, chỉ cười nhẹ:

“Quả nhiên là trong mắt nha đầu này chỉ có tiền.” Hướng về phía Khắc Đạt nói:

“Người đi đưa tin cho lão Thập cùng Bát ca, nói gia mời bọn họ đi làng du lịch Sở Sở ở một tháng, chừng cách Sống Xuân Viên gần hơn chút, ngược lại tiện lợi hơn.”

Khắc Đạt nói: “Chỉ ba vị gia, không mang theo phúc tấn sao?”

Cửu a ca lắc đầu một cái thở dài nói:

“Có nha đầu kia ở đây, nữ nhân khác ngay cả làm lá cây cũng làm không nổi!”

21. Chương 21: Sở Sở Mới Vào Quốc Công Phủ

Tiền lời bán đấu giá của một ngày làm Sở Sở có chút sững sờ. Bọn người điên cuồng này thật là có tiền a, cuối cùng một tấm thẻ vàng thể nhưng lên tới 50 ngàn lượng, thẻ bạc 20 ngàn lượng, thẻ đồng nho nhỏ thể nhưng cũng tới 5 ngàn lượng, tính toán xong xuôi chỉ tiền thu thẻ này, trừ Sở Sở làm chủ tặng cho Lưu lão đầu cái thẻ vàng kia, còn lại thể nhưng đạt tới một triệu lượng.

Trong đó phần lớn cũng là thương nhân tới mua, chỉ có mấy thẻ đồng bị mấy tôn thất nhân tản mua vào, huống chi cũng đều đặt phòng ít nhất một tháng, cộng thêm cái này tiền lời làng du lịch càng tăng thêm rồi. Chỉ trong mấy ngày Sở Sở từ cô gái nông thôn bay vọt thành nhà tư bản, nhất thời làm Sở Sở không dám tin tưởng.

Tiền này giống như tới quá nhanh quá dễ dàng. Sắp xếp xong xuôi công việc làng du lịch, Sở Sở liền kêu Điền Văn Viễn ở lại trực thôn trưởng, mình mệt mỏi chạy về ổ của mình ở Dung Nguyệt cư. Cho nên khi Bát, Cửu, Thập đến làng du lịch cũng liền không có chạm mặt. Tứ a ca gần đây không biết là uống lộn thuốc gì rồi, ngày ngày túng dục mỗi đêm cày cấy không ngừng.

Còn có đặc biệt mang thái y tới, mỗi ngày xem mạch cho Sở Sở, uống thuốc, Sở Sở âm thầm mắt trợn trắng thầm nghĩ:

“Trong phủ nhiều thê thiếp như vậy, sao lại muốn mình sinh con, chuyện sinh con đó là tuyệt đối không thể nào. Mỗi lần mình khuyên Tứ a ca trở về phủ ở ít ngày, vị gia kia chắc chắn sẽ cho mình mấy ngày nhìn sắc mặt sau đó dùng hết sức giày vò mấy đêm mới thôi.”

Làm cho Sở Sở hiện tại tuyệt đối không dám khuyên hấn đi an ủi những oán phụ trong phủ kia. Phải nói chính mình cũng bị bạo ngáp đầu rồi, nơi đó muốn cũng khó, vị gia này nếu là đều đặn vậy chẳng phải dù muốn cũng không ra.

Ngày hôm đó đang nằm nghiêng trên giường nhìn trướng mục của làng du lịch, a mã ngạch nương của mình tới. Phu thê Đông lão hán và Sở Sở, Tứ a ca ở tại Dung Nguyệt cư, thật không được tự nhiên. Sau đó Sở Sở cho bọn họ vào trong thành cách Đông phủ không xa, đưa cả hai vào ở trạch viện.

Hai phu thê già cùng Nhị Nữ rất cao hứng đi vào ở. Tứ gia lại thưởng hai bà tử thô sử, viện rất rộng mở, phu thê Đông lão hán rất vui vẻ, trồng chút rau dưa và trái cây để giải trí. Mỗi tháng Sở Sở đưa tới rất nhiều bạc, hai người trôi qua rất thanh nhàn tự tại. Sở Sở thỉnh thoảng đến thăm ở lại một ngày hay nửa ngày hết sức tiện lợi.

Hướng chi nơi này cách Đông phủ rất gần, vốn cùng mấy bà tử nô tài Đông phủ có chút giao tình, như vậy có lúc đi thăm một chút cũng tốt. Chuyện này Tứ a ca và Sở Sở vốn làm vô cùng khiêm tốn, chỉ có Đông Phúc hơi biết một chút, cũng chỉ cho là, lấy thân phận của Đông lão đầu, chính là có con gái thu vào làm thiếp, ngược lại không có quá để ý.

Nhưng mà đối với phu thê Đông lão hán so với trước kia khách khí rất nhiều, không có báo lên cho chủ tử. Đến khi Khang hi gia cao hứng từ lâm viên trở về, đến nơi của Đông quý phi, nói mới thu nha đầu quý tính linh làm đồ đệ, là cô nương của Đông gia các người, Đông quý phi ngay lập tức liền kinh ngạc, âm thầm đem mấy cô nương trẻ tuổi trong nhà mình điểm qua một lần.

Cũng không thấy có người giống như Vạn Tuế Gia nói như vậy, lại khôn khéo lại thú vị, biết tiếng nước ngoài lại biết thi từ ca múa, cũng không thể Khang Hi, chỉ đành phải đợi đến khi Khang Hi gia ra khỏi cung của mình, mới vội vàng lệnh đại cung nữ thân cận truyền tin đi ra ngoài hỏi thăm.

Lần này, ở tại Đông phủ nhắc lên một hồi sóng trào, chuyện làng du lịch Sở Sở cùng chuyện Vạn Tuế Gia giá lâm và thu đệ tử cũng đều nghe nói. Nhưng là ai cũng không có nghĩ tới trong phủ của mình, cho đến khi, Đông quý phi truyền tin ra, chủ sự Đông gia đại lão gia, phụ thân của Đông quý phi, Đông quốc trượng mới tự mình hỏi tới chuyện này.

Vả lại kinh động lão phu nhân đang an dưỡng trong hậu trạch, Đông Phúc không nghĩ đến Đông cách cách kia bản lãnh lớn như vậy, gần gũi nửa năm thế nhưng chính ra động tĩnh lớn thế này, truyền đến tận trời, không chỉ có được Tứ a ca cưng chiều, liền Vạn Tuế Gia cũng thích thu làm môn sinh, đây quả thực là không thể tin được.

Đợi đến nơm nớp lo sợ được đại lão gia phân phó, vội vàng tự mình đi trong ngõ hẻm cách vách đi mời hai vị tổ tông kia, phu thê Đông lão hán không biết chuyện gì, liền bị Đông Phúc cung kính dìu thường mời vào Đông phủ.

Dọc theo đường đi Đông Phúc không ngừng xin tội, nói thường ngày chậm trễ hai vị đợi chút, làm cho phu thê Đông lão hán tâm thần bất an. Đến Đông phủ, Nhị Nữ và Đông Phúc đỡ hai người đến chính phòng của Đông phủ, Đông lão hán lặng lẽ quan sát một vòng, thấy hôm nay ngược lại đầy đủ hết. Lão phu nhân, Đông quốc trượng, nhị lão gia, thậm chí có cả con trai lớn của đại lão gia - Thuần An Nhan đều nhất nhất tề tụ.

Hai phu thê vội vàng quỳ xuống hành lễ, lão phu nhân ho một tiếng khiến hai nô tài bà tử đỡ hai phu thê dậy nói:

“Sao lại làm thế, nhiều năm không thấy, các người vẫn quá quý củ.”

Hai phu thê vội vàng đáp lời, Đông quốc trưởng đã sớm ở Đông Phúc nơi đó hỏi thăm rõ ràng, thăm nghĩ:

‘Đây thật là người mệnh trời đã định trước, hai phu thê trước mắt vốn là nô tài hạ đẳng phụ thuộc Đông phủ, trong nháy mắt lật ngược, lại là nhân vật Đông phủ dựa vào nịnh bợ’. Quan sát hai phu thê phía dưới, mặc dù ăn mặc khá giả không ít, nhưng vẫn còn lộ ra một loại hèn mọn của người làm nô lâu dài. Gặp qua Đông Sở Sở, Lý Quang và Trương Đình Ngọc đối với cô nương kia khen không dứt miệng. Nói là có thể Đại Thanh cũng khó tìm được một cô nương chung linh mẫn tú, nhã trí tài cao, thần vận như nha dầu kia.

Như vậy phu thê này dĩ nhiên cũng là có thông thiên tạo hóa, mặc dù thật tò mò cô nương đó là nhân vật như thế nào nhưng cũng phải từ từ đi. Từ nơi này đem phu thê Đông lão hân kéo vào tay, đem vị kia kéo đến một bên của mình, nhưng lại là một món lời cực kỳ lớn. Với lại cùng Tứ a ca vốn là quan hệ tỵ bất đồng, cứ như vậy, chẳng phải thân thiết, tóm lại hàn huyền một hồi, ngay cả lão phu nhân cũng thích cô nương này, nếu nhận thức ở Đông phủ cũng coi là cô nãi nãi đi ra từ Đông phủ, nhận vào trong phủ ở vài ngày.

Thứ nhất đều là thân thích khiến lão phu nhân, đám bà lớn trông thấy cũng phải làm, thứ hai cũng có thể thuận đường cho vào cung thỉnh an Quý Phi. Dù sao Tứ a ca là nuôi con Quý Phi, trông thấy bà bà cũng là chuyện phải đạo.

Phu thê Đông lão hân thưa dạ đáp ứng, lúc này mới sáng sớm đã đến Dung Nguyệt cư nói với Sở Sở vài lời, Sở Sở suy nghĩ chốc lát nói:

“Hai ngài đi về trước, để con nói với Tứ gia đã.”

Để nhị lão trở về, Sở Sở thăm nghĩ: ‘Đông quý phi kia nhất định là thân thể không tốt lắm. Đông phủ được gọi là Đông Bán Triều, đó cũng không phải là gọi không, mọi chuyện suy nghĩ hẳn là rất chu đáo. Chuyện này cho thấy là muốn lôi kéo mình nên phải cẩn thận không thể để bị kéo đi vào, nhớ Đông phủ trừ Long Khoa Đa kia, cuối cùng đều thành Bát gia đẳng đi chết theo a.’

Đến gần buổi trưa Tứ a ca mang theo Thập Tam Thập Tứ trở lại, Sở Sở đại khái nói chuyện này, Thập Tứ cười nói:

“Cái này thì có cái gì mà do dự. Đông phủ kia cũng không phải là đầm rồng hang hổ, đều là thân thích mời phải đi, vừa đúng lúc ta cùng Thập Tam tới bái phỏng, rất lâu không có đi nhà sư phụ, đi dạo một chút không tồi. Đúng rồi, cô không phải ở đó mấy ngày sao, như vậy ta tìm cô chơi cũng càng tiện lợi phải không?”

Thập Tam lặng lẽ nhéo Thập Tứ nhỏ giọng nói:

“Đệ biết rõ còn nói vậy, đệ tiện lợi còn Tứ ca làm sao?”

Thập Tứ nhìn Tứ ca một cái lâu bầu :

“Trong phủ nhiều tẩu tử cũng chờ, huynh ấy cần gì tới giành Sở Sở nữa?”

Tứ a ca lạnh lùng trừng mắt liếc hẳn một cái, nhìn Sở Sở nói:

“Nàng tới ở ít ngày cũng tốt, với mọi chuyện về sau này đều có ích, vừa đúng lúc ta có chuyện cần làm cho hoàng a mã, muốn đi Trực Đãi một chuyến. Sáng mai sẽ xuất phát, thế nào cũng phải mười mấy ngày mới quay về. Nàng đến đó ta lại yên tâm chút, chỉ là không được nghịch ngợm, hơn nữa lão phu nhân nếu dẫn nàng vào cung, đi gặp hoàng ngạch nương nàng phải kiềm chế tâm tính đừng giống như cùng hoàng a mã không lớn không nhỏ.”

Sở Sở dẫu môi nói:

“Hoàng a mã ngài chính là chê những đứa con này quá nghiêm chỉnh, mới yêu thích ta như vậy.”

Tứ a ca dở khóc dở cười, Thập Tam Thập Tứ cũng một hồi cười to. Tứ a ca trước sai Cao Vô Dung tự mình đi Đông phủ truyền lời chuẩn bị. Ăn xong cơm trưa, Sở Sở giao phó Điền Văn Viễn nói mấy ngày này có chuyện phải đi Đông phủ, liền bị Tứ a ca xách đưa vào Đông phủ, Thập Tam Thập Tứ rất ăn ý đi theo.

Đến Đông phủ vốn là lấy thân phận của Sở Sở không trên không dưới, cũng rất khó đối đãi, chỉ là may mắn có ba vị a ca cùng đi, cho nên Đông phủ mở rộng cửa chính ra nghênh đón. Sở Sở bị Tứ a ca ôm xuống xe, Tô ma ma đỡ tay đứng lại, quan sát Đông phủ trước mắt, cửa chính đình đồng sơn đỏ cao lớn, trước cửa hai sư tử uy vũ bằng đá, trên cửa treo một tấm biển lớn màu đen chữ vàng “Xá tảo Đông Quốc Phủ.”

Làm Sở sở không khỏi nghĩ đến tiết mục ngắn Đại Ngọc mới vào Vinh Quốc phủ. Tứ a ca ngược lại không ở lại lâu, chỉ nói với Thập Tam Thập Tứ mấy câu rồi dặn dò Sở Sở nửa ngày nói là sáng mai phải đi, cũng không tới tạm biệt Sở Sở được, cùng hàn huyên mấy câu với Đông quốc trưởng ra nghênh tiếp liền trở về phủ.

Đông quốc trưởng ở một bên nhìn thâm nghĩ:

“Phái đoàn của nha đầu này thật là lớn, ba a ca hộ tống, được nhũ mẫu a ca hầu hạ, nhìn Tứ a ca mới vừa rồi, mình suýt nữa cho rằng đó không phải là vị gia mặt lạnh kia.”

Tỉ mỉ quan sát nha đầu này, cũng không có nhìn ra nơi nào tốt, âm thầm kỳ quái, một thân trang phục nữ nhân Mãn Thanh trắng nhạt, ăn mặc còn là bộ dạng chưa gả đi, ngũ quan thật bình thường. Mà phải nói đôi con ngươi kia rất là xuất sắc, lúc lưu chuyển vừa trong suốt lại quyến rũ, thần sắc rất thông dong, tiến lùi thỏa đáng, không chút nào hèn mọn kẻ làm nô, bàn về khí chất ngược lại vượt xa hơn so với tất cả cách cách trong phủ.

Vào cửa phủ, Sở Sở liền cùng Thập Tam Thập Tứ tách ra, bọn họ theo Đông quốc trưởng đi bên phải, Sở Sở lại bị nghênh vào hậu viện bên trái. Mới vừa vào hành lang hậu viện, thì có mấy bà tử nha đầu thể diện cung kính chờ ở nơi đó, nhận lấy túi đồ trên tay Đại Nữu, đón Sở Sở đến một noãn các.

Đông phủ này ngược lại làm Sở Sở rất là kinh ngạc, bên ngoài chưa lộ vẻ rộng lớn, đi vào phát hiện mặc dù so sánh lại không uy nghiêm nghiêm trang bằng phủ a ca, lại tự có một loại tinh xảo tú nhã của lâm viên Giang Nam. So với mấy lâm viên ở Tô Châu không kém bao nhiêu, đình đài lầu các, núi giả hành lang, đình viện thật sâu, thế nhưng có vẻ so phủ a ca còn lớn hơn không ít.

Đến mái hiên bên ngoài noãn các. Một tiếng thông truyền một tiểu nha đầu cười khẽ nâng màn trúc lên, Sở Sở cúi đầu đi vào, một mùi đàn hương nồng đậm bay tới, chuyển qua đồ trang trí thọ tử, chính là một noãn các không coi là nhỏ. Trên giường sưởi trước mặt là một lão bà phúc hậu đang dựa vào, tóc bạc trắng, hiền lành phú quý, ánh mắt rất sắc bén.

Mặt bên là vài nàng dâu mặc quần áo đất tiền đứng theo thứ tự, số tuổi không đồng nhất, phía dưới là một vài nha đầu bà tử phục vụ, phục sức cũng không tầm thường. Tô ma ma lặng lẽ ở bên tai Sở Sở nói mấy câu, Sở Sở vội vàng phúc thân, một nàng dâu trung niên nhìn rất phú quý tự mình đỡ Sở Sở nói:

“Sao có thể làm thế này, cách cách là đệ tử Vạn Tuế Gia, sao có thể dễ dàng làm lễ đây?”

Vừa nói cẩn thận liếc nhìn Sở Sở chốc lát, tự mình đưa đến bên người lão phu nhân, đỡ Sở Sở ngồi trên giường cười nói:

“Nhìn này, bộ dáng rất đại khí, nhìn liền biết có quý khí.”

Lão nhân cầm tay Sở Sở, cũng tỉ mỉ nhìn nửa ngày nói:

“Nhìn cũng cùng cô nương phủ chúng ta không sai biệt lắm, sao có bản lĩnh như vậy, hay là thần tiên gửi hồn người sống, đến khiến bà già này mở rộng tầm mắt.”

Mọi người cười to một hồi. Tô ma ma nói:

“Lão phu nhân nói cách cách ngượng ngùng đấy.”

Mọi người nhìn Sở Sở, quả nhiên hai gò má phồng chút hồng hồng, lại khiến cho mặt mày vốn đang bình thường nhất thời quyến rũ, lão phu nhân âm thầm gật đầu, thâm nghĩ: ‘gương mặt mặc dù bình thường, nhưng mà từ bên trong tỏa ra một loại xinh đẹp khó có thể nói rõ, rất hiếm thấy.’

Sở Sở được an trí ở Lâm Phong uyển gần Thọ Nguyệt đường của lão phu nhân, bên cạnh là Thúy Trúc hiên. Thúy Trúc hiên này Tô ma ma nói rằng đó là chỗ ở của trưởng tôn Đông phủ Thuần An Nhan, Sở Sở nhất thời sững sờ trầm nghĩ: ‘nhớ hiện đại đã từng xem qua một bài viết tế văn công chúa.’

Vị Ôn Hiến Cửu công chúa duy nhất được xưng là thông tuệ gả cho vị Thuần An Nhan này. Theo ghi lại là hai người rất hợp ý nhau. Chỉ tiếc công chúa kia chết rất sớm, Sở Sở ngược lại đối với ngạch phò tương lai này rất có hứng thú.

Đông gia đối đãi với Sở Sở rất chu đáo cung kính, cũng không quấy rầy, chỉ cho bốn bà tử ở Lâm Phong uyển phục vụ. Sở Sở vốn cũng không phải là người thích quy củ, này cũng tự tại không ít. Thập Tam Thập Tứ đưa nàng tới không lâu sau liền bị Khang Hi gia triệu hồi đi, khiến cho Sở Sở rất nhàm chán suốt hai ngày.

Đêm nay Sở Sở lặn qua lộn lại không ngủ được, chỉ đành phải đứng lên vòng qua Đại Nữ trực đêm bên ngoài, đi ra ngoài. Lâm Phong uyển rất phong nhã, trong viện không có hoa cỏ xinh đẹp gì khác, chỉ có hai gốc tây phủ hải đường rất tươi tốt, đúng ngay hoa kỳ, đón gió dựng đứng, dáng hoa sáng rỡ động lòng người. Sở Sở bị hấp dẫn vây quanh hai gốc hải đường kia đi nửa ngày vẫn không có buồn ngủ.

Theo gió từ cách vách bay tới một hồi tiếng tiêu mơ hồ, trong đêm yên tĩnh rất du dương nên thơ. Sở Sở ra khỏi Lâm Phong uyển, cửa viện cách vách ngược lại không có đóng, tiếng tiêu quả nhiên là từ Thúy Trúc hiên tới, Sở Sở suy nghĩ một chút nâng bước đi vào.

22. Chương 22: Thuần An Nhan Phong Hoa Tế Nguyệt

Đi vào trong viện, bố cục lại khác hẳn với các viện khác, hai bên hàng rào là trúc, khác hẳn cây trúc ở thư phòng Tứ a ca, cao hơn, mảnh hơn, từng bụi, từng bụi giống như cũng chen vào phượng vĩ, cao to, lá ở trong gió “shasha” đập chờn. Ở giữa là một cầu nhỏ làm bằng gỗ, ánh trăng chiếu sáng ngời, có thể nhìn thấy rõ ràng nước chảy dưới cầu chậm rãi, êm đềm, rất đẹp.

– phượng vĩ- thuộc chi mào gà

Xuyên qua cầu nhỏ là phiến rừng trúc lớn hơn, rừng trúc thấp thoáng có thể thấy được mơ hồ mấy gian phòng mái cong, ở giữa là đường mòn bằng đá đen. Sở Sở theo đường mòn đi vào, một trận gió thổi qua, có tiếng rỗng ngâm tề tề.

Sở Sở bỗng dừng nhớ tới trong Hồng Lâu Mộng miêu tả một câu:

“Phượng vĩ sâm sâm, long ngâm tề tề.”

Thúy Trúc này so với trong phủ Tứ a ca càng thêm một phen phong tình rất khác biệt, nhớ có người nào đó miêu tả chuỗi tây:

“Sớm cũng xào xạc, muộn cũng xào xạc.”

Tình cảnh bây giờ Sở Sở cho là hai chữ “xào xạc” chỉ có Thúy Trúc này mới thuyết minh càng thêm chính xác. Cuối đường mòn là ba gian sương phòng, trước cửa có mái hiên hành lang nho nhỏ tinh xảo, một người nam nhân áo trắng đang dựa vào cột trụ hành lang thổi tiêu. Đại khái là mới vừa tắm rửa xong, chỉ mặc áo khoác ngoài, tóc xoa tung sau lưng, đứng đón gió nên tay áo bông bành. (beta: cái kiểu nửa trọc, tóc xoa dài phía sau, nghĩ thôi đã thấy hết đẹp)

Có một loại cảm giác phi thăng thành tiên, Sở Sở tĩnh tâm nghe, là núi trống nhớ lại cố nhân”, một bài sầu triền miên, tiếng tiêu uyển chuyển, tình cảm chân thành tha thiết, đại khái người này đang nhớ lại cố nhân.

Dần dần tiếng tiêu yên lặng, người thổi tiêu kia xoay người nhìn chằm chằm Sở Sở, Sở Sở nhất thời kinh ngạc vô cùng, nhớ trong Kinh Thi:

“Chiêm bỉ Kỳ úc,

Lục trúc a a (y y).

Hữu phỉ quân tử.

Như thiết như tha.

Như trác như ma.”

Có ý là:Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

Dịch nghĩa:

Trông kìa trên khúc quanh của sông Kỳ,

Tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà.

Nước Vệ hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công).

Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dũa thêm cho trơn láng).

Như đã dồi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dồi mài cho bóng sáng).

Bản dịch:

Trông kìa trên khuỷu sông Kỳ,

Bờ tre mới mọc xanh rì thướt tha.

Có người quân tử tài ba,

Như lo cắt dũa để mà lập thân.

Dồi mài dốc chí siêng cần.

Kỳ úc 1 1 • Khúc quanh sông Kỳ 1

Dùng hình dung người nam nhân trước mắt cũng không quá đáng, tuổi tác khoảng hai hai, hai ba cỡ bằng Thập Tam, tuấn mỹ cao ngất, so với Bát a ca còn dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần mấy phần. Thừa dịp ánh trăng có vẻ như châu như ngọc, ánh mắt rất tinh tường, nhìn chăm chăm Sở Sở, con người lóe lóe, lộ ra một tia nụ cười nói:

“Cô nương là Đông cách cách cách vách?”

Sở Sở bị hấn đột nhiên cười một tiếng, thần trí cũng trở về, nghiêng nghiêng đầu nói:

“Huỳnh là Thuần An Nhan?”

Hấn gật đầu một cái:

“Xem ra tối nay khó ngủ không chỉ có một mình ta?”

“Đúng vậy!”

“Nếu như thế, không bằng pha trà cùng ngồi thưởng thức ánh trăng?”

Sở Sở gật đầu đáp ứng, một mỹ nam như vậy muốn mời ai cũng không cự tuyệt được. Thuần An Nhan cũng không có kêu người làm, chỉ trở về phòng chốc lát, bưng ra một lò than nhỏ cùng hai chén trà lưu ly, đặt trên bàn đá dưới hành lang. Sở Sở và hấn ngồi đối diện, một khắc đồng hồ nước trong ấm sa nhỏ trên lò đã sôi rồi.

Thuần An Nhan thuần thực pha trà tuyệt đẹp, hương trà từ từ tràn ngập, chiếu phượng vĩ hai bên tí mỉ, bóng viện trúc chập chờn trên hành lang nhờ ánh đèn cung đình, Sở Sở thầm than: cuộc sống người này quả thật thi ý không chân thật.

Bưng chén lên, tí mỉ thưởng thức, hấn là lấy hình mỹ, sắc tươi đẹp, hương nồng, vị thuần bích loa xuân Động Đình trừ danh. Người nam nhân trước mắt thật sự không giống thế tử nhà giàu có lắm, lại giống với văn sĩ tiêu dao ẩn cư ở tiên sơn Động Đình.

Trong lóe lên một tia thú vị, vốn trưởng tôn Đông phủ này là có chút quái phích, từ trước đến giờ không thích nhiều người, thế tử trong kinh thành ai cũng biết, phạm tội hội vui chơi đều sẽ không mời hắn, mời hắn cũng sẽ không đi. Bởi vì ở công bộ làm chức vụ nhàn tản, mặc dù không cần mỗi ngày điểm danh, nhưng mà đối với chuyện bên ngoài đều biết một chút.

Chuyện của Sở Sở rất hiểu rõ, cũng là từ Lưu lão đầu ở công bộ cùng mấy đệ tử của ông ta mà biết. Đối với một cô gái tuổi còn trẻ lại có kỹ năng không tầm thường, hắn vẫn cho rằng là Tứ a ca mời người làm văn hộ, cho nên rất không chấp nhận, về sau là thân thích nhà mình, cũng chỉ theo mã pháp xã giao thôi.

Cho nên Sở Sở vào ở Lâm Phong uyển cách vách hai ngày rồi cũng chưa từng gặp mặt. Tối nay đứng ngay ngày giỗ bạn thân trước kia, nên thói tiêu tưởng nhớ, lại đưa tới vị cách cách này. Mới gặp gỡ nói thật làm Thuần An Nhan rất không ngờ, một thiếu nữ mười sáu mười bảy đập bóng đêm mà đến, dáng vẻ lẳng lặng lắng nghe, giống như bức cung nữ đồ thoải mái, đẹp nhất, tinh nhất, cùng tiếng xào xạc của rừng trúc, sáng tỏ dưới ánh trăng. Thiếu nữ khẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn, cả người tắm bóng trúc dưới ánh trăng, cổ thon dài, thân thể yếu diệu làm Thuần An Nhan cảm giác cô gái trong lòng mình chính là hình dáng này, không cần nghiên lệ như hoa nhưng linh khí bức người.

Hai người ngồi đối diện phẩm trà, sau một lúc lâu Sở Sở để cái tách xuống, ngẩng đầu hỏi:

“Tiếng tiêu triền miên bi thương như vậy là đang hoài niệm bạn cũ, nếu hoài niệm không bằng gặp nhau chẳng phải tốt hơn?”

Nhan khe khẽ thở dài nói:

“Bạn cũ đã qua đời. Hôm nay chính là ngày giỗ cho nên mới dùng khúc này tế điện”

Thầm nghĩ: “Hắn mới hai mươi mấy tuổi, người bạn kia tuổi chắc cũng không lớn hơn được bao nhiêu, thế nhưng đã qua đời, quả thật đáng tiếc!”

Lúc này Thuần An Nhan đứng dậy, đứng chấp tay, chậm rãi ngâm tụng nói:

“Đa tình với cười ta,

Hôm nay cười ta.

Cô phụ tâm xuân,

Một mình rồi rãnh

Một mình ngâm gán đây sợ nói chuyện năm đó,

Kết lằn lan vạt áo.

Tháng cạn đèn sâu,

Trong mộng mây về nơi nào tìm?”

Sở Sở cảm thấy bài thơ hắn ngâm tụng rất quen tai, suy nghĩ chốc lát mới nhớ tới, đây là “Thái tang tử” của Nạp Lan a, chẳng lẽ bạn cũ của hắn lại là Nạp Lan Dung Nhược đại danh鼎鼎, cùng thân phận của Thuần An Nhan nhưng thật ra vô cùng hòa hợp, nghĩ đến chỗ này bỗng dưng thấy có mấy phần khấn trương nói:

“Đây chính là bạn cũ sở tác?”

An Nhan xoay người nói:

“Bạn cũ chỉ tác”

“Như vậy huynh hoài niệm bạn cũ, hẳn là “Nạp Lan từ” của Nạp Lan Dung Nhược rồi..?”

Nhan cũng không nghĩ tới, chỉ bằng một bài thơ ngắn, thiếu nữ trước mắt sẽ đoán được xuất xứ, không khỏi kinh ngạc nói:

“Nạp Lan từ”, chưa từng nghe qua, thủ này là chép ở “bên mào tập” của Đông Lang, cách cách cũng đọc qua?”

Không đợi Sở Sở trả lời, trầm lặng nói:

“Khi đó thường tại Lục Thủy Đình của Đông Lang gặp nhau, phẩm trà nói thơ, dường như thời gian đã qua lâu rồi.”

Sở Sở phán đoán: ‘Lục Thủy Đình đại khái là chỗ ở Nạp Lan Dung Nhược, nhưng là Đông Lang là ai, hỏi Thuần An Nhan?’

Ngược lại cười nói:

“Bởi vì huynh ấy sanh ở tháng chạp nên nhũ danh Đông Lang, cái này ngược lại rất là ít người biết, chỉ vì cùng ta từ nhỏ liền hợp ý cho nên ta gọi huynh ấy là Đông Lang”

Sở Sở gật đầu một cái thở dài nói:

“Tuy lí thịnh xử phong, ức nhiên bất tự đa. Vu thế vô sở phân hoa, nhược thích thích vu phú quý nhi dĩ bần tiện vi khả an giả. Thân tại cao môn nghiêm hạ, thường hữu sơn trạch ngư điền chi tư.” (đại khái là: Tuy bước đi ở nơi thịnh thế phồn hoa, nhưng lòng cảm thấy không được tự tại; không ưa phú quý, nghèo hèn mới thấy an tâm (??) Thân tại nhà cao cửa rộng lại có cách nghĩ của người nơi thôn dã) (nhất định là triệu chứng của emo, ko ngờ khi đó cũng có bệnh thời đại) – trích blog catmieuthu.wordpress.com

Thuần An Nhan cả kinh nói:

“Không nghĩ tới cách cách là tri kỷ của Đông Lang, đôi câu này khắc hoạ huynh ấy rất đúng!”

Thầm nghĩ ‘cái gì là ta nói, là bình luận kinh điển của người đời sau’. Dưới ánh trăng hai người rôm rả nói chuyện, càng ngày càng tự tại, cho đến lúc sắc trời có chút tờ mờ sáng rồi Sở Sở mới cáo từ trở về. Thuần An Nhan nói tự mình đưa tới cửa Lâm Phong uyển, nhìn Sở Sở đi vào mới quay về. Một đêm này khiến cho Thuần An Nhan đối với Sở Sở nổi lên cảm giác thưởng thức tri kỷ.

Cảm thấy Sở Sở nội hàm sâu uẩn, hào phóng thông dong, cực kì khác hẳn với khuê tú Mãn Hán mình tiếp xúc qua, đọc lướt qua rất nhiều bộ sách, lời nói sinh động thú vị. Nói chuyện với nàng làm người ta thoải mái nhẹ nhõm như uống thanh tuyến, đồng thời lại có thu hoạch lớn. Tròng mắt thỉnh thoảng xẹt qua tia bướng bỉnh lộ thêm vẻ khôi hài đáng yêu.

Hai người cũng cảm giác vẫn chưa thỏa mãn, cho nên trong vòng vài ngày Sở Sở cùng Thuần An Nhan thường xuyên tiếp xúc. Có lúc ở Thúy Trúc hiên phẩm trà, có lúc ở Lâm Phong uyển ngắm hoa. Khi bóng đêm hiện lên thì đốt nến khắp cả vườn, chiếu sáng tây phủ hải đường trong viện, đi tìm thơ.

“Chỉ sở đêm dài hoa ngủ, cổ đốt cao trụ chiếu hoa màu đỏ” đúng như ý cảnh.

Tô ma ma ở một bên nhìn âm thầm lo lắng, lúc không người nào đã từng uyển chuyển chỉ điểm qua Sở Sở:

“Nhớ thân phận của mình, tuy là thân thích dù sao cũng là ngoại nam, Tứ gia biết không được tốt!”

Sở Sở phất tay một cái:

“Có cái gì không tốt, chỉ là một bằng hữu tâm đầu ý hợp thôi!”

Tô ma ma thầm nói :

“Nha đầu này thật là sơ ý, con coi người ta là bằng hữu người số tuổi tương đối, yêu thích giống nhau, mỗi ngày ở cùng nhau, khó tránh khỏi liền sinh ra chút chuyện xưa. Nhìn trưởng tôn Đông phủ kia, thường ngày cũng là tính tình lãnh đạm cô độc, trong phòng ngay cả nha đầu thông phòng phục vụ cũng không có, cứ như vậy xảy ra chuyện....”

Thời điểm Tô ma ma đang nóng ruột, Thập Tam Thập Tứ mang khẩu dụ tới, nói hoàng a mã muốn đi Giang Nam một chuyến, Lệnh Sở Sở đi theo. Sở Sở được cơ hội du lịch miễn phí này dĩ nhiên cao hứng không thôi, âm thầm nghĩ:

“Giang Nam đất đai trù phú, nếu ở nơi đó mở chi nhánh làng du lịch, chẳng phải càng thêm tài nguyên cuộn cuộn.”

Sở Sở vội vàng tự mình đến gặp lão phu nhân Đông phủ, muốn từ giã. Đông phủ vốn cũng có chút lo lắng, bởi vì mấy ngày nay trường tôn nhà mình và Đông cách cách này đi lại quá gần, cũng sợ làm ra chuyện không tốt, tương lai không dọn dẹp được, dù sao lần này Khang Hi gia xuất hành cũng mang theo Đông quý phi, ngược lại tự sẽ gặp mặt tự nói chuyện, cho nên cũng liền đáp ứng.

Thuần An Nhan nghe tin, ngồi yên hồi lâu, trầm lặng nói với gã sai vặt tùy thân:

“Lục tử, người nói nàng đi rồi, ta còn có thể gặp lại nàng nữa sao?”

Tiểu Lục tử vốn là người cơ trí hiểu ý chủ, lòng của thế tử nhà mình nào có không biết. Vị cách cách kia tuy nhìn còn là thiếu nữ khuê các, nhưng khắp kinh thành này người nào không biết, nàng là nữ nhân trên đầu quả tim Tứ a ca, dù là cuối cùng không đi theo Tứ gia, còn có Thập Tứ gia ở phía sau nhìn chăm chăm, thế tử nhà mình chừng chỉ là một phen không suy nghĩ thôi, tách ra sớm một chút cũng tốt hơn chút. Nhanh chóng nói:

“Thế tử gia muốn nói nghiêm chỉnh, Đông cách cách sớm muộn gì là người trong hoàng gia, nếu không đại lão gia sao có thể tận tâm thu xếp như vậy, theo ý tiểu nhân mà nói, không thấy tốt hơn, cũng sợ thế tử không bỏ được.”

Qua hồi lâu, Thuần An Nhan lẩm bẩm thật thấp:

“Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng. Bỗng dưng cố nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay. Đông Lang, hiện tại ta mới hiểu được tâm tình của huynh lúc đó, chuyện đã thương người nhất không phải là biệt ly, ước chừng mới gặp gỡ đã định sẵn kết cục.”

Đêm cuối ở Đông phủ, Sở Sở và Thuần An Nhan không có gặp mặt. Sở Sở cũng không phải là thiếu nữ u mê, lòng của Thuần An Nhan, mình vẫn có thể đoán ra một hai, lặng lẽ tự hỏi:

“Nếu như lúc trước gặp phải là Thuần An Nhan, hôm nay mình còn có thể thành cái bộ dáng này ư, có thể sẽ rất thảm đó chứ. Lấy Đông gia thế lợi môn đệ, mình dù gặp huynh ấy trước cũng nhất định là một bi kịch.”

Phong hoa như nguyệt Thuần An Nhan xác thực làm Sở Sở có một tia động lòng, nhưng chỉ là một chút, ngọn lửa kia mới vừa dấy lên liền trong nháy mắt diệt tắt, cả chút vụn lửa tàn cũng bị tắt, cho nên Sở Sở cũng không đi từ giả Thuần An Nhan, chỉ đem ghế bành, ngồi ở góc hải đường, nghe tiếng tiêu cách vách suốt đêm.

Qua ngày mới, Sở Sở liền trở về Dung Nguyệt cư nghỉ ngơi, khi hồi phục liền vào cửa chính làng du lịch, còn chưa có bước vào tiểu viện làm việc, liền bị đại quản gia Khắc Đạt của Cửu a ca ngăn lại, nói Cửu gia xin cách cách đi trước có chuyện hiệp thương, Sở Sở trợn mắt một cái trầm nghĩ:

“Cửu yêu nghiệt nhà người. Điền Văn Viễn đã sớm kêu nàng trở về, cái này Cửu a ca đi vào thôn, liền giày vò cực kỳ cao hứng. Ngày hôm nay muốn xem vũ điệu lễ khai mạc của làng du lịch, sáng mai muốn ăn đồ ăn Triều Tiên, sau lại nói Sở Sở cho gánh hát cung cấp bài hát mới, tóm lại là có thể giày vò thì sẽ giày vò tiếp!”

Sở Sở cũng rất bội phục hần, liền hần và Thập a ca cộng thêm Bát a ca tiêu phí mười mấy ngày, tuyệt đối coi là cấp bậc người có tiền. Tiêu phí liên tiếp hơn mười ngày cũng quan sát hết làng du lịch, đoán chừng sớm bảo người nhìn mình chăm chăm rồi, nếu không vừa vào thôn còn sai Khắc Đạt tới cản nàng.

Thôi, nhìn mặt mũi của hần kiếm tiền cho mình, đi nhìn một chút đi. Vì vậy theo Khắc Đạt vào cửa chính Thanh Quán. Thiết kế ban đầu của Thanh Quán thì Sở Sở nguyên tính toán làm sân diễn công cộng, cho nên bên trong thiết kế một vòng tròn rộng, ở giữa dựa vào một vũ đài tinh xảo, hướng về phía vũ đài một mặt phân ba tầng lầu đều là khán đài trên lan can, khán đài chính thiết lập tại lầu hai, xuyên qua chủ lầu, bốn gian sương phòng đơn giản, mới có thể tới chỗ ở cùng với nơi ngâm ôn tuyền. Lúc Sở Sở đi vào đã xế chiều, chủ lầu không có ai, chỉ thấy phòng ngoài sau hành lang mấy gã sai vặt tùy thân đứng thẳng, trong sương phòng phía đông truyền đến một hồi tiếng đàn réo rắt, xa xa cổ phác, chính là U Lan thảo

23. Chương 23: Cửu Yêu Nghiệt Cùng Sở Sở Quy Tắc Ngâm

Đi vào đông sương phòng, Sở Sở quan sát mấy lần, thấy trong phòng đã thêm rất nhiều đồ dùng cá nhân. Tỷ như một thanh cổ cầm vừa nhìn biết ngay không phải vật phàm, trên kệ tràn đầy sách, trên thư án mấy quyển tấu chương da vàng, sổ sách la liệt dày đặc, nhắc tới vị Cửu a ca yêu nghiệt hoa mỹ nam, cùng sổ sách thực sự là khó tin.

Ngay tại lúc này, ngồi chồm hổm ở trên kháng, trên người là một áo choàng tắm rất rộng lỏng, trước giấu vạt áo nơi hơi có chút rộng mở, lộ ra da thịt trắng nõn so với phụ nữ cũng không kém bao nhiêu, trên bàn đốt nhang thơm, cúi đầu khảy đàn, so danh sĩ thời kỳ Ngụy Tấn còn phong nhã hơn mấy phần, thế nhưng một mỹ nam nhìn qua siêu phàm thoát tục, lại cùng Sở Sở giống nhau là một tục nhân thật to, không khỏi làm Sở Sở mỉm cười.

Một khúc khảy xong, Cửu a ca ngẩng đầu, quan sát Sở Sở chốc lát, trong mắt lướt qua một tia ám quang nói:

“Đông cách cách trở lại, gia cho là cô ở Đông phủ đang tự tại, nhớ không nổi làng du lịch rồi.”

Sở Sở thăm nói:

“Trong lời Cửu a ca này nói có gai, đoán chừng tai mắt trong Đông phủ của bọn hần cũng không ít, đại khái chuyện mình và Thuấn An Nhan giao hảo, hần biết rồi. Nhưng Tứ gia cũng còn không có lên tiếng, đến phiên người chưa chất chằm chọc sao?”

Sở Sở trợn mắt một cái ngồi ở một bên nói:

“Không biết Cửu a ca có cái gì phân phó, nói rõ ra đi, nô tỳ nhưng không biết rõ cái bộ dáng cong cong queo queo của các ngài.”

Cửu a ca ngược lại xích một tiếng cười nói:

“Làng du lịch này tuy nói là mỗi ngày lời đầu vàng, dù sao cũng là sản nghiệp Tứ ca, bây giờ cô không có lợi gì, không bằng cùng gia hợp tác một hạng mục buôn bán, cô hiến kế, gia đưa tiền vốn nhân lực, lời lãi hai người chúng ta chia ba bảy, dĩ nhiên ta bảy cô ba.”

Sở Sở tính toán một hồi thăm nghĩ: ‘Đúng vậy, làng du lịch này nói thật dễ nghe, nhưng là nói cho cùng cũng không phải là của mình, hiện tại thì hay rồi, nếu sau này Tứ a ca cưới vị Niên quý phi chuyên phòng chuyên sủng vài chục năm trong lịch sử kia, đến lúc đó gió thoảng bên gối vừa thổi, một người cũ sớm đã bị vứt xuống không biết đến góc nào, tài sản này đều có thể công dã tràng. Dù sao mình biết chút ít về lịch sử, Tứ a ca còn hình như không có một vị thể thiếp họ Đông, vận mệnh của mình còn không biết là hình dáng gì, phòng ngừa chu đáo, là tốt nhất, Cửu a ca trước mắt mặc dù cuối cùng là tên xui xẻo, nhưng đây là chuyện sau khi Ung Chính lên ngôi rồi, cách bây giờ còn có gần ba mươi năm, mình và hần hợp tác kiếm chút tiền riêng, cũng là chủ ý thật tốt.’

Nghĩ đến chỗ này hỏi:

“Không biết Cửu gia muốn làm buôn bán cái gì, theo nô tỳ biết Cửu gia buôn bán đã rất lớn, những nghề kia căn bản đều có dấu chân Cửu gia.”

Cửu a ca khê mỉm cười nói:

“Có một nghề kiếm lợi nhiều nhất mà gia chưa làm qua.”

“Nghề nào?”

“Thanh lâu.”

Sở Sở không khỏi phá lên cười, nói:

“Luật Đại Thanh hình như là không cho quan viên chơi gái, nếu ngài mở kỹ viện chẳng phải là biết luật còn phạm luật.”

Cửu a ca nói: “Nha đầu cô biết cái gì, luật Đại Thanh còn quy định không cho người Bát Kỳ buôn bán, môn hạ người Bát Kỳ không có mấy chỗ sản nghiệp kiếm tiền, chỉ dựa vào bổng lộc mễ lương đã sớm chết đói. Hiện nay kỹ viện lớn nhất Tứ Cửu thành, Thính Hương Các chính là cửa thái tử công khai, người nào không biết đây?”

“Nếu thái tử đã nhúng tay làm cái này, Cửu gia ngài tuy là hoàng tử cũng theo thái tử đi.”

Trong mắt Cửu a ca lóe lên một tia lạnh lùng u quang nói:

“Hiện tại trong kinh dĩ nhiên không được, nhưng Giang Nam là thiên hạ của Bát ca, chúng ta có thể ở Dương Châu Tô Hàng mở mấy thanh lâu, nơi đó muối thương người nào không phải trảm hạo sắc vung tiền như rác hào hoa xa xỉ, chẳng phải so với làng du lịch của cô kiếm tiền tốt hơn sao?”

Sở Sở trầm nghĩ: “Người này thật là khôn khéo thật tinh mắt, nếu ở hiện đại, người như vậy cũng sớm muộn gì cũng thành doanh nhân thành công, này cũng vẫn có thể xem là một ý kiến hay. Thế nhưng vị Cửu a ca và Tứ gia đây chính là đối đầu đến chết a, nếu như bị Tứ a ca biết mình làm chung với đối thủ, chẳng phải sẽ thảm sao?”

Đang chìm vào suy nghĩ, Cửu a ca âm thầm quan sát sắc mặt của Sở Sở, biết nha đầu này động lòng, không khỏi mừng thầm thầm nghĩ ‘quả nhiên là lon đưng tiền, đoán chừng là e ngại Tứ ca cho nên do dự,’ nghĩ tới đây Cửu a ca nói:

“Yên tâm không cần cô ra mặt, cô chỉ cung cấp cho gia bố trí khác biệt giống như làng du lịch này, cùng quy trình quản lý và với các kế hoạch là được, gia mở cũng mở thanh lâu xa hoa nhất, không phải loại kỹ viện xấu xa yếm trá kia.”

Sở Sở liếc hắt hắt một cái trầm nghĩ: “Còn không phải như vậy sao, chỉ là một nam nhân đi vào liền đi thẳng vào vấn đề, hai là trước đập vô số bạc, mạnh mẽ giả bộ học đòi văn vẻ một hồi, cuối cùng cũng lăn lộn trên giường, trên bản chất có gì khác nhau?”

Suy nghĩ một chút chính mình có thể chiếm món lời cực kỳ lớn, vì vậy gật đầu nói:

“Được rồi, chỉ là ngày mai nô tỳ sẽ đi theo thánh giá, thuận tiện khảo sát phong tục Giang Nam, chờ trở lại sẽ cho ngài bản kế hoạch xây dựng như thế nào?”

Trong mắt Cửu a ca lóe lên vẻ vui mừng nói:

“Gia biết, lần này Tứ ca nhưng phải ở lại trông coi, chỉ có gia và lão Thập, cùng với Thập Tam Thập Tứ cùng nhau theo giá, cũng thuận tiện.”

Sở Sở mừng rỡ trầm nghĩ: “Không có ‘bà mẹ già’ Tứ a ca nhìn chăm chăm, mình có thể thống khoái tự tại hơn.”

Cửu a ca quan sát sắc mặt vui mừng của nàng rõ ràng lộ ra ngoài không khỏi bật cười nói:

“Thế nào đem Tứ ca bỏ lại, cô sẽ không sợ thất sủng?”

Sở Sở bĩu môi lâu lâu nói:

“Mất liền mất thôi, dù sao ngay tại lúc này không mất, đoán chừng mấy năm nữa cũng phải mất.”

Cửu a ca bất giác mỉm cười nói:

“Cô nên xua đuổi ý nghĩ đó đi.”

Đang nói bên ngoài âm thanh Khắc Đạt truyền đến:

“Tứ a ca đến”

Ngay sau đó rèm nâng lên, Tứ a ca mặt đầy phong trần vào phòng, Cửu a ca cung kính làm lễ ra mắt, Tứ a ca trợn mắt nhìn Sở Sở mấy lần nói:

“Nàng ở nơi này làm gì, khiến gia đi tìm, trở lại còn không tìm ra thân ảnh nha đầu nàng, cho thấy là thời điểm gia không có ở đây liền chơi điên rồi.”

Vừa nói tạm biệt cùng Cửu a ca, liền ôm Sở Sở đi ra ngoài, Sở Sở len lén quay đầu hướng Cửu a ca nháy mắt mấy cái, ý kia nói là chúng ta buôn bán cứ quyết định như vậy. Cửu a ca không khỏi mỉm cười, cũng dậy lên chút đồng tình với Tứ a ca, lấy nha đầu khôn khéo cổ quái không biết tình thú như vậy cũng đủ mệt.

Chỉ cần rất thú vị là được, mình còn hâm mộ mà không được kia.

Tứ a ca phong trần mệt mỏi chạy về kinh, ở Sướng Xuân Viên trở về, biết nha đầu kia đã ra khỏi Đông phủ, liền gấp không thể chờ chạy thẳng tới Dung Nguyệt cư, dọc theo đường đi nghe ám vệ báo cáo, âm thầm cẩn thận nghĩ: ‘Nha đầu này thế nhưng cùng Thuần An Nhan hợp ý. Thuần An Nhan từ trước đến giờ rất được các cô nương thích, tuần mỹ tiêu sái, tài văn chương tung hoành, ngay cả hoàng a mã cũng thật thưởng thức hẳn, đang nghĩ đem hoàng cách cách nào chỉ hôn cho hẳn. Thuần An Nhan trước sau như một là một người tính tình thanh cao cô độc, vả lại khó có thể chung sống, người như vậy thế nhưng đối tốt với Sở Sở như vậy, lấy góc độ nam nhân của mình nhìn, nhất định là động lòng rồi.’

Sở Sở sẽ rất khó đoán, hẳn biết mặc dù cơ hồ ngày đêm không rời, chuyên sủng nửa năm, nhưng nha đầu kia thủy chung không đem tâm cho hẳn, đại đa số thời điểm, đều là qua loa với hẳn, nhưng mà hẳn thủy chung tin tưởng khối hàn băng ngàn năm mình có thể làm hóa thành nước, hướng chi lòng của phụ nữ từ trước đến giờ đều dễ mềm lòng nhất.

Hắn tự nhận là hiểu biết Sở Sở. Ngoài mặt thuận theo nhu nhược, trong xương tuyệt đối thực tế bền bỉ, vả lại lòng dạ khá sâu, mặc dù không nguyện ý tin tưởng nhưng vẫn phải thừa nhận mình không cách nào nắm giữ được nàng, có lúc mình cũng sẽ suy đoán, nếu như ban đầu không phải là mình cường ngạnh muốn nàng theo ở bên người, nếu như Sở Sở không tự biết không cách nào chống lại địa vị quyền thế của mình, sẽ như thế nào?

Nhưng có lúc sau hoan ái kịch liệt xong, nàng cũng có thể toát ra chút chân thật lười biếng bám vào trong ngực mình, như một dòng nước xuân hoà thuận vui vẻ cơ hồ có thể chìm chết mình. Tứ a ca ôm Sở Sở mới vừa vào Dung Nguyệt cư, liền cho lui hạ nhân, ôm lấy Sở Sở vào phòng tắm.

Sinh hoạt chung một chỗ đã lâu Sở Sở sao không minh bạch. Vào phòng tắm không đợi cởi xong y phục, Tứ a ca liền đem Sở Sở đặt bên trên giường mềm, đem từng lớp váy ở phía dưới Sở Sở đẩy tới ngang hông, cởi ra quần lót bằng vải bông liền mạnh mẽ vọt vào trong cơ thể Sở Sở. Sở Sở không khỏi hít vào một hơi, bởi vì cũng không có khúc dạo đầu, bên trong vẫn còn rất khô khốc, lúc này hẳn xông vào Sở Sở đau không chịu được.

Đẩy một cánh tay của hẳn, Tứ a ca không để ý tới, như dã thú cậy mạnh ra vào, trông mắt sâu và đen khó dò, mang theo ánh lửa khó có thể đoán biết, Sở Sở nhất thời hiểu: ‘nếu Cửu a ca có thể biết chuyện mình ở Đông phủ vị Tứ a ca này người thắng cuối cùng trong cửu long đoạt đích như thế nào không biết. Suy nghĩ một chút mình cũng không có làm chuyện gì xấu, coi như mình đã từng có một tia động lòng, người khác nói gì thì nói sao quay sang nghi ngờ mình? Tứ a ca nhất định là ghen tỵ, nghi kỵ nàng, mới dùng thủ đoạn kịch liệt này giày vò nàng, những chuyện này của vị gia này, Sở Sở đã sớm sớm thấu một ít quy luật. Tỷ như lúc Tứ a ca thích nhất, hăng hái dâng cao, mình ở bên lỗ tai hẳn mềm giọng cầu xin tha thứ, còn có ở trong quá trình mình chủ động ôm hẳn hôn tai của hẳn, thường thường lúc này, Tứ a ca cũng sẽ dịu dàng dịu dàng đối với nàng, đó là phương thức Sở Sở thích nhất.’

Càng giãy dụa đẩy ra, vị gia này càng ngày càng không biết tiết chế, nghĩ đến chỗ này, Sở Sở không để ý thân thể đau đớn, chủ động ôm lấy người đàn ông phía trên, hai chân vòng tại bên hông Tứ a ca, hôn tai của hẳn, Tứ a ca quả nhiên ngừng lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm Sở Sở một lát, mới nhẹ nhàng dịu dàng hôn cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn của Sở Sở, bữa bãi triu mến.

Tứ a ca theo tiết tấu chậm lại, cũng do Sở Sở động tình nhẹ giọng rên rỉ, nghe vào trong lỗ tai Tứ a ca so tiếng trời còn nghe cảm động hơn. Đợi đến Tứ a ca cảm thấy thuận trơn mới lại bắt đầu đại động, thở dốc nặng nề rên rỉ nỉ non vang vọng thật lâu mới dần dần bình thường trở lại. Hoan ái đi qua, Tứ a ca ôm Sở Sở vào ôn tuyền, rửa sạch thân thể cùng nàng nằm ở trên giường êm nghỉ ngơi.

Tứ a ca nhìn chằm chằm Sở Sở nằm lười biếng trong ngực sau khi ân ái, cười như không cười nhỏ giọng nói:

“Nha đầu nàng cũng học được thủ đoạn dụ dỗ gia rồi, nói, nàng cùng Thuần An Nhan là xảy ra chuyện gì?”

Sở Sở mệt muốn ngủ một hồi cũng không được, nhanh chóng mở mắt ra, trừng mắt liếc hẳn một cái tức giận:

“Có chuyện gì xảy ra, chính là bằng hữu, hẳn và Nạp Lan Dung Nhược trước kia là bạn thân. Ta thích Nạp Lan từ, dĩ nhiên có thể nói chuyện với nhau rồi, huống chi gia cũng đừng làm như ta ngu, ta hiểu biết rõ người kia bao lớn còn chưa có chỉ hôn, không chừng là Khang sư phụ muốn lưu lại làm gạch phò cho cách cách của mình, ta điên rồi mới có thể cùng hẳn có cái gì mập mờ.”

Tứ a ca ngược lại xích một tiếng cười, không nghĩ tới nha đầu này phân tích tình chuẩn như vậy, có thể thấy được hoàng a mã nói rất đúng:

“Mấy người a ca các con dù thông minh lên cũng không có nhìn thấu so với nha đầu Sở Sở kia.”

Đây quả thực là một tiểu nhân tinh rồi, xem ra chính mình ngược lại quá lo lắng, nhưng là vừa nghĩ tới có nam nhân khác nhớ thương nha đầu này, mình vẫn cảm giác lửa giận dâng cao, xem ra mau sớm nghĩ cách khiến Thuần An Nhan thành thân mới được. Nghĩ tới không khỏi nhìn Sở Sở một cái, thấy nàng đã sớm nằm ở trong lòng mình ngủ thiếp đi, nha đầu này là một người không thành thật, mỗi lần ngủ, đều phải ôm mình chặt cứng, vừa bắt đầu mình không có thói quen luôn nhẹ nhàng đẩy tay chân của nàng ra, thế nhưng nha đầu lại quay đầu ôm cái mền, mặc cho thân thể lộ ở bên ngoài. Sợ nàng bị cảm lạnh, mỗi đêm mình chỉ có thể đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng ngực mình mới được.

Đi Trực Đãi hơn mười ngày không có thân thể mềm mại của nha đầu này, thế nhưng mình cả đêm khó có thể yên giấc, hiện tại lần nữa ôm nha đầu này, trong lòng mới yên ổn rồi, nghĩ đến ngày mai hoàng a mã kêu nàng theo giá, lại không khỏi tự chủ thở dài.

Hai người thêm thiếp đến lúc cơm tối mới tỉnh lại, Sở Sở chẳng thèm mặc những thứ y phục rườm rà kia, chỉ bọc áo choàng tắm to lớn là xong, cùng Tứ a ca ngồi đối diện ở trên giường kháng ăn bữa tối. Lúc này Tứ a ca ngược lại tinh thần sáng khoái, sau bữa tối, tự mình chuẩn bị đóng gói hành lý cho Sở Sở ra cửa, còn tỉ mỉ dặn dò nửa ngày. Bởi vì này lần Khang Hi coi như là vi phục trang bị nhẹ nhàng, Sở Sở làm bạn đi theo sư phụ, cho nên không thể mang nha hoàn nô tài.

Sở Sở không thấy có gì, dù sao ở hiện đại mình cũng tự lo được, nhưng Tứ a ca cũng rất không yên lòng, nghĩ đến mình vừa trở về nha đầu này lại đi, huống chi chuyến đi này nói ít cũng phải mấy tháng, Tứ a ca buồn bực không thôi. Bất kể Tứ a ca làm sao cũng không bỏ được, trời vừa chuyển sáng sớm, còn tự tay đem Sở Sở đưa lên kiệu đuổi đi. Nhìn đội ngũ đi xa Tứ a ca âm thầm thở dài, nhìn nha đầu kia cao hứng, chính mình thì tương tư khổ sở, khi nào nàng được thể nghiệm một lần mình liên thả mãi.

24. Chương 24: Phong Vân Giúp Nạn Thiên Tai Ở Trực Đãi Sơn Đông

Lần này Khang Hi gia đi tuần là có mục đích gì, ít nhất theo Sở Sở cùng Khang sư phụ mấy ngày tiếp xúc, hiểu Khang Hi gia thực tế là lão gia công cong queo queo nhất. Nói là đi Giang Nam, theo lý thuyết phải ngồi thuyền xuôi Nam, thế nhưng vị gia khiến Đông quý phi Mật quý nhân, hai vị Cửu Thập a ca cùng quan viên theo giá, theo thuyền rồng trống không xuôi gió xuôi nước đi.

Chỉ chừa mình và Thập Tam, Thập Tứ, Trương Đình Ngọc, Lý Quang, cùng với lão thái giám Lý Đức Toàn cùng nhau ngồi lên xe ngựa bình thường, một đường lắt lư chạy thẳng tới Trực Đãi Sơn Đông. Dọc theo đường đi Sở Sở có khổ mà nói không được, Khang sư phụ quyết định chủ ý một mực khiêm tốn, ngày đi đêm nghỉ, cũng giống như dân chúng bình thường ở khách điểm nhỏ, ăn cơm bình dân, chuyện này cũng còn được, nhưng xe ngựa làm cả người Sở Sở đau nhức.

May nhờ ra khỏi phủ Bảo Định, vào đến địa giới Sơn Đông, Khang Hi gia mới ra lệnh chậm lại. Sở Sở cũng quen mất thân thể khó chịu, chỉ vì càng chạy càng hoang vu, vào Sơn Đông căn bản sẽ không nhìn thấy mấy khối ruộng hoàn chỉnh, cơ hồ đều là đất vàng bị nứt nẻ cùng với nạn dân nổi lên không dứt chạy trốn về hướng Nam hoặc Bắc.

Sắc mặt của Khang sư phụ càng ngày càng lo lắng, cũng vô cùng ít nói. Sở Sở và Thập Tam Thập Tứ đem một chút lương khô, nước mang theo phân cho nạn dân dọc theo đường đi, không kiên trì nổi cũng đều biết

đây như muối bỏ có tác dụng mấy, đi tới một nửa đến gần tổng đốc phủ Sơn Đông - Trục Đài thì nạn dân đi về phía Nam một chút rồi lại trở lại.

Đám người Sở Sở rất kỳ quái, đem một chút lương khô nước phân cho hai phu thê đi trở về rồi hỏi mới hiểu, thì ra Sơn Đông đại hạn hán đã ba năm nay, triều đình mặc dù miễn thuế, nhưng ba năm trong đất không có thu hoạch vụ mùa gì cả, cũng là mạng khó có thể sống, vừa bắt đầu rồi rút đi về phía Bắc, quá nhiều người, đến phủ Bảo Định liền bị cản lại không cho vào thành.

Sau lại nghe nói Giang Nam giàu có và đông đúc, chỉ đành phải đi về phía Nam, ai ngờ năm nay Khang Hi gia lại Nam hạ, cho nên châu huyện phía Nam cũng ngăn lại lộ tuyến nạn dân, đuổi họ trở lại, Khang Hi gia hỏi:

“Chẳng lẽ châu phủ các ngươi cũng chưa từng mở kho phân phát lương thực, phát bạc ra giúp nạn thiên tai sao?”

Phụ nhân kia cười khổ nói:

“Phải nói châu huyện chúng ta coi như là tốt, phát mấy ngày cháo. Huyện khác nghe nói ngay cả một lều cháo cũng không lợp, nói là tổng đốc phủ Trục Đài hạ lệnh, triều đình không có phân ra khoản tiền giúp nạn thiên tai, kêu đợi chút. Thế nhưng bụng người sao chờ được vậy, vì bảo vệ tánh mạng chỉ đành phải xa xứ chạy tới ngoài thành, nhưng hôm nay chạy cũng không có nơi chạy, chỉ đành phải trở về chờ chết thôi!”

Khang sư phụ gật đầu một cái nói liên tục ba chữ “được lắm!”, phân phó đi suốt đêm hướng tổng đốc phủ Trục Đài Tế Nam. Nhưng khi đến địa hạt Duyệt Châu phủ lại từ từ ngay ngắn trật tự, cứ mỗi năm dặm liền xây dựng một túp lều giúp nạn thiên tai, không chỉ có túp lều tạm thời còn đúng giờ phát cháo miễn phí, rất có chương pháp. Khang Hi mới có một nụ cười hỏi:

“Phủ đài nơi này là ai? Ngược lại có chút thành tích!”

Lý Quang cùng Trương Đình Ngọc liếc nhau một cái nói:

“Phủ đài nơi này chính là tam giáp tiến sĩ Khang Hi năm 22 Diêu - Thế Thông.”

Lý Quang sống trong quan trường càng già càng lão luyện, mặc dù thanh liêm nhưng mà đối với Diêu Thế Thông này vẫn biết một hai. Nếu bàn về quan lại luân củi, sẽ không tên nào có thể so sánh qua được tên này. Nếu không mới gần 30 mấy tuổi đã có thể leo đến chính tứ phẩm hán quan thật đúng là không nhiều lắm, nếu không phải bám lên thái tử sao có thể bay lên nhanh

Nhắc tới Diêu Thế Thông có thể ở lúc đại hạn hán mở kho, vậy đơn giản không khác nào si nhân thuyết mộng, đây chính là một tham quan khôn kiếp thật to, Khang Hi nào biết những chuyện này chỉ mỉm cười nói:

“Chúng ta vào Duyệt Châu thành nhìn một chút đi, nếu quả thật là Diêu Thế Thông làm, cũng vẫn có thể xem là một vị quan tốt yêu dân như con, nhất định phải ban thưởng hần thật hậu.”

Sở Sở ở một bên vừa nhìn sắc mặt của Lý Quang và Trương Đình Ngọc, cũng biết trong này có mờ ám. Đoạn đường vào Trục Đài Sơn Đông này đều là đất hoang liên miên, ngay cả có mấy nha môn phát cháo miễn phí cũng là phượng mao lân giác (lông phượng, vảy rồng, có nghĩa là rất ít ỏi), giống như Duyệt Châu giống trống khua chiêng làm thế này, chưa từng thấy qua, nơi này nhất định là làm cho có vẻ.

Lặng lẽ cùng Thập Tam Thập Tứ to nhỏ một hồi, Khang Hi nghe nói:

“Nha đầu xảo trá này, chẳng lẽ Đại Thanh ta thì không thể có một vị quan tốt yêu dân như con, đi cùng sư phụ vào Duyệt Châu phủ để cho con mở mắt.”

Sở Sở âm thầm nghĩ ‘người nào mở mắt còn không nhất định đâu’. Mấy người vào cửa thành, thấy bên trong cũng càng thêm trật tự, có thể thấy được quản lý tương đối khá. Mấy người đi tới một quán trà, sát bên đường chỉ bày biện bốn bàn vuông, một đôi phu phụ già đang bê bện chào hỏi khách nhân.

Đám người Khang Hi đi vào uống mấy chén trà lớn. Khang Hi nhìn Sở Sở nháy mắt mấy cái, Sở Sở dĩ nhiên hiểu ý hỏi:

“Đại nương đại gia bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“Lão hán 66 bà già 65 rồi.”

“Làm sao hai ông bà lại ở đây?”

Cụ ông lặng lẽ nói:

“Không đối gạt cô nương phải nói nửa tháng trước, nơi này của chúng ta còn không phải như vậy. Từ lúc phủ đài Diêu đại nhân nhậm chức ba năm qua, chưa từng làm qua một chuyện tốt tích đức. Triều đình miễn thuế má, hán còn phải nghĩ hết biện pháp chinh thu, cái gì thuế cầu mưa, thuế qua đường, tóm lại danh mục cướp tiền gì cũng đều có. Nhưng do nhiều năm đại hạn hán liên tục dân chúng liên sống tạm cũng khó khăn, vì có bạc nộp thuế, bán con bán vợ chống đỡ thuế. ân chúng nơi này cũng gọi Diêu Thế Thông kia là Diêu lột da, chính là người không có bạc thì phải bóc ra lột da. Bọn ta vốn không có nhi không có nữ, mở một quầy trà nhỏ cũng không đối chết, nửa tháng trước khâm sai trong kinh vừa tới...”

Lại nhỏ giọng nói tiếp:

“Nghe nói là Vạn Tuế Gia xuôi Nam nên có Hoàng a ca đi cùng, hiện nay ở tại khách điểm Nghênh Tân trước mặt. Tri phủ đại nhân mỗi ngày đều đi mời, nhưng ngài đoán thế nào cũng không mời nổi, người ta liền ở khách điểm, không ở phủ đệ tham quan kia, khâm sai kia buộc Diêu lột da mở kho cứu tế nạn dân, lúc này mới có bộ dáng bây giờ.”

Khang Hi sững sốt, Thập Tam nói:

“Không biết là vị Hoàng a ca nào?”

Đại gia kia len lén nói:

“A ca đó thật sự là người thân thiết, có lúc cũng đi qua con đường phía trước trà quán bọn ta, đi ngoài thành dò xét, còn mang theo một gã sai vặt tới chỗ của ta uống trà. Nghe gã sai vặt kia gọi ngài ấy là Thập Tam gia, nghĩ đến nhất định là Thập Tam a ca của Vạn Tuế Gia rồi...”

Sở Sở đang uống một ngụm trà suýt nữa sặc chết, Thập Tứ vỗ vỗ sau lưng cho nàng nói:

“Cái người này sao kích động làm gì, chánh chủ còn chưa có như thế nào đâu.”

Đại gia thấy mấy người ngoại lai bị trấn áp, rất là đắc ý rồi đi, Khang Hi nói:

“Quang Đình Ngọc, các người nhìn đây là chuyện gì xảy ra?”

Hai người nhìn nhau không biết nên nói gì. Nếu dựa theo luật Đại Thanh có người giả mạo khâm sai đó chính là tội lớn chém đầu diệt cửu tộc, huống chi giả mạo còn là hoàng a ca. Nhưng trên phương diện tình người, người này cũng không phải làm xằng làm bậy, mà là vì giữ được tánh mạng dân chúng, gián tiếp bảo vệ yên địa phương, đây cũng là một cái công lớn. Chuyện này làm sao có thể nói, bắt lại giết thì lòng dân sao mà yên tĩnh được, nhưng để mặc cho cũng không được.

Sở Sở ngược lại nhanh chóng trầm nghĩ:

“Nhớ phim truyền hình Lý Vệ làm quan, Lý Vệ chính là từ bắt đầu giả mạo khâm sai, sau được chính Ung Chính phong quan, quả nhiên nghệ thuật ở cuộc sống a. Trước mắt không phải chân chínhhan Lý Vệ sống sờ sờ trước mắt mình hay sao.”

Nghĩ đến chỗ này, nhỏ giọng bên tai Khang Hi nói thầm một hồi, Khang Hi chân mày nhướng lên, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng nói:

“Nha đầu thật nhiều chủ ý, cái chủ ý này cũng không tệ lắm.”

Mấy người khác cũng nhìn nhau, Khang Hi nói:

“Đi, chúng ta cũng ở đến khách điểm Nghênh Tân gì kia đi, xem a ca vừa đến này của chúng ta một chút, xem đồ giả đó như thế nào?”

Vừa nói mấy người cho tiền trà, đi tìm khách điểm Nghênh Tân. Quả nhiên qua hai con đường, chính là khách điểm Nghênh Tân, nhìn sơ qua địa phương không nhỏ, hơn nữa rất sạch sẽ chỉnh tề, đoán chừng là khách điểm tốt nhất Duyện Châu này. Đám người Khang Hi thuê bốn gian thượng phòng để nghỉ ngơi.

Cho tiểu nhị mang hành lý đi lên chút bạc, Sở Sở hơi hỏi thăm một chút, tiểu nhị kia nói:

“Vị Thập Tam gia này dẫn theo một gã sai vặt, không có tùy tùng khác!”

Sở Sở buồn bực hỏi:

“Người đó nói hẳn chính là Thập Tam a ca hả?”

Tiểu nhị kia nhỏ giọng nói:

“Hoàng a ca mà dám giả mạo ư, vậy không phải bị Vạn Tuế Gia róc xương lóc thịt rồi, lại nói Diêu đại nhân cũng đã tới, bên ngang hông của vị gia kia đeo hoàng đai tử (*đai lưng màu vàng dành cho con cháu vua chúa), là ta đây cùng Diêu đại nhân cũng chính mắt nhìn thấy.”

Lý Quang cũng không tin mà nói:

“Nhưng không có văn điệp quan phủ, chỉ bằng đeo vào bên trong đai lưng không nói rõ được thân phận.”

“Văn điệp cái gì, nghe Diêu đại nhân nói, Thập Tam gia này là chính xác! Vạn Tuế Gia lệnh vi phục tư phóng, đâu có thể giống trống khua chiêng, nhưng thực sự cứu dân chúng Duyên Châu, và lại dáng dấp ngọc thụ lâm phong, bên ngoài đều gọi là kim đồng theo giá bỏ tất hạ phạm đó.”

Đợi đến khi tiểu nhị kia đi ra ngoài, Sở Sở cười híp mắt nhỏ giọng nói với

“Thì ra Thập Tam gia là kim đồng hạ phạm, Sở Sở mắt thường phạm nhân lại không có nhìn ra, thứ tội thứ tội.”

Mọi người bật cười, Thập Tam lườm nàng một cái nói:

“Hoàng a mã người xem này”

Khang Hi trầm ngâm một hồi nói:

“Đúng như Sở Sở nói, con có thể hóa thân phú thương tự mình đi kết giao người nọ, xem hẳn rồi cuộc muốn làm cái gì, nếu thật là vì cứu vớt dân chúng, con liền đem thân phận chúng ta nói cho hẳn biết, như vậy hẳn làm khâm sai này liền từ giả thành thật không tính là phạm pháp, nếu như muốn nhân cơ hội tham ô, lập tức trả ngay.”

Thập Tam gật đầu một cái. Đến trước cơm tối, mấy người đã sớm nghe Thập Tam giả đó luôn ở đại đường dùng cơm, vì vậy lưu lại Lý Đức Toàn và Thập Tứ phục vụ Khang Hi. Thập Tam hóa trang thành phú thương, Sở Sở là nha hoàn, Trương Đình Ngọc là quản gia, Lý Quang là phòng thu chi, mấy người cũng đến đại đường ngồi xuống.

Đại đường tương đối rộng rãi, ăn cơm cũng không nhiều, khoảng năm sáu bàn. Một người thanh niên ngồi gần cửa sổ, tư thế ngồi rất kiệt xuất, y phục không tính là xa hoa, khoác bên ngoài kiểu quần áo con cháu phú gia, ngũ quan rất thanh tú, bên cạnh có một tùy tùng đang đứng so với hẳn hơi nhỏ hơn, mặc áo xanh, hai người đang cúi đầu nói gì đó.

Đại khái cảm thấy ánh mắt quan sát của Sở Sở, nhanh chóng ngẩng đầu vừa đúng lúc chống lại con người Sở Sở, Sở Sở thăm hỏi nói:

“Có một đôi mắt lộ ra khôn khéo cơ trí.”

Nhìn tổng thể cũng không nhìn ra “thần” như tiểu nhị nói, Sở Sở thấy đối phương còn nhìn chằm chằm nàng, nhanh chóng nói:

“Huynh ăn đi, nhìn cái gì?”

Thanh niên kia ngược lại cười nói:

“Cô nương không phải nhìn ta, nào biết ta nhìn cô nương?”

Sở Sở lè lưỡi hướng hẳn làm mặt quỷ, Thập Tam trợn mắt nhìn Sở Sở một cái đứng dậy vỗ tay nói:

“Vị huynh đài, nha hoàn này thường ngày đều ng túng, không lớn không nhỏ, huynh đài không cần để ý a”

Thanh niên kia cũng đứng lên nói:

“Không sao, mấy vị nói tiếng Quan Thoại, đại khái cũng là từ kinh thành tới đi?”

Sở Sở nói:

“Đúng, vị này nói giọng Quan Thoại cũng mang theo chút khẩu âm Sơn Đông, huynh là từ đâu tới?”

Thanh niên kia cả kinh nói:

“Khẩu âm Sơn Đông, đại khái là cùng dân chúng nơi này nói chuyện nhiều, không tự chủ học chút giọng bản địa.”

Thập Tam ngăn lại Sở Sở nói:

“Huynh đài không cần để ý lời nói nha hoàn này, chúng ta cũng là nhân sĩ kinh thành, làm buôn bán đi ngang qua nơi đây mà thôi.”

Chỉ vào Lý Quang và Trương Đình Ngọc nói:

“Hai người này là tiên sinh phòng thu chi cùng quản gia của ta, nếu là đồng hương, không bằng cùng nhau uống vài ly, cũng coi như tha hương gặp đồng hương rồi...”

Thanh niên kia do dự một chút, đi tới, tùy tùng kia có chút khấn trương nhỏ giọng nói:

“Thập Tam gia cái này không được đâu!”

Thanh niên kia ngược lại tính tình hào sảng nói:

“Không sao, khó được gặp đồng hương cũng là tạo hóa.”

Mấy ly rượu đi xuống, thanh niên kia vẫn một chút không lộ, Thập Tam đành bất đắc dĩ trở về phòng của mình, ai biết được nửa đêm ngược lại náo nhiệt. Ngoài khách điểm tiếng người huyên náo, tới một đám quan binh lớn, trong tay người người cầm cây đuốc đem khách điểm bao bọc vây quanh, Sở Sở sốt ruột vội vào phòng của Khang Hi đợi lệnh.

Lý Quang nhẹ nhàng vạch rèm gần cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài đuốc sáng ngời giống như ban ngày, một người người mặc quan phục chánh đường phủ nha từ trong kiệu quan ra ngoài, chính là Diêu Thế Thông. Mấy năm trước Diêu Thế Thông vào kinh báo cáo công tác, Lý Quang đã từng thấy qua hắn một lần, mặc dù chỉ mấy năm đã bụng phê mặt mập phì không có nhìn ra bộ dạng gầy trước kia nữa.

Âm thanh truyền ra rõ ràng, Diêu Thế Thông kia lớn tiếng quát:

“Người tới đem tên khốn kiếp giả mạo khâm sai Thập Tam gia đó bắt lại cho lão gia!”

Mấy quan binh liền muốn tiến lên, chưởng quỹ vội vàng nói:

“Diêu đại nhân làm sao nói vậy, không phải ngài nói đó là Thập Tam gia ư, thế nào lại thành giả mạo?”

“Phi, ta đưa thư 800 dặm kịch liệt cho thái tử gia, mới biết Thập Tam gia theo giá Vạn Tuế Gia, giờ này đã đến Giang Nam rồi, vậy còn có thể tới địa phương nghèo khổ này sao?”

Sắc mặt Khang Hi trầm xuống nói:

“Thập Tam con đi cản con chó nô tài kia, đừng làm cho hấn báo tin, trước không cần bại lộ thân phận!”

Thập Tam lĩnh mệnh đi, Sở Sở và Thập Tứ lặng lẽ theo đi xuống.

25. Chương 25: Duyệt Châu Phủ Yên Ổn, Lý Vệ Làm Quan

Sở Sở và Thập Tứ đi theo phía sau Thập Tam, ra khỏi cửa chính khách điểm Nghênh Tân. Chưởng quỹ kia cùng Diêu Thế Thông hiển nhiên không nghĩ tới lúc này thậm chí có người dám ra ngoài, sau khi sững sốt, Diêu Thế Thông quan sát ba người mấy lần, ở trên người Sở Sở ngừng một hồi nói:

“Các ngươi là khách thương qua đường, nộp thuế chưa?”

Sở Sở hỏi:

“Thiếu gia nhà chúng ta đi ngang qua nơi này đóng thuế cái gì?”

Tiếng Quan Thoại chính tông làm Diêu Thế Thông sững sốt, sắc mặt có một chút hòa hoãn nói:

“Nguyên lai là từ kinh thành tới, nhìn ở mặt mũi của Vạn Tuế Gia, miễn thuế các người, trở về đi thôi, không nên ở chỗ này cản trở lão gia bất khả.”

Thập Tam nói:

“Nơi đó có khâm phạm gì?”

“Chính là hai tên giả mạo a ca khâm sai khôn kiếp, thái tử...”

Câu nói kế tiếp còn chưa có xuất khẩu, liền bị Thập Tam cao giọng quát ngừng, Thập Tam đi tới hai bước, đến gần Diêu Thế Thông nhỏ giọng nói:

“Cảnh cáo người đừng tùy tiện mang thái tử ra làm ngụy trang.”

Diêu Thế Thông bị sợ một tiếng, trong nháy mắt đó cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt có một loại khí chất tôn quý làm người ta tình nguyện dưới chân hắn. Mình đã từng thấy qua một chút, nét mặt có chút giống thái tử a ca trong kinh thành, không khỏi sững sốt. Thập Tam từ trong hông lấy ra một tấm thẻ bài ở trước mặt Diêu Thế Thông thoáng qua một cái, Diêu Thế Thông dưới chân mềm nhũn suýt nữa nằm trên mặt đất.

Thầm nghĩ: “Xong rồi xong rồi, thanh niên trước mắt thậm chí có thể bài vào cung, điều này đại biểu cái gì, người này không phải thị vệ chính là thái giám, nhìn bộ dáng như vậy tuyệt đối không thể nào là thái giám, vậy khẳng định là thị vệ rồi, không trách được mình kêu nửa ngày, vị gia kia cũng không thò đầu ra, ta đây lại điều tới thị vệ a. Âm thầm oán giận Lăng Phác người của thái tử, bình thường thu hiệu kính của mình rất thống khoái, cầu xin hắn tìm đường ra khỏi cạm bẫy.”

Diêu Thế Thông thầm hận không dứt, vội vàng nịnh hót làm người ta ghê tởm, tươi cười nói:

“Hiểu lầm hiểu lầm, hạ quan lỗ mãng, chỉ vì nghe người khác tố cáo sai mới tới, đừng phải quý nhân hạ quan biết sai biết sai.”

Hướng về phía sau nhìn một văn sĩ trung niên rất khôn khéo giảo hoạt, nháy mắt, văn sĩ kia từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc nguyên bảo, tiến lên kín đáo đưa cho Thập Tam, Thập Tam thật cũng không từ chối, lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Còn không mau cút đi!”

Diêu Thế Thông mang theo cả đám quan binh thoáng chốc liền đi sạch sẽ. Sở Sở tiến lên đoạt lấy bạc nguyên bảo trong tay Thập Tam, ước lượng chừng mười lượng, có thể thấy được Diêu Thế Thông tham ô bao nhiêu, tiện tay mười lượng nguyên bảo, số lượng rất lớn a, so với Cửu a ca gia tài bạc vạn cũng không kém.

Chưởng quỹ dị thường nhiệt tình cung tiễn ba người lên lầu, hành lang trên lầu hai chủ tớ giả mạo khâm sai đang đứng, hiển nhiên nhìn nửa ngày náo nhiệt, thấy mấy người Thập Tam ánh mắt rất là phức tạp, người thanh niên giả mạo Thập Tam nói:

“Không biết tại hạ có thể hay không trông thấy lão gia trong phòng?”

Thập Tam đang chìm trong suy nghĩ, Lý Đức Toàn mở cửa ra ngoài nói với Thập Tam:

“Lão gia kêu thiếu gia mang theo vị công tử này vào phòng nói chuyện.”

Thanh niên kia quan sát Lý Đức Toàn mấy lần, toàn thân chấn động, lặng lẽ lại quan sát Sở Sở và Thập Tứ. Thập Tứ hứng thú dõi theo nhìn hắn, Sở Sở hướng hắn làm mặt quỷ cười nói:

“Đi thôi khâm sai đại nhân, được lão gia chúng ta triệu kiến đây chính là vận số trời cho của huynh.”

Mấy người vào phòng, thanh niên kia đột nhiên quỳ trên mặt đất dập đầu, Khang Hi hỏi:

“Nghe nói người là khâm sai hoàng a ca, dập đầu với lão gia là vì cái gì đây?”

Thanh niên kia nói:

“Chuyện này là Lý Quỳnh gặp Lý Quý, Lý Quý dĩ nhiên cùng đường, tiểu nhân tội lớn, bất kể ngài là hoàng thân hay là Vương gia, kính xin khai ân cứu lê dân bách tính Sơn Đông này. Tiểu nhân biết phạm phải tội lớn diệt cửu tộc, tiểu nhân không có cửu tộc, sống 22 năm toàn dựa vào người trong thôn tiếp tế mới có thể sống đến bây giờ, thỉnh nguyện lấy chết tạ tội, xin các vị quý nhân trừng trị tham quan mở kho giúp nạn thiên tai.”

Khang Hi trầm ngâm một hồi lâu nói:

“Nguyện vọng của người chính là mở kho cứu tế ư, cái này thật cũng không khó khăn, nhưng chỉ cứu một Duyện Châu thành nho nhỏ này đã là mấy vạn miệng người, mà cả Trục Đãi Sơn Đông có vài chục vạn dân chúng kêu than không có lương thực, mở kho chỉ có thể cứu nhất thời, không cứu được vạn thế a.”

Thanh niên kia nghĩ một lát nói:

“Tiểu nhân cũng biết cái đạo lý này, cho bách tính một vị quan tốt thanh thiên yêu dân, thật vì dân chúng suy nghĩ, quan tốt làm việc mới quản lý được hết.

Khang Hi khẽ mỉm cười hướng về phía Lý Quang cùng Trương Đình Ngọc nói:

“Trẻ nhỏ dễ dạy, là một người tài!”

Mỉm cười khoát khoát tay, Lý Đức Toàn tiến lên đỡ thanh niên kia dậy, Lý Quang hỏi:

“Người tên là gì, đã đọc qua sách?”

“Tiểu nhân chỉ có một mình, ở tại Lý gia thôn của huyện Cao Thanh do Duyện Châu phủ quản lý, cách nơi này có năm mươi dặm. Nhờ có người trong thôn chăm sóc ăn cơm bách gia lớn lên, làm gì đọc qua sách. Thôn trưởng cho tiểu nhân một đại danh gọi là Lý Vệ, bên cạnh tiểu nhân có một người cũng là không cha không mẹ ở chung một chỗ lẫn lộn, gọi là Lý Tiến.”

Sở Sở xì cười hỏi:

“Huynh nói cái gì? Huynh thật đúng gọi là Lý Vệ, không cần cười như vậy có được hay không?”

Thập Tam túm túm váy của nàng, Khang Hi hỏi:

“Thế nào, nha đầu nàng biết hấn?”

Sở Sở vội vàng khoát tay cười hắc hắc nói:

“Không biết không biết, chỉ là cái tên Lý Vệ này, ngược lại nghe uy vũ vô cùng, uy vũ vô cùng.”

Mấy người bắt giắc mỉm cười, Thập Tứ cười nói:

“Lý Vệ uy vũ cái gì gia nghe tựa như tên gã sai vặt!”

Sở Sở liếc hẩn một cái thầm nghĩ: “Mi biết cái gì, tương lai vị này chính là tiên trăm hậu tấu, người duy nhất dám chính tay chém nhất phẩm đại quan, chính là một thành viên trong đám thủ hạ chung thần của Ung Chính.”

Khang Hi nói:

“Sở Sở cũng coi trọng tiểu tử này?”

Sở Sở gật gật đầu nói:

“Rất coi trọng, theo con nhìn, làm quan học hay không đi học thật ra thì cũng không có gì quan trọng, không biết chữ có thể học a, dù sao đều có sư gia ghi chép, những người này viết thay không phải sao. Quanà một tấm lòng yêu dân như con, thanh liêm công chính, có cái này liền so với tham quan tài trí hơn người nhưng ức hiếp dân chúng kia tốt hơn nhiều.”

Trương Đình Ngọc và Lý Quang tăng hăng thật thấp một cái, Sở Sở vội vàng hướng Trương Đình Ngọc và Lý Quang cúi người vái nói:

“Hai vị tha lỗi, đại khái trên triều uyên bác lại thanh liêm yêu dân như hai vị đầu có mấy người.”

Mọi người không khỏi cười to, Khang Hi hỏi:

“Nơi này huyện nào để trông chức quan?”

“Cao Thanh huyện chính là năm nay sắp mãn hồi kinh báo cáo công tác.”

“Lý Vệ, quan phụ mẫu kia như thế nào?”

“Lưu đại nhân của chúng ta ngược lại là vị quan tốt, nhưng cũng không chịu nổi sự bóc lột của Điều Thế Thông này a.”

Khang Hi gật gật đầu nói:

“Nước quá trong ắt không có cá, nếu để cho người đi thống trị một huyện người xem coi thế nào?”

Lý Vệ nhất thời ngẩn người, Sở Sở nói:

“Còn không tạ ơn, huynh thế nhưng được Vạn Tuế Gia tự mình phong quan.”

Lúc này Lý Vệ mới hoàn toàn hiểu được, lão gia trước mắt chính là hoàng đế, hai thiếu gia kia không phải là hoàng a ca thực sự sao, phòng thu chi cùng quản gia kia không cần phải nói, nhất định là nhất phẩm đại quan trên triều đình a, nhưng đoán không ra thân phận nha đầu mười sáu mười bảy này. Dưới sự kinh hãi nhất thời ngẩn người ngay đơ.

Thập Tam đẩy hẳn một cái, hẳn mới thanh tỉnh vội vàng quỳ xuống ba bái chín khấu, Khang Hi nói:

“Trị đại quốc như nấu đậu hủ, đậu hủ là rất non, nếu như luôn lật qua lật lại sẽ vỡ vụn, vì vậy thống trị đại quốc cũng không thể giầy vò qua lại, người phải ghi nhớ.”

Lý Vệ khấu đầu đáp ứng, Khang Hi nói:

“Quang, môn sinh cũ của người đông đảo chỉ cho Lý Vệ một sư gia hiểu biết giúp đỡ hẳn.

Lý Quang vội vàng đáp ứng thẳm nói: “Lý Vệ này là một kỳ nhân, giả mạo khâm sai cũng không sao, vào mắt Vạn Tuế Gia, chính miệng phong làm quan huyện. Mặc dù là tiểu quan thất phẩm nhưng do Thiên Tử thân phong, có thể so với tứ phẩm ngũ phẩm còn nhiều thể diện hơn.”

Mắt thấy sắc trời đã sáng choang, linh thánh chỉ của Vạn Tuế Gia tự mình đưa Lý Vệ này đi nhậm chức. Lý Vệ thiên ân vạn tạ kích động đi ra ngoài. Sở Sở lặng lẽ đi theo đến bên ngoài khách điểm, Sở Sở cười nói với Lý Quang:

“Lý đại nhân, ta có lời muốn nói cùng Lý Vệ.”

“Cách cách khách khí rồi.”

Lý Vệ mới biết được nha đầu này thì ra là một cách cách, vội vàng hành lễ, Sở Sở trừng mắt liếc hẳn một cái, túm hẳn qua một bên nhỏ giọng nói:

“Chúc mừng huynh a!”

Vừa nói vừa từ trong túi tùy thân lấy ra một nhẫn ngọc cho hẳn nói:

“Làm quan cũng không phải là một chuyện đơn giản, cái này là đồ vật của Tứ a ca, phần lớn ai làm quan cũng đều biết, huynh đến đó rồi, nếu có phía trên gây khó khăn, huynh liền lấy cái này ra nói huynh là môn hạ nô tài của Tứ a ca là được. Đợi đến ba năm mãn hạn hồi kinh công tác, nhớ đi trước phủ Tứ a ca bái kiến chủ tử, đến lúc đó đưa cái nhẫn này trả lại cho ta, nhớ lấy nhớ lấy.”

Lý Vệ vốn là đệ thường thông minh, dĩ nhiên hiểu cách cách trước mắt đây là giúp mình đại ân, đang muốn nói cảm ơn, Sở Sở đã đi về. Lý Vệ âm thầm kinh ngạc, đem nhẫn cẩn thận nhìn trong chốc lát, thấy là một nhẫn chất liệu phi thúy cực tốt, toàn thân sáng ngời có chút sợi tơ mờ hồ lưu động, bên trong có khắc Mãn Vãn, không biết ý gì, nhanh chóng đeo vào trên ngón cái.

Lý Quang tới đây nhìn thấy kinh hãi nói:

“Đây chính là tín vật Tứ gia, Đông cách cách cho người sao?”

Lý Vệ gãi gãi đầu nói:

“Cách cách nói tạm thời cho ta mượn, ba năm sau đi kinh thành phải trả lại cho nàng.”

Lý Quang bắt giác bật cười, thầm nghĩ Đông cách cách này chính là cổ quái, đã có tâm gì tiểu tử này lại không bỏ được nhần thượng hạng kia, thực sự không có cách nào nói. Cười như không cười nhìn Lý Vệ mấy lần nói:

“Không biết cái tên tiểu tử ngươi có phải được tổ tiên phù hộ hay không, lại có tạo hóa lớn như vậy. Đi thôi, tiểu tử ngươi hôm nay coi như là môn hạ Tứ gia, Tứ a ca là một vị gia cảnh thận tỉ mỉ trong mắt không chứa hạt cát, người điểm lượng duy trì đi, trước tiên đem Cao Thanh huyện kia sắp xếp ổn thỏa hẵng nói.”

Bóng dáng của hai người dần dần mất hẳn ở trên đường lớn. Đám người Khang Hi ở tại khách điểm ngày người hai ngày, vừa chờ Lý Quang vừa lệnh Trương Đình Ngọc đi điều tra Diêu Thế Thông, quả thật như lời đại gia ở quán trà. Diêu Thế Thông này khiến dân chúng Duyện Châu phủ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nghe Trương Đình Ngọc hồi báo, Sở Sở cảm thấy Hoàng Thế Nhân so sánh với Diêu Thế Thông này cũng không thể coi là quá xấu xa.

*Hoàng Thế Nhân là một tên địa chủ giàu có và gian ác. Toàn bộ tài sản của hắn là do bóc lột áp bức nông dân mà có. Thấy Hỉ Nhi là một cô gái xinh đẹp, trẻ trung, hắn nảy tâm chiếm đoạt trong khi tình yêu của cô với Đại Xuân đang nồng thắm. Không cam chịu, cô phải bỏ trốn lên núi. Sống trong rừng hoang, tóc cô bạc trắng, khiến ai nhìn thấy cũng hoảng sợ, gọi là Bạch Mao Tiên Cô (cô tiên tóc trắng).

Diêu Thế Thông này khi nam bá nữ, cướp đoạt tài sản lấn áp dân chúng, giống như cái nhọt hự thối chảy mủ đau nhức trong lòng bàn chân. Khang Hi gia giận dữ, lệnh Trương Đình Ngọc cả đêm đi nha môn tổng đốc phủ Trực Đãi Sơn Đông điều tới quan binh, đem phủ nha Duyện Châu bao vây xung quanh, khám nhà Diêu Thế Thông. Vậy mà tra xét ra mấy triệu lượng bạc cùng vô số châu báu, chuyện này đều không coi là ly kỳ, còn có một bản sổ sách ghi chép tặng lễ tường tận, bên trong thể nhưng có tới hơn 60 tên của quan viên lớn nhỏ ở Sơn Đông.

Thậm chí còn có danh mục quà tặng hiếu kính cho thái tử, Khang Hi gia giận dữ, đem Diêu Thế Thông kia lập tức chém, phàm là quan viên nhận hối lộ trong sổ sách, một mực bãi nhiệm, tình tiết nghiêm trọng lập tức trảm quyết. Nhất thời Trực Đãi Sơn Đông thần hồn nát thần tính trông gà hoá cuốc, Khang Hi gia một phen giết phạt, quả nhiên các châu huyện Sơn Đông đều mở kho lương cứu tế, dân chúng thoát khỏi cảnh đói khổ tạm thời.

Ba ngày sau Khang Hi cùng đám người Sở Sở đã đến tổng đốc phủ Tế Nam. Tế Nam mặc dù thuộc địa phận Sơn Đông, lại tuyệt không hạn hán thậm chí nước mưa rất nhiều, mưa xuân từng giọt tí tách xoa dịu thời tiết khô hạn trước. Khang Hi gia cau mày tựa vào trên giường nghe Trương Đình Ngọc và Lý Quang hồi báo về tình hình hạn hán Sơn Đông. Sở Sở cùng Thập Tam Thập Tứ ở một bên chờ đợi, Sở Sở cảm thấy Khang Hi dùng các biện pháp chống hạn đã rất hoàn mỹ làm nàng không nói được gì.

Cơ bản đã tạo thành rất hệ thống chống hạn giảm tai, về nạn hạn hán trường kỳ làm cháy rừng cùng với ôn dịch đều có các biện pháp dự phòng tương đối toàn diện, nhưng đối với tình hình hạn hán căn bản cũng không có cách nào, Sở Sở suy nghĩ một chút ở hiện đại thì đột nhiên trong mắt sáng lên ở bên tai Thập Tam nói thăm vài câu, Khang Hi gia nhìn thấy nói:

“Sở Sở đừng tại trước mặt trăm giờ trò, có lời gì thì nói to lên!”

Sở Sở cười hắc hắc nói:

“Sư phụ, lỗi tai lão nhân gia ngài thật là linh a, đệ tử còn chưa nói gì đâu, ngài đã nghe thấy.”

Bị Sở Sở này quấy rầy một cái, không khí khẩn trương nhất thời hòa hoãn một chút, Sở Sở nói:

“Đệ tử ngược lại có một biện pháp giải quyết, chỉ là muốn xác định Vạn Tuế Gia có chịu hay không...”

26. Chương 26: Ở Cao Thanh Huyện - Sở Sở Bộc Lộ Tài Năng

Khang Hi nói:

“Chỉ cần có thể hóa giải tình hình hạn hán trăm đều đồng ý, chớ thừa nước đục thả câu, nói mau.”

Sở Sở nói:

“Bây giờ việc cấp bách là nước uống và lương thực ở các tỉnh Sơn Đông, trước vận chuyển tới một chút có thể bảo đảm nước và lương thực duy trì cuộc sống dân chúng, sau đó nghĩ biện pháp tạo mưa, có thể thử xem.”

Thập Tứ nói:

“Cô hồ đồ, đưa nước và lương thực vẫn còn có thể, nhưng mà cô nói tạo mưa, cũng không phải là thần tiên thể nào tạo, hoang đường.”

Sở Sở trừng mắt liếc hần một cái nói:

“Ta sẽ làm được, chỉ cần tìm đến mấy thứ đồ ta muốn, ta có thể khiến ông trời đổ mưa.”

Trong nhà, đại thần bao gồm Khang Hi cũng hít một hơi khí lạnh, Khang Hi suy nghĩ chốc lát nói:

“Trên điển tịch người nước ngoài sớm đã có ghi lại, nói trời mưa hoàn toàn cùng thần tiên Long Vương không chút dính dáng, nguyên là một loại gì kia mà.”

“Phản ứng hóa học.” Sở Sở nói tiếp.

Khang Hi gật gật đầu nói:

“Đúng, mấy thứ người nước ngoài con so với trăm quen thuộc hơn, nhưng cũng không nói làm trời mưa thể nào a.”

Sở Sở âm thầm bội phục: làm một hoàng đế vương triều phong kiến. Vị Khang Hi này hoàn toàn xứng đáng là thiên cổ nhất đế, cũng không mê tín quỷ thần, đứng ở lập trường khoa học thực tế, đối với xử lý vấn đề, đây là thái độ rất khó làm được, rất hiếm thấy.

Sở Sở nói:

“Con cũng là ở trên một quyển sách xem qua một biện pháp thô sơ giản lược, có tác dụng hay không cũng chưa thử qua, nếu sự phụ muốn thử một chút con ngược lại có thể xuất lực thử một lần.”

Khang Hi nói: “Con nói đi!”

Sở Sở nói:

“Nói một cách thẳng thừng, trời mưa thực tế chính là phản ứng của hơi nước ở trên trời gặp hơi lạnh, nạn hạn hán kia càng hạn càng thiếu nước, không có nước, thực vật thì không thể sinh trưởng, cũng liền không sinh ra được hơi nước mới, cho nên ngàn dặm nơi đây dĩ nhiên càng ngày càng nghiêm trọng. Chúng ta có thể chế luyện một chút hơi nước, tìm điểm cao đưa vào không trung, tụ hợp tầng mây, lại dùng đại pháo Hồng Y bắn vào tầng mây, mới có thể tạo mưa nhân tạo, dĩ nhiên quan trọng nhất là phải Nam thủy Bắc điều, Sơn Đông đại hạn hán, Giang Hoài cũng đang đắp bờ chống lũ, có thể điều động tất cả quân đội phòng thủ và nạn dân ở khu vực cùng nhau dùng các loại công cụ giao thông chuyển nước về phía Bắc, đây là phương pháp mất sức nhất nhưng giản tiện nhất.”

đại pháo Hồng Y

Trong phòng tất cả đại thần giật mình, Thập Tam vội nói:

“Quân đội là dùng để đánh giặc chống đỡ ngoại địch, sao có thể dùng để làm những chuyện này, nha đầu nói bậy!”

Sở Sở nói:

“Đánh giặc chống đỡ ngoại địch, ngài không cảm thấy nạn hạn hán cùng tai hoạ hồng thuỷ mới là ngoại địch cường đại nhất ư, nếu cứ như thế này hoài, Nam lục Bắc hạn, sự phụ nhất định phải miễn thuế, toàn bộ tiêu xài của quân đội đánh giặc cho tới nội vụ phủ, cũng đến từ chính tiền thuế ở hộ bộ, nguồn gốc tiền thuế không phải là dân chúng phía dưới, nguồn gốc đứt, làm sao duy trì?”

Trương Đình Ngọc âm thầm gật đầu, ông ta quản hộ bộ, đã sớm vò đầu bứt tóc rồi, bây giờ quốc khố sắp trống rỗng, nếu tai hoạ cứ tiếp tục hai năm như vậy, quốc khố đã khó có thể chống đỡ rồi, đến lúc đó thật sự là một chút bạc cũng cầm không ra. Âm thầm quan sát Sở Sở thâm nghĩ:

“Đáng tiếc là một cô nương, nếu không ngược lại thành một quan kỳ tài, ánh mắt độc đáo, đối với đại cục nắm chặt hiểu chính xác, đây là một tính cách cần thiết, sinh ra là nữ nhân không biết chuyện may mắn hay tiếc nuối đây. Nhưng nữ nhân như vậy có thể trở thành chi mẫu một nước (hoàng hậu), lúc nào cũng ở bên phụ tá, là hi vọng của Đại Thanh, là hi vọng của dân chúng a.”

Ánh mắt Khang Hi khó lường, nhìn chòng chọc Sở Sở một lúc lâu mới nói:

“Cái phương pháp này có thể suy tính, dùng lực lượng quân đội vận chuyển nước còn nói được, nhưng đại pháo Hồng Y của trẫm là hỏa khí đánh trận, làm sao có thể làm mưa xuống đây?”

Sở Sở suy nghĩ một chút nói:

“Không bằng như vậy, trước tiên con ở địa phương nhỏ thử một chút nếu như có tác dụng, ngài suy nghĩ lại, như thế nào?”

Khang Hi nói:

“Được, chúng ta đi Cao Thanh huyện chỗ Lý Vệ thử, nơi đó không xa chính là bốn trại lính, có mười cỗ đại pháo Hồng Y ở nơi đó, cũng tiện lợi, con còn cần thứ gì không?”

Sở Sở cẩn thận suy nghĩ một chút hỏi Ngạch Luân Đặc tổng đốc phủ Tế Nam:

“Trong phủ có hầm băng?”

Tổng đốc Ngạch Luân Đặc nguyên xuất thân là một võ tướng, phong cương đại lại (đại quan biên cương), đối với vị tiểu cách cách mười sáu mười bảy này bàn về trời mưa, vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, nhưng có Vạn Tuế Gia ủng hộ cũng đành phải phối hợp, trả lời:

“Trong phủ có hầm băng rất lớn, cách cách muốn làm gì?”

Sở Sở nói:

“Tại trong hầm ngâm để nửa hầm rơm rạ cắt nhỏ hoặc cám gạo, phân ngựa, tưới chút nước tiểu rồi trộn chúng lại, làm một túi lớn miệng nhỏ, dùng da trâu làm túi, bao lại miệng hầm, miệng túi cùng miệng hầm dán lại, bên cạnh dùng giọt nến phong kín, đợi đến khi cửa túi kia đầy hơi lên, nhanh chóng ghim miệng túi lại, đặt ở trong tủ lạnh hầm băng, đợi đến khi trong túi đóng tuyết, coi như thành, đến lúc đó đem những thứ này dùng băng bảo vệ nhiệt độ, ra roi thúc ngựa vận chuyển đến Cao Thanh huyện giữ ở hầm băng, là có thể tạo mưa.”

Tất cả mọi người dùng một loại ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Sở Sở. Khang Hi phát tay một cái, khiến Ngạch Luân Đặc đi xuống chuẩn bị theo như lời Sở Sở nói. Lúc này khí trời bên ngoài đã dần dần mát lên, tổng đốc phủ tọa lạc tại bờ hồ Đại Minh, chỗ ở của Khang Hi là một gian nôan các bên cạnh Lâm Hồ ở Tổng Đốc Phủ, tên rất trực tiếp gọi là Quan Hà Ổ. Ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy nước hồ lăn tăn cùng lá sen bên bờ hồ, đại khái bởi vì còn chưa tới kỳ hoa cho nên còn chưa có hoa sen, chỉ có mấy lá sen nho nhỏ mới nhú tản ra màu xanh biếc.

Ngày hôm nay khi mưa vừa dứt, trên mặt hồ xuất hiện cầu vồng bảy sắc lung linh quện vào sóng nước trong veo theo gió đưa đưa lặn tăn. Khang Hi đẩy cửa sổ nhìn ra Lâm Hồ, một luồng không khí tươi mát sau cơn mưa trong nháy mắt đi vào trong nhà, làm người ta thanh tỉnh đầu óc, sáng khoái cả người.

Khang Hi gia nhìn cảnh trí phía ngoài một chút, quay đầu nói:

“Sở Sở nếu như con thật có thể xóa được tình hình hạn hán ở Sơn Đông, trẫm đáp ứng con có thể cùng trẫm nói một nguyện vọng, vô luận cái gì cũng có thể.”

Trong phòng mọi người kinh hãi Sở Sở vùng khấn nói:

“Con nhất định làm hết sức.”

Sở Sở bình tĩnh thông dong thản nhiên đáp ứng làm Thập Tam Thập Tứ hơi bị hoa mắt, trong nháy mắt cảm giác mình cách rất xa nha đầu này, dường như là khoảng cách giữa bầu trời cùng mặt đất, cuối cùng cả đời cũng không đến được, như vậy Sở Sở đã không phải là tiểu nha đầu cùng bọn họ tùy ý đùa giỡn, nàng thậm chí có một loại tài năng có kín kẽ cùng cơ trí như hoàng a mã, một loại khí chất làm cho người khác rất rung động.

Thập Tam xác định Sở Sở như vậy, mình hay thậm chí Thập Tứ đệ cũng khó xứng đôi, chỉ có người lấy được cái vị trí cao nhất kia thì mới thích hợp đứng ở bên cạnh nàng. Thập Tứ trầm mặc không nói, thế nhưng mình cũng không biết Sở Sở như vậy, nàng còn có bao nhiêu ngạc nhiên làm bản thân mình chấn động cùng tự ti mặc cảm, từ từ làm lòng mình bằng giá, sắc mặt Thập Tứ rất tối tăm.

Kể từ sau khi giải tán khỏi Quan Hà Ổ, Thập Tứ cũng không có quần Sở Sở nữa, chính là thỉnh thoảng gặp thoáng qua cũng chỉ gật đầu một cái thôi. Sự xa lạ làm Sở Sở không giải thích được, Sở Sở cũng không vô ích để ý đến hành động trẻ con của hắn chỉ chuyên tâm chú ý tiến trình chế tạo băng khô của mình. Thực tế cái cách này lúc trước giờ hóa học giáo viên có nói qua, cụ thể có được hay không Sở Sở cũng không nắm chắc.

Đến ngày thứ ba Thập Tam mới vội vàng tìm đến Sở Sở nói:

“Mau đi xem một chút, túi kia quả thật phồng to rồi, ta lấy tay xoa bóp, giống như căng cứng, hoàng a mã cùng các đại thần đã đến chỉ chờ có cô thôi.”

Sở Sở mừng rỡ chạy thật nhanh ra ngoài, hằm tổng đốc phủ cùng hằm băng rất gần nhau đều ở bên cạnh hoa viên. Lúc Sở Sở đến trong viện đã đầy ắp cả người, tổng đốc phủ từ trên xuống dưới, từ chủ tử đến nô tài, đều ở trong sân chờ xem náo nhiệt. Khang Hi gia ngồi trong đình bên trên mặt đất hằm, quan viên theo giá đi theo ở đằng sau.

Sở Sở đi vào đình hành lễ với Khang Hi xong mới đi xuống nhìn túi, quả nhiên so với tưởng tượng của nàng tốt hơn, túi phình to, Sở Sở nhẹ nhàng nhấn một cái, rất căng. Sở Sở lệnh nô tài ở một bên gỡ nhanh chóng ghim miệng túi lại đưa đến hằm băng sai người dùng túi mới đội lên miệng hằm. Túi mới cũng nhanh chóng đầy, cứ như vậy mười mấy túi mới tràn đầy mới dần dần hết khí. Sở Sở sai người ở bên trong cũng cho thêm chút nước tiểu, tiếp tục lấy túi khác chặn lại, chuyện này làm trong một canh giờ mới lấy xong.

Một nô tài của tổng đốc phủ cầm một túi da trâu từ hằm băng ra ngoài, thần sắc rất là kích động, Sở Sở đoán đại khái túi đựng khí đầu tiên đã động lại thành băng khô rồi. Sở Sở sai người lấy ra một thùng gỗ đặt ở trên bàn đá trước mặt Khang Hi, xóc lên miệng túi đổ vào trong thùng gỗ, một hồi khí lạnh mông lung bay ra, quả nhiên là một thùng bông trong suốt trắng như tuyết. Khang Hi lấy tay sờ sờ cũng thấy thấm lạnh, không có mùi rữa nát hôi chua như mới vừa rồi mở hằm ra, rất sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái giống tuyết mùa đông.

Không khỏi kinh ngạc, đối với chúng đại thần nói:

“Các người tới nhìn một chút, nha đầu này làm ra tuyết thật rồi.”

Mọi người ríu rít tiến lên đây nhìn, đều là gương mặt không thể tưởng tượng nổi. Thập Tứ càng thêm âm tình bất định nhìn Sở Sở, ở một bên sững sờ không nói lời nào, Thập Tam cúi đầu dùng đầu ngón tay dính chút bông tuyết, chỉ là trong nháy mắt liền hóa thành nước, rơi vào trong bàn tay hơi lạnh, nhìn Sở Sở nói:

“Tuyết đã làm ra, nhưng giống như cô nói, như thế nào đem những thứ này đưa đến bầu trời đây?”

Sở Sở nói:

“Nơi cao nhất Cao Thanh huyện là nơi nào?”

Lý Quang trả lời:

“Thời điểm đưa Lý Vệ, nhìn thấy sau huyện nha có một tháp lâu rất cao, khoảng sáu bảy tầng, có được không?”

Sở Sở nói:

“Vậy chọn nơi đó đi, từ nơi này đến Cao Thanh huyện nhanh nhất mấy ngày đến?”

Lý Quang mà nói:

“Đi theo quan đạo, ra roi thúc ngựa cả đêm là đến.”

“Tốt lắm, đem băng khô làm xong dùng băng chắn cả đêm đưa đến Cao Thanh huyện, cũng bảo Lý Vệ điều động tất cả nhân lực đèn Khổng Minh”

Đối với Khang Hi nói:

“Sư phụ, đại pháo Hồng Y bao lâu mới vận chuyển đến Cao Thanh huyện?”

Khang Hi lấy ra một kim bài đưa cho Thập Tứ nói:

“Dận Trinh con nhanh đi trấn Thanh Hà Sơn Đông tìm tổng binh Trương Quảng Tứ, chỉ huy điều hành mười cỗ đại pháo Hồng Y đi Cao Thanh huyện đợi lệnh.”

Thập Tứ nhìn chòng chọc Sở Sở một cái, lĩnh mệnh đi. Khang Hi nhìn Sở Sở nói:

“Đây chính là vận sự sẵn sàng, sau này có được hay không phải nhìn nha đầu này rồi, đi. Khởi giá đi suốt đêm hướng huyện Cao Thanh!”

Mặc dù đi khoải mã cả đêm là đến, nhưng long giá Khang Hi phải đi hai ngày mới vào huyện Cao Thanh. Lúc này Cao Thanh huyện có thể nói là muôn người đều đổ xô ra đường, nghe nói triều đình làm trời mưa nhân tạo, vô luận dân chúng hay là quan viên, phàm người còn sống đều tới Cao Thanh huyện, cộng thêm quan binh hộ vệ đại pháo Hồng Y. Lúc đám người Khang Hi đến, thật sự sợ hết hồn, hai bên đường hém âm thanh hô vận tuế liên tiếp đình tại như ốc.

Sở Sở trầm nghĩ:

“Ai nói cỗ đại tin tức truyền bá chậm, nàng thấy so với hiện đại cũng không kém bao nhiêu.”

Đài ngộ của Sở Sở vẫn rất tốt, ngồi ở trong long giá của Khang Hi gia, rất thoải mái. Đây quả thực là một cái phòng đa năng, dưới chân phủ lên thảm thật dày rất mềm mại, một giường êm tinh xảo để cho Khang Hi gia nghỉ ngơi nhưng vẫn có thể nằm, ban đêm Sở Sở liền đắp thảm nằm ở bên chân giường Khang Hi, vô cùng tốt.

Tốn thời gian hai ngày, Sở Sở nói sơ lược nguyên lý mình chế luyện băng khô cho Khang sư phụ, mặc dù Khang sư phụ cuối cùng vẫn là nửa hiểu nửa không, chỉ hiểu một chút, dùng chút phân vứt bỏ và nước tiểu, thực vật chờ rửa nát lên men là có thể sinh ra thứ giống như bông tuyết, đem vật này đưa đến bầu trời là có thể tụ hợp tầng mây, đợi tầng mây dày cộm nặng nề, bắn lên một quả pháo thì sẽ mưa xuống.

Đây là kỹ thuật quý báu cỡ nào a. Nếu như thành công, vậy sau này luận nơi nào đại hạn hán không phải đều có thể giải quyết ư, mặc dù đối với những thứ thâm sâu mà Sở Sở nói kia cái gì cũng không hiểu, chỉ là Khang Hi gia hiểu rất rõ một chuyện, mình thu nữ đệ tử này là một nhân tài trước không có, sau cũng không có, vô luận có năng lực hay tài trí cùng giúp nạn thiên tai thậm chí việc lớn trên triều đình, đều có, không thua với bất kỳ người nam nhân trác tuyệt nào khác.

Huống chi cũng không giành công, có thể thấy được nha đầu này hết sức chán ghét quan trường, nhưng lại hết sức hiểu quan trường, nữ nhân như vậy tuyệt đối đủ để phụ tá một hoàng đế trở thành minh quân thiên cổ, đáng tiếc thật sớm bị lão Tứ nhà mình thu, phải nghĩ cách lưu nàng mấy năm, đến lúc đó tính tiếp. Sở Sở dĩ nhiên không biết mình có ý tốt lại bị Khang Hi nhìn trúng, cho nên sau này số mạng cũng đi theo bước ngoặt bất ngờ xuất hiện cũng là bình thường.

27. Chương 27: Tối Nay Trục Đãi Không Người Nào Ngủ

Vào huyện nha Cao Thanh đã là sau giữa trưa, huyện nha tương đối cũ kỹ, hiển nhiên là thật lâu không có sửa chữa rồi, thật ra thì cả Cao Thanh huyện hoặc là nói cả Trục Đãi Sơn Đông, mấy năm gần đây đều có cảnh tượng khó khăn. Sở Sở ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, ánh nắng rực rỡ, một đám mây đen cũng

không có, phía sau huyện nha có một viện tương đối nhỏ, hôm nay cũng không có một chút màu xanh lá cây hoa cỏ, nhìn như đất hoang ngoài thành, nứt nẻ như chân chim.

Đứng ở phía sau viện ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một tòa Phật tháp cao bảy tầng, hình bát giác xây bằng gạch đá, có chút cũ rách rồi, nhưng kết cấu vẫn tương đối hoàn chỉnh, cho nên từ xa nhìn lại vẫn rất uy vũ hùng tráng. Theo Lý Vệ nói tháp đó thuộc một tòa tự miếu tên là Linh Tháp tự, dân chúng nơi này quen gọi là “Tháp cao đại tự” thờ phụng Dược Vương Bồ Tát, trong chùa nguyên có mười tầng nhân, trước kia hương khói cũng rất thịnh vượng, mấy năm gần đây bởi vì nhiều năm liên tục đại hạn hán, trong chùa tầng nhân bỏ đi cũng không xê xích gì nhiều, chỉ còn lại một lão hòa thượng pháp danh Giác Tuệ vẫn còn ở bên trong trông coi tháp niệm kinh, hương khói cũng ít đi rồi.

Dược Vương Bồ Tát

Sở Sở gật gật đầu nói:

“Dân chúng trong ba mươi dặm chung quanh huyện thành cũng dời đi sao?”

“Ngày hôm qua toàn bộ cũng đã dời đi.”

“Đại khái làm bao nhiêu đèn Khổng Minh?”

Lý Vệ nói:

“Bởi vì là tạo mưa, cho nên rất nhiều nạn dân được tin, cùng dân chúng mấy huyện phụ cận cũng đã làm rất nhiều đưa tới, có chừng hơn mười ngàn đèn.”

Sở Sở suy nghĩ một chút nói:

“Ngày mai trước giờ dần đem tất cả băng khô làm xong cột vào dưới đèn, toàn bộ thả vào bên ngoài tháp cao trong chùa Linh Tháp, lệnh quan binh, khi truyền lệnh từng người một nhanh chóng thả lên bầu trời.”

Quay đầu lại đối với tổng binh Trương Quảng Tứ chờ ở một bên nói:

“Trương đại nhân, mười cỗ đại pháo Hồng Y hiện tại liền cả đem gác ở ngoài thành, nhìn thấy cờ đỏ tung bay trên tháp cao, liền lập tức hướng nơi mây đen bắn.”

Trương đại nhân cũng bị tình hình hạn hán hành hạ, nhưng coi chừng binh doanh không có thánh chỉ là vạn vạn cũng không dám triệt phòng, nước uống mỗi ngày đều là lệnh binh sĩ đi ngoài trăm dặm vận chuyển tới, rất vất vả. Nghe nói tiểu cách cách này có thể làm mưa xuống, hán không tin lắm, nhưng có Vạn Tuế Gia, có lẽ Long Vương gia vừa thấy Thiên Tử cũng tới thành tâm cầu mưa rồi, nên mở lòng từ bi, cũng có thể lắm, dù sao có thánh chỉ quân lệnh, hán liền phụ trách nổ súng là được, trời mưa là tốt nhất, không mưa cũng không phải trách nhiệm của hán.

Một đêm này có thể nói Cao Thanh huyện thậm chí cả Trục Đãi Sơn Đông cũng không có người ngủ yên. Phàm những ai có thể chạy tới, toàn bộ tràn vào Cao Thanh huyện, thành Cao Thanh huyện nho nhỏ vốn chỉ có mấy ngàn gia đình, lại lộ ra một loại phồn vinh nghèo nàn quỷ dị, không người nào nguyện ý đi ngủ, cũng tụ hợp nơi cách Linh Tháp tự gần nhất chờ đợi, có người thậm chí leo lên đầu tường và cây khô chờ.

Linh Tháp tự sớm đã bị quan binh bao vây xung quanh, người không có nhiệm vụ, không cấp bậc một mực không cho tiến vào. Khi Khang Hi và Sở Sở xuất hiện ở cửa huyện nha môn, mặc dù khoảng cách Linh Tháp tự chỉ có trăm mét, liếc nhìn lại thấy tối om om một mảnh, tất cả đều là đầu người, nửa bước khó đi, Lý Vệ đi phía trước một bước la lớn:

“Các vị hương thân Sơn Đông xin nhường đường để Vạn Tuế Gia và cách cách làm mưa của chúng ta đi Linh Tháp tự.”

Một câu nói vừa dứt, soạt soạt soạt soạt đám người lập tức mau tránh ra, xuất hiện một lối đi rất rộng, quan binh nhanh chóng chạy lên trước vây thành bức tường người. Khang Hi mới dẫn đầu đi tới, vào Linh Tháp tự. Ngày mới mới vừa tờ mờ sáng, một lão hòa thượng mặc tăng y màu xanh đứng ở trong chùa nghênh đón, cho thấy là cao tăng có chút tu hành, nhìn thấy Khang Hi cũng rất thông dong, hô lên Phật hiệu, nhưng nhìn thấy Sở Sở ngược lại sững sốt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Sở Sở cũng mặc kệ những chuyện này, vội vàng đến dưới tháp lần lượt kiểm tra, thấy tất cả tề chỉnh rồi, mới ra lệnh bắt đầu. Khang Hi, Sở Sở cùng cả đám đại thần theo giá toàn bộ đứng ở dưới tháp chờ. Các quan binh làm theo lệnh của Sở Sở, đem từng cái đèn Khổng Minh phía dưới mang theo bằng khô nhanh chóng thả lên bầu trời, nhìn ánh sáng mờ mờ, đèn Khổng Minh mang theo tất cả hi vọng tha thiết của dân chúng Trục Đãi Sơn Đông, của Sở Sở, của Khang Hi Để nhẹ nhàng bay lên đám mây.

Thật ra thì trong lòng Sở Sở cũng đang tâm thần bất định, tim đập thình thịch, nàng không nghĩ sẽ đến rất nhiều người thế này, làm lớn như vậy, chỉ cho là thí nghiệm của mình thôi, tựa như lúc đi học mỗi lần ở phòng thí nghiệm làm, thành công thất bại cũng không có gì quan hệ, nhưng hôm nay trận thế này, nếu như thất bại...Sở Sở không dám tưởng tượng kết quả của mình.

Không trách được Thập Tam tối hôm qua đã nói với nàng:

“Cô liền bày trò đi, cô nghĩ qua chưa... Nếu như chuyện này một phen náo loạn vừa bình doanh vừa đại pháo, không có hiệu quả, cô ở đây thất sủng trước hoàng a mã cũng không có gì, dù sao còn có Tứ ca cùng chúng ta bao che. Nhưng dân chúng Sơn Đông cũng có thể đem có ăn tươi, không có hi vọng, so với có hi vọng sau đó lại tan biến, dễ dàng đưa tới tức giận tuyệt vọng hơn.”

Sở Sở hiểu Thập Tam nói rất có lý, dù sao bây giờ người dân tương đối ngu muội, mặc dù rất dễ dàng không chế, nhưng nếu như kích thích sự phẫn nộ của dân chúng đó cũng là càng thêm không để ý tới lý trí, đoán chừng đến lúc đó cho dù tất cả a ca đại thần đều ra mặt bảo vệ nàng, Khang Hi cũng sẽ dùng đầu của nàng để bình ổn không khí. Thật ra thì khi Sở Sở và Khang Hi đến Cao huyện Thanh liên hồi hận, nhưng bây giờ cười hổ khó xuống, không có cách nào khác đâm lao phải theo lao. Dù sao còn có 50% cơ hội, có câu nói là “Cuộc sống có thể được mấy lần vật lộn đọ sức, lúc này không vật lộn đọ sức thì khi nào vật lộn đọ sức?” dù sao cùng lắm là chết, có khi xuyên trở về nàng tiếp tục làm trí thức nhỏ không lo ăn uống cũng không tồi.

Suốt một canh giờ mới thả xong toàn bộ đèn Khổng Minh, sắc trời đã sáng rõ, lúc này đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô rung trời, liên tiếp đình tại nhức óc, Lý Vệ kích động chỉ vào nơi xa nói:

“Trời đất quỷ thần ơi, Vạn Tuế Gia, cách cách thật là thần, người xem thật sự có tầng mây.”

Khang Hi cùng đám người Sở Sở vội vàng đi lên tháp cao, nhìn phía bầu trời, quả thật hôm nay không lộ ra một chút bóng dáng mặt trời, trên bầu trời dần dần tụ hợp tầng mây, mặc dù chậm chạp, nhưng có thể thấy được rõ ràng, tựa như trời đầy mây. Khang Hi nhìn tầng mây càng ngày càng từ từ dày nặng, càng ngày càng trở nên tối, nội tâm cũng thật cao hứng kích động, qua nửa canh giờ ước chừng đến giờ thìn, mây đen đã rất dày rồi.

Cả thành huyện Cao Thanh đã bị bao phủ trong một mảnh âm u. Sở Sở cảm giác đập vào mặt chính là hơi ẩm nghi ngút, nhanh chóng ra lệnh binh sĩ trên tháp quơ múa đại kỳ cầm trong tay, chỉ chốc lát liền nghe thấy, oành - oành - oành - oành... tiếng pháo vang dồn dập, từng trận ánh lửa cùng với khói mù xông lên nơi mây đen dày đặc, cả Cao Thanh huyện giống như tuyến ngoài thành ở chiến trường, trong nháy mắt khói thuốc súng nổi lên bốn phía.

Đại khái vang lên hai mươi mấy tiếng nổ liền có rất nhiều mưa nhỏ rơi xuống mặt mũi Sở Sở. Sở Sở đã sớm nhắc nhở Trương Quảng Tứ nếu như có trời mưa, liền lập tức dừng bắn lại, nếu không đánh tan tầng mây mưa đã tạnh rồi. Không còn tiếng pháo nữa, chuyển thành tiếng hoan hô, hô to hoàng đế vạn tuế, cách cách thiên tuế, so với tiếng pháo mới vừa rồi còn vang dội hơn. Dần dần trời mưa lớn, Lý Đức Toàn bung cây dù, tiến lên che những giọt mưa theo cơn gió bay vào tháp cho Khang Hi, Khang Hi ngược lại phát tay một cái, cười ha ha nói:

“Mưa rồi, mưa rồi, trận mưa xuân này coi như còn quý báu hơn so với vàng a, đã cứu ngàn vạn lê dân của ta, lòng trăm rất an ủi. Sở Sở còn tốt chứ, nha đầu con được ghi vào lịch sử so với Trương Tôn Ban Cổ cũng không kém bao nhiêu!”

*Ban Cổ (tiếng Trung: 潘古, Wade-Giles: Pan Ku, bính âm: Ban Gu, 32 – 92), tự là Mạnh Kiên (), là sử gia nổi tiếng Trung Quốc trong thế kỷ 1. Ông được biết đến nhờ sách Hán thư do gia đình ông viết ra.

*Trưởng Tôn hoàng hậu (chữ Hán: 趙昭儀, không rõ tên thật) (601 – 28 tháng 7, 636[1]), thường được gọi là Văn Đức hoàng hậu (), là hoàng hậu của hoàng đế Đường Thái Tông và mẹ của hoàng đế Đường Cao

Tông.(vợ Lý Thế Dân, mẹ Lý Trị)

Cái gọi là người nói vô tâm người nghe hữu ý. Ban Cố kia không phải là nữ nhân thì thôi đi, nhưng Trương Tôn là ai a, đây chính là hoàng hậu Đại Đường nổi danh lừng lẫy a. Đại thần theo giá sau lưng cũng thầm giật mình, quan sát Sở Sở, Sở Sở cũng không thêm để ý, xông ra làm mặt quỷ với Khang Hi nói:

“Sư phụ, ngài ngàn vạn đừng lừa dối đệ tử, đệ tử tâm không có chí lớn, mục tiêu là cuộc sống thiết thực, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, kiếm tiền đếm tới tay bị chuột rút. Ngài ngàn vạn đừng đem đệ tử cho leo lên quá cao, nếu không có cái thang đệ tử sẽ rất thê thảm “

Khang Hi càng thêm cười to vỗ vỗ đầu của nàng nói:

“Được, trăm đáp ứng con, sẽ để cho con làm cô nương tiêu dao mà Đại Thanh triều ta xưa nay chưa từng có, không bằng trăm phong con làm công chúa đi, rồi ban thưởng con một tòa phủ công chúa, có tiền lại có địa vị không phải là thực hiện nguyện vọng của con sao.”

Thập Tam Thập Tứ ở một bên đều âm thầm gấp gáp, thầm nghĩ:

“Hoàng a mã nếu như đem Sở Sở phong làm công chúa, thì sao bây giờ, ai cũng đừng đánh chủ ý nữa. Chính là Tứ a ca cũng phải buông tay, dù sao thân phận huynh muội, ai cũng không thể vượt qua.”

Sở Sở thầm nghĩ:

“Công chúa, ta không thêm, sau này đầu lão Khang nóng lên, gả ta đi Mông Cổ hòa thân, chẳng phải thảm sao, nơi đó vật chất rất thiếu thốn, mình mới không muốn đi chịu tội. Lại nói tính tình Tứ a ca rất cố chấp, khi hấn không có buông tay trước mình tuyệt đối không được tự do. Điểm này Sở Sở đã sớm rất rõ ràng, nếu kiếm một cái danh tiếng công chúa trở về, vị gia kia còn không biết làm ra chuyện gì đâu, mình cũng không muốn tìm phiền phức tới.”

Nghĩ đến chỗ này, cười hắc hắc nói:

“Sư phụ nói đùa, con vẫn cảm thấy làm đệ tử của ngài là tốt nhất. Tự do tự tại, còn có ngài ở phía sau chống, những thứ lễ nghi trong cung của ngài chính là giết con cũng học không được, ngài hãy để cho con làm đệ tử sau lưng ngài đi, tiếp tục cáo mượn oai hùm đi.”

Khang Hi gia bất giác bật cười nói:

“Tính tình con lười biếng, cùng lão Tứ nửa năm cũng không biết thu lại, thôi, trước làm đệ tử trăm đi, xem chừng con cũng không chạy được.”

Mọi người cười to một hồi, Thập Tam Thập Tứ âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì số lượng băng khô không nhiều lắm, hơn nữa không phải ở hiện đại dùng phi cơ phun, cho nên thời gian trời mưa không lâu, chỉ kéo dài một canh giờ, lại chấn động cả Trục Đãi Sơn Đông thậm chí cả Đại Thanh triều, không thể coi thường lực lượng truyền thông cổ đại.

Ngắn ngủi thời gian ba ngày, cả Đại Thanh từ Bắc đến Nam, từ dân chúng tầm thường đến quan to quyền quý, từ đầu đường cuối ngõ đến hoàng cung đại nội, cũng biết Đông phủ xuất ra một cách cách như thần làm mưa. Đông phủ nhất thời đông như trẩy hội dị thường náo nhiệt. Đông Sở Sở lại một lần nữa trở thành nhân vật giật tít trang đầu của kinh thành thậm chí cả Thanh triều, cùng với lễ khai mạc làng du lịch trước đây không lâu, cơ hồ đem Sở Sở YY thành thần tiên cũng không khác lắm.

Bên trong Thụy Trúc hiên Đông phủ, bóng lưng Thuần An Nhan cao ngất thanh tú dựa vào cột trụ đang xem mưa, ngọc tiêu trong tay nhẹ nhàng gõ giọt nước vương trên lá trúc bên ngoài mái hiên, vài giọt nước theo tiêu chảy tới trong tay Thuần An Nhan mang đến tia lạnh lẽo, chân mày Thuần An Nhan nhẹ nhàn lại nhỏ giọng thì thào nói:

“Cơn mưa này cũng là nàng làm mưa xuống ư, nếu vậy ta nhất định chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nàng sao, len lén nhớ thương nàng sao, Sở Sở...”

Kinh Giao Dung Nguyệt Cđang chăm chú nhìn thư Thập Tam gửi tới, cơ hồ là ba ngày liền một phong, không chỉ hồi báo rõ chi tiết chuyện của Sở Sở, biết Sở Sở thu dụng Lý Vệ, rất vui mừng, biết muốn giúp

nạn thiên tai tạo mưa, toàn bộ vài ngày Tứ a ca đều không an giấc, âm thầm suy nghĩ cả triệu lần nếu như sau đó thất bại, mình dùng biện pháp như thế nào cứu Sở Sở, gấp đến độ tóc bạc vài sợi.

Nhưng vận số nhà đầu kia còn chưa phải kém, nghe tới tin tức tạo mưa thành công, hoảng loạn trong lòng Tứ a ca mới coi quay trở về vị trí cũ, chờ nhà đầu kia trở lại, mình nên dứt khoát giết nàng để thanh tỉnh, hay là đem nàng ôm vào trong ngực bữa bãi triu mến, cho nàng hiểu nỗi khổ tương tư của mình?

Đã là lúc đêm khuya rồi, tin tức Sơn Đông truyền đến, hoàng a mã đem cách làm của Sở Sở sao chép thành sách, kịch liệt mang đến phủ nha các nơi, lệnh Thập Tứ cùng Thập Tam đi trại lính các nơi điều đại pháo Hồng Y phối hợp. Các nơi thuộc Sơn Đông mưa nhỏ đã rồi rít rơi xuống, tạm thời hóa giải một chút tình hình hạn hán Sơn Đông, mà Sở Sở có công lớn, cũng ở Cao Thanh huyện cùng với hoàng a mã theo giá ngừng ba ngày.

Tứ a ca đứng lên đẩy cửa sổ thư phòng ra, thư phòng Dung Nguyệt cư là sau khi Sở Sở làm chủ cải tạo, mặt đông sát bên Lưu Cầu quán của làng du lịch, có thể nhìn thấy hoa anh đào ở hậu viện Lưu Cầu quán. Lúc Sở Sở đi hoa còn đang nở rộ, cánh hoa màu hồng lúc theo gió bay tới, truyền đến mùi thơm thoang thoang, bây giờ đã qua nửa tháng, hoa anh đào đã sớm tàn hết rồi, chỉ có chuỗi tây dưới cửa thư phòng Sở Sở dờn tới, ở trong mưa nhỏ tí tách xào xạc vang dội,

“Là ai nhiều chuyện loại chuỗi tây, sớm cũng xào xạc muộn cũng xào xạc”, Tứ a ca khẽ thở dài một cái xoay người lại ngồi xuống, viết thơ cho đủ ba tờ giấy kêu hán (Thập Tam) thay hán (Tứ gia) tiếp tục trông coi nhà đầu kia.

28. Chương 28: Tại Thành Nam Kinh Sở Sở Vào Ở Chức Tạo Phủ

*chức tạo phủ: cơ quan dặt quần áo cho Hoàng gia và cung đình tế tự. Có 3 chức tạo phủ được lập ở Giang Ninh phủ, Tô Châu phủ, Hàng Châu phủ, đó là ý nghĩa từ phủ trong chức tạo phủ.- delafer119 - ttv

Sau đêm mưa, Sở Sở và Khang Hi ngồi ở trong thiện phòng Linh Tháp tự, cùng vị thần cần nhần kia nhưng Khang Hi rất kính nể cái người gọi là cao tăng Giác Tuệ đại sư luận kinh tham thiền. Theo lý thuyết Sở Sở đối với mấy cái này rất không tin tưởng, nàng là một người theo thuyết duy vật, mặc dù đã xuyên việt rồi nhưng vẫn không tin tưởng lắm những thứ huyền chi hựu huyền (đạo thể siêu vi là cửa thiêng sinh xuất ra mọi điều huyền vi ảo diệu), hoàn toàn nghe không hiểu gì này. Nhưng bắt buộc dĩ Khang Hi nhất định bắt mình theo hầu, cũng không có biện pháp, huống chi lão hòa thượng Giác Tuệ này mỗi lần nhìn thấy mình cũng thần thần bí bí nói vài lời hoàn toàn nghe không hiểu.

“Thử hữu cố bỉ hữu. Thử sinh cố bỉ sinh. Do cái này có nên cái kia có, do cái này sinh nên cái kia.” (trích trong Kinh Hoa Nghiêm)

Một đồng lời nói chỉ hay ở bề ngoài làm Sở Sở rất là bất đắc dĩ.

Ba ngày tiếp theo, các nơi của Sơn Đông cũng dùng biện pháp tạo mưa của Sở Sở, chỉ là tiền vốn quả thật không thấp. Hơn nữa đại pháo Hồng Y nếu chỉ dùng cho những thứ này cũng không phải biện pháp lâu dài, cho nên Khang Hi gia tiếp tục chọn lựa các biện pháp khác của Sở Sở. Nam thủy Bắc điều, chờ thực vật hoa màu đều phát triển tươi tốt, tình hình hạn hán sẽ có thể hóa giải, tóm lại hai bên cùng nhau xuống tay, tựa như Sở Sở nói:

“Hai tay muốn bắt cái gì, hai tay đều phải cứng rắn.”

Khang Hi gia nghĩ đến điều đó bất giác mỉm cười nhìn Sở Sở bên cạnh buồn chán ngủ gật gà gật gù. Đối diện là cao tăng Giác Tuệ, bởi vì ngày mai sẽ phải lên đường chạy thẳng tới Giang Ninh phủ, cho nên Khang Hi đặc biệt cùng vị cao tăng này ngồi đối diện giảng kinh tham thiền. Sở Sở cũng không có tuệ căn, giống như chính nàng nói mình chính là một tục nhân thật to.

Nhưng Giác Tuệ cũng rất ưa thích nhìn thấy nàng. Lý Vệ nói qua Giác Tuệ này rất tích cực như vàng cũng không dễ dàng cùng ai nói chuyện, ngay cả cùng Khang Hi ngồi đối diện tham thiền cũng là phần nhiều nói về kinh Phật, rất ít khi nói chuyện khác, nhưng chỉ cần thấy Sở Sở liền sẽ nói rất nhiều, vì thế Sở Sở rất buồn bực. Khang Hi ngược lại cảm thấy đây nhất định là có duyên cớ, cho nên mỗi ngày đều mang theo Sở Sở tới tham thiền cùng Giác Tuệ này.

Không biết tại sao, luôn cảm thấy kinh Phật bác đại tinh thâm đầu này có chỗ tốt. Bên ngoài mưa phùn còn rơi, mặc dù không lớn nhưng đất hoang chung quanh Cao Thanh huyện có thể gieo trồng rồi, cho dù chậm chút nhưng thu hoạch một quý hoa màu vẫn còn kịp. Năm nay xem ra dân chúng Sơn Đông có thể ăn no cái bụng.

Trong lòng Sở Sở âm thầm nói:

“Khang Hi không biết bị sao nữa, ngày ngày tới Linh Tháp tự này niệm kinh, ông muốn tham thiền thì tham thiền đi, đừng lôi kéo tôi, cái này còn ghê gớm hơn so với âm nhạc thôi miên ở hiện đại.”

Nỗ lực gờ gờ mí mắt sắp khép lại, đêm đã khuya rồi. Thời điểm Sở Sở quá vất vả, sắp không chống lại được cơn buồn ngủ, Khang Hi gia thỏa mãn đứng dậy. Sở Sở ngáp ngắn ngáp dài đi theo bước chân Khang Hi ra khỏi thiện phòng. Đại sư Giác Tuệ đứng dậy đưa tiễn đến bên ngoài thiện phòng, nói với Sở Sở:

“Nữ thí chủ xin dừng bước.”

Sở Sở liếc mắt thăm nghĩ ‘lại tới nữa rồi, tưởng hôm nay lão hòa thượng này quên mình rồi chứ, thì ra chờ mình lúc này đây’, Sở Sở xoay người lại đọc câu a di đà Phật nói:

“Đại sư ta đã biết, ‘do cái này có nên cái kia có, do cái này sinh nên cái kia...; không vô cớ cái kia bị diệt, là cái này diệt cái kia’ đúng không? Tiểu nữ đã nhớ rồi, ngài yên tâm đi, trở về tiểu nữ đem câu này viết trên giấy, dính vào đầu giường mỗi ngày nhìn nó.”

Khang Hi cười lắc lắc đầu, Giác Tuệ đại sư ngược lại không có cười, nhỏ giọng đọc câu Phật hiệu, mới dùng ánh mắt tràn đầy trí khôn thâm thúy nhìn chằm chằm Sở Sở nói:

“Lúc sắp tạm biệt lão tăng tặng cho nữ thí chủ một câu, xin thí chủ ghi nhớ: do yêu nên sinh lo, do yêu nên sinh sợ hãi; nếu như cách cách yêu ai đó, đừng lo cũng đừng sợ hãi. Bần tăng cung tiễn vạn tuế và cách cách.”

Sở Sở làm mặt quỷ với Giác Tuệ, xông ra ngoài.

Qua ngày hôm sau liền cùng Khang Hi chạy tới Giang Ninh phủ theo đường bộ, đi mấy ngày mới tới bên ngoài thành Nam Kinh, còn chưa có vào thành, ngoài thành đã là một mảnh nghi thức tiếp giá nghiêm túc tề chỉnh rồi. Cái gọi là ngự đạo, tên như ý nghĩa, chính là con đường lớn trải đá x dành riêng cho hoàng gia chỉ có hoàng đế cùng đại thần thân tín mới có thể đi. Ngự đạo thành Nam Kinh này, cách Chính Dương môn đến 2 cây số, chính là Quang Hoa môn ở hiện đại, bên đường ngự đạo là tiểu đình, núi giả, hành lang cùng hoa và cây cảnh đem hơi thở cuộc sống bình dân và ngựa xe như nước ngăn cách.

Sở Sở tò mò vén lên một góc màn cửa sổ bên hông long giá nhìn ra ngoài, thấy so với ngự đạo ở hiện đại cũng không kém nhiều lắm, vân sam hai bên đường thẳng tắp, cao chọc trời. Hai bên đã vây lên trướng màu vàng sáng, thị vệ đứng nghiêm trang, phía trước là mấy thái giám theo long giá đi chậm rãi, hai bên quỳ xuống hô vạn tuế một tiếng, Khang Hi cong ngón tay lên điểm đỉnh đầu Sở Sở cười nói:

“Nha đầu con muốn xem, đợi lát nữa để cho con đường đường chánh chánh nhìn đủ, cần gì bộ dáng lén lén lút lút diệt khí thế như vậy.”

Cây vân sam

Sở Sở buông rèm cửa sổ xuống đến gần Khang Hi nói:

“Con thật sự tò mò. Thập Tam gia nói ngài lúc này cũng ở tại chức tạo phủ Tào gia, ngài sao lại ở nhà bọn họ, không phải có hành cung sao?”

Khang Hi nói:

“Tào gia cùng trẫm là có duyên pháp rất sâu, thê tử của Tào Tỷ - tiền nhiệm chức tạo của Tào gia - là nữ mẫu của trẫm khi còn nhỏ...”

Khang Hi lâm vào ký ức xa xưa cùng Tào gia. Thì ra là chức tạo Giang Ninh cùng Tào gia là do tình cờ, là duyên phận khó hiểu kết gần nửa thế kỷ, đây tất cả là từ Tôn thị thê tử của Tào Tỷ - tăng tổ Tào Tuyết Cần (ông cố), cho đến khi Khang Hi lên ngôi. Khang Hi lúc còn nhỏ từng bị bệnh đậu mùa, hoàng thái hậu Hiếu Trang sai bà vú cũng chính là Tôn thị ở một tòa nhà trong miếu Nam Trường Nhai ở Tử Cấm thành.

Theo như phương thuốc ngự y cung đình cung cấp chữa bệnh cho Khang Hi, được bà hết lòng chăm sóc Khang Hi cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn như trong họa có phúc.

Vài năm sau, Thuận Trị hoàng đế bởi vì bệnh đậu mùa đột nhiên qua đời, trước khi lâm chung lưu lại ý chỉ, muốn ở trong các hoàng tử chọn lựa người đã phát bệnh đậu mùa kế nhiệm, mà trong các hoàng tử chỉ có Khang Hi phát bệnh đậu mùa. Cứ như vậy, Khang Hi liền may mắn trở thành người nghiệp đất nước, thành tựu về văn hoá, giáo dục, võ công, khai sáng một đời thịnh thế, cũng trở thành vị đế vương tại vị thời gian dài nhất trong vương triều phong kiến hơn hai nghìn năm của Trung Quốc. Rất khó tưởng tượng, một bệnh đậu mùa, lại đổi lấy một đời minh quân, đồng thời cũng đổi lấy số mạng Tào gia nửa thế kỷ làm sủng thần.

Dĩ nhiên sau này Tào gia suy tàn, mới có Hồng Lô Mộng ra đời, tất cả những chuyện này mang sắc thái truyền kỳ. Bây giờ chức tào Giang Ninh chính là con trai của Tôn thị, cũng là Tào Dần bạn chơi còn nhỏ của Khang Hi, là tổ phụ (ông nội) của Tào Tuyết Cần nổi tiếng, dĩ nhiên hiện tại Tào Tuyết Cần còn chưa thấy bóng dáng. Thập Tam nói qua chức tào Giang Ninh này tuy là quan giám thị hàng đệ nhất đẳng, nhưng bởi vì được hoàng đế đặc thù tin tưởng cho nên kỳ thực Tào gia nắm giữ phần lớn tài chính của Giang Ninh, nên địa vị chính trị càng cao. Trên thực tế vượt qua tuần phủ cùng đô đốc, so với phong cương đại lại (đại quan biên giới) bình thường còn có quyền thế địa vị hơn.

Trước đây Khang Hi Nam tuần đều ở tại chức tào phủ, có nguyên nhân rất lớn là bởi vì Tôn thị. Sau đó Tôn thị đã qua đời, nhưng Tào Dần dù sao cùng Khang Hi tình cảm bất đồng, nên mỗi lần Nam tuần vẫn ở tại trong phủ của ông ta tỏ vẻ ân sủng.

Đại khái đi chừng một canh giờ, long giá mới tới trước chức tào phủ, giọng nói rõ ràng của Lý Đức Toàn truyền tiến tới:

“Vạn Tuế Gia đến chức tào phủ Giang Ninh!”

Sở Sở vội vàng sửa sang lại long bào cho Khang Hi, hướng quan, nhanh chóng quan sát mình mấy lần, trang phục phụ nữ Mãn Thanh màu hồng nhạt coi như là khá lắm rồi, đưa tay vịn cánh tay Khang Hi, bước ra long giá. Rất hiếm khi, đứng vào trời tháng tư thế nhưng không có mưa, ánh nắng rực rỡ vạn dặm không có bóng mây, khi Khang Hi vừa ra tới, trước mặt lập quỳ xuống một mảnh, hô vạn tuế xong, Khang Hi nói bình thân, mọi người mới đứng dậy cung kính đứng một bên.

Trước mặt là hai cung phi đến trước, khụy chân hành lễ với Khang Hi, đứng một trước một sau. Phụ nhân trước mặt nhìn như hơn ba mươi tuổi, khéo mắt dính vào chút vết chân chim năm tháng, nhưng nhìn khí chất toàn thân rất không tục, người mặc một bộ phượng bào màu hạnh hoàng, trên đầu mang hướng quan đông châu rất trân quý, khí sắc cũng không tốt lắm nhìn ra thân thể không được khỏe mạnh.

Sở Sở lập tức đoán được vị này chính là Đông quý phi theo giá mà đến, cùng bốn gia mình lệ thuộc hiện tại. Phía sau một người rất trẻ tuổi, Sở Sở cũng chỉ khoảng hai mươi một hai mươi hai, mặc một bộ trang phục phụ nữ Mãn Thanh xanh nhạt, kỳ đầu* đơn giản chỉ gắn một đoá hoa mẫu đơn màu hồng đào nở rộ, hơi ánh lên mặt phấn trắng nõn hết sức xinh đẹp, tựa như mới vừa đâm chồi ở bờ sông, càng giống như là hoa đào trong viện lần đầu tiên lặng lẽ nở rộ.

Hướng quan

Đại lại sí – Kỳ đầu

Sở Sở đoán vị này đại khái chính là Mật quý nhân rất được Khang Hi sủng ái trong lịch sử. Sở Sở vội vàng phát khăn làm lễ ra mắt hai vị sủng phi. Mật quý nhân có chút ngạc nhiên nhìn Sở Sở mấy lần, khách khí mấy câu thôi, Đông quý phi thân thiết kéo tay Sở Sở, dò xét cẩn thận trên dưới chiếc lát cười nói:

“Đây chính là Đông cách cách nhà chúng ta sao, nhìn thấy nha đầu này đầy đại khí, đến, ta coi như là cô cô của con rồi, đừng có gọi nương nương, về sau liền kêu cô cô là được, coi như cô chất (cô cháu) chúng ta là có duyên phận.”

Khang Hi cười nói:

“Diệt nữ (cháu gái) này nhưng là đệ tử trăm, trăm rất ưa thích, đi vào bên trong cô chất các nàng sẽ có thời gian nói chuyện.”

Lúc này Đông quý phi mới buông Sở Sở ra. Sau đó Cửu Thập a ca cùng Thập Tam Thập Tứ cùng một quan viên trung niên làm lễ ra mắt xong, cũng đứng ở bên cạnh Khang Hi, Khang Hi đi về phía trước hai bước, sắc mặt rất thân thiết đưa tay đỡ quan viên trung niên đang quỳ xuống dập đầu, quan sát chốc lát nói:

“Lệ Hiên, mấy năm không thấy, người bảo dưỡng không tệ.”

Sở Sở đã hồi lạng lẽ Thập Tam, mới biết vị này chính là Tào Dần - tổ phụ Tào Tuyết Cần nổi tiếng lòng lẫy, tên tự là Lệ Hiên, nhanh chóng tỉ mỉ quan sát, cũng chỉ là một người đàn ông trung niên rất bình thường, có thể thấy được hàng năm làm quan trên người tự có một loại khí thế uy nghiêm. Khi nhìn Khang Hi trong mắt đầy chân thành tha thiết hiềm khi thấy, đại khái bởi vì thời thơ ấu cùng trải qua với Khang Hi, vẫn có tình cảm rất sâu rất thật, ở trên người để vương rất khó nhìn thấy hữu tình, Sở Sở cảm thấy ở trên người hai người này, rất động lòng người.

Cửu a ca lặng lẽ lại gần Sở Sở nhỏ giọng nói:

“Gia thật đúng là không có nhìn ra, cô còn có thể làm trời mưa, không phải yêu tinh quỷ quái gì trong núi tu luyện thành người chứ hả?”

Thập Tam Thập Tứ cùng Thập a ca hiển nhiên là nghe thấy, cũng che miệng cười khẽ, Sở Sở trừng mắt liếc hắt một cái cũng nhỏ giọng trả lời:

“Theo như nô tỳ thấy, Cửu gia càng giống như yêu tinh quỷ quái mà ngài nói, người từng thấy qua mấy yêu tinh quỷ quái tu luyện thành, không phải đáng sợ như hoa như ngọc, khuynh quốc khuynh thành, phương diện này Cửu a ca ngược lại so với nô tỳ giống nhiều hơn.”

Cửu a ca dở khóc dở cười nói:

“Được lắm, gia nói không lại cô, giờ đã tối, nên thương lượng chuyện của chúng ta đi.”

Sở Sở gật đầu một cái. Mọi người vào cửa chính chức tạo phủ, qua hai cửa vào, đến một viện rất lớn, mặt bên có một cổng chào lớn đi thông qua một vườn rất lớn, phía trên cổng chào là vài chữ to “Giang Ninh Ngự Uyển”.

Sở Sở nghĩ đây đại khái Tào gia cố ý xây hành cung cho Khang Hi, Khang Hi liếc mắt nhìn Sở Sở nói:

“Nha đầu con lần đầu tiên tới đây, xem lâm viên này một chút so với làng du lịch của con như thế nào.”

Sở Sở nói:

“Sư phụ ngài đây là chê cười con rồi, lâm viên này vừa nhìn biết ngay là danh gia thiết kế kiến tạo, đem làng du lịch của con so sánh với chỗ này là lên không được mặt bàn rồi, con hiểu lắm.”

Khang Hi cười to hướng về phía Tào Dần nói:

“Nha đầu này ở kinh thành Tây Giao xây một lâm viên biệt trí, có cảnh đẹp bốn mùa, kiến trúc ly kỳ, ôn tuyền thư giãn, cùng đồ ăn mới mẻ. Lần sau người tới kinh thành thì trầm cùng người ở chỗ này mấy ngày, so với Sướng Xuân Viên của trẫm còn tốt hơn chút. Chính là quá mắc.”

Vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ đầu Sở Sở nói:

“Nha đầu này chính là con sâu tiền, con nhóc này cứ đúng hạn tính toán khi ở lâm viên ấy, một ngày mấy trăm lượng bạc, thực sự quá mắc tiền.”

Sở Sở cười hắc hắc nói:

“Sư phụ lão ngài còn oán trách, giá tiền của ngài là con cố ý giảm giá còn 30% cho ngài, ngài còn chê đắt, không tin ngài hỏi Cửu gia một chút, ngài ấy ở Thanh Quán một ngày bao nhiêu bạc!”

Cửu a ca còn chưa lên tiếng, lão Thập đã mở miệng nói:

“Đúng vậy, Hoàng a mã ngài nói cái giá tiền kia, Cửu ca một ngày phải tốn bạc đến gần gấp đôi, là 50% giá tiền, chính là như vậy, còn là người bình thường cũng không được cái giá này, nha đầu này so với Cửu ca còn tham tiền hơn...”

Cửu a ca vội vàng ho khan mấy tiếng, lúc này Thập a ca mới lấp bắp dừng lại, Khang Hi ngược lại cười cười, liếc mấy nhử tử của mình một cái, cất bước vào ngự uyển.

Tào Dân đã sớm nghe nói chuyện về Sở Sở, mấy trận mưa ở Trúc Đài Sơn Đông, khiến cho dân gian đã đem vị Đông cách cách này truyền đi càng ngày càng thần kỳ, tự mình thấy cũng chẳng qua là một tiểu nha đầu mười sáu mười bảy, nhưng nghe lời nói của Vạn Tuế Gia cùng mấy a ca, tiểu nha đầu này nhưng là một nhân vật lợi hại vô cùng. Nghe nói là người của Tứ a ca, được Vạn Tuế Gia yêu thích phong làm trắc phúc tấn cũng không khó, vì sao hôm nay vẫn cận thân không rõ như vậy?

29. Chương 29: Ở Kim Lăng - Sở Sở Đạo Đêm Sông Tần Hoài

Đi vào bên trong ngự uyển, Sở Sở tò mò quan sát, từ phương hướng bọn họ tiến vào trong nhìn lại, kiến trúc trùng trùng điệp điệp cao lên, đình đài lầu các đan xen hợp lí, giống như bức họa sơn thủy Giang Nam đầy phóng khoáng. Dọc theo hành lang quanh co, có thể nhìn thấy kỳ hoa dị thảo trong viện hết sức hoa lệ, vòng qua một núi giả lớn chính là ở giữa ngự uyển, cũng là Huyền Thụy Đường, nơi Khang Hi gia ngủ lại.

Đi vào phía sau cửa là một gian phòng ước chừng mười mấy thước vuông. Bên trong phòng chạm mặt để ngự tọa (ghế vua ngồi), hai bên ghế là tấm bình phong. Vòng qua tấm bình phong, hai bên trái phải chia ra hai lối đi, đi thông vào noãn các, trang trí theo phong cách Giang Nam, có gấm Tô Châu, có tượng gỗ, nhất là bên trong dùng trúc khảm cùng đồ điêu khắc bằng mây tre, vô cùng tinh xảo.

Khang Hi cũng không có dừng lại ở chính đường, đi vào Đông Noãn Các ngồi xuống trên giường kháng. Đông Noãn Các không tính lớn, điển hình giống như cách cục đại nội, hai bên kháng sập sập đặt bàn đất, tủ cách, phía trên bày các loại văn phòng phẩm. Vật trưng bày được mài dũa bằng các vật liệu ngọc, sứ, men, trúc, mộc, ngà, sừng quý giá mà thành, đối diện có một giá sách lớn, che màn chống bụi màu xanh, mỗi thứ cũng đều là đồ thật, vả lại giá trị liên thành, cả ngự uyển đều lộng lẫy xa hoa, có thể xây lâm viên như vậy, có thể thấy được Tào gia tài lực rất kinh người.

Vừa vào Huyền Thụy Đường Sở Sở liền thích tiểu viện phía sau, bên trong không có hoa cỏ gì, chỉ ở mặt bên bức tường thấp màu trắng có một bụi lục la, cành cây nhỏ quấn vòng quanh như một loại thực vật nhu nhược, hoa dài nhỏ hơi màu vàng, hé ra nhụy hoa nhỏ nhỏ màu vàng nhạt, không có mùi thơm rất nồng liệt, lại tự có một loại cảm giác khó phân khó cách triền miên, vả lại tiểu viện gọi là “Cổ Ý Hiên.”

– cây lục la – cây trầu bà

Làm Sở Sở nhớ lại một bài thơ Đường thật xa xưa, “cổ ý” ngâm đôi câu:

“Chàng là loài cỏ nữ la

Thiếp là loài hoa thổ ti

Cành nhỏ nhắn không thể tự đi

Nghiêng ngã theo gió xuân”

Cổ ý • Ý cũ – Lý Bạch

Cảm giác rất đẹp, rất đúng ý cảnh. Tào gia cho Sở Sở một đại nha hoàn để sai bảo, cùng hai bà tử trực đêm phục vụ. Đại nha hoàn tên là Thu Lam, đoán chừng xuất từ Sầm Tham “Mới mưa mang Thu Lam,” rất thanh nhã, không hổ là xuất ra văn hào thế gia ngay cả tên của nha đầu đều có xuất xứ. Ước chừng mười một mười hai tuổi tuổi, một cô bé cơ trí rất xinh đẹp.

Nghỉ ngơi một chút, đến buổi chiều Sở Sở liền không ngồi yên. Nam Kinh, Kim Lăng, cố đô lục triều, nổi danh nhất không phải sao, ở hiện đại đã không còn tồn tại mười dặm Tần Hoài nữa, lâu đài Kim Phấn, san sát nối tiếp nhau; thuyền hoa Lăng Ba, còn sáng hơn ánh đèn, hướng chỉ Tần Hoài Bát Diễm nổi tiếng càng làm cho nơi mười dặm Tần Hoài này dính vào mấy phần truyền kỳ, mấy phần sắc thái phần hoa.

Thời Minh-Thanh phân tranh, có 8 danh kỹ nổi tiếng xinh đẹp tài đức, văn hay chữ tốt, cảm kì thi họa đều tuyệt. Đó được gọi là Tần Hoài Bát Diễm. Bao gồm:

Phong lưu nữ hiệp Khẩu Bạch Môn

Trường trai tú phật Biện Ngọc Kinh
Hiệp cốt phương tâm Cổ Mi Sanh
Diễm diễm phong trần Đồng Tiểu Uyển
Phong cốt tăng tuần Liễu Như Thị
Hiệp can nghĩa đảm Lý Hương Quân
Khuyh quốc danh cơ Trần Viên Viên
Linh tú đa tài Mã Tương Lan

Làm loại chuyện này dĩ nhiên một người là không được, phải tìm người đồng hành, Thập Tứ a ca thời kỳ mãn kinh còn chưa có qua hết, không đi tìm hần, đúng rồi, Sở Sở nghĩ đến một người thích hợp nhất, Cửu a ca, hơn nữa còn có thể thuận tiện khảo sát hình thức thanh lâu nơi này, thực là một công đôi việc. Nghĩ xong liền hướng Tuyên Thụy Đường mượn một bộ y phục bình thường hơi cũ, liền lặng lẽ đi tới chỗ Cửu a ca.

Cửu a ca ở tại Lãng Ba các phía bên phải Tuyên Thụy Đường, đại khái là ở gần bên cạnh một cái hồ nhân tạo nho nhỏ vì vậy được đặt tên như thế, bước vào cửa ngoài Lãng Ba các, đã thấy bóng dáng của Cửu a ca ở cửa tròn kế tiếp, nhìn thấy Sở Sở, bên môi khẽ cong một nụ cười, nói:

“Gia đoán cô s đến, quả nhiên”

Sở Sở vô cùng tò mò nói:

“Cửu gia thế nào đoán được? “

Cửu a ca khẽ mỉm cười nói:

“Tính tình của cô không cần đoán cũng biết, nơi này là Tần Hoài - cố đô lục triều cường thịnh, cô nhất định phải tận mắt nhìn, không phải sao?”

Sở Sở cười nói:

“Còn ta có thể tìm người khác đi cùng ta a, tỷ như Thập Tam Thập Tứ”

Cửu a ca bĩu môi nói:

“Bọn họ cũng chỉ là mới vừa hiểu chút chuyện xưa thôi, địa phương phong nhã như vậy, Đông cách cách tìm gia là tốt nhất, gia đoán có đúng không?”

Sở Sở liếc hần một cái nói:

“Cái này cũng đáng để Cửu gia tự hào ư?”

Cửu a ca cười một tiếng, quan sát Sở Sở mấy lần, xuyên thấu qua ngọn đèn dầu trong viện nhìn Sở Sở trước mắt. Không biết ở chỗ nào tìm được một phục sức nha đầu, thân trên mặc áo ngắn xanh nhạt phía dưới là một quần xanh lá mạ hơi cũ, trên đầu chải lấy hai búi tóc tròn trịa của nha đầu, dùng hai dây buộc xanh nhạt cài chặt, theo gió nhẹ nhàng ngo nguẩy, giống như lông của Cửu a ca vừa ngứa vừa thoải mái.

áo ngắn

Hôm nay Cửu a ca mặc cũng rất là phong lưu phóng khoáng, cầm bào màu đen, áo ngoài màu tím nạm vàng, trên đầu đỉnh đầu là một nón màu nho cùng màu với áo ngoài, trong tay cầm một thanh chiết phiến Ô Cốt, rất tuần tú đủ khí phái, làm Sở Sở nhớ lại khi còn bé xem qua một phim truyền hình cổ trang “Hí thuyết Càn Long” do Trịnh Thiếu Thu đóng, Cửu a ca trước mắt so với Càn Long kia lúc phong lưu còn càng giống hơn.

Mình đi theo hần chẳng phải thành nha hoàn Xuân Hỉ, Sở Sở âm thầm YY một lúc lâu, mới cùng Cửu a ca ra khỏi ngự uyển bằng cửa hồng. Phủ đệ này của Tào Dân gần sông Tần Hoài, từ cửa hồng đi ra ngoài mấy bước, chính là Ô Y Hạng rất nổi tiếng chính là Ô Y Hạng “cầu Chu Tước nay cổ đã hoang, ngô Ô Y nắng

lúc đương tàn, yển xưa vốn ngụ nhà Vương, nay hộ tầm thường cũng liệng sang”, ra khỏi đầu hẻm chính là tới Yên Kiều, phụ cận phần nhiều là vài nhà giàu có thâm viện.

Tới Yên Kiều là nơi hội tụ của Tần Hoài, cũng là chỗ tụ hợp của thuyền hoa du thuyền, bình thường thuyền hoa cao cấp mới có tư cách dừng ở bến Yên Kiều, tính giai cấp rất mạnh, dĩ nhiên những thứ này đều là Cửu a ca nói cho Sở Sở. Đến bến neo đậu đã là lúc đèn lên rực rỡ, từ bến phà dọc theo phía bên trái bên phải đều là thuyền hoa lui tới, màn cửa sổ nhẹ bay, giọng oanh mềm nhỏ ở bên tai.

Cửu a ca và Sở Sở vừa tới nơi đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên tiến lên đón, cùng Cửu a ca hàn huyên mấy câu, lại cố ý vô tình quan sát Sở Sở mấy lần, ánh mắt Cửu a ca sắc bén quét qua ông ta, người trung niên kia vội vàng thu hồi ánh mắt quan sát Sở Sở, Cửu a ca nói khẽ với Sở Sở:

“Đây là hội trưởng thương hội Giang Ninh Đào Kế Tông”

Sở Sở gật đầu một cái. Đào Kế Tông là một thương nhân già dặn kinh nghiệm, làm môn hạ của Bát a ca, cũng vì dựa lưng vào đại thụ làm chỗ dựa, Cửu a ca này là vạn vạn không được đắc tội. Mỗi lần vị Cửu a ca này tới đều do ông ta tự mình tiếp đãi phục vụ, ngựa quen đường cũ, an bài mấy cô nương Tần Hoài xinh đẹp bởi một hồi.

Dù sao mắt vị gia này cực cao, năm trước những cô nương kia cũng không có thấy nhìn trúng người nào, chỉ là nghe một vài khúc thôi, hôm nay ban ngày sai người truyền lời nói là an bài thuyền hoa, cố ý giao phó tìm vài ca kỹ nhã ý thanh cao, đừng ngoáy những thứ lên không được mặt bàn gì đó, nói là có khách quý, nhưng bây giờ xem ra, bên cạnh là nha đầu bình thường theo tới, chẳng lẽ chính là khách quý mà Cửu gia nói, thế nào nhìn cũng không giống lắm, chỉ là chưa từng gặp qua vị Cửu gia cao ngạo này nhân nhượng cúi thấp, nhưng là khoe mắt đuôi này đều nhìn nha đầu này làm việc, chuyện này cũng lộ ra cổ quái.

Đây tốt cùng là người nào, đang suy nghĩ, ma ma phía sau đi lên mời ba người lên thuyền hoa, Đào Kế Tông cung kính mời Cửu a ca cùng Sở Sở lên thuyền. Thuyền hoa cao tầng độc đáo, trên cửa sổ che bằng sa mỏng như nhẹ nhàng thanh thoát, một trận gió thổi qua tựa như ảo mộng, thuyền hoa rất rộng, liên tiếp trong ngoài là cửa tròn, rất cao lớn tinh xảo, không chút nào cảm giác mị tục.

Xuyên qua cửa tròn là một đại sảnh phủ bằng thảm, giường êm tinh xảo sắp xếp phân chủ khách. Cửu a ca tựa vào ở giữa, Đào Kế Tông ngồi bên giường phía trái. Sở Sở đang do dự, lấy thân phận của à đứng ở sau lưng Cửu a ca rồi, còn đang phân vân, nhìn trên giường êm thoải mái vô cùng.

Cửu a ca tiếng cười nhẹ truyền đến nói:

“Cô làm gì thế, không muốn ngồi kia, liền ngồi cùng gia là được.”

Sở Sở liếc hần một cái, nhanh chóng liền đặt mông ngồi vào phía tay phải, Cửu a ca vừa cười khẽ một hồi, nhìn Sở Sở chốc lát, mới gật đầu với Đào Kế Tông một cái. Đào Kế Tông vỗ vỗ tay, chỉ trong chốc lát, liền đi vào hai cô nương ăn mặc rất có khí chất, ước chừng mười tám mười chín tuổi, phía sau đều cùng có một tiểu nha hoàn theo hầu, mặt mũi xinh đẹp, càng nhìn càng đẹp, nhưng thần sắc vẫn tương đối cao ngạo. Hơn nữa cô nương trước mặt không chỉ là bộ dạng xinh đẹp, tư thái càng thêm dịu dàng, chậm rãi đi tới như gió xuân vờn cành liễu, lộ ra mềm mại mê người như vậy.

Ít nhất đem Sở Sở nhìn mê tít, phía sau kém chút, nhưng cũng là một mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được. Vốn Sở Sở đối với mấy cô nương kiếm sống ở trong gió trăng rất đồng tình, nhưng tuyệt sẽ không kỳ thị, dù sao nghề nghiệp chẳng phân biệt được giá trị con người thế nào, nhưng là người ta cũng rất hiển nhiên không nhìn trúng nàng, sau khi đi vào đơn giản làm lễ ra mắt, ánh mắt quét qua Sở Sở khi dễ trắng trợn. Sở Sở thật dở khóc dở cười, làm cho nàng nhớ lại thời điểm lần đầu nhìn thấy Bát, Cửu, Thập. Khi đó ánh mắt của Bát gia, cùng hai vị trước mắt này rất dị khúc đồng công nha, mặt của Cửu a ca đã sớm trầm xuống, Đào Kế Tông vội vàng cười giới thiệu:

“Cửu gia, hai vị này là hai người xuất sắc nhất trong Tiểu Bát Diễm năm nay. Vị trước mặt này gọi là Tiểu Như Quý Tiêu Tiêu, phía sau là Hoàng Ba nương tử Lý Cố Mi, vị này là Cửu gia từ kinh thành tới, cần thận hầu hạ!”

Nói xong nháy mắt với hai nàng kia, hai nữ tử mặc dù không lớn, nhưng dù sao cũng là ở nơi phức tạp nhất kiếm sống, cho nên nhãn lực nhìn người vẫn có nhất định, huống chi, Khang Hi gia giá lâm Giang Ninh phủ,

dân chúng đã sớm truyền đi rộng rãi. Vị Cửu gia trước mắt này không phải là Cửu a ca theo giá mà đến sẽ là ai, có thể làm Đào Kế Tông - môn hạ hồng nhân của Bát gia – cẩn thận hầu hạ.

Hai nàng khom người thi lễ nói:

“Làm lễ ra mắt Cửu gia!”

Trong mắt Cửu a ca lóe lên một tia tàn khốc, cười như không cười nói:

“Làm lễ ra mắt của ta mới được, hôm nay gia cũng là người tiếp khách!”

“Cửu gia nói đùa!”

Trong nháy mắt Cửu a ca giận tái mặt nói:

“Gia ta cũng không nói đùa, khoan nói là các ngươi là ca cơ nhỏ nhỏ trên sông Tần Hoài, ngênh tới đưa đi, chính là trước mặt lão gia tử nhà ta, người khác thấy nha đầu này cũng phải rất cung kính.”

Đào Kế Tông cũng hít một hơi khí lạnh, trong lòng có chút đoán được, cô nương bình thường trước mắt này, đại khái chính là cách cách thần tiên làm mưa danh chấn thiên hạ, vị cách cách này là đại nhân vật ai cũng không đắc tội nổi. Không nói người ta xuất thân Đông gia hoàng thân thế gia, sau lưng dựa vào là Khang Hi gia, nghe nói là đệ tử Vạn Tuế Gia tự thu, vị này chính là Bồ Tát so với Bát gia Cửu gia còn lớn hơn.

Âm thầm oán giận hai hoa khôi này không biết điều, vốn muốn tạo niềm vui, lần này không hoạch tội chính là tổ tiên tích đức, vội vàng ngắt lời nói:

“Ha ha, hai người các ngươi đây chính là không có ánh mắt, mau làm lễ ra mắt với cô nương đi.”

Hoàng Ba nương tử đó vẫn còn có chút ánh mắt, vội vàng làm lễ ra mắt với Sở Sở, ngược lại Quý Tiêu Tiêu kia rất miễn cưỡng, chẳng thèm ngó tới nhân nhạ chào một câu rồi thôi, Cửu a ca đang muốn nổi giận, Sở Sở đứng lên nói:

“Hắc hắc, đừng nghe Cửu gia nói vậy, ta là một nha đầu thôi, nếu tới rồi thì bắt đầu chèo thuyền đi, nha đầu ta thật sự đợi không kịp.”

Vừa nói vừa làm mặt quỷ với Cửu a ca, Cửu a ca bị nàng chọc cho cười nhẹ, sắc mặt hòa hoãn xuống. Đào Kế Tông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay người tròn mắt nhìn Quý Tiêu Tiêu một cái, phân phó lái thuyền, thuyền hoa chậm rãi bơi dọc theo sông, rất vững vàng.

Quý Tiêu Tiêu cùng Lý Cố Mi, một người gảy hồ cầm (là tên gọi chung của nhiều loại nhạc cụ kéo được sử dụng trong âm nhạc Trung Quốc) một người hát khúc, bài hát rất nhu lệ, cũng là một bài “Ngọc thụ hoa” rất thông tục, hai bờ sông tràn đầy ngọn đèn dầu, trong sâu kín có một loại tình cảnh cô lệ, bên bờ rất nhiều quán rượu mọc như rừng, khách dừng chân tắm hoan mua rượu, mặt sông dưới ánh đèn, ánh trăng giống như bao phủ một tầng lụa mỏng, mê ly mà thần bí.

Sở Sở không khổ đến một bài thơ Đường, cùng tình cảnh hiện tại thật là phù hợp dị thường, nhanh chóng nhẹ nhàng nói ra:

“Khói lồng sông lạnh, ánh trăng lồng bãi cát

Đêm đậu thuyền ở bến Tần Hoài, gần quán rượu

Con hát không biết hờn mất nước

Bên kia sông còn hát khúc Hậu đình hoa.”

Bến Tần Hoài – Đỗ Mục

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên cạnh có một thuyền hoa rất huyền ảo, ngay sau đó từ cửa sổ đang mở to của một thuyền hoa bên cạnh, từ bên trong nhảy ra bóng dáng của một nữ nhân, phù phù một tiếng nhảy vào trong sông.

Sở Sở lấy làm kinh hãi, thân thể theo tính phản xạ cũng từ cửa sổ nhảy vào trong sông cứu người, mặc dù là mùa xuân nhưng nước sông vẫn còn có chút lạnh, huống chi y phục cổ nhân sao có thể so với đồ bơi ở hiện đại chứ, Sở Sở bị mất chút hơi sức, mới đem cô gái nhảy sông tự vận bơi tới mũi thuyền. Đứng trên

đầu thuyền, Cửu a ca cực kỳ tức giận, thấy Sở Sở bơi tới, sai người bắt được cô gái Sở Sở cứu, mình tự kéo tay Sở Sở, túm nàng lên thuyền hoa. Ngay sau đó cởi áo khoác ngoài xuống, liền phủ lên người của Sở Sở - đã bị nước thấm ướt, lộ liễu ra hết đường cong cơ thể, ôm lấy nàng muốn vào bên trong, Sở Sở lại đẩy hấn ra, đi nhìn cô gái mình cứu. Cô gái kia hiển nhiên còn chưa có chết, dưới ánh đèn sáng ngời của mũi thuyền, Sở Sở cũng không nghĩ tới gương mặt lộ ra ngoài ngay trước mắt.

Xì poi: cô gái này chính là kiếp nạn của Sở Sở...

30. Chương 30: Sở Sở Nghi Gặp Lại Bạn Cũ Ở Sông Tần Hoài

Sau khi Sở Sở sững sốt, kích động tiến lên cẩn thận nhìn kỹ, rồi lại có chút thất vọng, cô gái trước mắt, tướng mạo có tám phần giống Hiếu Oánh - khuê nữ của mình ở hiện đại. Cẩn thận nhìn lại phát hiện so với Hiếu Oánh còn xinh đẹp hơn mấy phần, hưởng chỉ số tuổi còn hơi nhỏ, đại khái khoảng mười ba mười bốn tuổi, toàn thân ướt đẫm, mặc dù đã được đưa lên thuyền rồi vẫn còn run lẩy bẩy.

Sở Sở rất là thương tiếc, quay đầu nói với Cửu a ca:

“Đem nàng ấy đỡ đến bên trong đi, trước tiên dọn dẹp tề chỉnh lại nói sau.”

Cửu a ca kỳ quái nhìn nàng một cái, lệnh ma ma thuyền hoa tìm tiểu nha hoàn đỡ nàng kia, mình đỡ Sở Sở đi vào bên trong. Đào Kế Tông đã sớm nhìn thấy, sai người tìm tới hai bộ hán phục mới tinh. Phía sau thuyền hoa là một sương phòng nhỏ đơn giản, Sở Sở cùng nàng kia ở bên trong gọn nhẹ thu thập, chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng động rất huyền ảo, xen lẫn một giọng nói hùng hùng hổ hổ truyền vào:

“Người được đẩy đồ đi nhỏ, lão nương mua người tới là để cho người làm Bò Tát mà cung phụng sao, lại dám nhảy sông tự vận với lão nương à, khiến lão nương mất hết cả vốn, nhìn lão nương thu thập người thế nào...”

Cửu a ca hừm một tiếng, tiếng mắng càng ngày càng khó nghe đó mới dừng lại. Cô nương đó mới vừa đổi qua y phục, sững sờ ngơ ngác ngồi ở bên cạnh không nói một lời, cắn chặt môi, nghe được giọng nói kia thân thể lại không tự chủ được co rúm lại một hồi, gương mặt nhìn Sở Sở, nhanh chóng quỳ gối trước mắt Sở Sở nói:

“Tỷ tỷ đã cứu ta, ta đây thật sự cảm ơn, đại ân của ngài để tới kiếp sau ta làm trâu làm ngựa báo đáp ngài đi.”

Nói xong đứng dậy xông ra ngoài, Sở Sở âm thầm kêu hồng bét, vội vàng đuổi theo, thấy bên ngoài đã an tĩnh không ít. Cô nương kia vừa ra đi liền bị một mục tử bà trang điểm xinh đẹp bắt được, kéo lại đánh, cô nương đó liều mạng giãy giụa, rất nhanh liền giãy ra được sự lôi kéo của mục tử bà, xoay người thật nhanh hướng mặt bên cửa sổ chạy tới, Sở Sở vội vàng tiến lên ngăn trở nàng.

Lại bị nàng ta đụng phải, đầu bị va vào song cửa sổ, một hồi đau nhói, cảm giác trên trán nóng lên, đưa tay vừa sờ thấy một tay máu, Cửu a ca thấy vậy giận dữ, lớn tiếng quát:

“Người tới!”

Rất nhanh liền tiến vào hai thị vệ mặc y phục thường, lúc này Sở Sở mới hiểu được, Cửu a ca không phải không dẫn người, mà là âm thầm mang theo thị vệ.

“Kéo con bé kia ra cho ta!”

Hai thị vệ kia vừa nhắc cô gái kia lên, Sở Sở mới có thể thoát thân, Cửu a ca vội vàng chạy tới, móc ra khăn trắng như tuyết bưng bít ở trên trán Sở Sở, nhỏ giọng nói:

“Sao rồi, đụng phải trán rồi, cô liền thích trông nom những thứ nhàn sự vô dụng này, người khác nhảy sông tự vận hay treo cổ tự tử có liên quan gì tới cô, nhìn mặt mày lúc này rất hốc hác, trở về gia như thế nào giao phó?”

Sở Sở khoát tay một cái nói:

“Vậy cũng không thể nhìn một sinh mạng cứ chết đi như vậy, ta không làm được, không thể khoanh tay đứng nhìn. Được rồi không cần cảm râm, trở về cùng lắm thì ta nói mình không cần thận bị té, không có gì, dù sao bản thân ta cũng không có vẻ thù mị bao nhiêu, cũng không bị hủy dung gì đâu.”

Cửu a ca lắc đầu một cái lờ mờ, lại nghe thấy một giọng nói truyền đến từ bên ngoài:

“Thập Tứ đệ, đệ xem thuyền hoa này rất náo nhiệt, nhất định có thể tìm ra nha đầu kia, nha đầu kia chính là người hay gây ra phiền toái, tới chỗ nào cũng phải giày vò, mới vừa rồi ta nhìn thấy thị vệ của Cửu ca vào chiếc thuyền này, đi, chúng ta đi vào trong nhìn một chút.”

Nói xong, hai người đi vào, Sở Sở âm thầm mắt tròn trắng, thầm nghĩ:

“Thêm hai người kia, càng loạn, càng thêm phiền!”

Thập Tam Thập Tứ vừa tiến đến nhìn thấy cục diện bên trong không khỏi cả kinh. Cửu ca đỡ Sở Sở, trên trán Sở Sở đang thấm bằng một tấm khăn, rỉ ra chút máu đỏ tươi, rất là dọa người, vội vàng đi tới, một trái một phải đứng lại, Thập Tam đưa tay lấy cái khăn trên trán Sở Sở, vội vàng nói:

“Lúc này bị làm sao, ta xem một chút, Tứ ca biết làm sao bây giờ?”

Thập Tứ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Sở Sở thao thao bất tuyệt:

“Còn nơi nào bị thương nữa không?”

Sở Sở thở dài nói:

“Không có gì, các ngài không cần khẩn trương, ta cũng không phải là người thủy tinh, cũng chỉ là đầu đụng vào song cửa sổ thôi, bị rách da xiu thôi.”

Thập Tứ bệt bệt miệng nói:

“Còn nói, rách da có thể chảy nhiều máu như vậy sao?”

Nói xong xoay người nói với Cửu a ca:

“Cửu ca đây là chuyện gì xảy ra, sao đến nỗi làm Sở Sở bị thương?”

“Còn không phải là nha đầu này xen vào việc của người khác, cứu cô nương đó nhảy sông tự vận, nhưng là người ta một lòng muốn chết, nàng cản lại nên bị như vậy.”

Thập Tam đỡ Sở Sở ngồi ở trên giường êm bên phải, rồi ngồi cạnh nàng, Cửu a ca cùng Thập Tứ cũng ngồi ở giữa, Cửu a ca quét mù tú bà cùng cô bé kia một cái nói:

“Nói đi, đây là làm sao, chính các người gây náo nhiệt, lại liên lụy người nhà của gia bị thương, các người chết một trăm lần cũng không liên quan tới gia, nhưng là dính líu người của ta lại không được, là ở nơi này nói cho gia biết, hay là gia tìm tri phủ Giang Ninh tới nghe các người nói?”

Mù tú bà kia sớm đã có chút ngu, nhìn một cái cũng biết chuyện hôm nay không phải tốt rồi, mấy người trước mắt nói tiếng Quan Thoại, cử chỉ lời nói lộ ra tôn quý, không phải hoàng thân chính là quý tộc, mình chỉ là một mù tú bà trên sông Tần Hoài sao chọc nổi, vội vàng nịnh hót, tiến lên khom người thi lễ nói:

“Thật sự là đụng tới quý nhân, tiểu nhân bên này bồi lễ. Nha đầu này vốn là tiểu nhân bỏ ra ngàn lượng bạc, mua được ngựa gầy từ Dương Châu, trông cậy vào ở mười dặm Tần Hoài nơi này kiếm chút bạc sống tạm. Nhưng ai biết nha đầu này lại thân kiêu thị quý, từ lúc mua được, mỗi ngày khóc suốt mướt, quả thật chính là một tang môn tinh, bắt đết dĩ tiểu nhân đành phải tìm Lưu lão gia phổ Tây tới sơ lung nàng. Hôm nay chính là nàng phá hỏng mất ngày tốt, cũng là chết sống không thuận theo, rồi bất ngờ tìm chết, ngài nói ngàn lượng bạc của tiểu nhân đây có thể trông nom vào ai đây?”

Nói xong hung hăng tròn mắt nhìn cô bé kia một cái. Cửu a ca nghe xong liếc Sở Sở một cái, Sở Sở lại chăm chú quan sát cô bé kia, đưa đến Cửu a ca Thập Tam Thập Tứ cũng theo ánh mắt của nàng nhìn sang. Thấy tiểu nha đầu kia khoảng mười ba mười bốn, mặc dù tuổi không lớn lắm lại tự có một loại tư thái phong lưu lả lướt, vả lại khuôn mặt diễm lệ, bây giờ mặc dù có chút chật vật, nhưng vẫn có thể thấy được, so hoa với Quý Tiêu Tiêu kia cũng không chênh lệch, đợi một thời gian, hẳn là một diễm hoa nhất hương (hoa xinh

đẹp, thơm nhất — vì trên sông Tần Hoài có Bát Diễm nên sau này gọi các ca kỹ xuất sắc cũng là tiểu diễm) trên sông Tần Hoài.

Cửu a ca coi như bỏ qua, Thập Tam Thập Tứ tự nhận rất hiểu rõ Sở Sở, nha đầu này cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu tình đồng tình cùng thương tiếc, nha đầu kia cho là đồng tình không bằng trợ giúp, thương tiếc không bằng khích lệ, nhưng hiện tại Sở Sở nhìn chăm chăm tiểu nha đầu kia, trong ánh mắt là cái gì, có đồng tình có thương tiếc, còn có đau lòng cùng vui sướng, giống như là quen biết với cô nương kia, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Thập Tứ đưa tay kéo kéo tay áo Sở Sở nhỏ giọng nói:

“Cô biết nàng?”

Sở Sở lấy lại tinh thần nói:

“A! A! Không biết, chỉ là thật giống như đã gặp nơi nào.”

Cô bé trước mắt gọi lên ký ức kiếp trước của Sở Sở, nhớ lại lúc ở cô nhi viện, nàng cùng Hiểu Oánh an ủi lẫn nhau, lúc đi học khích lệ cùng nhau cố gắng, sau khi đi làm thì động viên lẫn nhau. Có thể nói Hiểu Oánh là người thân, là bạn bè mà Sở Sở ra đời hai mươi mấy năm qua, cũng đã chung sống lâu như vậy, cho nên đối với gương mặt trước mắt này quá giống gương mặt của Hiểu Oánh, Sở Sở không đành lòng cũng không nguyện nhìn gương mặt như vậy, toát ra thống khổ cùng tuyệt vọng.

Sở Sở âm thầm nghĩ một lát mới nói:

“Vị ma ma này, ta muốn cho cô bé này chuộc thân người xem như thế nào?”

Không chỉ có ma ma đó, người của cả thuyền hoa đều sưng sốt, nào có cô nương nào đứng ra chuộc thân, chuyện này thật mới mẻ. Cửu a ca nói:

“Cô chớ có nói bậy, cô chuộc nàng làm cái gì, làm nha hoàn. Nơi của chúng ta không chứa được một nha hoàn xuất thân như vậy, ngay cả thô sử cũng đều trong sạch.”

Thập Tam Thập Tứ gật đầu một cái, Sở Sở trợn mắt nhìn ba người nói:

“Chớ nói chúng ta, chúng ta, ta là nô tỳ, các ngài là thiếu gia, ta đặt nàng ở làng du lịch của ta, thế nào, các ngài còn có ý kiến?”

Thập Tam lại nhỏ giọng tiến tới bên tai Sở Sở nói:

“Ta xem nha đầu này xinh đẹp hơn so với cô, cô đặt ở bên cạnh, sẽ không sợ Tứ ca động lòng ư?”

Sở Sở nói:

“Các ngài những thiếu gia này, cái đó không phải ăn trong chén nhìn trong nồi sao. Tứ gia đối với người nào động lòng ta đều không xen vào, duy chỉ có điều nếu là động vào nha đầu này, ta chính là có chết cũng sẽ không tha thứ cho hắn!”

Thập Tam không khỏi sưng sốt, cảm thấy đề tài này rất không thích hợp, Thập Tứ nhỏ giọng nói:

“Dáng dấp nhan sắc xinh đẹp thì như thế nào, có cái gì ly kỳ, ta thấy cô so với nàng ta thuận mắt hơn.”

Sở Sở đưa tay chọt chọt trán của hắn thầm nghĩ:

“Thời mẫn kinh của vị gia này coi như đã qua”

Sở Sở đứng lên đi tới trước mặt cô nương kia, đưa tay đỡ qua một bên ngồi xuống hỏi:

“Người tên là gì? Bao lớn, còn nhớ rõ nhà ở đâu không?”

Lúc này cô nương kia mới nhìn thấy một đường ánh rạng đông, ngẩng đầu nhìn Sở Sở nói:

“Không biết, từ nhỏ liền theo một ma ma nuôi dạy ở Dương Châu, đến năm nay mười ba tuổi rồi. Ma ma đó mới đem tiểu nữ bán tới nơi này, ma ma đó đặt tên cho là Tô Tô, không có họ. Tỷ tỷ cầu tỷ liền mua ta đi, ta biết làm rất nhiều việc, ta biết đánh đàn, biết hát khúc, đứng rồi còn có thể viết chữ, biết coi sổ sách.”

Sở Sở đưa tay, vuốt những sợi tóc dính vào gương mặt nàng ta, thì thào nói:

“Đúng vậy a, người giống như cô ấy có thể làm rất nhiều chuyện, nếu cô ấy đến nơi này, nhất định còn thích ứng hơn nhiều so với ta.”

“Tỷ tỷ nói gì? Tô Tô nghe không hiểu.”

Sở Sở hít sâu một hơi nói:

“Từ giờ trở đi muội liền theo tỷ cũng mang họ Đông đi, như thế nào? Tô Tô coi như nhũ danh đi, tỷ tỷ đặt cho muội đại danh là Đông Hiểu Oánh, như thế nào?”

Cô bé kia rất là cơ trí, quỳ xuống dập đầu với Sở Sở, Sở Sở đỡ nàng dậy nói:

“Muội không phải lạy tỷ, sau này muội liền theo tỷ tỷ là được, chúng ta làm tỷ muội tốt nhất, thân thiết nhất. “

Nói xong quay đầu lại nháy mắt mấy cái với Cửu a ca cười nói:

“Cửu gia, ra ngoài ta cũng không đem bạc, ngài cho mượn trước, trở về ta liền trả lại ngài.”

Đào Kế Tông vội vàng nói:

“Cô nương không cần phải lo lắng, tiểu nhân tự sẽ xử lý thỏa đáng cho ngài.”

Sở Sở gật gật đầu nói:

“Ngày mai ta liền muốn có khế ước bán mình cùng văn thư thoát tịch của Hiểu Oánh. Đi thôi mấy vị gia, Tần Hoài này ta cũng không muốn đi dạo nữa, chúng ta trở về đi thôi, ta muốn trò chuyện cùng muội muội.”

Thập Tam vội vàng đem Sở Sở kéo đến một bên nhỏ giọng nói:

“Cô hồ đồ, nha đầu này là cô nói mang về là có thể mang về sao? Nơi chúng ta ở chính là hành cung ngự uyển, sao có thể nói vào là vào?”

Sở Sở chu miệng nói:

“Vậy làm sao bây giờ, dù sao từ nay về sau ta tới chỗ nào cũng đều muốn mang theo nàng.”

Thập Tứ tới gần nói:

“Trước tiên đem nàng ta an bài ở trong viện trước mặt chức tào phủ, đợi ngày mai hồi bẩm lại với hoàng a mã mới quyết định được.”

Sở Sở suy nghĩ một chút:

“Đúng vậy, người xuất hiện trong vòng trăm thước bên cạnh hoàng đế tám đời tổ tông đều phải rõ ràng. Tô Tô này còn chưa có điều tra thân thế, tuyệt đối sẽ không cho phép tiến vào hành cung ngự uyển. Chỉ là một đêm, hưởng chi khoảng cách rất gần, chỉ có thể trước tiên cứ như vậy đi” nhanh chóng gật đầu đồng ý, ba vị a ca cùng Sở Sở thương lượng thỏa đáng mang theo Tô Tô đi.

Đào Kế Tông lưu lại xử lý chuyện về sau, cung tiễn mấy vị ra khỏi thuyền hoa, hai ma ma kia lại gần Đào Kế Tông nói:

“Ba vị gia mới vừa đi người nào là hoàng thân quốc thích? Nói tiếng Quan Thoại, rất khí phái!”

Đào Kế Tông liếc bọn họ một cái nói:

“Ít nói nhảm đi.”

Từ trong tay áo lấy ra ngân phiếu đưa cho một người trong đó:

“Đây là bạc chuộc nha đầu kia, lập tức đem khế ước bán thân để cho ta đưa đến trong phủ đi.”

Ma ma đó không tình nguyện nhận lấy tám ngân phiếu nói:

“Bỏ công phu tìm cây rụng tiền, một lượng bạc cũng không có kiếm được, còn góp đi vào hơn mười ngày tiền cơm, thật là xúi quẩy.”

Đào Kế Tông mặt trầm xuống nói:

“Ta khuyên người ngừng lại đi, về sau cũng không cần nói chuyện của Tô Tô. Người ta bây giờ là một bước liền lên trời, không bao giờ còn là khuê nữ mặc người đánh chửi. Họ Đông có biết là ý gì không, Đông Bán Triều ở kinh thành, quốc trượng Vạn Tuế Gia, vị mới vừa rồi kia chính là Đông cách cách mấy ngày trước đây làm trời mưa ở Sơn Đông. Đông cách cách là ai biết không, đó là đệ tử duy nhất của Khang Hi gia chúng ta, không có nhìn thấy mấy vị gia cũng dụ dỗ nàng ư. Muội tử của nàng cũng đã thuộc hoàng gia, so với thiên kim tri phủ Giang Ninh của chúng ta còn tôn quý hơn mấy phần. Người thường ngày đánh chửi nàng, nàng nếu mang thù, người đừng nói bạc, liền cái mạng già của người cũng khó mà giữ.”

Mụ tú bà đó thừa dịp đáp lời lui ra ngoài, Đào Kế Tông liếc mắt nhìn Quý Tiêu Tiêu đang sững sờ ở một bên, đi tới vươn tay nắm cằm của nàng không chút nào thương tiếc n nhỏ giọng nói:

“Người cho rằng mình thanh cao lắm sao, lại dám tại trường hợp như vậy đắc tội với khách quý của ta. Biết không, người chính là ca kỹ, ngàn người cười vạn người gười, người liên tục bồi ta hằng đêm cũng không đủ tư cách, ta nâng người, người coi như mình cao quý rồi. Cửu gia nói rồi, để cho người tự cho là thân thể cao quý, nhận rõ ràng mình rốt cuộc là một mặt hàng gì. Người tới, đem nàng ném tới tầng dưới chót nhất trong nhà chứa Giang Ninh cho ta.”

Nói xong vừa buông tay, Quý Tiêu Tiêu tê liệt ngã xuống trên mặt đất, thì thào nói:

“Làm sao lại như vậy, rõ ràng là một nha đầu xấu xí, thế nào lại là cách cách rồi?”

Liếc thấy bóng dáng của Đào Kế Tông đi ra ngoài, vội vàng nhào qua ôm chặt lấy bắp đùi của ông ta nói:

“Đào gia, cứu ta đi, nể tình phân thượng ta phục vụ ngài mấy ngày qua.”

Đào Kế Tông quay đầu lại nhìn lướt qua Quý Tiêu Tiêu lê hoa đái vũ mỹ lệ nói:

“Phải nói thân thể người ta cũng thích lắm. Nói thiệt cho người biết, hôm nay cho người đến đây, vốn là mang tới cơ hội cho người, ai ngờ người lại không biết rõ mình là mặt hàng gì. Cửu gia là người nào, đó cũng không phải là một chủ tử dễ dàng tha thứ, người phải hưởng thụ thật tốt đi, đồ đi nhỏ.”

Nói xong, một cước đá văng nàng ta, nghênh ngang rời đi.

31. Chương 31: Tô Tô Có Được Tạo Hóa Lên Trời

Tô Tô theo đám người Sở Sở trở lại chức tạo phủ. Nhìn qua phủ đệ trước mắt cao cao tại thượng, cảm thấy giống như trong mộng. Phủ đệ này nàng ta biết, người ở Giang Nam cơ hồ ai cũng biết, phủ đệ này là của sủng thần thiên tử, dinh thự của Tào gia - quyền thế ngập trời, bên trong có ngự uyển sánh ngang hành cung, cơ hồ mỗi lần hoàng thượng xuống Giang Nam cũng sẽ nghỉ lại ở chỗ này.

Tỷ tỷ họ Đông này c, chẳng lẽ là Đông cách cách mấy ngày nay truyền đi rộng rãi. Tô Tô run run rẩy rẩy dừng ở cửa chức tạo phủ, cảm giác chân của mình cũng đi không được nữa, Sở Sở buồn bực quay đầu lại hỏi:

“Sao không đi, mau cùng tỷ đi vào, muội cần tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi một chút!”

Tô Tô nhỏ giọng thưa dạ, nói:

“Thế nhưng bên trong là chỗ ở của hoàng thượng, muội hiểu rõ thân phận của muội là không thể đi vào.”

Thập Tứ không nhìn nổi loại bộ dạng lè mề không lanh lợi này, lớn tiếng nói:

“Người không đi vào liền lập tức đưa người trở lại bên cạnh mụ tú bà đó đi.”

Tô Tô lập tức lại bị hù cho sợ hãi, Sở Sở trợn mắt nhìn Thập Tứ một cái, dịu dàng an ủi:

“Không sợ, tỷ tỷ nếu cứu muội, quyết sẽ không để cho muội trở về nữa, đi theo tỷ cái gì cũng không phải sợ.”

Vừa nói vừa đưa tay kéo tay nhỏ bé của Tô Tô đi vào chức tạo phủ. Chuyện này náo đã đến gần giữa đêm, Cửu a ca ra mặt tìm Tào Dàn ra ngoài, nói đơn giản chuyện ngày hôm nay, đem Tô Tô an trí tạm ở trong

chức tạo phủ mới cùng Sở Sở Thập Tam Thập Tứ vào ngự uyển. Ánh trăng nhô lên cao, hoa và cây cảnh sum suê, bốn người cũng không gấp, chậm rãi dọc theo hành lang đi về phía trước.

Đến Cổ Ý hiên nơi Sở Sở ở, Sở Sở dừng bước xoay người lại nói với ba vị a ca:

“Được rồi, ta cảm ơn Cửu gia nửa đêm đã đưa ta đi dạo Tầm Hoài, rất có thu hoạch. Cũng cảm ơn Thập Tam Thập Tứ, Sở Sở có bằng hữu như các ngài cảm thấy rất may mắn.”

Nói xong xoay người vào viện, ba a ca ở tại cửa ra vào dừng lại hồi lâu, Cửu a ca nói:

“Các đệ cùng nha đầu này rất quen thuộc, có từng cảm thấy nàng hôm nay rất khác lạ không?”

Thập Tam nói:

“Đúng a! Kể từ lúc gặp Tô Tô đó, liền thay đổi, giống như dịu dàng rất nhiều.”

Thập Tứ nói:

“Ta đối với Sở Sở rất hiểu rõ, Tô Tô đó tuyệt đối cùng Sở Sở có chút sâu xa, ta cảm thấy được đối với Tứ ca, Sở Sở cũng không để ý như vậy.”

Cửu a ca xích một tiếng cười:

“Theo như ý của các đệ, nha đầu này cùng ca kỹ đó có quan hệ gì ư, điều này sao có thể.”

Thập Tam trầm ngâm chốc lát nói:

“Để ổn thỏa còn phải cần kẻ điều tra Tô Tô đó, dù sao Sở Sở rất thích nàng ta, theo sự hiểu biết của đệ đối với Sở Sở nha đầu kia, nếu bàn về tâm cơ lòng dạ cũng có, bàn về đức tâm sợ rằng cũng không đấu lại nàng. Chỉ là, đối với Tô Tô kia, Sở Sở hoàn toàn không có điều này, giống như là thân muội muội của nàng vậy, người như vậy ngày sau đi theo Sở Sở, nếu như có tâm tư gì không đứng đắn, đã có thể khó lòng phòng bị rồi...”

Mấy người gật đầu một cái, hơn nữa Cửu a ca đối với Tô Tô đó một chút ấn tượng tốt cũng không có, Thập Tam càng thêm có loại dự cảm xấu, Tô Tô đó chính là một phiền toái. Những người thương lượng thỏa đáng, Cửu a ca liền vội vàng trở về tìm ám vệ điều tra Tô Tô, hai người Thập Tam Thập Tứ là ở cùng một chỗ, cách Cổ Ý hiên của Sở Sở không xa, hai người trở lại trong viện của mình, Thập Tứ vừa muốn vào nhà, Thập Tam kéo hắn nói:

“Đệ ở Sơn Đông là thế nào, đừng bảo là ta không có nhắc nhở đệ. Sở Sở là mệnh của Tứ ca, người kia đã sớm có ý định thu làm trắc phúc tấn, tránh cho tương lai đả thương tình cảm huynh đệ ruột thịt.”

Thập Tứ ngược lại không giận thở dài nói:

“Ở Trục Đãi đệ đã sớm suy nghĩ thông suốt, thật ra thì chỉ cần Sở Sở trước sau như một linh hoạt, vui vẻ, đệ liền an phận, làm đệ đệ trong miệng nàng cũng nhận, nhưng mà đệ lại phát thề với chính mình, nếu như mà một ngày kia Tứ ca đả thương nàng, đệ chính là liều mạng, tình cảm huynh đệ ruột cũng muốn trở mặt.”

Nói xong đi vào, Thập Tam âm thầm cau mày ‘nghĩ tới chuyện tương lai, ai có thể biết trước. Chỉ là nhìn bộ dạng hiện tại của Tứ ca, đó chính là một tính cách của người nhà Ái Tân Giác La, gặp phải một cô nương như Sở Sở, người nhà Ái Tân Giác La có thể chung tình nói cũng không chừng. Chí lớn của Tứ ca người khác không biết, mình lại rõ, từ trước đến giờ cái vị trí kia, năng lực tư chất của Tứ ca so với thái tử còn tốt hơn, vì phải thực hiện cái mục tiêu này nên tất yếu phải mở rộng thế lực.

Kết thân là thủ đoạn tốt nhất, trực tiếp nhất. Đối với chuyện chuyên sủng Sở Sở, đoán chừng cũng khoảng một năm nữa thôi, nếu như Sở Sở còn chưa có thai, Tứ ca dù thích nàng đi nữa cũng không khỏi không bị áp lực, phải đi cưng chiều nữ nhân khác. Khi đó tất phải đưa tới hậu viện không ổn định, cách Sở Sở khá xa, cũng khó tránh khỏi chọc cho một thân rối, ở giữa sự tranh đấu của nữ nhân, so với đàn ông bọn họ, xấu xa hơn ác hơn cay hơn nhiều. Hắn chỉ sợ Sở Sở trước sau như một không để ý, lỡ đi sẽ ăn chút ám toán, dù sao nàng một người phải đấu lại một đám nữ nhân trong phủ Tứ ca a.

Nghĩ đến chỗ này Thập Tam không khỏi có chút lo lắng ‘chỉ thấy nha đầu kia quỷ linh tinh, lại có Hoàng a mã ở phía sau chống, đoán chừng cũng sẽ không có sơ xuất lớn gì, mình đại khái là quan tâm quá sẽ bị loạn rồi’, lắc đầu bật cười, trở về nhà viết thư cho Tứ ca đi, Tứ ca đại khái lại đứng ngồi không yên chờ đợi thư từ mình rồi.

Lại nói Sở Sở trở lại dọn dẹp xong xuôi, nằm ở trên giường lăn lộn khó ngủ, vừa nhắm mắt chính là gương mặt của Hiểu Oánh hiện ra, bên tai giống như vang vọng tiếng cười lạnh lạnh của Hiểu Oánh. Tô Tô này nói thật trừ diện mạo giống ra, cái khác đều không giống Hiểu Oánh, Hiểu Oánh sáng khoải sáng sủa, Tô Tô nhu nhược hướng nội, chỗ tương đồng là Hiểu Oánh cũng đa tài đa nghệ, rất nhiều thứ của mình đều là Hiểu Oánh ép cùng đi học. Thí dụ như giảm cân múa bụng, thí dụ như mình học không thủ đạo, thật ra thì Hiểu Oánh cũng rất nữ tính, cô ấy khảy cổ cầm rất hay, mặc dù là học nghiệp dư, so với chuyên nghiệp cũng không kém. Sau khi hai người ra ngoài xã hội, liền cùng nhau vay mua một phòng trọ nhỏ có một phòng ngủ một phòng khách ở tầng chót, hai người không chịu tách ra.

Sở Sở thích nhất giờ nghỉ giữa trưa, bọn họ ngồi ở xích đu nhỏ nơi ban công nghe Hiểu Oánh khảy đàn, nàng thích nhất là khúc u lan! Mình luôn nhẹ giọng hát cùng, tiếng đàn du dương hòa cùng tiếng hát, luôn có thể xuyên qua tầng mây bay cực xa. Mình biết rõ ràng Tô Tô không phải là Hiểu Oánh, nhưng rất nhớ Hiểu Oánh, làm mình đối với Tô Tô - tương tự bạn thân - hết sức thương tiếc, giống như lúc ban đầu Hiểu Oánh chăm sóc mình. Có lẽ Tô Tô này là kiếp trước của Hiểu Oánh cũng nên, nghĩ đi nghĩ lại bất giác nhẹ nhàng ngâm nga khúc u lan:

“Lan kia xanh tốt

Bát ngát hương thơm

Vạn hoa cùng tỏa

Hương thơm lẫn khuất

Không ngát để đeo

Sao hoa tàn héo?...”

Không khí mát lạnh, trong âm thanh mang theo nồng đậm thương nhớ, ánh trăng sáng tỏ chiếu ngoài cửa sổ, giống như xuyên qua dòng chảy thời gian.

Kinh thành, trong Dung Nguyệt cư Tứ a ca còn chưa ngủ, cầm lên phong thư ba ngày trước nhìn qua xem lại. Tối nay trời trăng không gió, ánh trăng sáng ngời chiếu vào trong phòng, phủ xuống đất giống như kết thành một tầng sương thật mỏng, có vẻ trong trẻo lạnh lùng dị thường. Chuyện ban ngày làm Tứ a ca phiền não bất an, Niên Canh Nghiêu, môn hạ của chính mình, ba năm trước đây thi đậu tiến sĩ, năm ngoái phóng ra ngoài đến Tứ Xuyên, gần gũi một năm này hẳn đã thăng lên tuần phủ Tứ Xuyên, một nhân tài có năng lực trác tuyệt, chạm tay có thể bỏng như thế, những huynh đệ kia của mình nóng lòng khuếch trương thế lực, hết sức lôi kéo.

Tuy là môn hạ của chính mình, Tứ a ca hiểu Niên Canh Nghiêu rất rõ ‘người này năng lực không nhỏ, nhưng giống như Ngụy Duyên thời kỳ tam quốc, nào có phần cốt, lôi kéo hẳn không cho hẳn thấy được ích lợi là rất khó, ngay cả hẳn (Tứ gia) là một chủ tử chỉ sợ cũng không làm gì được hẳn (Niên Canh Nghiêu) cả. Mưu sĩ trong phủ rất chú ý đến hẳn, Niên Canh Nghiêu có một muội muội mười ba tuổi khuê danh Niên Nhuận Ngọc, sang năm tuyển tú ba năm một lần, nếu thu vào trong phủ phong làm trắc phúc tấn, như vậy Niên Canh Nghiêu sẽ chết tâm, đập đất làm việc cho mình, mặc dù cái chủ ý này trước mắt xem ra có tác dụng nhất. Nhưng mình còn không nguyện ý lắm, suy tính đến Sở Sở, mình nếu như cưới Niên Nhuận Ngọc vào phủ, nhìn ở mặt mũi của Niên Canh Nghiêu, cũng không thể cố ý lạnh nhạt, đến lúc đó thật vất vả có chút mềm mại phụ thuộc vào mình của Sở Sở sẽ như thế nào, mình không thể đoán được.

Lấy tính tình nha đầu Sở Sở kia, mình muốn lòng của nàng càng thêm không thể nào, mình chậm chạp không muốn đi bước này, nhưng tối đa cũng chỉ có thể kéo dài tới sang năm, nếu như Sở Sở không có thai, không thể không cưới Niên Nhuận Ngọc.’

“Sở Sở, Sở Sở, nàng có từng nhớ đến gia giống như gia đang nhớ nàng không?”

Lại nói Sở Sở ở Giang Ninh phủ, sáng sớm ngày thứ hai ăn điểm tâm qua loa, liền chạy thẳng tới Tuyên Thụy Đường của Khang Hi gia, mấy vị a ca cùng mấy sủng thần cũng ở đây. Khang Hi gia đang tựa vào trên giường noãn các nhìn tấu chương, Sở Sở phát khản hành lễ, Khang Hi cười híp mắt liếc nàng một cái nói:

“Nha đầu con hôm qua không thấy đến cũng không thấy thân ảnh đâu, sáng sớm hôm nay sao tới thăm trẫm, nhất định có chuyện gì cầu xin trẫm phải không?”

Mấy a ca cười nhẹ một hồi, Sở Sở cười hắc hắc tiến lên trước nói:

“Sư phụ thật là thần tiên a, con bội phục đầu rạp xuống đất.”

Khang Hi duỗi ra ngón tay chỉ chỗ rách da trên trán nàng nói:

“Đây là làm sao, tìm thái y nhìn qua chưa?”

Sở Sở nói:

“Chỉ là xước một chút da, không có gì lớn, hôm qua đã tìm thái y đến Tuyên Thụy Đường xem qua.”

Khang Hi dờ khóc dờ cười nói:

“Nha đầu con rất thoải mái nha, cô nương nào không khấn trương dung mạo của mình, con lại tùy tùy tiện tiện, sau này còn có ai muốn con.”

Sở Sở hừ một tiếng nói:

“Không ai muốn cũng không cần, con tự mình cũng có tay có chân, có thể kiếm tiền nuôi sống mình, ngược lại tự tại hơn rồi.”

Khang Hi không có cách nào, lườm nàng một cái, Sở Sở cười hắc hắc nói:

“Bên người ngài thần báo bên tai rất nhiều, chuyện ngày hôm qua con làm, ngài biết rồi phải không?”

Khang Hi nhẹ nhàng hừ một tiếng không nói gì, Sở Sở nịnh hót

“Con nhận một muội tử trở về, ngài cũng nhìn một chút đi, rất xinh đẹp, biết đánh đàn, biết coi sổ sách, so với con - đồ đệ của ngài - mạnh hơn nhiều.”

Vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với Thập Tam Thập Tứ, Khang Hi lại hừ một tiếng, thả tấu chương trong tay ra nói:

“Lão Cửu, lai lịch nha đầu kia đã điều tra xong chưa?”

Cửu a ca nói:

“Đúng như chính nàng ta nói, từ nhỏ bị người nhà bán vào Dương Châu, đã thoát tịch cho nàng ta, đây là văn thư thoát tịch cùng khế ước bán thân của nàng ta.”

Vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra hai tờ giấy đưa cho Lý Đức Toàn, Lý Đức Toàn đưa lên cho Khang Hi, Khang Hi gia nhân nhặt nhìn lướt qua, cũng không có lật xem, nói với Sở Sở:

“Con thu nha đầu ti tiện như vậy, làm nha hoàn làm việc nặng coi như bỏ qua, làm muội muội là vạn vạn không thỏa đáng.”

Sở Sở không khỏi khấn trương, vừa muốn mở miệng cãi lại, Khang Hi lườm nàng một cái, nói tiếp:

“Con không có quy củ, là trẫm ân điển đặc biệt cho phép con, một là con cùng trẫm có duyên, hai là con cứu ngàn vạn lê dân Trục Đãi Sơn Đông. Nhưng những người khác cũng phải theo như quy củ, sáng sớm hôm nay trẫm đã sai người đem nha đầu kia đưa về Đông phủ kinh thành, sai ma ma trong cung giáo dưỡng, sau này sẽ đi theo con, cũng coi như Đông phủ cho con một nha hoàn.”

Sở Sở dẫu môi thâm nghĩ:

“Nói là bình đẳng, còn không phải đem nô tính rót vào trong đầu, tạm thời cũng chỉ có thể như thế, dù sao sau khi mình hồi kinh, liền đưa nàng ấy tới Dung Nguyệt cư, đến lúc đó trời cao Hoàng Đế ở xa, Khang Hi làm gì có thời gian rảnh rỗi mà chú ý đến nàng.”

Nghĩ đến chỗ này nhanh chóng rất thức thời cười nói:

“May mà sự phụ nghĩ lâu dài, con tạ ân điển của ngài.”

Khang Hi thở dài nói:

“Trẫm mỗi ngày giải quyết việc nước còn không xong, con còn mang những chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi tới phiền toái trẫm, thực sự nên ph”

Sở Sở le lưỡi một cái nói:

“Dạ, con nên bị phạt, liền phạt con cùng với ngài tới Dương Châu, như thế nào?”

Mọi người cũng không chịu đựng được nữa, đều nở nụ cười, Khang Hi đỡ khóc đỡ cười nói với Tào Dần đứng bên cạnh:

“Nhìn cái bộ dạng bại hoại này, nói trẫm phải làm như thế nào cho phải đây!”

Tào Dần âm thầm kinh ngạc không thôi, liếc nhìn Lý Quang cùng Trương Đình Ngọc, thấy bộ dạng hai người đối với tình huống như thế tập mãi thành thói quen, cũng biết vị Đông cách cách này cùng hoàng thượng bình thường chính là không lớn không nhỏ như vậy chung sống, ân sủng như vậy, mình còn chưa thấy qua Khang Hi gia cũng đối với công chúa ruột thịt giống thế. Cái gọi là vật cực tất phản, không biết là phúc hay là họa đối với vị cách cách này.

32. Chương 32: Đêm Dừng Chân Ở Bến Phong Kiều Phẩm Cá Nóc

“Ba phần ánh trăng trong thiên hạ, hai phần thuộc về Dương Châu.”

Hôm sau Khang Hi được Tào Dần cùng chúng thần đưa tiễn, bước lên thuyền rồng ở Kinh Hàng Đại Vận Hà, đi dọc theo sông. Đều nói Khang Hi tiết kiệm Càn Long xa hoa lãng phí, chính là sự tiết kiệm của Khang Hi cũng làm Sở Sở sững sờ. Khang Hi cùng hai vị nội quyền ngồi thuyền rồng cao ba tầng, rộng rãi xa hoa, còn nàng cùng bốn a ca ở thuyền hai tầng, kết cấu nhỏ hơn một chút, tương đương với một tòa biệt thự tầng hai, các đại thần theo giá ngồi thuyền một tầng.

Dọc theo nước sông mệnh mông cuộn cuộn, rất hùng vĩ, nói là xuống Dương Châu, nhưng chỉ một ngày cũng không đến được. Buổi chiều phải ở Tô Châu cả đêm, cảnh sắc hai bên bờ sông vừa mới nhìn lên cũng không tệ lắm, nếu để cho bạn nhìn một ngày dài đoán chừng ai cũng phiền. Sở Sở đúng là như thế, vừa bắt đầu còn hào hứng bừng bừng nhìn sương khói, cảnh xuân ở hai bờ sông, ăn xong cơm trưa cũng thấy nhàm chán, cái gì dù đẹp tới mấy nhìn hoài cũng chán.

Sở Sở mệt mỏi tựa vào trong khoang thuyền, cầm trong tay một quyển truyện “hoa đào bay” mà Thập Tứ tìm đến. Cửa khoang bị đẩy ra, Sở Sở giương mắt lên nhìn, là Cửu a ca. Cửu a ca khẽ khẽ cười nói:

“Cảm giác nhàm chán sao, qua một lát nữa liền đến Tô Châu rồi, đi qua Phong Kiều liền vào thành Tô Châu.”

Sở Sở chán nản nói:

“Ngài nói Phong Kiều ấy là Phong Kiều: “Thuyền ai đậu bến Cô Tô; nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn Sơn” sao?”

“Chính là Phong Kiều này.”

Thập Tứ vừa sai bước đi vào nói:

“Như thế nào, tối nay có muốn vào thành một chuyến hay không?”

Sở Sở chu miệng nói:

“Làm sao vào thành, ngừng ở Phong Kiều không phải vô cùng tốt, có thể thể nghiệm cảnh giới của Phong Kiều đêm trong thơ, thật đẹp.”

Cửu a ca và Thập Tứ cười lớn, Cửu a ca nói:

“Đệ nói nha đầu này ngốc chưa, chỉ là một bài thơ mà thôi, nơi đó cũng chỉ có chùa chiền cùng một cây cầu đá, có cái gì ly kỳ. Cô không biết Tô Châu đẹp nhất chính là Thái Hồ, vị ngon nhất chính là...”

“Đúng vậy, là cá nóc a!”

Sở Sở chợt cắt đứt lời của hần thầm nghĩ: ‘tại sao mình quên nhỉ, đời sau Tô Châu Thái Hồ nổi tiếng mười dặm có hồ sen đẹp, cá nóc vị cực phẩm a’. Thập Tứ cười nói:

“Coi như cô có chút kiến thức, thế nhưng cá nóc cũng không phải là người bình thường có thể ăn.”

Sở Sở liếc hần một cái nói:

“Ta mặc dù kiến thức ít, cũng biết ăn cá nóc bậy bạ sẽ chết.”

Cửu a ca nói:

“Không có sao, Tào Dân cố ý mang theo đầu bếp nhà mình tới, tối hôm nay, cô đại khái là có thể ăn được cá nóc rồi. Chỉ là gia nói trước cho cô biết, ăn không ngon lắm là thật, để cho cô hi vọng lớn, thất vọng lớn hơn.”

Sở Sở xích một tiếng thầm nghĩ: ‘ta nhưng so với người - những cổ nhân này - hiểu biết về cá nóc hơn. Ở hiện đại, quốc gia đã cấm ăn cá nóc rồi, hơn nữa từ trong gan cá nóc lấy ra độc tố, mặc dù có thể làm chết người, nhưng đồng thời cũng có hiệu quả ức chế tế bào ung thư khuếch tán, là thuốc chống ung thư rất tốt. Mặc dù nhất định có nguy hiểm nhưng mình vẫn nguyện ý nếm thử, dù sao mị lực thức ăn ngon không thể kháng cự, lại nói Khang Hi cũng dám ăn, mình sợ cái gì’, nhanh chóng trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo cùng Cửu a ca và Thập Tứ ra khỏi khoang thuyền.

Trên boong thuyền tầng hai có bàn ghế cố định ở một chỗ trên thuyền. Thuyền rất vững vàng, ba người ngồi ở chỗ đó vừa uống trà, vừa thưởng thức cảnh đẹp rất là thích ý. Sở Sở không thấy Thập Tam nhanh chóng hỏi:

“Thập Tam gia đi nơi nào?”

Cửu a ca nhấp một miếng trà nhàn nhã nói:

“Cô cho rằng ai cũng đều giống như cô tốt số sao, lão Thập cùng Thập Tam hôm nay theo hỗ trợ, đang ở trước mặt rỗng đây!”

Sở Sở nghĩ: “A thì ra chính là đi trực, thật ra Khang Hi vô cùng biết cách dùng người, nhi tử chia nhóm đi theo, cũng rất công bằng.”

Nhưng khi thời điểm đội tàu tới trấn Phong Kiều, trời lát phát mưa phùn giăng giăng bốn phía. Khang Hi gia hạ lệnh tối nay dừng sát ở Phong Kiều qua đêm, thiên tử ra lệnh một tiếng, thị vệ đem thuyền của mọi người dùng xích sắt khóa lại xuyên tại một chỗ, giữa những chiếc thuyền có thanh gỗ rất rộng bắc qua, có thể tự do đi lại, tựa như một đảo nhỏ trên mặt nước.

Đến thời điểm cơm tối, Lý Đức Toàn lĩnh chỉ dụ tới thuyền Sở Sở Thập Tứ cùng Cửu a ca, nói là hoàng thượng ban thưởng thiện, Sở Sở đi theo Lý Đức Toàn đến thuyền rồng. Bóng đêm đã buông xuống, đèn cung đình bên góc thuyền cũng thấp sáng từng chiếc một. Phong Kiều thật ra thì rất nhỏ, rất bình thường, chỉ là một cầu đ bằng đá hình bán nguyệt ở Giang Nam, cũng là nơi giao thông đường thủy trọng điểm. Ở chỗ này, tác dụng của Phong Kiều đã không chỉ là nơi thuyền neo đậu hàng đêm, còn trở thành nơi tập kết hàng lương thực lớn nhất Thanh triều, nên mới có câu “qua Phong Kiều hỏi giá gạo”.

Cầu Phong Kiều

Là địa điểm phức tạp, mỗi khi lương thực vận chuyển bằng đường thủy xuống phía Bắc phải qua nơi này, liền chặt kín dòng sông, dọc theo sông tạo thành hai phố chợ -Phong Kiều cùng Hàn Sơn tự, thành chợ theo dọc sông. Bởi vì là thành phố trên nước, có phong vận đặc biệt của vùng sông nước, hiệu buôn ở Phong

Kiều đã nổi tiếng xa gần, là nơi thương nhân bán lương thực tụ họp. Đây đều là Cửu a ca nói cho Sở Sở, không hổ là kiệt xuất trong thương giới, nói đến những thứ này đều mang sắc thái kinh tế rất nặng, nhưng Sở Sở thấy rất hợp ý mình.

Hàn Sơn tự

Đại khái là bởi vì thánh giá ở chỗ này, hiệu buôn hai bờ sông bị quan binh phong tỏa, xuyên thấu qua trường vây màu vàng nhạt vẫn là có thể mơ hồ nhìn thấy một chút phồn hoa thường ngày. Bức tường màu trắng ngói lớn theo phong cách dân cư Giang Nam ở hai bờ sông, bởi vì hoàng đế đến, dọc theo hai bờ sông nơi này cũng thấp đèn cung đình sáng ngời, nhìn xa xa ánh đèn huy hoàng tựa như ở hiện đại.

Bước vào thuyền rồng, Sở Sở mới biết thuyền mình ở cùng thuyền của Khang Hi không chỉ kém một cấp bậc. Nếu như nói mình ở là một biệt thự mini, như vậy thuyền rồng của Khang Hi chính là một khu nhà cao cấp. Bên ngoài nhìn còn cảm thấy nữa là bên trong mọi thứ đều hoàn hảo, tầng một là phòng tiệc, bố trí vô cùng quý phái, ngay giữa là ghế đệm màu vàng sáng, phía dưới theo thứ tự sắp hai hàng bàn thấp, không có sắp ghế, cách mấy bước có một nệm êm, lúc này đã ngồi đầy người, may mắn được vào nơi này ăn cơm cùng Khang Hi, nhỏ nhất cũng là cấp bậc tuần phủ, phong cương đại lại.

Có ước chừng có mười đại thần, bên trái chính là các đại thần, phía bên phải vị trí ngồi thứ hai ba là Thập Tam cùng Thập a ca, nội quyền không thể ăn cùng bàn với đại thần, cho nên không có nhìn thấy Đông quý phi cùng Mật quý nhân. Sở Sở chính là cô nương duy nhất, rất không được tự nhiên, chỉ do có cá nóc hấp dẫn, cũng liền không sao, hành lễ xong. Khang Hi liền

“Nha đầu này, trầm không truyền, con cũng không tới đây, từ trước đến giờ con biết rất nhiều chuyện. Đến nơi này, còn không ngoan ngoãn tới đây nói chút điển cố Tô Châu cho sư phụ, vùi ở trong khoang thuyền có cái gì vui, tới đây ngồi bên cạnh trầm.”

Sở Sở bất đắc dĩ đi tới ngồi gần vị trí phía bên phải cạnh Khang Hi, Cửu a ca cùng Thập Tứ ngồi theo thứ tự, Sở Sở cười híp mắt, lại gần Khang Hi nhỏ giọng nói:

“Sư phụ, tối nay có phải có thức ăn ngon hay không a?”

Khang Hi lườm nàng một cái, nói:

“Không đến giải buồn cho trầm, còn muốn ăn ngon, nào có đạo lý như vậy?”

Sở Sở dẫu môi nói:

“Sư phụ tới nơi này rất nhiều lần, con lại là lần đầu tiên tới Giang Nam, nào có biết điển cố nhiều như ngài. Có câu nói học vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, con có học nhiều điển cố hơn nữa, đến trước mặt ngài còn không phải là trước cửa Khổng Tử bán văn chương sao?”

Khang Hi cười ha hả nói:

“Vì con mồm miệng khéo léo, một lát trầm phạt con.”

Sở Sở làm mặt quỷ. Thật ra thì hôm nay Khang Hi rất thoải mái buông lỏng, khác hẳn với sát phạt quyết đoán ở Sơn Đông Trực Đãi, thân thiết tựa như một trưởng bối hiền lành. Phía bên tay trái Khang Hi chính là chức tào Giang Ninh Tào Dân, quả nhiên là sủng thần, còn ngồi trước cả đám nhất phẩm Lý Quang cùng Trương Đình Ngọc, có thể thấy được rất thân thuộc với vua.

Lý Đức Toàn truyền lệnh một tiếng, chỉ chốc lát sau đi vào hai mươi mấy thái giám, trên tay mỗi thái giám đều có một hộp đựng thức ăn sơn đỏ, đi tới mỗi bàn, mở ra bên trong là từng cái đĩa đồ ăn nhỏ tinh xảo: “Súp gan cá, ba ba hầm” đều là món ăn đặc sắc của Tô Châu. Khang Hi cũng thích những thứ này. Mặc dù sắc hương vị mê người, nhưng những đại thần, a ca không có một người nào động thủ, cũng rất câu nệ, Sở Sở nuốt một ngụm nước miếng, trơ mắt nhìn Khang Hi.

- ba phê thang - Súp gan cá: là đặc sản của Tô Châu. Dùng gan cá nấu, thịt cá thanh ngon, gan cá ngon ngọt, với giấm bông, măng, rau xanh, vv, mùi vị êm dịu và thơm ngon.

- ba ba hầm cũng là món ăn của Giang Tô Tô Châu. Lấy con ba ba cắt thành khối, thêm khoai từ, măng, nấm hương, hành, gừng, muối, rượu với các loại gia vị, nấu chín. Đặc điểm là nước trong và đậm đà, trong

mặn có ngọt.

Khang Hi liếc mắt nhìn dáng vẻ Sở Sở sắp chảy nước miếng, bất giác cười khẽ một tiếng, nhìn Lý Đức Toàn một cái, Lý Đức Toàn lập tức cầm một đôi đũa bạc và cái đĩa lần lượt gắp mỗi món ăn, ăn một miếng. Sở Sở thầm nói: ‘công việc này của Lý Đức Toàn đãi ngộ cũng không tệ lắm’, đều lần lượt ném qua một lần, ánh mắt mới nhìn tới Khang Hi, đem món ăn gắp đến trong đĩa bạc bên tay Khang Hi, Khang Hi cầm chiếc đũa lên ăn. Sở Sở thầm nghĩ: ‘đây quả thực là phiên toái’. Trước đó vài ngày, ở Trúc Đài Sơn Đông Khang Hi cũng rất hiền hoà, ở tiệm nhỏ ăn mì, gặm lương khô, lúc này lại như thế này, cũng không ngại mệt mỏi.

Chỉ là cuối cùng Khang Hi từ bi nhấn cái nút khởi động, có thể ăn, Sở Sở ăn thật nhanh, chỉ chốc lát món ăn trên bàn của nàng đã tiêu diệt hơn phân nửa, Cửu a ca bên cạnh nhỏ giọng nói:

“Cô vài ngày không ăn cơm sao?”

Lúc này Sở Sở mới ngẩng đầu, phát hiện cơ hồ tất cả tầm mắt người trong đại sảnh đều đặt ở trên người nàng, ý tứ ẩn chứa trong đó phong phú, phần lớn là ngạc nhiên, còn có chính là không thể tưởng tượng nổi. Sở Sở xem thức ăn trên bàn của người khác cơ hồ cũng chưa động, chỉ có trước mặt mình là canh cặn thịt thừa một mảnh hỗn độn.

Sở Sở thầm nói: thật là kỳ cục, cơm không ăn đều nhìn nàng làm gì. Thập a ca là một người thẳng tính sáng khoái như ánh mặt trời, lúc này chỉ vào Sở Sở nói:

“Cô nguyên lai là một quỷ chết đói đầu th

Sở Sở không để ý tới hần, nghiêng đầu nói với Khang Hi:

“Sư phụ, con rất đói bụng, con cũng không muốn khi trở về lại ăn nữa, nếu ngài mời khách, đương nhiên là phải ăn ngon no bụng mới làm vừa lòng chủ nhân ngài đúng không ạ?”

Khang Hi suy nghĩ một chút, cười nói:

“Sở Sở nói rất đúng, ăn đi, hôm nay tất cả mọi người không cần câu nệ lễ quân thần, giống như nha đầu này nói, tận hứng mà về mới là ăn yến tiệc. Trẫm ra lệnh các người nhất định phải ăn no ăn hết, sáng mai nếu như trẫm nghe nói người nào trở về lại ăn, coi như là khi quân.”

Chúng thần dở khóc dở cười, sao Khang Hi cũng cùng cái nha đầu kia hồ đồ, Khang Hi cười hì hì nhìn Sở Sở một cái nói:

“Ta khuyên con nên giữ lại chút bụng cho thỏa đáng.”

Vừa dứt lời, bên ngoài thái giám bưng đồ ăn liền lại đi vào, trong tay bưng một mâm trắng nõn như ngọc, óng ánh trong suốt. Giống như những lát cá mỏng, bày thành hình hoa cúc hoặc hình tiên hạc giống như đồ thật, theo thứ tự đặt vào trên mỗi bàn, Sở Sở nhỏ giọng hỏi Cửu a ca:

“Đây là lát cá sống?”

“Cái gì lát cá sống, đây chính là cá nóc đó!”

Thấy Khang Hi đã ăn, Sở Sở mới gắp lên một mảnh chấm nước tương cùng ớt bỏ vào trong miệng từ từ nhai, vào miệng tan đi, ngon ngọt vô cùng, Sở Sở nhanh chóng liền ăn hết đĩa cá lát trước mắt mình. Cửu a ca bên cạnh lại không muốn ăn, đem đĩa của mình đưa đến trước mặt Sở Sở nói:

“Ăn đi!”

Sở Sở lắc đầu một cái, Thập a ca cười nói:

“Hắc! Cô còn mắc cỡ sao?”

Sở Sở liếc hần một cái nói:

“Ngài biết cái gì, không phải là ta mắc cỡ, loại cá này tuy nói độc tố đại đa số ở trong nội tạng, nhưng trong thịt vẫn lưu lại một chút, mặc dù đối với chúng ta không có ảnh hưởng, nhưng vẫn nên ăn ít thôi cho thỏa đáng.

Quay đầu lại nói với Lý Đức Toàn:

“Lý am đặt, ngài phân phó nấu chút canh rẽ lau, mỗi người uống một chút để thanh nhiệt giải độc, lo trước khỏi hoạ.”

Lý Đức Toàn vội vàng phân phó, Trương Đình Ngọc gật gù đầu nói:

“Cách cách nói rất đúng, vì thần đã từng coi ở một phương thuốc dân gian có cách này, dân chúng nếu như ăn cá nóc trúng độc, canh rẽ lau rất là có tác dụng.”

Khang Hi cười nói:

“Không hổ là đệ tử quan môn của trẫm, có thể được học sĩ Đình Ngọc khen ngợi, làm sư phụ cũng thấy tự hào.”

*đệ tử quan môn: đệ tử đóng cửa, ý là đệ tử cuối cùng, sau này không nhận đệ tử nữa, chứ ko phải đệ tử chuyên môn đi đóng cửa như: [Kỷ Tiểu Cách bị Kỷ Nam kéo tay, tò mò xoay mặt hỏi hần: “Tiểu ca ca này chỉ phụ trách đóng cửa thôi sao? Tựa như A Hương chỉ chuyên treo rèm cho công chúa nương nương sao?”. Khóe miệng Trần Ngộ Bạch không thể thể không chế mà co giật không ngừng.] – trích Uổng công tính kế - Sói Xám Mọc Cánh

Sở Sở thầm nói: ‘ông chỉ là sư phụ trên danh nghĩa thôi, nói tới những thứ này đều là trước kia coi trên web, nào biết phương thuốc cho sẵn gì đâu.’

Sau khi yến tiệc kết thúc, các đại thần rối rít cáo lui, Khang Hi để lại ba ngoại thần Lý Quang Trương Đình Ngọc Tào Dân, bốn a ca cùng Sở Sở với danh nghĩa đệ tử lưu lại xem múa. Sở Sở thầm nghĩ: “Khí trời như vậy, trộm mềm ngủ là tốt nhất, cả đêm nằm nghe mưa rơi gió thổi, tâm trạng thật tốt.”

Bất đắc dĩ thánh chỉ chính là trâu bò, chỉ có thể đi theo. Tầng chót thuyền rồng có một nhả thất không lớn, cùng thư phòng không sai biệt lắm, hai bên đều là cửa sổ thủy tinh trong suốt, màn cửa sổ xanh nhạt, ở giữa có một bàn trà thấp, chung quanh có mấy ghế đệm, mấy người ngồi vây quanh Khang Hi. Lý Đức Toàn sai người bưng tới trà cụ than lò, đặt ở trước mặt Sở Sở, thầm than thở ‘giờ mới hiểu được tại sao lưu mình lại, chính là để phục vụ mấy vị đại nhân này, dường như địa vị của mình so với mấy vị này thấp hơn nhiều, nhân quyền ời!’

Đợi đến khi mấy vị cũng uống xong trà Long Tĩnh cực phẩm Tây Hồ, Sở Sở mới có thể nghỉ ngơi. Lúc này mưa bên ngoài lớn hơn, đập vào vào trên cửa sổ trong khoang thuyền, giống như một bài hát réo rắt, đinh đinh đang đang, lâm ly day dứt.

33. Chương 33: Ác Quan Tiến Vào Làng Du Lịch Sở Sở

Trong khoang thuyền tràn ngập hương trà, khói bay mờ mờ, tất cả mọi người không nói gì, lặng lẽ nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Sở Sở không khỏi nhớ lại một bài từ nhẹ giọng ngâm nga:

“Nghe mưa tuổi trẻ lầu ca thượng

Đuốc đỏ mờ la trường

Nghe mưa tuổi tráng khách thuyền rong

Sông rộng mây rà

Tiếng nhạn vắng tây phong

Nghe mưa nay ở phòng tầng vắng

Tóc đã phơ phơ trắng

Buồn vui ly hợp thấy vô tình

Mặc sức ngoài thềm

Nhỏ giọt tới bình minh”

(Ngu mỹ nhân kỳ 1 - Thính vũ

• Ngu mỹ nhân kỳ 1 - Nghe mưa – Tưởng Tiệp)

Khang Hi cười một tiếng chỉ vào Sở Sở nói:

“Nhìn nha đầu con mới chỉ mới 17 tuổi lại cảm khái tới như vậy.”

Mọi người cười nhẹ, Lý Quang nói:

“Bài thơ Ngu Mỹ Nhân của Trúc Sơn tiên sinh này thật sự không thích hợp với cách cách, ngược lại rất hợp với vị thần: nghe mưa nay ở phòng tầng vắng; tóc đã phơ phơ trắng.”

Sở Sở nói:

“Không phải con phát cảm khái, chỉ là ý cảnh bây giờ, không lý do liền nhớ lại bài thơ này thôi. Phải nói con thích nhất là đêm mưa bay bay như vậy, có câu nói là: “Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió; ngựa sắt băng sông mộng vấn vương”*, con vẫn tương đối thường thức Lục Phóng Ông.”

*Lục Du (1125-1210) tự là Vụ Quan, người đời Nam Tống, quê ở Sơn Âm (nay thuộc tỉnh Chiết Giang), cùng thời với Nhạc Phi, Tần Cối. Ông là một nhà thơ lớn đã từng được người xưa suy tôn là Tiểu Lý Bạch. Là nhà nho nhưng tính tình ông tự do phóng túng, không chịu ràng buộc trong khuôn phép nên có người cười ông là phóng đảng, ông bèn đặt ngay tên hiệu cho mình là “Phóng Ông”.

Bài này còn có tên là “Cảm hoài thi” (Thơ hoài cảm), được viết vào tháng 11 năm Thiệu Hy thứ 3 (1192) tại Sơn Âm, quê hương của Lục Du. Ông ở nơi thôn trang cô tịch, không hề than oán cảnh ngộ buồn thảm của chính mình, chỉ hận không được vì nước đến trấn thủ Luân Đài. Những đêm mưa to gió lớn, ông thường mơ thấy mình chỉ huy đoàn thiết kỵ vượt dòng sông đóng băng, triển khai chiến đấu với địch quốc phương bắc.

Khang Hi nói:

“Câu này hay, đường đường là nam nhi, chỉ là đêm mưa như vậy, không có tiếng nhạc chẳng phải tiếc nuối. Mau, Dận Đường cùng nha đầu này khảy cho ta nghe một khúc đi.”

Cửu a ca hớn hỏ đáp ứng, trong thời gian mệnh gã sai vặt lấy cầm hỏi Sở Sở nghĩ hát bài gì, Sở Sở sững sờ thầm nói:

“Ta sống ở đây liền phải lặn lội gấp đôi, bồi ăn bồi uống, còn phải ca hát cho ông chủ lớn giải trí.”

Nhưng mà hát gì nhỉ, nhìn sang mưa bụi ngoài cửa sổ, đứng rồi, hát bài tình sầu đậm mưa mịt mù, ban đầu mình và Hiểu Oánh thật si mê một thời gian, nghĩ đến chỗ này nói:

“Ta từ từ hát, ngài đánh đàn theo ta là được, nếu bắt đắc dĩ quá thì để cho ta hát không cũng được.”

Cửu a ca cười như không cười nói:

“Cách cách mời, vì nàng đệm nhạc là vinh hạnh của kẻ hèn này.”

Trong mắt trần ngập nụ cười có cái gì đó đang không tiếng động lóe lên nhộn nhạo, làm Sở Sở không dám nhìn cũng không dám nghĩ nhiều, nói với Khang Hi:

“Con liền hát một bài dân ca, đầu tiên con nói trước hát không xuôi tai, cũng không nên trách con.”

Tào Dần tò mò nhìn Sở Sở trước mắt, khí chất ung dung tự tin, khiến cho ngũ quan vốn tưởng như bình thường trong phút giây trở thành cô nương có ánh sáng chói mắt, rất xinh đẹp, càng nhìn càng đẹp. Sở Sở đứng ở bên cửa sổ, mở miệng hát:

“Tình sâu thăm, mưa mông lung

Bao nhiêu lâu dài chìm trong mưa bụi

Nhớ lại em và anh thuở ban đầu

Xe như nước chảy, ngựa tựa rồng bay

Dù cho gió có nổi, đất có cuộn

Người đẹp như ngọc, kiếm như cầu vòng rực sáng

A, tình sâu thắm mưa mờ lung
Thế giới tất cả trong mắt anh
Tương phùng đâu có muộn, có sao phải vội vàng?
Non non nước nước mấy vạt dầm
Một khúc hát cao rơi ngàn giọt lệ
Tình yêu hồi sâu trong từng khúc ruột tê tái
A, tình sâu thắm mưa mờ lung
Đất vô cùng mà trời cũng vô tận
Trăng tròn trên cao, tình này mãi không đổi
Mong anh hết xuân hạ rồi lại đến thu đông
Trông theo ngoái lại nhìn tất cả
Sao chỉ thấy những cánh chim bay về phía cuối chân trời
A, mưa mờ lung và tình vẫn mãi sâu thắm.”

Giọng hát trong suốt vang lên, Cứu a ca dần dần đuổi theo, tiếng đàn cổ phác họa hòa hoãn, lại làm bài hát này còn có một loại ý vị mưa bụi triền miên. Tiếng hát xuyên qua tiếng mưa rơi, bay ra khỏi thuyền rồng, vang xa ở trong màn đêm, vương vấn trong mưa bụi. Hết bài hát, tiếng đàn yên lặng, qua một lúc lâu, Khang Hi mới nói:

“Bài hát như vậy sao có thể coi như là bài dân ca, bên trong ngâm bao nhiêu câu thơ, Tào Dền người tính xem. “

Tào Dền hơi mỉm cười nói:

“Vâng, bài hát của cách cách cũng không phải tầm thường,” ngựa xe như nước áo quần như nêm” xuất từ “ngắm Giang Nam” của Lý Dục còn “hoa nguyệt đang đón gió xuân; bao nhiêu đài các mưa bụi ở bên trong”, xuất từ “mùa xuân ở Giang Nam” của Đỗ Mục.”

Lý Quang nói tiếp:

“Cặp én bay khuất tầm mắt”, một câu xuất từ “Điệp Luyến Hoa” của Ân Thù, “lan khóc sương, cúc buồn khói động, lạnh thấm màn buông, cặp én bay đi thẳng”. “

Khang Hi nói:

“Trẫm thích nhất câu “mỹ nhân như ngọc kiếm giống như cầu vòng” rất có khí thế, câu này xuất từ nơi nào? “

Mọi người suy nghĩ hồi lâu cũng không biết, đều nhìn Sở Sở, Sở Sở

“Xuất từ “dạ tọa” của Cung Tự Trân “công cao bá tướng khi bắt tử, mới tận xúc động. Ngộ nhờ thiên quan hoạch nhưng rách, mỹ nhân như ngọc kiếm giống như cầu vòng”. “

Sở Sở nói xong, mọi người càng thêm nghi ngờ, Thập Tam nói:

“Người tên Cung Tự Trân ở đâu, triều đại nào, câu thơ rất là có khí thế, ta thích.”

Sở Sở lúc này mới thầm nhớ ra: ‘Nguy rồi! Thật là sơ sẩy, vị Cung Tự Trân này xuất hiện trong thời Gia Khánh, kể ra là tăng tôn tử (chất) của Khang Hi’, nhanh chóng đáp ứng nói:

“Không nhớ rõ, từng xem trong một quyển tạp thư.”

Thập Tam lại nói:

“Sau này tìm cho gia xem, gia thích loại phong cách hào khí này.”

Khang Hi nói:

“Rất là đại khí, chỉ là so với những thứ này, trẫm ngược lại tò mò, cái người sáng tác bài hát này là ai, có thể mang vào nhiều câu thơ, vả lại thanh mỹ du dương như vậy.”

Sở Sở càng thêm đỏ đầy mồ hôi thầm nghĩ:

“Trong phim truyền hình ta đây nào biết do ai viết, nhưng không nói cũng không được.” (lk: ta cũng đỏ mồ hôi hột vì tìm mấy lời dịch bài hát + thơ thần của nàng! L)

Nhanh chóng thưa dạ nói:

“Là một người tên là Quỳnh Dao viết, con cũng chỉ nghe qua, không biết Quỳnh Dao là người phương nào.”

Sở Sở khẽ cúi đầu có chút ngưng ngừng, lại nhất thời thêm một loại đáng yêu giống như cô gái nhỏ mà thường ngày khó gặp, mọi người bất giác mỉm cười. Lúc này mưa ngoài cửa sổ cũng ngừng, Thập Tứ đẩy cửa sổ ra, trên mặt sông còn sương mù lơ lửng tỏa ra mùi ướt ướt, ánh đèn cũng lộ vẻ mờ lung như mộng, trong sương mù Phong Kiều như ẩn như hiện, nơi xa lộ ra một góc của Hàn Sơn tự, tiếng chuông chùa vang vọng.

Khang Hi

“Đây mới là nửa đêm chung thanh đao khách thuyền, chúng ta cũng tận hứng rồi, giải tán đi”

Đối với Sở Sở cười nói:

“Người kia có ý tưởng nằm nghe gió mưa rơi xem ra là bị trẫm quấy rối, nhưng trẫm đáp ứng, ngày mai bởi con: thuyền đã dời đi xa, mười dặm vẫn còn hương sen”

Mọi người cáo lui, trở lại trong khoang thuyền của mình, Sở Sở âm thầm lau lấy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ chuyện đạo văn cũng là rất khảo nghiệm đầu óc. Nghĩ đến vẻ mặt cùng ánh mắt của Cửu a ca càng ngày càng quý dị, Sở Sở thở dài. Đêm đã khuya, bên ngoài thuyền đến tiếng đàn sâu kín làm Sở Sở nhẹ nhàng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau khi Sở Sở tỉnh dậy thì đã không còn sớm, nàng bị tiếng động bên ngoài đánh thức, vội vàng thu thập ra ngoài, thấy mặt trời đã lên cao, đội thuyền của bọn họ đã chậm rãi đi vào trong thành Tô Châu. Bên tai âm thanh hô vạn tuế ở hai bờ sông không dứt, trên bờ là đường đá xanh bình thường, bức tường màu trắng thấp vẽ một bức tranh thủy mặc về cuộc sống Giang Nam, giống như đi vào Giang Nam là một giấc chiêm bao. Trên thuyền rồng trước mặt, Khang Hi suất lĩnh các đại thần đứng ở trên boong thuyền thật cao, gió nhẹ di động long bào màu vàng sáng của ông, dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, uy nghi của thiên tử tự nhiên lộ ra, rất khiếp người.

Sở Sở không khỏi nghĩ tới Tứ a ca, trong lịch sử nói vị Ung Chính kia không có xuống Giang Nam, cả đời tiết kiệm muốn chết, Sở Sở âm thầm oán trách hắn, anh tiết kiệm, con trai của anh lãng phí tăng gấp bội có ích lợi gì. Đây là kể từ khi Sở Sở rời đi kinh thành gần một tháng qua, lần đầu nghĩ đến Tứ a ca, chính nàng không có cảm thấy, nhưng lại đã mơ hồ có chút nhớ thương Tứ a ca rồi. Trước đây Sở Sở chưa từng nhớ thương Tứ a ca, mà là nhớ thương làng du lịch của mình, nhớ thương cây chuối tây tự tay mình chuyển qua Dung Nguyệt cư, không biết mưa rả rích cả đêm đến lúc trời sáng có sao hay không.

Vào thành Tô Châu lại không kịp đi xem mười dặm hương sen từng nghe nói kia, cũng không có kịp xuống Dương Châu, liền nhận được kinh thành cấp báo Cát Nhĩ Đan vào kinh triều bái. Đám người Khang Hi quay mũi thuyền lại, trực tiếp lên phía Bắc, rất gấp cũng không có cùng ở không, ngăn ngủ mười ngày đã đến kinh thành. Dù sao Sở Sở đã có rất nhiều thu hoạch, nàng đưa cho Cửu a ca bản vẽ cấu trúc xây dựng thanh lâu, dùng phong cách Đại Đường xa hoa lộng lẫy, nàng cảm thấy kiến trúc Giang Nam phần lớn khéo léo tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần không thiếu, rất ít phong cách Đường triều: đại khí cỡ mở, hơn nữa khi thiết kế có thể làm một thanh lâu không giống như bình thường.

Tỷ như tên đầu tiên đừng có gọi Di Hồng Viện, Thính Hương Các các loại, liền kêu Dạ Nùng Trang nghe hay hơn nhiều. Cũng không trực tiếp, có thể kéo theo danh kỹ các nơi, ra mặt chuộc thân cho các nàng, sau đó lấy hình thức hợp đồng cùng các nàng ký hợp đồng, tích góp bạc chuộc thân, chia làm 5 năm, 10 năm,

nếu như thành tích tốt, mang đến cho chúng ta phong phú tiền lời, sẽ suy tính cho nàng thoát tịch, quay lại cuộc sống bình thường.

Vừa bắt đầu Cửu a ca cảm thấy đây quả thực là chuyện ném tiền, nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy đúng là cái biện pháp rất thông minh, vô luận năm năm hay là mười năm, cũng có thể kiếm ra gấp mười mấy lần thậm chí gấp mấy chục lần số bạc chuộc thân ban đầu, cuối cùng thuận nước giong thuyền, nha đầu này thật là mò thầu lòng người.

Môn hạ của Cửu a ca đều là nhân tài buôn bán, cho nên sau khi hấn và Sở Sở hồi kinh mười ngày, các thanh lâu lớn ở Giang Nam liền bị thu mua, lần nữa tân trang lại xong, lấy một tên hoàn toàn mới “Dạ Nùng Trang” khai trương. Phục vụ đặc sắc, hậu đãi phúc lợi làm gần như tất cả danh kỹ Giang Nam tụ tập về, khách thương tụ tập, nhất thời tên tuổi Dạ Nùng Trang trở thành tiêu kim quật (động tiêu tiền) lớn nhất ở Giang Nam.

Lại nói Sở Sở vừa hồi kinh liền bị Tứ a ca dẫn về Dung Nguyệt cư, Sở Sở còn chưa có hưởng thụ chuyện ngâm ôn tuyền cho thoải mái, đã bị Tứ a ca giảng co đủ, suốt cả một ngày cả đêm không có ra cửa, ngay cả ăn uống đều là Tô ma ma cùng Cao Vô Dung đưa vào cửa. Tứ a ca bưng đồ ăn vào tới dứt cho Sở Sở, Tứ a ca thỏa mãn rồi, Sở Sở lại ngủ cả đêm mới thoáng bình thường trở lại một chút.

Sở Sở kéo thân thể vẫn đau nhức, đi xử lý chuyện sổ sách mấy ngày nay của làng du lịch. Đại Nữu cùng với nàng đi vào tiểu viện của làng du lịch, thấy Điền Văn Viễn và một người đàn ông trẻ tuổi gầy gò ở trong viện chờ đợi, Sở Sở cười nói:

“Điền đại ca cực khỏe, tháng này tăng bạc gấp ba cho

Điền Văn Viễn cười nói:

“Vay nô tài liền áy náy rồi.”

Mắt Sở Sở nhìn lướt qua Đại Nữu đằng sau, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, mặt Đại Nữu đỏ lên, cúi đầu theo Sở Sở đi vào trong nhà, Sở Sở thấy cười thâm, thâm nghĩ:

“Mình rời đi vài ngày, xem ra lại ghép thành công một đôi uyên ương.”

Sở Sở liếc nhìn sổ sách mấy ngày nay, làng du lịch buôn bán rất tốt, không có một ngày nào để phòng trống, phòng đặt trước cũng đầy đến cuối năm, xem xong sổ sách, Sở Sở quét mắt người đàn ông bên cạnh Điền Văn Viễn hỏi:

“Đây là nhân viên mới vào làm làng du lịch sao?”

Điền Văn Viễn vội nói:

“Đây là người huynh đệ Điền Văn Kính mà năm trước nô tài nói với ngài, vội tới chào cách cách.”

Sở Sở đang uống một ngụm trà liền phun ra ngoài, Đại Nữu vội vàng đưa khăn cho nàng, Sở Sở lau khôe miệng một cái nói:

“Huynh nói hấn là ai?”

“Huynh đệ ruột thịt của nô tài Điền Văn Kính, Tứ gia nói nghe ngài an bài.”

Lúc này Sở Sở mới nhìn cẩn thận người đàn ông trước mắt, bộ dạng hai mươi ba hai mươi bốn, dáng dấp rất tốt, không hề giống Điền Văn Viễn một chút nào, sắc mặt lạnh lùng, nhìn cũng biết không phải hạng người vòng vo, cũng có chút tướng làm huynh đệ với Tứ a ca, đều là mặt than, không trách được cuối cùng thành thủ hạ của Ung Chính có tên ác quan. Điền Văn Viễn thấy Sở Sở nhìn chằm chằm đệ đệ mình rất là kỳ quái, hỏi:

“Người xem nên để cho đệ đệ nô tài làm những gì?”

Sở Sở khoát tay một cái nói:

“Đệ đệ này của huynh ta coi có tướng làm quan, không phải miếu Bồ Tát nhỏ của chúng ta, huynh chớ xía vào, chút nữa ta nói với Tứ gia.”

Đang nói Tứ a ca vừa sải bước đi vào, nửa đường lời nói của Sở Sở, hỏi:

“Cùng gia nói gì?”

Sở Sở liếc hẳn một cái chu mỏ thăm nghĩ: người này nha ngược lại tinh thần phấn chấn mặt mày hớn hở, nhanh chóng nói:

“Chính là đệ đệ của Điền đại ca, ta nói là một người có tướng làm quan, Tứ gia thu dưới làm môn hạ đi, có cơ hội phóng ra ngoài không phải rất tốt sao?”

Tứ a ca điểm đầu của nàng một cái nói:

“Nàng cho rằng làm quan dễ dàng như vậy à. Nàng ở Duyện Châu thu Lý Vệ - chữ đại không biết cho gia, môn hạ truyền tin tới, nói rất cơ trí, Điền Văn Kính này nàng cũng coi trọng sao, biết hiện tại người của triều đình nói sao không, nói kim ốc của Tứ gia ta ẩn dấu vị thần tiên, nói nàng điểm thạch thành kim, hô phong hoán vũ, tát đậu thành binh.”

*Biển đá thành vàng, gọi gió làm mưa, rắc hạt đậu biến thành binh

Sở Sở đứng lên chống nạnh nói:

“Đường mình, mình đi, cứ để cho người khác nói đi.”

Nói xong còn hừ một tiếng, Tứ a ca bất giác bật cười, nhìn Điền Văn Kính một cái nói:

“Hoàng a mã đã nói, Sở Sở rất giỏi nhìn người, nếu cách cách nói người được, gia sẽ thu môn hạ, mấy ngày nữa Tứ Xuyên thiếu một huyện lệnh, người cứ đi đi, đi mang theo bài tử trong phủ đi đi.”

Điền Văn Kính kia vốn chính muốn làm quan, bắt đặc dĩ luôn thi không đậu, chỉ đành phải tới tìm huynh trưởng của mình, vốn có ý định này, nhưng không nghĩ tới dễ dàng như vậy. Thiếu nữ trước mắt thiên chân hồn nhiên, thật sự cùng người bên ngoài truyền chính là cách cách hô phong hoán vũ quá không giống nhau, nhưng bên ngoài vẫn có một câu truyền đúng, nàng chính là điểm thạch thành kim, nói tùy ý một câu, so người khác viết 100 phong thư đề cử hữu dụng hơn nhiều, rồi nảy ra chút kích động đập đầu, bái tạ Tứ a ca cùng Sở Sở, theo Điền Văn Viễn đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi viện, Điền Văn Viễn quan sát đệ đệ của mình mấy lần, sửa sang lại y phục trên người cho hẳn nói:

“Đệ là có tạo hóa, vị cách cách này của chúng ta là người đặc biệt, nàng nói chuyện với hoàng thượng cũng rất linh, đệ vào mắt của nàng, về sau cố gắng làm quan, phải làm thanh quan, nếu không Tứ gia là người đầu tiên không tha cho đệ. Đi đi, lúc lên đường tế bái cha mẹ, để cho bọn họ dưới tuổi vàng cũng biết, cũng cao hứng một chút!”

Điền Văn Kính xoay người đi trở về phủ lĩnh bài tử đi Lại bộ báo cáo.

Tự nhiên edit chương này nghe mấy bài của Triệu Vy lại nhớ bài Khóc Mưa của chị ấy, mê một bài này từ năm lớp 9 cơ, có nghĩa cách đây 16 năm, sau này khi học đại học năm 2 mới tìm đc lời Việt, càng mê hơn. 2 lần thất tình đều nghe bài này đến chai luôn, haizzz...

Quên mất rằng đôi mắt của em phải khép lại như thế nào thì mới có thể nhớ đến anh,

Em hiểu khung rèm cửa sổ của anh kéo sang là do ai, là ánh trăng lạnh lẽo....

Nước mắt của em ko vì anh mà rơi, có người yêu hy vọng quá nhiều.

Còn có thể có thứ gì đáng quý để em đi cất giấu, là những vết thương của tình yêu.

(có người yêu hy vọng quá nhiều, còn có thứ gì đáng để em đi cất giữ)

Nước mắt của em ko vì anh rơi

Mỗi lần em thử tha thứ cho anh, cho anh một cơ hội để rút lui một cách đẹp đẽ,

Nhưng chỉ nhìn thấy lòng tin của em, tan vỡ dần trong bàn tay anh.

Chuyện gì cũng có thể tha thứ, chuyện gì cũng có thể quên lãng, chỉ cần anh nói với em một câu.

Chuyện gì cũng có thể trốn tránh, chuyện gì cũng có thể chôn vùi, sự giả tạo hoàn mỹ.”>Chuyện gì cũng có thể tha thứ, chuyện gì cũng có thể quên lãng, trừ phi anh đã ko còn nghĩ nữa.

Chuyện gì cũng có thể trốn tránh, chuyện gì cũng có thể chôn vùi, cho đến khi nhìn thấy cô ấy dựa vào đôi vai anh...

34. Chương 34: Đông Phủ Sở Sở Lãnh Tô Tô

Sở Sở xử lý xong công việc ở làng du lịch, liền cùng Tứ a ca trở về Dung Nguyệt cư, Thập Tam Thập Tứ đã sớm ở đó chờ đợi rồi, Sở Sở tròn mắt một cái nói:

“Hai vị gia các ngài sẽ không có chỗ khác để đi sao, làm sao cứ được thả là chạy tới nơi này?”

Thập Tứ cười hắc hắc nói:

“Hôm qua cùng với đại vương tử Cát Nhĩ Đan đi dạo khắp nơi một ngày. Cái tên kia là từ trong hốc núi ra ngoài, cái gì cũng chưa từng thấy qua, tên nhà quê. Hôm nay mới rảnh coi trọng nơi này của cô, tới giải sầu không được sao?”

Thập Tam nói:

“Ta chính là có chuyện mới đến. Ti đưa tin cho Hoàng a mã, mấy ngày tới muốn tới làng du lịch ở ít ngày, để bồi thái tử, Hoàng a mã nói cô đem Lưu Cầu quán dọn dẹp cho Hoàng a mã ở.”

Sở Sở nhú nhú mày nói:

“Hiện tại làng du lịch cũng không có phòng trống, sư phụ đã sớm bao trọn Lưu Cầu quán nguyện ý tặng cho người nào ở, nô tỳ sẽ không quản, nhưng thái tử ở đâu?”

Tứ a ca trầm ngâm một hồi nói:

“Thanh Quán lão Cửu bao cũng trống không, Thập Tứ đệ đi nói một chút với Cửu ca đệ, đem Thanh Quán cho thái tử ở vài ngày.”

Sở Sở nói:

“Vừa a mã vừa huynh đệ của các ngài, ta đây cũng mặc k bạc không thể thiếu.”

Thập Tam cười chỉ chỉ nàng nói:

“Một mình cô nương gia cô cần nhiều bạc như vậy làm gì, Tứ ca để cô thiếu ăn thiếu mặc sao?”

Sở Sở trừng mắt liếc hần một cái nói:

“Ngài biết cái gì, nữ nhân chỉ có độc lập về mặt kinh tế mới sẽ không bị nam nhân khi dễ, nếu không tương lai gia tài giá mấy mỹ nữ như hoa như ngọc về phủ, ta chẳng phải là cả người cả của đều không còn?”

Sắc mặt Tứ a ca nhất thời liền lạnh xuống, nhỏ giọng nói:

“Thì ra là nàng muốn như vậy?”

Sở Sở cũng không phản đối, nói:

“Đây không phải là sự thật sao?”

Ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tứ a ca, trong mắt trong suốt có thể thấy được đáy, Thập Tam nhìn thấy tình huống không đúng, vội vàng lôi Thập Tứ nói:

“Mau đi truyền lời đi, ta cùng Thập Tứ đệ đi ngâm ôn tuyền ở làng du lịch đây!”

Nói xong cũng lôi kéo Thập Tứ không tình nguyện đi ra ngoài. Tứ a ca âm trầm nhìn chằm chằm Sở Sở nói:

“Có phải hay không gia cưới người nào, nàng cũng không để tâm, không sao cả?”

Sở Sở ngược lại cười cười nói:

“Cho dù nô tỳ có để tâm, có phản đối, gia có thể không cưới sao?”

Tứ a ca chần chờ chốc lát, trong mắt Sở Sở lóe lên một tia giễu cợt nói:

“Nô tỳ chỉ là nói đùa thôi, ngài nghĩ là thật sao?”

Sắc mặt Tứ a ca hòa hoãn một chút, ôm Sở Sở lên trên giường kháng, nhỏ giọng nói:

“Nàng yên tâm, ở trong lòng của gia cũng không chứa nổi nữ nhân khác nữa.”

Sở Sở nói tránh đi:

“Sách Vượng làm sao lại tới nơi này ở?”

Dận Chân khẽ thở dài nói:

“Sách Vượng là một con sói trên thảo nguyên, dã tâm bình bình, từ năm 33 tuổi đã mạnh mẽ khuếch trương thế lực, thâu tóm không ít bộ lạc Mông Cổ, thực lực bây giờ đã không thể coi thường. Mấy năm gần đây chúng ta liên tục thiên tai, quốc khố làm gì còn bạc, cho nên Hoàng a mã sẽ dùng thủ đoạn dụ dỗ chuẩn bị kết thân, ở làng du lịch cũng là một thủ đoạn dụ dỗ của Hoàng a mã.”

Sở Sở thầm nói:

“Cũng không biết là cách cách nào xui xẻo bị kéo vào chuyện như vậy?”

Sở Sở nhớ tới một chuyện nói:

“Ta mới thu một muội muội ngài biết rồi phải không, ngày mai ta liền đón nàng ấy tới được không?”

Tứ a ca nhíu nhíu mày, sắc mặt rất phức tạp nói:

“Gia còn chưa có nhìn thấy nàng đối với người nào để ý tới như vậy, làm sao lại quan tâm nàng ta như vậy?”

Trên mặt Sở Sở trở nên rất nhu hòa nhỏ giọng nói:

“Dáng dấp nàng ấy rất giống thân nhân của nô tỳ, rất chăm sóc nô tỳ vừa là tỷ tỷ vừa là bạn thân...”

Sở Sở nói chuyện càng ngày càng thấp, trên mặt nồng đậm chờ mong làm Tứ a ca âm thầm buồn bực, đưa tay kéo nàng đến ôm chặt lấy, cảm chống vào đỉnh đầu Sở Sở, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, nàng muốn thế nào thì làm thế đó đi, chỉ là nàng phải đáp ứng gia không cho mình len lén tức giận, cũng không cho nhân cơ hội lạnh nhạt gia.”

Sở Sở bật cười một tiếng hì hì ngẩng đầu lên nhìn Tứ a ca nói:

“Ta sao lại tức giận, có thêm một muội muội, nô tỳ cao hứng còn không kịp, gia giống như đứa bé, rất dính người.”

Tứ a ca muốn nói lại thôi, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng cúi đầu ở bên tai Sở Sở nói:

“Đứa bé, gia chính là nằm mộng cũng muốn một đứa bé của chúng ta, sinh cho gia một a ca đi, gia sẽ cưng nó, sung nó, giao tất cả cho nó.”

Thực tế Sở Sở có chút cảm động, người nam nhân này so với vài đàn ông ở hiện đại có quyền thế đều tốt hơn nhiều, nhưng mình biết rõ lịch sử, người thừa kế tất cả của hắn là Hoảng Lịch, Cần Long đại danh đỉnh đỉnh là ai sanh, ngược lại có một nghi án thiên cổ, một nói rằng là Tiền thị, một nói rằng là Nữ Hồ Lô Thị, tóm lại không có một người nào họ Đông, như vậy có thể thấy được, ngày sau Tứ gia còn có không ít nữ nhân, ít nhất trong trí nhớ của Sở Sở còn cộng thêm Niên Thị thì có ba, đây là trong lịch sử có thể khảo chứng, tình huống thật chỉ có thể nhiều hơn chứ không thể nào ít hơn được. Nghĩ tới đây, Sở Sở đem chút rung động trong lòng của mình hạ xuống, yên lặng không nói gì cũng không muốn nói gì.

Tứ a ca lại coi đó là Sở Sở đáp ứng hắn, nghĩ đến tình cảnh tương lai con trai con gái của mình và Sở Sở lượn quanh đầu gối, bất giác cao hứng cười nhẹ ra tiếng.

Thập Tam và Thập Tứ vào Lưu Cầu quán làng du lịch, hai người ngâm ôn tuyển hồi lâu, Thập Tam nói:

“Nha đầu Sở Sở này chính là tâm địa sắt đá, Tứ ca đối với nàng thật tốt đều không để ở trong lòng.”

Thập Tứ cười một tiếng nói:

“Sở Sở cùng ta nói qua, nàng ghét nhất nam nhân trong miệng vừa nói thề non hẹn biển, hậu viện lại cưới thêm một nữ nhân lại một nữ nhân nữa, sinh hài tử liên tục, nói chuyện này là châm chọc lớn nhất, cũng là vũ nhục đối với tình yêu “

Thập Tam nói:

“Đệ đừng nghe nàng mê sảng, người như chúng ta, cho dù mình không muốn cưới, không muốn sinh, Hoàng a mã có thể đồng ý không. Đệ không nhìn thấy Bát tẩu mấy năm không sinh được, lại ỷ vào thế lực An Thân Vương quân thúc Bát ca không để cho cưới trắc phúc tấn, Hoàng a mã còn không phải là cứng rắn ban cho Bát ca hai thị thiếp sao. Cho nên nói nếu như Sở Sở trong năm nay không có động tĩnh nữa, Tứ ca chính là không muốn cũng không thể được, đừng xem Hoàng a mã hiện tại cứng chiều Sở Sở như vậy, quan hệ đến con cháu hoàng gia, Hoàng a mã tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.”

Thập Tứ sững sờ

“Ý của huynh là nói Sở Sở phải nhanh nhanh thanh tỉnh sao?”

Thập Tam cười nói:

“Đệ cũng không cần lo lắng, nha đầu Sở Sở kia hiểu lắm, nếu không sao có thể đem Tứ ca nín thở thành ra như vậy, chẳng qua huynh thấy khi chúng ta Nam tuần thì Cửu ca cùng Sở Sở âm thầm cả ngày, có vấn đề.”

Thập Tứ nói:

“Trong phủ Cửu ca còn nhiều người sắc đẹp khuynh thành, sẽ không nhìn trúng Sở Sở.”

Thập Tam liếc hẳn một cái nói:

“Gương mặt Sở Sở không bằng so với mấy nữ nhân trong phủ chúng ta, nói khó nghe, chính là ngũ quan của nha đầu thô sử cũng so với Sở Sở còn xinh đẹp hơn, chẳng lẽ chúng ta quan tâm diện mạo sao, tóm lại cái nha đầu kia chính là một người gây chú ý.”

Thập Tứ im lặng không lên tiếng, trầm nghĩ:

“Cái này cũng không thể nói cho huynh biết, Sở Sở cố ý dấn dò rồi, chuyện nàng cùng Cửu ca mở thanh lâu, tuyệt đối không thể để cho Thập Tam biết.”

Thập Tam nghĩ tới một chuyện nói:

“Hoàng a mã đưa Tô Tô kia đến Đông phủ, huynh có thấy qua chưa?”

“Không phải đã sớm thấy qua rồi sao?”

“Huynh nói là sau khi chúng ta trở lại.”

“Không có, thế nào, có cái gì không đúng sao?”

Thập Tam nhíu nhíu mày không lên tiếng, trong lòng ngược lại âm thầm suy nghĩ, ‘ngày hôm qua đi Đông phủ tìm sư phụ, ngược lại xa xa gặp mặt một lần, hơn mười ngày ngắn ngủi nha đầu kia ngược lại có biến hóa long trời lở đất, vốn rất có nhan sắc, so với đám trong cung của a mã càng thêm dễ coi hơn nhiều. Thì ra là lúc khóc lóc rồi rít còn chưa có nhìn rõ, giờ cất tia nhẹ nhàng khoan khoái, chính là một đứa có tướng họa thủy, chuyện này cũng còn thôi đi, nhưng làm người ta lo lắng là mình nhìn thấy Lương công công bên cạnh thái tử nói chuyện với nàng ta, vẻ mặt rất là thân thiết cung kính. Lương công công này bên người thái tử, hẳn và Tô Tô đó thân quen như vậy, có thể thấy được hẳn là cùng thái tử có chút quan hệ, thái tử chính là quý háo sắc, càng thêm địa vị thái tử thường ngày cao quý, nếu như dính vào, nhìn thấy Tô Tô nếu không ra tay liền quý, quả nhiên nha đầu kia chính là đứa phiền toái’. Nghĩ đến chỗ này âm thầm thở dài.

Sáng sớm ngày hôm sau Sở Sở đã đi Đông phủ, được Đông Phúc cung nghênh vào trong phủ, trước cùng lão phu nhân chào hỏi mới đi gặp Tô Tô. Đông phủ đối đãi với Tô Tô rất tốt, cho vào ở trong một tiểu

viện độc lập, sai bà tử nha đầu thô sử hầu hạ, ma ma trong cung vẫn còn ở đây. Sở Sở thấy Tô Tô bất giác sửng sốt, tiếp xúc ngắn ngủi trên sông Tần Hoài, chẳng qua là cảm thấy rất giống Hiểu Oánh, nhưng hôm nay xem ra so với Hiểu Oánh phải đẹp gấp mấy lần, mặc một bộ trang phục con gái Mãn Thanh màu xanh đơn giản, trên đầu búi trụ mã kế đơn giản, nghiêng đầu cảm một châu sai Đông Châu, Đông Châu lớn nhỏ cùng sắc màu đều có thể nhìn ra là hàng cực phẩm, mặt trái xoan có vẻ trắng nõn càng thêm tròn trịa ngọc nhuận, mũi đẹp dễ tình xảo nõn nà, đôi môi đỏ nhạt, một đôi mắt to, con ngươi linh động, cộng thêm thân hình lả lướt, tự nhiên mang theo một nét phong tình chọc người triu mến.

Trụ mã kế - đạo mã kế - búi tóc ngã ngựa -

Sở Sở âm thầm suy nghĩ, chuyện này có vấn đề a, Khang sư phụ đưa nàng trở lại nói là làm nô tỳ, sao quần áo cách ăn mặc lại so với cách cách Đông phủ còn sang quý hơn, lại nói Đông Châu nhưng là có chứa rất nồng ý nghĩa chính trị, ở Thanh triều, trừ phi được trong cung ban thưởng, ai có thể có châu sai Đông Châu lớn như vậy, ngay cả Tứ a ca thưởng cho mình đôi hoa tai kia, cũng là chưa tới một nửa so với cái này, Đông Châu lớn như vậy hẳn là xuất từ trong cung, âm thầm xem kỹ Tô Tô trước mắt, khác hẳn với đáng thương nhu nhược hơn mười ngày trước, chân mày khéo mắt toát ra vẻ kiêu ngạo háms lợi, thấy mình đi vào, cũng chẳng qua đơn giản phát khăn hành lễ thôi, không chút nào thân thiết như Sở Sở dự đoán, ngồi vào một bên giường êm, thái độ xa cách mà xa lạ thậm chí mang theo ngạo mạn rõ ràng.

Sở Sở suy nghĩ hồi lâu nói:

“Muội ở nơi này có trở ngại gì

Tô Tô liếc nàng một cái nói:

“Cách cách không cần nhớ thương, so với khi ở trên sông Tần Hoài, Tô Tô sẽ không bao giờ bị người bắt nạt nữa.”

Sở Sở nghe là hiểu, người ta đây là không muốn nhìn thấy mình, mình vội vã chạy tới ngược lại bị dội một gáo nước lạnh, một lòng nhiệt tình của Sở Sở trong nháy mắt dần lạnh, cái này gọi là cái gì, đây chính là người ta thường nói con diêm vô tình, sắc mặt Sở Sở trở nên rất lãnh đạm, nhìn ma ma đứng ở góc phòng một cái nói:

“Bà là ma ma mà sư phụ đưa tới?”

Ma ma kia cũng là một kẻ thành tinh, thầm nói Tô cô nương đó sẽ không làm được chuyện, thiếu nữ trước mắt là nhân vật mà người bình thường gấp gấp nhìn nọt còn không kịp, nhanh chóng đánh lên tươi cười nói:

“Nô tài là năm ngày trước thái tử sai khiến tới thay thế Lý ma ma, nô tài họ Trương là ma ma Dục Khánh cung.”

Sở Sở gật đầu một cái: thế này đúng rồi, xem ra Tô Tô đại khái là câu được thái tử, mới phát giác được có địa vị dựa vào, không bao giờ muốn cũng không nguyện đề cập tới chuyện khó có thể gặp người trên Tần Hoài kia nữa, nếu hẳn mà biết lai lịch kia đương nhiên sẽ không bằng lòng gặp nữa, đây thật là người đáng thương thì cũng có chỗ đáng hận, không nói lúc trước cứu mạng của nàng ta, lại đưa than sưởi mùa đông cho nàng ta. Hôm nay nàng ta có thể đứng ở chỗ này vĩnh vảo đắc ý cũng là lấy phúc của mình đi, nhưng mà một ít ý tứ cảm kích cũng không có, người nào a, Sở Sở thầm nói mình thật là mất mủ.

Đứng lên lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tô nói:

“Nói vậy cô nương cũng là có chỗ đi?”

Trong mắt Tô Tô lóe lên vẻ vui mừng đắc ý nói:

“Thái tử gia nói rõ liền mang theo ta đến chỗ ở rất tốt, qua ít ngày bẩm hoàng thượng phong ta làm một trắc phi vào ở trong cung.”

Sở Sở chằm chọc cười cười nói:

“Nô tỳ trước hết chúc mừng trắc phi nương nương

Nói xong, quét Trương ma ma đó một cái, mang theo Đại Nữu ra tiểu viện, ra cửa còn chưa đi mấy bước lại nghe thấy giọng nói Trương ma ma bên trong truyền ra:

“Cô nương thật sự là không thông suốt, Đông cách cách này là núi dựa mạnh nhất phía sau cho ngài, ngài sao đắc tội với nàng rồi?”

Tô Tô kia dịu dàng nói:

“Nàng coi là cái gì, ta còn tưởng rằng là một cách cách chính tông, tới kinh mới biết cũng chỉ là một ngoại thất của a ca thôi, ta sau này sẽ là trắc phi rồi, so với thân phận của nàng không biết cao quý bao nhiêu, làm sao còn đối với nàng cung kính khách khí, hành lễ với nàng đều là nể tình trước kia nàng cứu ta một mạng.”

Trương ma ma còn muốn nói gì nữa, Tô Tô kia cắt lời bà ta:

“Không cần luôn nói nàng, thái tử gia nói sáng mai muốn dẫn ta đi chính là làng du lịch kia.”

Nghe được câu này, Đại Nữu muốn quay lại cùng nàng lý luận, Sở Sở ngăn lại nàng nói:

“Loại nữ nhân này không cần chúng ta tìm nàng ta, tự nàng ta sẽ có một ngày thua thiệt, đi, đi Thúy Trúc hiên xem một chút.”

Đại Nữu nhất thời sững sốt tiến lên kéo vạt áo Sở Sở nói:

“Đừng đi, Tô ma ma dặn dò nô tỳ không để cho ngài đi tới nơi ở Đông thiếu gia, nói Tứ gia biết liền đánh chết nô tỳ cũng chưa biết chừng.”

Sở Sở dở khóc dở cười, chuyện này đều vì cuộc sống, Tứ a ca còn chưa có từ trong vại dấm ra ngoài, lắc đầu một cái thầm nói: cũng tốt không thì không gặp đi, trở về nói chuyện với Tứ a ca một chút, về sau huynh ấy là muối phủ, cứ như vậy cũng không thể được, liếc mắt nhìn rừng trúc nơi xa, xoay người lại.

Tứ a ca sau giữa trưa trở lại, thấy Sở Sở cũng không phải thật cao hứng nằm nghiêng trên giường đọc sách, bên cạnh bộ dạng Đại Nữu còn có chút hầm hừ, cũng biết là vì sao có cái bộ dáng này. Mấy ngày trước thái tử liền tìm hấn, muốn Tô Tô mà Sở Sở cứu trở về, mình sợ Sở Sở lại không tốt giao phó, cố nói mấy câu qua loa tắc trách thôi, nói mặc dù là Sở Sở cứu được cũng là Hoàng a mã tự mình sai người đưa về, nên chờ Hoàng thượng trở lại nói sau.

Lệnh ám vệ đi thăm dò, mới biết thời điểm thái tử đi Đông phủ nhìn trún, Tô Tô đó cũng không phải là đứa an phận thủ thường, huống chi bản thân đi ra từ nơi hoa sắc, thủ đoạn câu dẫn đàn ông đã sớm luyện ra rồi, may gặp phải thái tử háo sắc, hai người một cặp, vừa hợp, Tứ a ca thầm nghĩ thật là một ả dê tiện.

Đoán chừng Sở Sở ban đầu cũng là nhìn dáng dấp ả ta rất giống với thân nhân của mình mới nhất thời không thấy rõ ả ta là mặt hàng gì, cứu nữ nhân như vậy, ngày hôm qua mình ngăn Sở Sở chính là không ngăn được, quả nhiên hôm nay gặp chuyện này làm cho bực bội.

35. Chương 35: Ở Xưởng Lưu Ly Gặp Gỡ Tam A Ca

Tứ a ca thật cao hứng, trong lòng của hấn cho là Sở Sở chỉ để ý một mình hấn, trong mắt chỉ có một mình hấn mới phải, Tô Tô đó nếu cho là bám vào thái tử mà có thể từ ma tước thành phượng hoàng, nữ nhân như vậy sớm lộ ra bộ mặt thật thì đối với Sở Sở cùng mình mà nói ngược lại là chuyện tốt.

Tứ a ca phát tay một cái, Cao Vô Dung cùng Đại Nữu lui ra ngoài, Tứ a ca cầm lấy sách trong tay Sở Sở, thấy là một quyển Bạch Hương từ phổ, ngược lại cười, xem ra nha đầu này cũng không còn đem chuyện Tô Tô để ở trong lòng, Sở Sở nhích người nói:

“Gia hôm nay trở về rất sớm a.”

Tứ a ca nói:

“Hôm nay không có sự tình gì lớn, Lưu Cầu quán thu thập xong rồi?”

Sở Sở chu mỏ nói:

“Có cái gì để dọn dẹp, nơi đó mỗi ngày có người đứng giờ đi sửa sang lại.”

Tứ a ca trầm ngâm một lát nói:

“Nàng bảo Điền Văn Viễn chuẩn bị vài tiết mục mới mẻ đi, nếu Hoàng a mã phân phó, nàng phải thêm chút tâm tư mới phải.

Sở Sở gật đầu đáp ứng tò mò hỏi:

“Chuyện này cũng không giống phong cách của sư phụ, dụ dỗ nữa sao?”

Trong mắt Tứ a ca lóe lên một tia lệ khí, đưa tay điểm một cái vào trán của nàng nói:

“Cái này cũng chỉ là kế hoãn binh, nhiều nhất ba năm, Hoàng a mã tất nhiên xuất binh Cát Nhĩ Đan.”

Sở Sở âm thầm gật đầu:

“Đúng a! Khang Hi trước sau đối với Cát Nhĩ Đan dụng binh mấy lần, cuối cùng vẫn là Thập Tứ nhất chiến thành danh, hoàn toàn đều nhờ Cát Nhĩ Đan mới tạo ra vương gia đại tướng quân người đời sau ca ngợi không thua kém Tứ a ca.”

Tứ a ca nói:

“Ngày mai hoàng a mã lệnh Thập Tam Thập Tứ và thái tử cùng đi, ngày mai nàng tự mình nhìn chăm chăm một chút để không xảy ra sai lầm, Sách Vương không phải người dễ lừa gạt.”

Sở Sở chu miệng nhỏ giọng nói:

“Nhưng người ta không muốn gặp Tô Tô đó!”

Tứ a ca cười cười nói:

“Cái này còn không phải kết quả nàng xen vào việc của người khác, về sau xem nàng còn dám nữa không?”

Sở Sở làm mặt quỷ lâu bầu nói:

“Ai biết được lòng người.”

Quay đầu xem đồng hồ Tây Dương để trên bàn, mới hơn hai giờ, nhân châu xoay động nhanh chóng nói với Tứ a ca:

“Không bằng hôm nay ngài mang theo nô tỳ đi dạo lưu ly xưởng một chút nha?”

“Muốn mua cái gì sai nô tài đi là được.”

Sở Sở nói:

“Mua đồ thì phải chính mình tự đi mới được, lại nói nô tỳ cũng không có gì nhất định mua, cũng chỉ là tò mò đối với lưu ly xưởng thôi. Nghe Thập Tứ nói rất náo nhiệt, nơi Thập Sát Hải còn có một tửu lâu Cửu a ca mở, thức ăn bên trong đều là món ăn Quảng Đông chính tông, vừa đúng lúc đi ném thử một chút.”

Khóe miệng Tứ a ca nhẹ nhàng gợn lên nói:

“Được, hôm nay gia liền dẫn nàng đi dạo một chút.”

Sở Sở vội vàng nói:

“Ngàn vạn đừng tiền hô hậu ủng mang một đám thị vệ đi theo, vậy không dễ chơi, chỉ cần hai người ngài cùng nô tỳ, giống như phu thê dân gian bình thường, nam nhân đánh xe, nữ nhân ngồi, rất tự tại.”

Tứ a ca quả thật rất động lòng, không vì điều gì khác, liền vì hai chữ “phu thê” trong miệng nha đầu này, nghe vào trong tai, đi vào trong lòng rất hưởng thụ, nhìn Sở Sở vui vẻ đến tận đầu lông mày, nói:

“Nhưng nàng phải đáp ứng gia một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thêu cho gia cái hà bao!”

Sở Sở cười chỉ mình lỗ mũi nói:

“Kêu nô tỳ thêu cho ngài, nô tỳ không biết làm chuyện này, kêu Đại Nữu thêu cho ngài một cái đi, nô tỳ giúp một tay thiết kế hình dáng.”

Tứ a ca kéo tay của nàng, giữ tại lòng bàn tay, nhìn chăm chăm mắt của nàng, nhẹ giọng nói:

“Cái này có thể để cho người khác thêu ư, nàng không phải biết vật đính ước của người Mãn chúng ta chính là hà bao ư, hà bao do người yêu thêu mới trân quý nhất, cho nên bất kể nàng có thể hay không, đều phải thêu cho gia một cái.”

Nhìn con người của Tứ a ca mang đầy tia sáng chân thành tha thiết, bên trong nồng ấm tình ý làm Sở Sở không dám nhìn thẳng, đưa mắt nói:

“Đã như vậy nên là đích phúc tấn Na Lạp thị thêu cho ngài mới phải.”

Tứ a ca bưng lấy mặt của Sở Sở, không để cho nàng dời ánh mắt đi nói:

“Gia muốn nàng thêu, hơn nữa chỉ có nàng thêu gia mới mang, đáp ứng gia!”

Ánh mắt của Tứ a ca giống như mặt hồ thâm thúy không thấy đáy nước, nhìn Sở Sở thật sâu, làm Sở Sở không khỏi trong lúc say mê, khẽ gật đầu một cái, Tứ a ca hài lòng vỗ vỗ gương mặt của nàng nói:

“Đi thôi, dọn dẹp một chút đồ bộ y phục, gia dẫn nàng đi dạo.”

Xoay người đi ra ngoài, lúc Đại Nữu đi vào Sở Sở đang gõ đầu của mình, Đại Nữu vội vàng tới gần lấy tay của nàng ra nói:

“Sao lại đánh đầu của mình?”

Sở Sở âm thầm giận chính mình, làm sao lại bị Tứ a ca mê hoặc rồi đáp ứng chứ, nói sẽ làm cái hà bao đó, thiết là, quyết mồm đổi một hán phục tay ngắn màu đỏ tươi, đến cửa Dung Nguyệt cư, không có nhìn thấy xe ngựa, Tứ a ca một thân cẩm bào màu xanh, áo ngoài màu đen, nơi vạt áo xuyết ngọc bội màu xanh, trên đầu đỉnh đội nón màu xanh, người đứng thẳng cao ngất tiêu sái, nếu như trong tay ở cầm một cái chiết phiến (quạt), chính là một công tử thế gia đi du lịch, nhưng Tứ a ca cầm trong tay không phải là cây quạt mà là một roi ngựa, bên cạnh một đại hắc mã thần tuấn.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu vào trên người của hắn, giống như độ lên một tầng vàng óng, thấy Sở Sở ra ngoài, Tứ a ca khẽ mỉm cười nói:

“Đánh xe, gia không am hiểu, không bằng cùng gia cưỡi ngựa được không, phu nhân?”

Sở Sở đi đến bên cạnh hắn, Tứ a ca đỡ eo của Sở Sở lên, khẽ dùng sức, nâng nàng ngồi lên lưng ngựa, còn mình lật người nhảy qua ngòi sau lưng Sở Sở, ôm lấy Sở Sở cầm dây cương. Con ngựa chạy, Sở Sở cảm thấy cảnh vật lúc này có chút cảm giác giống như cùng người mình yêu giục ngựa hồng trần, tựa vào trong ngực rộng rãi ấm áp của người đàn ông ở sau lưng rất có cảm giác an toàn. Hôm nay tâm tình Tứ a ca cực kỳ tốt, Sở Sở xưa nay chưa từng đáng yêu nghe lời như thế, thật hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, cùng người trong ngực gần gũi như vậy, Tứ a ca thậm chí có thể cảm thấy lòng của Sở Sở động, mặc dù vẫn còn có chút mê mang, đã làm hắn mừng rỡ như điên rồi.

Hắn tin tưởng đợi một thời gian, Sở Sở sẽ yêu mình như chính mình yêu nàng, dù sao nàng đã động lòng không phải sao. Tứ a ca khống chế tốc độ của ngựa để ngựa không chạy quá nhanh, dù sao cũng có thời gian, cộng thêm bây giờ đang là thời tiết tháng năm, dọc theo đường đi hoa đỏ lá xanh, xuân ý dồi dào, rất nhiều gia đình đạp thanh đi hướng Kinh Giao, rất náo nhiệt. Hai người cưỡi ngựa xem hoa, ước chừng một canh giờ mới tới ngoài cửa ngoại thành, Sở Sở liếc nhìn lại, là một đường cái không tính là rộng, chỉ là hơi thở văn hóa rất nồng, bán đồ cổ ngược lại không nhìn thấy, đều là bán ít sách cùng giấy và bút mực.

Tứ a ca thường tán bạc vụn cho lão đầu coi ngựa, dắt Sở Sở đi vào, Sở Sở buồn bực nói:

“Nơi này nguyên lai là bán sách, không phải bán đồ cổ sao?”

Tứ a ca nói:

“Đó là tây lưu ly xương, qua lối rẽ trước mặt mới tới đông lưu ly xương.”

Sở Sở gật đầu một cái, hai bên đều là cửa hàng nhỏ, có đơn sơ cũng có trang hoàng rất tốt, đến trước cửa một nhà gọi Tùng Trúc trai, Tứ a ca dừng lại nói:

“Sách nơi này rất tốt, vào xem một chút đi.”

Sở Sở theo hắn đi vào, vừa vào cửa liền thấy bốn vách đều là giá sách, bày đầy bộ sách, mỗi quyển sách cũng có kèm theo nhãn, bên trên viết rõ thư mục cùng bảng giá, rất rõ ràng dễ hiểu. Có hai gã sai vặt mặc áo xanh đang sửa sang lại một vài chỗ chưa xếp sách lên, thấy Tứ a ca đi vào vội vàng cúi chào hiển nhiên là biết Tứ a ca. Một gã sai vặt vội vàng chạy ra phía sau, một người khác đem bọn họ vào phòng trong. Phòng trong là một nhà thất, Sở Sở đoán đại khái giống như phòng đọc sách ở hiện đại, gần cửa sổ có một bàn bát tiên gỗ đỏ, hai bên bàn là ghế thái sư, vách tường treo đôi liễn:

“Dưỡng tâm ít ham muốn ăn uống, không vui như đi học.”

Rất hợp với tình hình, xuyên thấu qua cửa sổ có thể thấy được mơ hồ bên trong là viện rất sâu, cũng là sống lâu lên lão làng, hoa và cây cảnh sum suê, Tứ a ca cùng Sở Sở ngồi xuống, gã sai vặt dâng trà nói:

“Tứ gia đợi chút, đúng dịp Tam gia nhà chúng tiểu nhân hôm nay đang ở phía sau với bằng hữu.”

Vừa dứt lời từ mặt bên bình phong bốn cánh đi vào một người, cầm bào ngọc đá, số tuổi so với Tứ a ca lớn hơn chút, có một loại phong độ tôn quý của người trí thức, mắt quét qua Sở Sở cười nói:

“Sao hôm nay Tứ đệ có thời gian rảnh rồi tới tiểu điểm của Tam ca?”

Tứ a ca cười nói:

“Nha đầu Sở Sở này muốn tới lưu lyđi đạo, nghĩ tới trong tiệm có vài tạp ký nha đầu này thích coi, cho nên mới nhìn một chút.”

Lúc này trong mắt Tam a ca mới sáng lên, nhìn chăm chăm Sở Sở nói:

“Người chính là Sở Sở ở làng du lịch, Đông cách cách làm trời mưa ở Sơn Đông Trục Đãi?”

Sở Sở âm thầm thở dài: chính là người sợ nổi danh, heo sợ mập, tiến lên khê khuy chân hành lễ nói:

“Nô tỳ Đông Sở Sở gặp qua Tam a ca!”

Tam a ca khoát tay một cái nói:

“Khách khí, cách cách là ái đồ của Hoàng a mã, lại là đại công thần của Đại Thanh, ta chịu không nổi lễ của người, đã đến đây rồi, đến vừa đúng, cùng nhau đi vào. Ta đang cùng một đám bằng hữu đàm luận cách cách đây, đại pháo Hồng Y sao lại làm mưa xuống được.”

Sở Sở trầm nghĩ:

“Đám người này cũng thật bát quái, không phải danh sĩ nên nói chuyện luận từ thi thư sao lại nói tới những thứ này?”

Tứ a ca từ chối không được, dắt Sở Sở theo Tam a ca đi vào phía sau, chuyển qua bình phong là một đường tiến vào viện, bố trí vô cùng thanh thoát. Xuyên qua cửa vào trước mặt không gian rộng mở trong sáng, trung gian là một hồ nhân tạo không nhỏ, nước hồ trong veo, giữa hồ có một đình thủy tạ, dựa vào một bên hồ đều là cánh cửa sổ thật cao đơn độc, màn cửa sổ cũng đều dùng sa mỏng, màu sắc xanh biếc cùng màu với lá sen lộ trên mặt nước, thanh thúy nhã nhặn.

Xuyên qua trên hồ một cầu tre nhỏ, là cửa vào thủy tạ, Tam a ca bọn họ vừa tiến đến, mọi người liền cũng đứng lên, ba văn sĩ, số tuổi trên bốn mươi, điển hình cho hình tượng văn nhân, cầm cũng có chòm râu dê, lúc nói chuyện luôn có thói quen lấy tay vuốt râu ria rất thuận tay, bên cạnh có hai nữ tử uyển chuyển, một đứng sau cầm án, một đứng ôm tỳ bà, Sở Sở oán thầm: thật là hưởng thụ quý tộc.

Ba văn nhân cùng Tứ a ca cũng biết nhau, rồi rít hành lễ, Tam a ca nói:

“Hôm nay các người có thêm may mắn nữa!”

Chỉ vào Sở Sở nói:

“Đây chính là Đông cách cách mới vừa rồi c người nói!”

Tứ a ca nói với Sở Sở:

“Từ bên trái là Cố Trinh Quán, Nghiêm Thường Tôn, Chu Di Tôn đều là danh sĩ đương thời. Đúng rồi nàng không phải ưa thích thơ của Nạp Lan Dung Nhược ư, mấy người này đều là hảo hữu của Nạp Lan Dung Nhược khi còn sống.”

Sở Sở làm lễ ra mắt, mấy người đã đến nghiêng người tránh qua, Tam a ca cười nói:

“Người cũng không cần hù dọa bọn họ, người là đồ đệ Hoàng a mã ai dám chịu lễ của người.”

Sở Sở nháy nháy mắt nói:

“Người đọc sách đều nên tôn kính, sư phụ cũng rất coi trọng văn nhân tài tử.”

Mọi người gật đầu, trong thủy tạ kê một dãy ghế đệm, ở giữa có bàn nhỏ cách xa nhau, hai nữ tử ở phía đối diện khẩy đàn, mặt bên là một án thư thật dài, phía trên đặt bút viết mực giấy nghiên mực, đại khái là khi bàn luận câu từ chảy ra thì tùy thời có thể ghi chép luôn. Lấy Tam a ca Tứ a ca làm trung tâm rồi rít ngồi xuống, tiểu nha đầu lần nữa dâng trà nước điểm tâm lên.

Bên trái chính là Cố Trinh Quán, nói:

“Tại sao có thể làm trời mưa vậy? Cách cách có thể giải thích nghi hoặc cho đám lão phu hay không?”

Tam a ca cùng Tứ a ca cũng nhìn chằm chằm Sở Sở, hiển nhiên cũng muốn biết. Sở Sở trầm nghĩ: giải thích những điều đó với mấy lão đồ cổ này thật đúng là không dễ dàng, kiến thức mấy người này so với Khang Hi kém nhiều mặt, suy nghĩ một chút giản lược nói:

“Nói một cách thẳng thừng cũng không có gì, trời mưa cũng chỉ là hơi nước ở mặt đất bốc hơi lên bầu trời gặp lạnh mà thành, không có hơi nước bay lên thần tiên cũng sượng mặt làm mưa. Tiểu nữ cũng chỉ trực tiếp chế tạo hơi nước gặp lạnh, dùng đại pháo Hồng Y châm ngòi dĩ nhiên là có mưa rơi xuống, nên không có chuyện thần kỳ gì cả.”

Tam a ca cười nói:

“Nghe cô nương vừa nói ngược lại thành chuyện dị thường đơn giản rồi, Hoàng a mã hôm qua còn nói, trong điển tịch từ cổ chí kim nội ngoại không ai bằng đệ tử của mình, không có người thứ hai, ta rất khâm phục!”

Sở Sở đỏ mặt hỏi hột trầm nghĩ:

“Khang sư phụ này nói mạnh miệng, mình chính là đỉnh tiện nghi ba trăm năm thôi, lấy những thứ này so với văn nhân danh sĩ đương đại thì thua chắc.”

Vội vàng khoát tay nói:

“Chỉ biết chút da lông thôi, Tứ gia thường nói tiểu nữ không bằng vô tài mới có đức!”

Mọi người bật cười, văn nhân ở giữa nói:

“Đúng rồi, cô chính là cách cách đem Khổng thánh nhân, cùng hoa u lan hát thành bài hát, mới vừa rồi chúng ta nghe một khúc u lan! Nhưng bây giờ khó có thể tưởng tượng hát ra đúng là cảm xúc...”

Vừa nói đại khái cảm thấy để cho Sở Sở biểu diễn không thích hợp lắm, nhanh chóng lấp bấp không có nói tiếp, Tam a ca khẽ mỉm cười, hướng về phía hai nữ tử phát tay, hai người khẽ chào ra khỏi thủy tạ, Tam a ca đứng dậy ngồi vào phía sau cổ cầm, ngón tay khẩy một hồi âm phù thanh thủy, cười như không cười nhìn Sở Sở nói:

“Nghe nói Cửu đệ may mắn đệm nhạc lần đầu tiên cho cách cách, đến nay vẫn làm người nghe được ngay lập tức khen không dứt miệng. Ta cầm kỹ mặc dù không bằng Cửu đệ, nhưng không đến nỗi nào, không biết có vinh hạnh này hay không?”

Sở Sở trầm nghĩ:

“Thật là, đều nói hết đến nước này rồi, ta có thể cự tuyệt sao?”

Chỉ có thể gật đầu, đứng ở một bên cầm án, chờ Tam a ca đệm nhạc, khúc u lan mang hơi hướng cổ phác u nhã vang lên, Sở Sở theo tiết tấu nhẹ giọng hát:

“Lan kia xanh tốt
Bát ngát hương thơm
Vạn hoa cùng tỏa
Hương thơm lẫn khuất
Không ngát để đeo
Sao hoa tàn héo?”

36. Chương 36: Đ Lòng Chỉ Ở Một Nháy Mắt

Một khúc u lan sang hèn cùng hưởng! Thỏa mãn danh sĩ môn đệ đối với âm nhạc họa theo ngôn từ hoàn mỹ kết hợp tưởng tượng. Thời điểm Sở Sở cùng Tứ a ca ra khỏi Tùng Trúc trai, trong tay Sở Sở là mấy bản cổ tịch tốt nhất Tam a ca đưa, cùng một quyển Thanh Từ Nhược bút tích thực của Nạp Lan Dung do mấy danh sĩ đưa, Sở Sở bất giác vui mừng khắp khởi, thầm nghĩ: cái này nếu ở hiện đại, đoán chừng có thể trở thành top 10 bảo vật thế giới ở buổi đấu giá. Tứ a ca nhìn dáng vẻ cao hừng của nàng lắc đầu bật cười.

Hai người từ tây lưu ly xưởng đi bộ trở về, Sở Sở chỉ mua một kính thấu tinh xảo nghe nói là đời Hán, tốn một trăm lượng bạc, Sở Sở thích vì nó hoa văn cổ phác, hướng về phía ánh sáng mặt trời khi chiếu ở trên giấy là hình dáng mặt trời, rất rõ ràng rất giống văn hóa Maya gì đó. Lúc Tứ a ca lấy ngựa, đèn đã lên rực rỡ, hai người lên ngựa chạy thẳng tới Thập Sát Hải.

Đến Thập Sát Hải, Sở Sở có chút tâm thần hoảng hốt, nhớ mình chính là ở chỗ này xuyên qua, chẳng lẽ nơi này có lối đi thời gian ư. Âm thầm quan sát bốn phía, so sánh với Thập Sát Hải ở hiện đại, nơi này còn có một vẻ mỹ lệ như điêu khắc, bên bờ cây liễu rủ dài nhỏ, có cảnh nhẹ rủ xuống tới trong nước, phía bên phải không có tứ hợp viện dùng cho buôn bán như ở hiện đại, đều là trạch môn tương đối lớn. Qua cầu đến giữa hồ có một lầu các cao hai tầng, đủ khí phách, phong cách gần giống Thanh Quán của làng du lịch Sở Sở.

Trước cửa có vài kiện quan xanh biếc đang dừng, so với trong tưởng tượng của Sở Sở ngựa xe như nước rất bất đồng, đại khái thời gian còn sớm, cửa không có mấy khách. Ngay giữa hai đèn lồng đỏ lớn, là một bảng hiệu lớn chữ màu vàng “Đắc Ý lâu” treo ở ngay phía trên, nơi cửa vào có bốn gã sai vặt sạch sẽ nhẹ nhàng nhanh nhẹn chờ đợi, thấy Tứ a ca cùng Sở Sở, vội vàng ân cần tiến lên cúi chào hành lễ nói:

“Tứ gia cát tường!”

Một gã sai vặt lưu loát dắt ngựa, Tứ a ca dắt tay Sở Sở đi vào bên trong, chạm mặt là một đá thái hồ (loại đá vùng Thái Hồ có lỗ hang rất đẹp, lạ) rất lớn, hình dáng tự nhiên sắc màu dịu dàng, hai bên có lối đi cho khách, không có sảnh đường lớn, hai tầng đều là phòng đơn độc lập, lầu một có 12 phòng đều là lấy tên hoa: mẫu đơn thu cúc, lầu hai cũng chỉ có bốn gian phòng, tên rất thanh nhã, từ trái sang phải theo thứ tự là “Vọng Hải, Lâm Hải, Cạn Hải, Quan Hải” rất hợp với tình hình.

Đá Thái Hồ(loại đá vùng Thái Hồ có lỗ hang rất đẹp, lạ)

Trước cửa mỗi gian đơn đều đặt bình phong làm người ta khó có thể nhìn thấy tình huống bên trong, rất riêng tư. Gã sai vặt đem bọn họ vào Quan Hải, phòng bên phải ngoài cùng. Sở Sở tò mò quan sát, là một gian phòng không nhỏ, ngoài có màn lụa cùng rèm bằng gỗ xen kẽ, tiếp xúc cao nhã lại tự nhiên, bên ngoài coi như bỏ qua, bên trong lại có cửa sổ thủy tinh rất lớn, liếc nhìn là thấy phong cảnh Thập Sát Hải thu hết vào mắt, trung gian là một bàn bát tiên khảm vân thạch lớn, bốn phía là gấm khảm vân thạch, trên tường bên trái treo một bức tranh sơn thủy rất rộng, phía bên phải cũng là một bức tranh chữ Tào Tháo nhìn biển cả, viết lối chữ thảo rồng bay phượng múa rất có khí thế.

Tứ a ca ngồi ở trên ghế thái sư gần cửa sổ nói:

“So với làng du lịch của nàng như thế nào, phải nói lão Cửu làm những chuyện này, có chung ý tưởng với nàng.”

Sở Sở gật gật đầu nói:

“Khung cảnh nơi này rất tuyệt, không biết đồ ăn như thế nào?”

Nói mới vừa dứt câu, bên ngoài liền truyền tới một giọng nói nam nhân:

“Tứ đệ ở nơi này ư?”

Ánh mắt Tứ a ca chợt lóe, đứng dậy đi ra ngoài đón, Sở Sở thầm nghĩ: khẳng định không phải Tam a ca, vậy thì không phải là đại a ca chính là thái tử rồi. Thật ra thì Sở Sở vẫn còn rất tò mò, dạ yến lần trước ở Bảo Hòa điện cũng không chú ý vị này, hiện tại bởi vì quan hệ với Tô Tô, mình và thái tử ngược lại có chút liên quan, mặc dù Tô Tô không đáng để đồng tình, dù sao khá giống Hiếu Oánh, mình không muốn thấy nàng ta sống không tốt.

Rất nhanh Tứ a ca liền để hai người đi vào, người nam nhân ở giữa mặc thường phục màu vàng, tay cầm chiết phiến, ước chừng ba mươi tuổi, mặt mũi rất trắng, ngũ quan đáng đáp không tẻ, tự có một loại khí độ cao cao tại thượng. Bên cạnh là một người nam nhân rất giống người Tân Cương, hai mươi hai hai mươi ba tuổi, ngũ quan rất sâu, con ngươi có chút màu nâu nhạt, không phải đầu hình trắng sáng của Thanh triều, một đầu tóc hơi xoắn, dùng một kim cô búi chắc, rủ xuống vai bên phải, vóc người rất cao lớn, tuyệt đối chính là một người nam nhân cá tính thu hút.

Kim cô

Ánh mắt hai người cũng quét qua Sở Sở hàm chứa nghi vấn nhìn Tứ a ca, Tứ a ca nói:

“Sở Sở, đây là thái tử cùng Sách Vượng, vương tử Cát Nhĩ Đan, đây là Sở Sở, đệ tử của Hoàng a mã.”

Sở Sở thông dong làm lễ ra mắt, hai người kia đều quan sát Sở Sở hồi lâu, thái tử mở miệng nói:

“Cô nương chính là Sở Sở ở làng du lịch Sở Sở?”

Tò mò quan sát Sở Sở hồi lâu, không nói thêm gì cứ tiếp tục cùng Tứ a ca hàn huyên, Sách Vượng ngược lại rất sáng khoái đầy nam tính, có chút thú vị nhìn chằm chằm Sở Sở nói:

“Ta biết cô, cô nương chính là cách cách thần tiên làm mưa.”

Sở Sở âm thầm cau mày, tại sao lại tới, lần đầu tiên gặp mặt Sách Vượng cho Sở Sở cảm giác rất tốt, rất đàn ông, cho nên Sở Sở vẫn rất kiên nhẫn nói:

“Không phải trời mưa, là dùng nhân lực tạo mưa thôi.”

Trong mắt Sách Vượng kia ánh sáng lóe lên một phát nói:

“Cát Nhĩ Đan nếu như có cô nương tạo mưa, ta liền nghênh nàng vào kim trường của ta làm vương phi!”

Sắc mặt Tứ a ca trầm xuống, lời còn chưa nói ra miệng, phía ngoài một giọng nói vang lên:

“Sách Vượng, người cái tên này là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Sách Vượng ngược lại cười ha hả cao hứng nói:

“Thập Tứ tới!”

Vừa nói đại mã kim đao cùng Thập Tứ vừa tiến vào ôm nhau nhiệt tình, Sở Sở xem ra so huynh đệ ruột còn th không khỏi âm thầm kinh ngạc. Đi theo ở đằng sau cũng là Cửu a ca, tiếp theo đó là lễ tiết mặt ngoài đối trá, mọi người hành lễ với thái tử, đệ đệ lại hành lễ với ca ca, tóm lại một bức tranh huynh hữu đệ cung hài hòa. Sở Sở oán thầm đều là cao thủ diễn trò, đoán chừng Thanh triều nếu như cử hành Oscar, mấy vị a ca này cũng có thể đoạt được tượng vàng, thật sự rất biết diễn.

Thập Tứ chỉ vào Sở Sở nói:

“Hôm nay gia tìm cô nửa ngày, thế nhưng chạy đến tửu lâu của Cửu ca, không phải nói rồi sao, ngày đó chúng ta cùng Thập Tam tới ăn sao?”

Sở Sở hướng hắc le lưỡi làm mặt quỷ nói:

“Cùng các ngài, khẳng định lại muốn nô tỳ móc bạc, khoản mua bán này không lỗi.”

Cửu a ca cười như không cười liếc Sở Sở một cái nói:

“Hôm nay đã đến nơi này rồi, gia có thể so với nha đầu cô hào phóng hơn, hôm nay gia mời khách.”

Sở Sở nghĩ đến tiêu phí ở làng du lịch của Cửu a ca, nhanh chóng nói:

“Đây chính ngài chủ động mời khách, không thể cùng sổ sách trong làng du lịch của tiểu nữ xen lẫn cùng một chỗ. Có câu nói là thân huynh đệ sổ sách rõ ràng, huống chi tiểu nữ cùng ngài không thân cũng không có họ hàng.”

Cửu a ca nổi đóa, nói:

“Chưa gặp qua nha đầu nào tính toán như cô nương vậy.”

Mọi người cười to, Sách Vượng vỗ Thập Tứ nói:

“Không trách được người và ta luyện mấy cái liền chạy, nguyên lai là tìm thiên nga phải không?”

Nhỏ giọng lại gần bên tai Thập Tứ nói:

“Thiên nga này dáng dấp kém chút, hơn nữa còn là người của ca ca người, sáng mai ta đem A Mễ Đạt - đệ nhất mỹ nữ bộ lạc chúng ta - đưa cho người, đây mới thực sự là thiên nga.”

Thập Tứ trừng mắt liếc hẩn một cái nói:

“Không cho nói bậy, ta xem nàng như

Hai người dị thường thân thiết nói thầm một hồi, khách và chủ ngồi xuống, Sở Sở mới bắt kể bọn họ là giả vờ hòa hợp, hay là lục đục đầu đá, uống trà thơm cực phẩm mới đưa lên, đợi nửa ngày cũng không thấy có người đưa thực đơn đồ ăn tới, nhanh chóng nhìn Cửu a ca nói:

“Cửu gia ngài mời khách cũng không cho tiểu nữ gọi đồ sao?!”

Cửu a ca xích cười nói:

“Cần gì, liền đem tất cả món ngon nhất lên không phải đủ sao, yên tâm, gia hào phóng hơn so với cô.”

Sở Sở bĩu môi nói:

“Như vậy có cái gì vui, không phải thành ăn tiệc sao, vậy còn có cảm giác tới tởm lâu nữa?”

Thập Tứ hỏi nói:

“Chẳng lẽ tới tởm lâu phải gọi thức ăn mới được sao?”

“Dĩ nhiên, mình thích cái gì, cái gì thấy ngon, đi lên một đồng lớn mình không thích ăn, chính là mình thích cũng không ăn được.”

Thái tử cười nói:

“Nghe ngược lại có chút đạo lý, lão Cửu hôm nay chúng ta sẽ để cho nàng chọn một lần, xem một chút có cái gì vui.”

Cửu a ca cười một tiếng gọi nô tài cầm thực đơn tới. Thực đơn được viết bằng Khải thư, Sở Sở một hơi chọn ốc xà cừ xào, cá tráp biển hấp, bào ngư nướng nguyên vỏ, tôm rim, hào chiên vàng... Mười món ăn đại biểu, Cửu a ca gật gật đầu nói:

“Ngược lại liền thấy hay!”

ốc xà cừ

- ốc xà cừ xào

- cá tráp biển hấp

- bào ngư nướng nguyên vỏ

- tôm rim
- hàu chiên vàng

Tứ a ca nói:

“Nha đầu này từ trước đến giờ ở chuyện ăn cùng chơi có chút hiểu biết.”

Vừa nói điểm cái trán Sở Sở một cái, Sở Sở nói:

“Cuộc sống chính là ăn uống chơi vui, đây là châm ngôn của tiểu nữ.”

Thái tử đang uống một ngụm trà liền phun ra ngoài, trong mắt một tia thú vị thoáng qua nói:

“Thường nghe Hoàng a mã nói cô nương đọc nhiều sách, kiến thức uyên bác, chẳng lẽ cô nương chính là vì ăn uống sao?”

Sở Sở nói:

“Đương nhiên là muốn ăn ngon, nhất định phải có kinh tế hậu thuẫn, cái gọi là kinh tế hậu thuẫn chính là bạc phải nhiều, muốn kiếm bạc trắng nhanh nhất nhiều nhất, sẽ phải đọc nhiều sách, nắm giữ những thứ người khác không biết, mới có thể kiếm được bạc trước người khác. Thí dụ như từ lâu này, Cửu a ca bố trí so từ lâu khác liền cao nhả có ý vị hơn, dĩ nhiên là có thể kiếm được bạc gấp mấy lần người khác, những thứ này đều là kiến thức tài phú của Cửu a ca, chuyển đổi thành vật chất tài phú thì bạc cũng chính là ví dụ tốt nhất.”

Cửu a ca dở khóc dở cười, Tứ a ca nói:

“Người đọc sách trong thiên hạ nghe cao luận của nàng liền thất cổ một lượt quá!”

“Làm người phải thực tế chút!”

Sở Sở rút ra tổng kết như vậy, mọi người mỉm cười. Chỉ chốc lát sau món ăn liền lục tục đưa lên, quả nhiên sắc hương vị cầu toàn. Trừ Sở Sở chỉ ăn, những người khác uống rượu rất nhiều, Sở Sở liền ăn no bụng liền bưng ly trà bên cạnh ngồi vào phía trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Bây giờ Thập Sát Hải không để đèn lên rực rỡ như hiện đại, chỉ có ở dưới ánh trăng có thể thấy được mờ hồ sóng nước trong veo, nơi xa có vài ngọn đèn dầu mờ mờ lung lung, đại khái là trong nhà ai đó đốt đèn.

Sở Sở âm thầm suy nghĩ, nhớ mình giống như đang ở một quán bar gần cầu Ngân Đỉnh uống rượu, nhưng bây giờ phương hướng cũng rất khó phân biệt, khê thở dài.

Cầu Ngân Đỉnh -

Tứ a ca đã sớm chú ý tới, Sở Sở kể từ khi tới Thập Sát Hải cũng không nhớ rõ, nhớ nàng nói qua phu thê Đông lão hán ngay gần hồ nhất được nàng, nhìn vẻ mặt hôm nay của nàng nhất định là nhớ tới những thứ gì, không khỏi có chút tâm hoảng ý loạn. Mình cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới, nếu như Sở Sở lại hự không tiêu thất làm sao bây giờ, đến lúc đó chính mình tự đi nơi nào mà tìm tới nàng.

Thái tử cũng ở đây ngấm nhìn quan sát Sở Sở, nữ nhân này hẳn cũng biết một chút từ Tô Tô, từ Hoàng a mã, từ tin đồn bên ngoài, chỉ có điều so với nữ nhân trước mắt không quá giống nhau. Coi như Tô Tô nói còn có thể tin chút, dĩ nhiên mình duyệt vô số nữ nhân, một có thể nhìn ra Tô Tô đó là một nữ nhân nông cạn hám lợi, loại nữ nhân này bình thường tốt nhất đặt trong lòng bàn tay, vui đùa một chút thì cũng thôi đi, nhưng từ lời của Hoàng a mã hẳn nghe ra được chút tín hiệu khác. Ở Hoàng a mã xem ra quốc mẫu tương lai của Đại Thanh muốn chọn kiểu người như nha đầu này, Hoàng a mã không chỉ một lần chỉ điểm cho hắn, về chuyện của nha đầu này, nhưng hắn xem ra cũng chẳng qua như thế, nữ nhân rất bình thường, không có gì đặc biệt.

So sánh thì mình thích nữ nhân như Tô Tô hơn, mặt mũi nghiêng lệ vóc người thướt tha, mặc dù còn chưa có chạm qua, chỉ là ngày mai sẽ có thể nếm thử một chút tư vị, chờ ngán còn có thể đặt ở Thính Hương Các kiếm tiền, thật tốt. Về phần Sở Sở này mình không có hứng thú, cũng không phải là nữ nhân có thể dễ dàng động vào, nếu không đoán chừng người đầu tiên phản đối chính là Hoàng a mã, dù sao cũng là đi theo Tứ đệ, cũng không có rơi vào trong tay lão Bát dã tâm bừng bừng.

Mấy người theo đuổi tâm tư của mình, cơm nước xong, trở về phủ của mình, Tứ a ca dị thường nhanh chóng đem Sở Sở còn thất thần xách trở về, trong lòng âm thầm thề về sau đi Thập Sát Hải cũng không thể mang nha đầu này đi, cảm giác nơi đó cùng Sở Sở giống như có liên hệ nào đó rất quý dị.

Ngày hôm sau Sở Sở không thể không đi làng du lịch tiếp đãi Sách Vượng cùng thái tử, nghe Thập Tứ nói thái tử háo sắc xấu xa như thế nào, Sở Sở ngược lại không có cảm giác, có lẽ bề ngoài của mình bình thường, còn không đạt tới ranh giới cuối cùng để người ta háo sắc xấu xa.

Cho nên cũng rất tự tại tại dẫn bọn họ đi dạo các nơi thăm quan cảnh sắc của làng du lịch. Nhưng làm nàng không được tự nhiên chính là Tô Tô, cùng thái tử tiến vào làng du lịch, rất không biết điều, đối với Sở Sở không chút nào khiêm tốn, mơ hồ cư xử như chính mình làm trác phi rồi. Sở Sở cũng không hiểu nàng ta thế nào ngu xuẩn như vậy. Nhanh chóng không có cùng với bọn họ hăng hái, đơn giản giới thiệu mấy chỗ, liền đem Sách Vượng cùng thái tử chia cho Thập Tam Thập Tứ, mình trở về Dung Nguyệt cư.

Ngày hôm qua đi Thập Sát Hải một chuyến, lòng của Sở Sở rối loạn, nàng có dự cảm rất mạnh, giống như mình còn có thể từ nơi này trở về, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, nàng muốn trở về sao? Có chút mâu thuẫn, tình cảnh ngày hôm qua, ban đêm Tứ a ca dịu dàng triền miên, đều làm lòng Sở Sở sinh chút lưu luyến, mình đã yêu Tứ a ca sao? Trước kia nàng sẽ như đinh chém sắt mà nói: thích có thể tuyệt sẽ không yêu. Nhưng trải qua ngày hôm qua giống như có ít thứ chậm rãi đi vào ở bên trong lòng của nàng. Nàng do dự bàng hoàng.

——ghi chú thêm——

—Bến Thập Sát Hải—

Thập Sát Hải là khu phong cảnh văn hoá lịch sử, nằm ở quận Tây Thành trung tâm thành phố Bắc Kinh. Diện tích mặt nước là 336.000 m², thông với hồ trong Trung Nam Hải, là khu phố cổ diện tích lớn nhất, được bảo tồn hoàn chỉnh nhất trong nội thành Bắc Kinh. Thập Sát Hải gồm ba hồ là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải cùng khu vực lân cận.

Thập Sát Hải

Ngày xưa, xung quanh Thập Sát Hải có mười ngôi chùa Phật, nên nơi đây còn có tên là “Mười chùa cổ”. Nhiều kiến trúc cổ ở khu phong cảnh Thập Sát Hải có vị trí quan trọng trong lịch sử xây dựng và phát triển của thành phố Bắc Kinh cũng như văn hoá, lịch sử và chính trị Trung Quốc, các kiến trúc tiêu biểu là Cung Vượng Phủ, Khu di tích Tổng Khánh Linh, Thuần Vượng Phủ, Nhà kỷ niệm Quách Mạt Nhược, Lầu chuông và Lầu trống, Lầu tiền Đức Thắng Môn, Hội Thông Từ, Hội Hiền Đường. Từ xưa đến nay, Thập Sát Hải thường là nơi diễn ra nhiều hoạt động dân gian như thả đèn Sen, du thuyền,... Ngoài ra, còn có nhiều món ăn đặc sắc như thịt Tô Tạo, cháo hạt sen, v.v..

Cầu Ngân Đỉnh

Cầu Ngân Đỉnh

Cầu Ngân Đỉnh nằm giữa Tiền Hải và Hậu Hải, là cầu vòm bằng đá, do hình dáng giống “đỉnh bạc” nên được đặt tên là cầu Ngân Đỉnh. Khi thời tiết tốt, đứng trên cầu Ngân Đỉnh thì có thể ngắm cảnh núi Tây Sơn. Cây cầu này xây từ đời nhà Minh, hiện đã có hơn 500 năm lịch sử.

“Ngân Đỉnh Quan Sơn”

Được biết, cầu Ngân Đỉnh Hậu Hải Bắc Kinh có “tam tuyệt”, lần lượt là ngắm cảnh núi Tây Sơn, thưởng thức hoa sen và nhấm nháp thịt nướng. Trong “tam tuyệt”, đầu tiên phải kể đến ngắm cảnh núi Tây Sơn, tương truyền, người dân đứng ở bất cứ chỗ bằng phẳng nào trong nội thành cũng không nhìn thấy núi Tây Sơn ở ngoại ô, chỉ có đứng trên cầu Ngân Đỉnh mới nhìn thấy phong cảnh của núi Tây Sơn. “Nhị tuyệt” là thưởng thức Hoa sen. Ở Thập Sát Hải, mỗi khi mùa hè đến, là thời điểm mọi người được ngắm “Hoa trung quân tử” đua nhau nở rộ. Đặc sắc thứ ba là nhấm nháp thịt nướng. Cách cầu Ngân Đỉnh vài chục bước, có một nhà hàng nổi tiếng lâu năm “Khảo Nhục Quý”. Du khách đến đây mới chỉ nếm món vịt quay Bắc Kinh, lẩu cừu mà chưa được nếm món thịt nướng, thì quả là đáng tiếc.

Phố chèo Yên Đại

Phố chéo Yên Đại

Phố chéo Yên Đại nằm ở bên trái cầu Ngân Đình, dài khoảng 300 mét, là một phố cổ thương mại có lịch sử trăm năm. Ngày xưa, người dân tộc Mãn sống ở phía Bắc thành phố đều có thói quen hút tẩu hoăếu cày, thế là ngành thuốc lá dần dần phát triển. Hiện nay, dọc hai bên phố này chủ yếu là cửa hàng bán đồ lưu niệm đặc sắc Bắc Kinh.

Chợ Hoa sen

Chợ Hoa sen

Chợ Hoa sen hình thành từ những năm 20 thế kỷ XX, nằm ở phía tây Thập Sát Hải. Ban đầu, chợ Hoa sen là nơi nghỉ mát của người dân Bắc Kinh, có chỗ giải trí và chợ bán hàng, nhiều diễn viên khúc nghệ đến đây biểu diễn, người dân có thể vừa uống trà vừa xem kịch. Hiện nay, từ chợ Hoa sen đến Thập Sát Hải là phố quán Bar, đã trở thành nơi vui chơi giải trí của du khách trong và ngoài nước.

Phố quán Bar Thập Sát Hải

Một số thông tin liên quan

Khách sạn xung quanh: Nhà hàng Khảo Nhục Quý, Nhà hàng Hậu Hải số 16.

Giao thông công cộng: Tàu điện ngầm tuyến số 8 đến bến Thập Sát Hải

Nhà hàng Khảo Nhục Quý

37. Chương 37: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến

Bị ý nghĩ lung tung trong lòng làm cho Sở Sở không biết làm sao, cũng không có lưu ý số mạng Tô Tô. Năm Khang Hi thứ 37, mùa xuân lạnh lẽo rồi đi, nhưng mùa xuân của Sở Sở cùng Tứ a ca giờ mới bắt đầu, hai người có thể nói là giảng hòa tính thuận. Biến hóa rõ ràng nhất là Sở Sở, giống như tất cả phụ nữ, sau khi động lòng Sở Sở trở nên thật đáng yêu, dần dần trầm luân ở trong nhu tình của Tứ a ca không thể tự thoát ra được, cơ hồ quên mất đêm nay là đêm nào.

Từ vừa mới bắt đầu, run run rẩy rẩy thử dò xét, càng về sau tâm như nước chảy thành sông, dĩ nhiên lúc này Sở Sở cởi bỏ khôn khéo, lý trí trước kia hóa thành một vũng nước xuân ấm áp say lòng người. Vào mùa hè, khi đêm xuống hai người cùng dạo đêm trên lưng ngựa, tìm kiếm tốc độ của gió và sự mát mẻ hiếm thấy. Ở mùa thu, sáng sớm đi Hương Sơn nhìn lá đỏ, đem một bài thơ ngắn viết trên lá làm phiếu tên sách. Khi thời tiết bão tuyết rét đậm, đốt một lò đất sét nhỏ pha trà thưởng tuyết. Rừng phong ở Hương Sơn, có lưu lại bóng dáng động tình ôm hôn của bọn họ, trong căn phòng nhỏ bé ở Dung Nguyệt cư có triền miên trắng đêm không biết mệt mỏi của họ. Tứ a ca càng thêm dịu dàng săn sóc, cũng khó tìm thấy một tia lạnh lùng, giống như một trượng phu thâm tình mỗi ngày tỉ mỉ che chở Sở Sở, che chở cuộc sống thần tiên không dễ có được của hai người.

Sở Sở cơ hồ quên mất thân phận của hần, quên nữ nhân trong phủ của hần, quên mưa gió phía ngoài thời khắc đều có thể dả kích tình yêu bắt đầu sinh yếu ớt của nàng. Quyền thế cùng tình yêu từ xưa chính là hai quỹ đạo đi ngược lại không bao giờ tương giao. Sở Sở quên mất những thứ này. Sở Sở bén nhọn cùng thực tế bị tình yêu mài mòn thành mượt mà và mơ mộng. Tứ a ca cũng cưng chiều Sở Sở như vậy, theo ý hần bây giờ chuyên sủng cũng là một loại bồi thường đối với tương lai. Tứ a ca dù sao cũng là tinh anh được giáo dục trong vương triều phong kiến, mặc dù yêu Sở Sở, nhưng mà đối với sự trung thực thân thể không để ý lắm, trong lòng của hần cho là chỉ cần trong lòng mình thủy chung thích Sở Sở nhất, cưng chiều Sở Sở, chính là t có thể ban cho rồi.

Dĩ nhiên đây là giáo dục cùng xuất thân bối cảnh của hai người quyết định quan niệm bất đồng, khó có thể trung hòa điều giải mâu thuẫn, hai người cũng mang quan niệm của mình mong đợi đối với đối phương, cũng không có khai thông. Chuyện này thường thường là tai hoạ ngầm và sát thủ lớn nhất của tình yêu. Trong quan niệm của Sở Sở nếu như không yêu cho dù thân thể có dây dưa cũng không sao cả, cho nên trước kia Sở Sở chưa bao giờ đi để ý nữ nhân trong phủ Tứ a ca, thậm chí kích lệ hần đi tìm nữ nhân khác, nhưng nếu yêu sẽ phải tuyệt đối trung thực, tuyệt đối duy nhất, không có người khác xen vào, bất kể là thân thể

hay là tâm. Nàng cho là tiếp xúc lâu như vậy Tứ a ca phải hiểu chút kiên trì của mình. Tình yêu của nàng nếu không có thì không cần, nếu không thì muốn toàn bộ, không có mộng lung mơ hồ.

Bất kể nói thế nào, hai người quả thật sống hơn một năm thần tiên quyến lữ, cho nên khi mùa xuân Khang Hi năm 38, Sở Sở giống như bướm bướm phá kén, lay động giữa lông cánh phải xuống cũng không giấu được xuân ý, thân thể mặc dù lớn thêm một tuổi, so với trước kia Sở Sở đơn thuần ngây thơ hơn nhiều. Nàng không đi phỏng đoán kết cục lịch sử, không đi để ý Niên thị mà Ung Chính sủng ái nhất trong lịch sử, nàng cảm thấy Tứ a ca Dận Chân yêu nàng, nếu yêu nàng cũng sẽ không phản bội nàng. Đối với điểm này, Sở Sở cùng với phụ nữ hiện đại khi đang đắm chìm ở trong ái tình tự tin mù quáng rất nhiều, dĩ nhiên những chuyển biến này chậm rãi mới xuất hiện.

Khi Tứ a ca cũng cảm thấy Sở Sở đáp lại, mừng rỡ như điên, càng thêm sủng ái nàng, cơ hồ không ước thúc nàng nhiều, chính là nàng đi gặp Thuấn An Nhan đều ngầm cho phép. Vốn thông thả sống những ngày vui vẻ, khi Đông quý phi bệnh qua đời, nổi lên phong vân mới. Mùa thu Khang Hi năm 38 Đông quý phi đột ngột mất, Đông gia trong nháy mắt trở nên bấp bênh, đây đối với Đông Bán Triều Đông gia mà nói là một đả kích trí mệnh. Mất đi ý tưởng lớn nhất, Đông gia bôn ba chung quanh. Đông quốc trưởng cũng không có như mọi người dự liệu, đầu nhập trận doanh Tứ a ca – con nuôi của Đông quý phi mà là đầu phục Bát a ca xem ra thế lợi khá lớn, môn nhân đông đảo.

Cứ như vậy, thế cục triều đình lần nữa đảo lộn, có Đông gia ủng hộ Bát gia đảng nhất thời phong sinh thủy khởi, khí thế bức trực tiếp thái tử, lúc này Khang Hi cũng đang im lặng là vàng, triều đình nhất thời loạn ghê gớm. Những chuyện này đối với Sở Sở thật ra không có ảnh hưởng gì, nếu có thì mình họ Đông mà thôi. Đức Phi Ô Nhã thị - mẹ ruột của Tứ a ca đối với họ Đông vô cùng kiêng kỵ, trước kia khi Đông quý phi còn sống cũng may, bây giờ đã chết rồi, đối với chuyện Tứ a ca không trở về phủ mà ở tại Dung Nguyệt cư chuyện sủng Sở Sở rất là cảm tức

*"Phong sinh thủy khởi" tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Vì vậy thời điểm Sở Sở theo Khang Hi khởi giá đông thú, Đức Phi theo giá mang theo Lý thị cùng một thị thiếp trong phủ Tứ a ca. Vốn dĩ Sở Sở và Tứ a ca ở cùng một chỗ, Đức Phi ý chỉ Lý thị cùng thị thiếp họ Trương đó tới phục vụ Tứ a ca, Tứ a ca cự tuyệt Lý thị nhưng lưu lại Trương thị. Chuyện khác Sở Sở rất là kỳ quái, những ngày gần đây Khang Hi lúc nào cũng đem nàng kêu đến bên cạnh giảng dạy, không phải là cái gì con cháu hoàng gia quan hệ đến vận nước thịnh vượng vân vân một đống lớn, đơn giản là khiến Sở Sở đem Tứ a ca chạy ra gio giống mà thôi.

Kể từ mùa thu Sở Sở không kháng cự chuyện này nữa, trong nội tâm cảm thấy có một đứa bé với Tứ a ca cũng không tồi, dù sao chuyện Tứ a ca bị khó xử nàng vẫn hiểu một hai, chỉ cần hấn trước sau như một, chân thành thẳng thắn đối đãi nàng, sinh đứa bé cho hấn cũng là hy vọng của mình. Sở Sở càng ngày càng hiểu những chuyện nữ nhân tranh giành tình nhân kia. Trước kia không yêu thì tùy, gần đây chỉ cần vừa nghĩ tới Tứ a ca leo lên giường cùng nữ nhân khác thì khó có thể chịu được. Có phải hay không khi nữ nhân yêu nam nhân, cũng sẽ có ham muốn giữ lấy siêu cường?

Tất cả tiền lời của làng du lịch trong một năm đều cho Tứ a ca, trong lòng cảm thấy trợ giúp hấn là chuyện mình nên làm. Nhưng hoa hồng của Dạ Nùng Trang cùng Cửu a ca còn gạt Tứ a ca, không dám cho hấn biết. Đây là nghề kiếm tiền rất nhiều, hoa hồng một năm thể nhưng cho Sở Sở một triệu lượng, Sở Sở lên lên đưa cho thuyền trưởng John, để cho ông ta mua một tòa trang viên ở Anh quốc cho mình, nghĩ tới một ngày kia có thể cùng Tứ a ca đi ra xem một chút cũng tốt. Chính là không nghĩ ra, giá đất tăng nhờ John bán qua tay, cũng có lời rất khả quan, Sở Sở hoạch định viễn cảnh tự cho là đúng, thế nên cuộc sống sau này trong nháy mắt sụp đổ.

Thật ra thì trước khi đông thú Thập Tam cùng Tứ a ca có một cuộc nói chuyện rất tư mật, tránh Sở Sở ra, Thập Tam hỏi:

"Tứ a ca tình hình bây giờ không tốt lắm, Hoàng a mã đối với vấn đề con cái của huynh rất để ý, hay đề cập tới, tất cả thị thiếp Bát ca đều sinh cho huynh ấy một a ca, người nhà đầu kia thật sự không thể sinh, ngài phải nhanh một chút, nghĩ đối sách mới phải a."

Tứ a ca trầm ngâm một hồi nói:

“Huynh cùng Sở Sở thật vất vả đến cục diện hôm nay, thật ra thì huynh cũng nghĩ thông suốt rồi, chỗ ngồi đó không cần cũng được, cùng Sở Sở nắm tay lâu dài cũng rất tốt.”

Thập Tam nhất thời cả kinh, vội vàng nói:

“Tứ ca, huynh có thể nghĩ lại đi, không ngờ Sở Sở nha đầu kia cùng Cửu a ca mở ra Dạ Nùng Trang như thế, huynh đã biết chưa?”

Tứ a ca gật đầu một cái, môi nhẹ nhàng hơi cong một cái cười nói:

“Nha đầu kia còn tưởng rằng huynh không biết, mỗi lần Tát Khắc Đạt tới đưa hoa hồng cho nàng, nàng đều rất dịu dàng áy náy nhìn huynh, rất thú vị đáng yêu. Thật ra thì huynh chỉ làm bộ như không biết thôi, tựa như Sở Sở nói giữa phu thê cũng có thể có quyền riêng tư. Đối với chuyện của nàng, huynh làm sao có thể hồ đồ chứ, huynh còn biết nàng đem số tiền đó cho thuyền trưởng người nước ngoài kia, đầu tư ở Anh quốc, thật là một con sâu bạc.”

Thập Tam nói:

“Nhưng huynh biết Cửu ca thích nàng ư, ngay cả Bát ca đối với nàng cũng là có chút tâm tư, nếu như Bát ca bọn họ được chỗ ngồi đó, huynh có nghĩ tới cuộc sống sau này không?! Chính là Bát ca e ngại Bát tẩu sẽ không như thế nào, Cửu ca kia cũng sẽ không vì vậy không động.”

Trên mặt Tứ a ca một mảnh thâm thúy âm trầm, thầm nghĩ: ‘Đúng vậy a Thập Tam nói rất có lý, nếu như mình không có quyền lợi, cũng chỉ có thể thành dao thớt ta là cá thịt, giống như Lý Hậu Chủ ngay cả nữ nhân mình thích nhất sợ rằng cũng phải chấp tay nhường cho. Nhưng Sở Sở nơi đó, mặc dù không nói ra, hẳn vẫn hiểu Sở Sở, nha đầu kia rất cố chấp, sợ rằng nếu mình sủng ái nữ nhân khác, phải náo một hồi không được tự nhiên, nhưng mình sẽ dễ dàng nàng là được, tìm một thị thiếp địa vị thấp không có uy hiếp đối với nàng, sinh một a ca ôm nuôi dưới gối nàng, cũng là giải pháp tốt nhất, nếu không đợi đến khi hoàng a mã chán ghét nàng tựa như chán ghét Quách Lạc La thị sẽ trễ.’

*Lý Dực (937-978), còn gọi là Lý Hậu Chủ hay Nam Đường Hậu Chủ, tự: Trùng Quang; hiệu Chung Ẩn; là nhà làm từ và là ông vua cuối cùng của Nam Đường trong lịch sử Trung Quốc. Sau khi mất nước phải dâng vợ là Tiểu Châu Hậcho Triệu Khuông Dận sau khi Triệu Khuông Dận chết lại để cho Triệu Quang Nghĩa em trai Triệu Khuông Dận cưỡng bức nhiều lần.

Quyết định chủ ý, cho nên thời điểm theo giá đông thú, Tứ a ca mặc dù nhìn thấu tính toán của Đức Phi nương nương, cũng liền thuận nước đẩy thuyền không có phản ứng lại. Cho nên hậu quả sau này Tứ a ca luôn hối hận biết vậy chẳng làm. Đây là nói sau.

Lại nói Sở Sở kể từ lần đông thú đó luôn có dự cảm không tốt, Tứ a ca cự tuyệt Lý thị hầu hạ, nhưng lưu lại thị thiếp đó. Vừa bắt đầu Sở Sở không có để ý, dù sao Đại Nữu đã gả cho Điền Văn Viễn, Tô ma ma được nhi tử nhận dưỡng lão, bên cạnh Sở Sở không có người thân cận phục vụ hợp ý, Sở Sở có thói quen tự mình động thủ. Nhưng Tứ a ca không có thói quen đó cho nên lưu lại Trương thị cũng liền không có cố ý phản đối, sau nhớ tới chuyện này, mới biết mình quá ngu xuẩn a, thế nhưng không nhìn ra tâm tư xấu xa của Dận Chân, có thể thấy được tình yêu đối với nữ nhân có bao nhiêu lực sát thương, nó làm Sở Sở không thấy rõ chuyện mà tất cả mọi người đều hiểu.

Thập Tứ nhắc nhở nàng nhiều lần, kêu nàng đề phòng thị thiếp đó, Sở Sở không đồng ý, đối với Tứ a ca mù quáng tin tưởng. Rất buồn cười, ngày đó nàng nhớ rất rõ ràng, mình bị Khang sư phụ kêu ở bên người, nói cho ông ấy chuyện về Tây Dương, đến rất khuya Khang sư phụ còn chưa hiểu rõ, sau Sở Sở mới biết không hiểu cái gì, là phụ tử bọn hắn cộng thêm Đức Phi định một cái tha đao kế, đại khái là cảm thấy gạo sống nấu thành cơm chín là việc đã làm rồi, nàng cũng cũng chỉ có thể nhận.

Đêm khuya ngày đó Sở Sở cáo lui thì Khang Hi tình ý sâu xa nói một câu:

“Nha đầu, phàm là người phải có khoan dung, mới là phong cách quý phái.”

Sở Sở rất buồn bực, suy nghĩ một chút không hiểu có ý gì, lắc đầu một cái ra khỏi kim trướng, ánh mắt cự tuyệt Lý Đức Toàn đưa tiễn. Minh tân bộ hướng trướng của Tứ a ca đi tới, cách kim trướng của Khang sư phụ không xa, ước chừng 400 thước, mới vừa đi gần trướng chỉ thấy Cao Vô Dung đứng ở bên ngoài, nhìn

thấy bóng dáng của Sở Sở đầu tiên là sững sốt, giống như nhìn thấy quỷ, rất là hoảng loạn, Sở Sở không có để ý, cùng ông ta chào hỏi muốn đi vào, Cao Vô Dung vội vàng ngăn Sở Sở lại, úp úp mở mở nói:

“Cách cách hay là trước không nên vào?”

Sở Sở vừa muốn hỏi tại sao, chỉ nghe thấy từ trong trường mơ hồ truyền tới rên rỉ cùng tiếng thở dốc, Sở Sở dĩ nhiên hiểu đây là chuyện gì xảy ra. Mặt liền biến sắc, trong nháy mắt trong đầu giống như bị điện giật, hiện lên rất nhiều ống kính, Tứ a ca muốn nói lại thôi, ánh mắt đùa cợt của Đức Phi, Thập Tứ a ca tức giận bất bình, Thập Tam áy náy né tránh, cùng với câu “khoan dung mới là phong phạm” của Khang sư phụ hôm nay... hôm nay đều hiểu rồi.

Nguyên lai mình mới là đứa ngốc nhất, không phải nói người cuối cùng biết chồng có người bên ngoài là người bên gối mình ư, quả nhiên là danh ngôn chí lý. Lắc lắc đầu âm thầm nắm chặt bàn tay, tự nhủ mình tỉnh táo một chút, đây đều là kết quả mảy tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng vào đàn ông, mảy tại sao lại trầm luân thành một phụ nữ ngu xuẩn khốn khổ vì tình chứ, đã mất đi tôn nghiêm không thể mất đi kiêu ngạo nữa.

Nghĩ đến chỗ này, nhìn Cao Vô Dung một cái, con người mang ý lạnh làm Cao Vô Dung âm thầm kinh hãi:

“Vị cách cách này mình tiếp xúc thời gian không ngắn, mặc dù nói gia nhà mình làm như vậy cũng là chuyện không có cách nào khác, nữ nhân tới trận này cũng nên nhận, dù sao mình còn thụ sủng nhất, chỉ là náo một hồi không được tự nhiên coi như xong, thế nhưng nhìn vị này, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch tan đi mang theo nụ cười nhàn nhạt, làm trong lòng rất là run sợ.”

Nụ cười của Sở Sở hàm chứa châm chọc nói:

“Cao công công yên tâm, nô tỳ chỉ là đi vào nhìn một chút, cầm ít thứ sẽ không để công công khó xử.”

Cao Vô Dung đâu còn dám cản nàng, Sở Sở một bước liền bước đi vào, một mùi hương xông tới mặt làm Sở Sở bất giác nôn mửa, Tứ a ca cùng Trương cách cách ở trên giường trong trường hiển nhiên là nghe đối thoại phía ngoài, đã ngưng tiếp tục dây dưa. Tứ a ca bên ngồi ở đầu giường, cái mền chảy xuống lộ ra những vết hôn trên người, phần màu hồng phía trên dị thường rõ ràng, nhìn chăm chăm Sở Sở, ánh mắt chỉ có thoáng qua một chút áy náy cuối cùng, còn dư lại là đối trá vội vàng hốt hoảng, nữ nhân kia núp ở sau lưng Tứ a ca, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấy đã thương, nhìn Sở Sở trong mắt lại tràn đầy ác ý giễu cợt, Sở Sở ngược lại khẽ cười nói:

“Thì ra là Tứ gia tìm thấy giai nhân hợp ý rồi, sớm nói không phải tốt sao, cần gì bỏ tâm tư giấu giếm nô tỳ, gia một mẻ một nô tỳ cũng một mẻ.”

Vừa nói cũng không nhìn hai người, đi tới bên trên trong rương, đơn giản cầm gói đồ nhỏ của mình, xoay người rời đi ra ngoài, phía sau một hồi xột xột xoạt xoạt làm Tứ a ca hô to:

“Đứng lại, Sở Sở nàng đứng lại cho gia, nghe gia giải thích...”

Sở Sở mới không để ý tới hắn, nhanh chóng dắt một con ngựa ở sau trường, lật người ngồi lên, thúc vào bụng ngựa xông ra ngoài, đem Tứ a ca quần áo xốc xếch ở phía sau đuổi theo ra, xa dần sau lưng.

38. Chương 38: Thương Tâm, Sở Sở Đi Đạo Mông Cổ

Mờ tối Sở Sở không phân biệt phương hướng chạy lung tung một đường thẳng suốt, sắc trời từ mờ sáng thì đã đến lân cận huyện thành Thừa Đức, lúc này Thừa Đức cũng không phồn hoa, Ly Cung nghỉ hè còn chưa bắt đầu trù hoạch kiến lập, cho nên huyện thành rất bình thường. Sở Sở tỉnh táo rất nhiều, dắt ngựa đi vào trong thành, sờ sờ hà bao tùy thân, may mà mình có thói quen mang tiền bên người, mình tạm thời không muốn gặp những người đó, tìm một chỗ ở mấy ngày thật không tồi.

Nơi này cách Mông Cổ không xa, rất nhiều thương nhân buôn bán ngựa cùng da lông ở chỗ này nghỉ ngơi, Sở Sở vốn là nghĩ ở nơi này dừng lại nghỉ ngơi một hồi, lại sợ bọn Tứ a ca đuổi theo tới đây. Nàng hiện tại không muốn thấy chính là người đàn ông ghê tởm này, vì vậy nhanh chóng bán ngựa, quá giang một thương đội Mông Cổ đi về hướng Bắc. Thủ lĩnh thương đội kia là đại thúc Mông Cổ rất chất phác tên là Ba Căn,

Sở Sở gọi ông ấy là Ba đại thúc, là người rất hào phóng nhiệt tình. Mặc dù hiểu kỳ Sở Sở một cô nương một thân một mình muốn đi Khoa Nhĩ Thẩm làm gì, cũng không có cần thận hỏi nàng.

Cho nên khi Tứ a ca cùng Thập Tam Thập Tứ mang theo thị vệ đuổi tới Thừa Đức, chỉ chặn lại được con ngựa mà Sở Sở bán ra, ba người cho rằng Sở Sở nhất định sẽ hồi kinh, nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến Sở Sở lại quay đầu lại vòng qua bãi sấn vào thảo nguyên Mông Cổ. Tứ a ca vốn muốn cả đêm hồi kinh, lại bị Thập Tam cản lại nói:

“Không có chỉ dụ của Hoàng a mã, a ca theo giá không thể tùy ý hồi kinh, chuyện này là kháng chỉ.”

Thập Tứ chằm chọc nhìn Thập Tam cùng Tứ a ca một cái nói:

“Gia chính là kháng chỉ cũng phải tìm được nha đầu kia.”

Dứt lời lên ngựa vội vã đi, Tứ a ca mím môi thật chặt, trong mắt một mảnh xám trắng, mình vốn nghĩ giải quyết dứt khoát, cộng thêm Hoàng a mã cùng Đức Phi nương nường ép rất gắt, mới cần rằng ốm ở cùng Trương thị đó... Nhưng lại không nghĩ tới tất cả sẽ bị Sở Sở đánh vỡ, để tay lên ngực tự hỏi, chính mình cũng thật khó có thể mở miệng trực tiếp nói với Sở Sở, cho nên mới cố ý theo ý tứ của Hoàng a mã cùng Đức Phi làm như vậy, cảm thấy sau khi trở thành sự thật, chỉ là đại náo một phen, mình để xuống tư thái, cần thận dỗ dành Sở Sở cho hiểu tỏ rõ ý của mình, lấy Sở Sở thâm minh đại nghĩa, dù không ủng hộ mình, cũng sẽ không làm ra chuyện bỏ đi như thế này.

Nhưng khi Sở Sở tiến vào một nháy mắt kia, mình liền hối hận, nụ cười lãnh đạm chằm chọc kia, không có tức giận không có chất vấn, càng không có ghen tỵ, so với lúc mình mới vừa gặp nàng còn lạnh lùng hơn. Một khắc kia hẳn biết tự tay mình phá hủy tình cảm không dễ có được, ngay lập tức hẳn hối hận muốn chết, chỉ cần trở lại trước đêm hôm đó, để cho hẳn làm cái gì cũng đều nguyện ý.

Nhưng trên đời không có thuốc chữa hối hận, Sở Sở cũng sẽ không cho hẳn thời gian sám hối, không chút nào lưu luyến xoay người rời đi. Tứ a ca biết nếu như hiện tại để nàng đi, mình sẽ vĩnh viễn mất đi nàng cho nên không để ý quần áo xốc xếch vội vã đuổi theo, dù mình gào thét thế nào cuối cùng cũng không giữ được bóng dáng Sở Sở, chỉ đành nhìn nàng rời đi.

Bọn họ bên này một hồi loạn, kinh động Khang Hi trong kim trướng, trên thực tế Khang Hi cũng đứng ngồi không yên, mặc dù chuyện này tính kể Sở Sở nha đầu kia, mình cho là không có lỗi gì, Khang Hi coi chuyện này rất bình thường. Ông ta cho là làm hoàng đế cùng hoàng hậu cái không cần có nhất chính là tình, mọi việc với tình cảm đứng ở góc độ lý trí mới có thể thành đại sự. Trước kia Sở Sở cũng không có lỗi, có tất cả tư chất, nhưng gần một năm nay, lại trở nên xử trí theo cảm tính, không chỉ có trói buộc mình hơn trói buộc Tứ a ca, cho nên Khang Hi mới theo ý tứ Đức Phi an bài chuyện này gỡ cho Sở Sở nhớ lâu.

Nhưng từ góc độ tình cảm Khang Hi rất lo lắng, đối với tính tình Sở Sở không có nắm chắc, nàng khác hẳn với tất cả nữ nhân, chuyện này không biết sẽ giải quyết như thế nào, Khang Hi cũng sợ, sợ cái gì mình cũng không nói được, cho nên khi chỗ Tứ a ca đóng quân loạn truyền một hồi, vội vàng chạy tới, cửa trướng mở rộng ra, hai người Thập Tam cùng Thập Tứ ở bên ngoài trướng động thủ, trường hợp rất hỗn loạn. Khang Hi lệnh thị vệ kéo Thập Tam Thập Tứ ra, đi vào trong trướng.

Trương thị áo xốc xếch quỳ gối, vẻ mặt Tứ a ca có chút sững sờ hoảng hốt, nhưng không thấy bóng dáng Sở Sở. Khang Hi vội vàng hỏi Cao Vô Dung:

“Nha đầu kia đi đâu rồi?”

Cao Vô Dung vội vàng hồi bẩm nói:

“Cách cách một lát cũng không có dừng lại, cười một con ngựa chạy theo hướng Nam.”

Khang Hi gật đầu một cái ngược lại buông xuống hơn nửa tâm, nếu là hướng Nam đoán chừng là hồi kinh rồi, lấy hiểu biết của ông ta đối với nha đầu kia, lang du lịch trong kinh Sở Sở dứt bỏ không được, Sở Sở tuyệt đối sẽ trở về, chỉ là làm ồn ào, ông ta tin tưởng tỉnh táo lại Sở Sở sẽ hiểu, ánh mắt Khang Hi quét qua Trương thị thầm nói:

“Mình cần đem chuyện này làm thực rồi, khiến nha đầu kia không thể không ăn cái mắc nghẹn này, thật ra thì cũng là vì tương lai của bọn chúng thôi.”

Nghĩ đến chỗ này nói:

“Lão Tứ, Trương thị liền phong làm thứ phúc tấn đi.”

Sự đắc ý của Trương thị vốn đã sớm lui bước, thấy bộ dạng Tứ a ca cũng biết mình chính là bia đỡ đạn thôi, bị Tứ a ca bạo ngược kinh sợ đau, một thanh hắt ra, rất là sợ một hồi, sợ mình ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đem mạng mất, không nghĩ tới Vạn Tuế Gia ngược lại thăng phân vị của ả ta, kể dưới thứ phúc tấn Lý thị, từ hôm nay trở đi chính mình cũng là nữ nhân vào hoàng gia ngọc điệp, tương lai nếu như sinh a ca, mẫu bằng tử quý thăng thành trắc phúc tấn cũng là không xa, nhanh chóng cao húng vội vàng tạ ơn. Ai ngờ Tứ a ca nghe thế, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ngã quỵ trước mặt Khang Hi nói:

“Hoàng a mã ngài đây là muốn mệnh của nhi thần còn là như thế nào, nếu như Trương thị làm thứ phúc tấn, Sở Sở làm sao mà chịu nổi, nhi thần làm sao mà chịu nổi, nhi thần đã hối hận, nhi thần chính là không cần a ca cũng không thể không muốn Sở Sở a.”

Khang Hi nhìn Tứ a ca trước mắt chưa bao giờ luống cuống, lộ ra chân tình như vậy, thở dài đỡ dậy hần nói:

“Người phải hiểu rõ khổ tâm của ả, trăm đây là vì tốt cho các người. Chẳng lẽ trăm không thích Sở Sở ư, người chính là suy nghĩ thật tốt đi.”

Nghe được câu này Tứ a ca thanh tỉnh rất nhiều, thầm nghĩ: Đúng vậy a hoàng a mã nhất định thương Sở Sở, sẽ không nghĩ biện pháp hại nàng, vừa đứng lên nói:

“Xin hoàng a mã ân chuẩn nhi thần đuổi theo Sở Sở, nàng một thân một mình, nhi thần thật sự không yên lòng.”

Lúc này Thập Tứ phi một tiếng nói:

“Sắc mặt người như vậy thật làm cho người ghê tởm!”

Khang Hi trừng mắt liếc hần một cái nói:

“Người đi theo trộn lẫn cái gì nữa, trở về trong trướng người đi.”

Thập Tứ cũng hằm hừ nói:

“Hoàng a mã, nhi thần muốn đuổi theo Sở Sở!”

Nghĩ đến Thập Tứ từ trước đến giờ cùng nha đầu kia giao hảo, Khang Hi cũng liền không gây khó dễ, trầm ngâm một hồi nói:

“Được ba người các người theo hướng Nam đuổi tới Thừa Đức, nếu đuổi không kịp phải trở về, ngày mai tất cả kỳ chủ Mông Cổ đã tới rồi, các người không thể rời đi bãi săn.”

Lúc này ba người mới mang theo thị vệ đuổi tới huyện Thừa Đức, cho nên mới có cảnh ngăn cản ngựa của Sở Sở bị bán. Thập Tứ không để ý chỉ dụ đánh ngựa hồi kinh, Tứ a ca quả thật nghĩ thật lâu, theo hần đoán chừng nha đầu kia từ trước đến giờ cưỡi ngựa không quen, đoán chừng là bán ngựa mượn xe đi về, phân phó ám vệ nhanh chóng hồi kinh truy xét, mình và Thập Tam liền quay lại bãi săn.

Lúc này Sở Sở theo đoàn người Ba đại thúc đi hai mươi mấy ngày đường, rốt cuộc trước khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống thì đến bộ lạc Ba đại thúc. Bộ lạc của Ba đại thúc ở dưới chân núi Triết Lý Mộc, chính là dãy Thông Liêu ngày nay, bốn bề toàn núi cho nên cũng không có rét lạnh như trong tưởng tượng của Sở Sở, thậm chí Sở Sở cảm thấy nhiệt độ cao hơn so với Bắc Kinh, trước đây Sở Sở đã biết tới nơi này.

Đã từng xem qua một bộ ký Khoa Nhĩ Thấm, nói qua Triết Lý Mộc trong tiếng Mông Cổ, ý là yên ngựa đeo đai, gọi tắt là Triết Minh. Khí hậu ôn đới lục địa, đại bộ phận khu này không có sương muối, cho nên đồng cỏ và nguồn nước của Khoa Nhĩ Thấm rất nhiều, sản vật phong phú nhất. Ba đại thúc lệ thuộc Triết Mông Trát Lô Đặc kỳ, cư ngụ ở bên phải ngoài cùng dưới chân núi Triết Lý Mộc, chính là mười mấy lều lớn cùng hàng rào gỗ chốt dê bò tạo thành một thôn xóm.

Ba đại thúc có địa vị rất cao trong bộ lạc này, bởi vì nơi này rất nhiều thương nhân buôn bán da lông, luôn là tới nơi này tụ họp, những người ở nơi này cũng đều đậm đà chất phác, nhiệt tình hiếu khách, cho nên một

vài trướng lều lớn đặc biệt dùng để chiêu đãi khách nhân. Chính là nhà bạt ngày nay lại gọi là lều trướng, lều vải, bao nỉ, so với lều của Sở Sở ở bãi săn rất khác biệt.

Ba đại thúc phân cho Sở Sở ở một nhà bạt rất nhỏ, lều tuy nhỏ nhưng mọi thứ đều đầy đủ, lều vây ba tầng trong treo rèm. Cái ô hình trên nóc đắp dày đặc nệm lông cừu, bốn phía có dây thừng, ban đêm đắp thành hình vuông, ban ngày kéo ra hiện lên hình tam giác, màu sắc đều là màu trắng, trang sức bắt mắt với các họa tiết hoa văn dân tộc đặc trưng. Ngay chính giữa là bếp, phía bắc là giường, mặt đông là tủ đựng thùng, dựa vào bên phía nam là nệm đơn giản, chăn màn gối đệm, sạch sẽ ngăn nắp.

Sở Sở từ trong bọc quần áo cầm ngân phiếu một trăm lượng cho Ba đại thúc, vừa bắt đầu Ba đại thúc chết sống không chịu lấy, là Sở Sở nói muốn ở chỗ này một thời gian, muốn phiên toái Ba đại thẩm mỗi ngày chuẩn bị ba bữa cơm, cho nên đây là tiền cơm. Ba đại thẩm lúc này mới cao hứng thu, nói thức ăn mỗi ngày chắc chắn làm xong, khiến Ba Y Tư Mã đưa đến trong lều của Sở Sở, để cho nàng an tâm ở.

Ba Y Tư Mã là tiểu nữ nhi của Ba đại thúc, năm nay mới có mười tuổi, chóp đôi mắt to, gò má màu hồng nhạt, chải lấy một búi tóc đơn giản, lấy viên san hô nhỏ làm dây buộc tóc, ghim bím tóc không chặt, đuôi sam rủ xuống ở sau lưng, khi đi lại vung vẩy lúc trái lúc phải, rất hoạt bát đáng yêu, khó được nhất chính là biết nói tiếng Quan Thoại.

Ba đại thúc nói là học từ Trần thiếu gia hàng năm tới nơi này du lịch. Nói tới Trần thiếu gia này, tiểu cô nương kia nói rất nhiều, thí dụ như Trần đại ca có khí thế hơn so với các kỳ quý tộc Thai Cát nàng đã gặp, được bao nhiêu mỹ nữ ưu ái đợi chờ, nói làm Sở Sở buồn cười không dứt, ngược lại hòa tan uất ức, tức giận trong lòng ngực đi rất nhiều. Sở Sở rất ưa thích tiểu cô nương Mông Cổ ngây thơ này, phần lớn thời gian một ngày đều cùng cô bé chơi đùa.

Bọn họ trở về ngày hôm sau đã nổi lên trận tuyết đầu mùa đông, tuyết rơi như lông ngỗng, sau nửa ngày liền đem trời đất cũng trở nên tinh khiết như tuyết trắng. Nơi này không có đập tuyết tìm mai, lại bị Ba Y Tư Mã dẫn đi không xa sông Mộc Luân tìm cát cước. Cát cước là một loại cây lá dài ở Khoa Nhĩ Thẩm, trái cây rất ngon miệng, dĩ nhiên bọn họ bây giờ chỉ có thể thưởng thức cát cước đầy tuyết trên cành, phong tình rất đẹp, ít nhất làm Sở Sở tạm thời quên mất tổn thương nơi kinh thành, trở về tự nhiên tâm tình vui vẻ không ít.

Cát cước -

Quay lại bãi săn, Tứ a ca lo lắng đứng ngồi không yên chờ tin tức, tới ngày hôm sau cũng chờ được Thập Tứ mặt đầy phong trần tới. Thập Tứ trở lại liền vọt vào trướng Tứ a ca, nóng nảy trong mắt làm Tứ a ca kinh hãi, Thập Tứ chỉ nói một câu:

“Sở Sở không thấy, nơi đó cũng không tìm được!”

Sau đó uất hận nhìn Tứ a ca một cái, quay đầu đi ra ngoài, đến cửa dừng lại nói:

“Sớm biết kết quả này, không bằng ban đầu...”

Câu nói kế tiếp Tứ a ca không có nghe rõ, chỉ cảm thấy trong đầu giống như nổ tung, không thấy, làm sao không thấy, nghĩ đến lúc Sở Sở xuất hiện quỷ bí không thể tra, Tứ a ca cảm thấy trời đất mù mịt, không dám nghĩ nếu như Sở Sở cứ như vậy biến mất, mang theo hận ý đối với hắn cứ như vậy biến mất, những ngày sau này mình làm sao mà chịu nổi.

Tứ a ca cũng ngồi không yên nữa, vội vàng vọt vào kim trướng của Khang Hi. Khang Hi đang tiếp kiến một thái cát nhất đẳng Mông Cổ, thấy thần sắc Tứ a ca khác hẳn với bình thường, nhanh chóng vội vã kết thúc cuộc trò chuyện. Tứ a ca lo lắng nói:

“Hoàng a mã xin ân chuẩn nhi thần, đi ra ngoài tìm kiếm Sở Sở.”

Trong nội tâm Khang Hi lộp bộp một cái, hỏi:

“Chẳng lẽ nàng không có hồi kinh sao?”

“Làng du lịch, Dung Nguyệt cư, thậm chí tiểu viện của phu thê Đông lão hán cũng không có bóng dáng của nàng. Thập Tứ đệ cùng nàng từ trước đến giờ chơi thân, cũng không tìm được nàng, nhi thần sợ nàng cứ như vậy đi cũng không trở về nữa rồi.”

Khang Hi đi tới lui hai vòng, thăm nói nha đầu này thật chẳng lẽ liền đi luôn sao, như vậy cũng không được, xoay người lại nói:

“Lão Tứ con mau đi châu huyện lân cận bãi săn, âm thầm thăm tra không thể tìm kiếm công khai, chỉ sợ có bất trắc.”

Tứ a ca được chỉ dụ nhanh chóng dẫn thị vệ ra khỏi bãi săn. Tứ a ca âm thầm suy nghĩ, cảm thấy Sở Sở do tức giận trốn đi, tất nhiên sẽ không về kinh chờ hắn trở về, sẽ chạy phương hướng ngược lại. Lấy hiểu biết của hắn đối với Sở Sở, nàng từ trước đến giờ không thích địa phương quá lạnh, có lẽ là vòng xuống phía Nam. Nhanh chóng theo quan đạo chạy đi hướng Nam, vì vậy khi Sở Sở ở bờ sông Mộc Luân thường thức cát cứ thì Tứ a ca lại chạy tới phía Nam.

39. Chương 39: Ôm Hi Vọng, Sở Sở Trở Lại Kinh Thành

Ngựa của Tứ a ca không ngừng vó câu tìm hơn một tháng, không có chút đầu mối nào của Sở Sở, mất thấy đến gần năm mới chỉ đành phải vội vàng trở về kinh thành, đi Càn Thanh cung gặp Khang Hi trước. Mới trở về Dung Nguyệt cư, bước vào Dung Nguyệt cư, sắc mặt lại càng phát âm trầm, không trách được mới vừa rồi trước cửa có xe ngựa trong phủ, nhìn Ngạc Kỳ Thái một cái, Ngạc Kỳ Thái vội vàng hồi bẩm: phúc tấn phúc tấn từ nửa tháng trước đã vào ở, Dận Chân cau chặt chân mày.

Mới vừa vào nhị môn, đã thấy Na Lạp thị mang theo nữ quyền bà tử ở trong viện chờ đợi, thấy Tứ gia đi vào rồi rút hành lễ, Tứ a ca khẽ quét mắt nữ quyền một vòng, đè nén nói:

“Người nào chấp thuận các người vào ở?”

Trương thị tiến lên dịu dàng nói:

“Đức Phi nương nương lệnh tui nô tỳ vào ở, nói là không thể tiện nghi hồ ly tinh khác...”

Lời còn chưa nói hết, tạt một tiếng, roi ngựa trong tay Tứ a ca bị hất bẻ thành hai khúc ném xuống đất, Tứ a ca quay đầu lại nói với Cao Vô Dung:

“Phúc tấn Na Lạp thị quản thúc bất lợi, trở về phủ cấm túc một tháng, Trương thị nếu nguyện ý ở thôn trang, đưa đến phòng sơn thôn trang ở đi.”

Sắc mặt Na Lạp thị lập tức cứng đờ, mình nói gì cũng chỉ là uống công, chỉ là nhìn ý này, cái nha đầu kia gia không có tìm về, đây cũng là tin tức tốt, dù sao chỉ cần nha đầu kia không có ở đây, mình có Đức Phi nương nương ủng hộ, về sau có cơ hội, hơn nữa lần này cũng không phải là không có thu hoạch, đây đi Trương thị vênh vào tự đắc này, đúng ý của nàng.

Trương thị trước kia còn là nữ nhân rất an phận, đáng đáp cũng không phải rất xinh đẹp, là nữ nhân mình vẫn rất yên tâm, cho nên mình mới để cho nàng ta cùng Lý thị theo Đức Phi đi bãi săn, ai ngờ lại leo lên giường gia, được phong thứ phúc tấn, trở lại không còn là đứa cẩn thận chặt chẽ nữa, ngông cuồng vô cùng, mình đang muốn tìm lý do dạy dỗ nàng ta, gia ra tay trước rồi, nàng hiểu Tứ gia đây là giận chó đánh mèo, đem chuyện Đông nha đầu chạy, coi là ở trên đầu Trương thị, cũng là nàng ta đáng đời.

Na Lạp thị đang đánh chủ ý rất hăng, nhưng có câu nói là đạo cao một thước, Trương thị cũng không phải là đứa hiền lành, lúc này nha đầu thân cận của nàng ta vội vàng nói:

“Hồi bẩm Tứ gia, giờ thứ phúc tấn có thai hơn một tháng, sợ rằng không dễ hoạt động.”

Tứ a ca sững sốt, mắt quét qua hông của Trương thị, sắc mặt phức tạp khó tả, có hối hận nhưng cũng có một tia mừng rỡ, dù sao lâu như vậy mình vẫn không có một a ca, đây cũng là do hoàng a mã an bài, nếu là một a ca nuôi ở dưới gối Sở Sở cũng là chuyện tốt, cho dù Sở Sở bỏ đi, mình vẫn muốn vì nàng mưu tìm một hai. Thở dài thật thấp, trong mắt quét qua Na Lạp thị, sắc mặt có chút khó lường trước, trong mắt xẹt qua một tia ý lạnh nói:

“Trương thị cũng tạm thời ở Dung Nguyệt cư tĩnh dưỡng đi. Ngạc Kỳ Thái thu thập tiểu viện phía sau cho Trương thị, tìm hai bà tử có kinh nghiệm tỉ mỉ trông chừng.”

Nói xong, suy nghĩ chốc lát đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt Trương thị nói:

“Không cho đi ra hậu viện, nếu không nghiêm trị không tha.”

Trương thị mừng rỡ đáp ứng, ánh mắt đặc ý liếc Na Lạp thị một cái, được nha đầu đỡ đi theo Ngạc Kỳ Thái vào hậu viện. Na Lạp thị âm thầm cắn răng thầm nghĩ: ‘đây thật là con cọp còn chưa đuổi được ra ngoài, lại dẫn dụ đến một con sói đói. Mình phải suy nghĩ biện pháp một mũi tên hạ hai con chim, vĩnh viễn trừ hai mầm tai họa này.’

Mặc dù trong lòng hận muốn chết, trên mặt vẫn làm bộ như vui sướng nói chúc mừng gia. Mới dẫn các nữ quyến ra khỏi Dung Nguyệt cư, bước ra cửa chính Lý thị lặng lẽ đến gần bên tai của nàng ta nói:

“Phúc tấn cứ như vậy tiện nghi con dĩ nhỏ đó rồi, đợi đến khi Đông nha đầu kia trở lại, có thể càng khó xử lý hơn!”

Na Lạp thị khẽ mỉm cười nói:

“Chính là nha đầu kia trở lại mới có kịch hay để coi, có câu nói ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, ta và người về trong phủ chờ làm ngư ông là được.”

Lý thị gạt đầu một cái, mắt Na Lạp thị quét qua làng du lịch đối diện thầm nghĩ: sớm muộn gì những thứ này ta đều muốn ở thống khoái, nghĩ tới đó vùng khăn đi lên xe ngựa trở về thành.

Tứ a ca dị thường mệt mỏi ngâm trong suối nước nóng muốn suy nghĩ lại những chuyện hỗn loạn này. Trương thị mang thai nói thật đã sớm nằm trong kế hoạch của hắn, nhưng mà hắn đánh giá thấp thái độ của Sở Sở đối với chuyện này. Tứ a ca tin tưởng chỉ cần mình nói rõ mục đích mình làm như vậy với Sở Sở, nàng nhất định sẽ tha thứ mình, mình ngay cả có thể thề chỉ cần cái thai này của Trương thị là một a ca, từ nay về sau liền sẽ không đụng nữ nhân khác.

Thật ra thì chính mình cũng rất miễn cưỡng, thân thể của hắn so với lòng của hắn còn trung thực hơn, trừ thân thể Sở Sở, nữ nhân khác cũng không thích lắm. Thế nhưng nha đầu đã chạy đi đâu rồi, Hoàng a mã nói rất đúng, có nhiều chỗ mình quá phóng túng nha đầu kia, lần này tìm trở về, mình nhất định phải vững vàng khống chế được tài lộ của nàng, không có bạc đoán chừng nàng ấy có muốn cũng đi không được. Tứ a ca tự lên kế hoạch quản thúc Sở Sở như thế nào, nhưng nào ai ngờ đã qua năm mới, một chút bóng dáng Sở Sở cũng không thấy, Tứ a ca bắt đầu gấp. Theo cuộc sống ngày ngày chuyển dời, lòng của Tứ a ca cũng dần dần từ mềm mại trở nên bạo ngược, hắn âm thầm thề chỉ cần lần này bắt được Sở Sở, rục tiếp nhốt nàng, lúc nào thì sửa lại tính tình, lúc nào thì thả ra.

Không nói kinh thành Tứ a ca nổi trận lôi đình, mà Sở Sở cũng đang lẩn lộn ở Khoa Nhĩ Thấm phong sinh thủy khởi. Mùa xuân ở Triết Lý Mộc tương đối sớm, Sở Sở cùng một nhà Ba đại thúc trải qua năm mới rất đậm nét Mông Cổ, liền nghênh đón cỏ xanh biếc đầy đất đầu mùa xuân, theo gió xuân ấm áp ở Khoa Nhĩ Thấm giống như đánh thức một cô nương đổi thành sinh cơ bừng bừng. Ánh mặt trời, gió nhẹ, dãy núi, sông nhỏ, ruộng hoang, mưa phùn, khe rãnh, cổ tháp, hoa cỏ, con đường, bầy dê, phân tán sắp hàng, hỗn hợp ở chung một chỗ, tràn đầy biến ảo.

Mùa xuân có ý nghĩa nhất đại khái có thể coi là hoạt động tế gò đồng, vốn là khi mùa đông Sở Sở còn chưa có chú ý, cách nhà bạt bọn họ không xa có một gò đồng, dĩ nhiên đây là Ba Y Tư Mã đáng yêu nói cho nàng biết. Sở Sở đối với gò đồng đại danh鼎鼎 cũng biết, nguyên lai ở hiện đại ai cũng thích ca khúc gò đồng tương hội (Ngao bao tương hội - Lý Ngọc Cương) cho là một địa phương lãng mạn như vậy nhất định rất là đẹp, cho nên khi Sở Sở nhìn thấy dùng hòn đá lớn nhỏ xếp thành một đồng đá, rất thất vọng.

– lễ tế gò đồng

Phía trên đồng đá cắm một cành liễu, Ba Y Tư Mã nói đó là cây thần, treo một vài lá cờ nhỏ có nhiều màu sắc khác nhau, Ba Y Tư Mã nói đó là tập tục Mông Cổ bọn họ, muốn thuận kim chỉ giờ lượn quanh ba vòng, đồng thời trong lòng ước nguyện, cũng ở gò đồng tăng thêm hòn đá tâm nguyện là có thể được đền bù, rất linh nghiệm. Sở Sở bị cô bé nài nỉ cũng nhập gia tùy tục, làm hành động buồn cười như vậy, Sở Sở ngược lại không nhớ ra được nguyện vọng gì, trong đầu nghĩ tới trong Tây Du ký, lúc Tôn Ngộ Không đi động hồ ly chính là như vậy sau đó nói tiếng mở ra, liền xuất hiện một cửa chính.

Nghĩ đến chỗ này, mình cũng cảm thấy rất khôi hài Mông Cổ tế gò đồng không phải đơn giản như vậy, cần cử hành đưa ngựa trước, sau đó mang lên cung vật, mời tới Lạt Ma niệm kinh tế thần, đám người tham gia

té lể rồi rít thêm hòn đá lên gò đồng. Xong chuyện, tiến hành hoạt động ca hát, khiêu vũ, có chút giống đại hội Na Đạt Mổ.

Ở Khoa Nhĩ Thẩm trung tuần tháng thứ ba, Sở Sở gặp được Trần đại ca Ba Y Tư Mã tâm tâm niệm niệm, Trần Tử Duệ.

Nói như thế nào đây cũng là người đàn ông rất xuất chúng, ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám, ngũ quan rất góc cạnh, ánh mắt rất thâm thúy, dáng người thon dài có chút gầy, lại hơn khí chất lộ vẻ tiêu sái phiêu dật, mặc một trường sam màu đen, áo ngoài màu trắng bạc, một người rất lồi lạc, không giống thương lữ thế tục, rất giống công tử thế gia đi du lịch, sự thật cũng là như thế. Mới gặp gỡ Sở Sở thì Trần Tử Duệ hiển nhiên sững sốt, trong mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, cũng không có nói thêm cái gì.

Trần Tử Duệ cùng một nhà Ba đại thúc rất thân thiết, hơn nữa có Ba Y Tư Mã một người ái mộ cuồng nhiệt như vậy, thời khắc đều vây quanh hắn, còn kéo Sở Sở theo, làm cho Sở Sở rất lúng túng. Trần Tử Duệ ngược lại rất là hào phóng, không hề bực bội khi có hai cô nương một lớn một nhỏ đi theo hắn. Mấy ngày sau, Sở Sở cùng Tử Duệ quen thuộc, mới hiểu rõ Trần Tử Duệ rất có lai lịch. Hoàng hôn ngày đó hai người ăn xong bữa ăn tối Ba đại thẩm làm, rất hiếm khi Ba Y Tư Mã luôn theo đuôi bị mẫu thân cô bé kéo đi đưa sữa dê cho một lão ngạch cát trong bộ lạc, Sở Sở mới cùng Trần Tử Duệ đơn độc chậm rãi tản bộ dọc theo bờ sông.

Đi một đoạn Sở Sở tìm một chỗ cỏ sạch sẽ ngồi xuống, Trần Tử Duệ cười cười cũng ngồi ở bên cạnh Sở Sở, trầm mặc hồi lâu, Sở Sở mới cười nói:

“Có lời gì cứ nói đi, không cần nhìn mặt mà nói chuyện, như vậy rất mệt mỏi.”

Trần Tử Duệ nhỏ giọng cười một lát nói:

“Cô nương cùng lời đồn bên ngoài không giống nhau!”

“A! Huỳnh biết ta là ai sao?”

Trần Tử Duệ nhìn chằm chằm Sở Sở nói:

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, như sấm bên tai, cả Đại Thanh ai mà không biết Đông sợ rằng không nhiều lắm đâu, nhất là sau khi cô nương hô phong hoán vũ.”

Sở Sở cười hì hì một tiếng, liếc hắn một cái nói:

“Hô phong hoán vũ ta còn tát đậu thành binh nữa cơ, chỉ là đúng dịp thôi.”

Nói xong sắc mặt có chút xám xịt, Trần Tử Duệ nói:

“Cô nương cũng đã biết ta thật ra không phải họ Trần.”

Sở Sở tò mò ngẩng đầu nhìn hắn, Trần Tử Duệ tiếp tục nói:

“Phụ thân của ta là Tra Tự Đình, từng nhận chức biên tu ở hàn lâm viện, mười năm trước xin nghỉ ngơi về trong Hải Ninh định cư.”

Sở Sở rất kinh ngạc mà hỏi:

“Huỳnh nói huỳnh họ Tra?”

Nhớ một bài báo thảo luận Tra gia cùng Tào gia có quan hệ rất sâu xa, sau đó Tào Tuyết Cần từng ở Tra gia tị nạn, dĩ nhiên đây cũng là dã sử, Sở Sở hỏi:

“Nhà các người cùng chức tạo phủ Tào gia có quan hệ gì sao?”

Tra Tử Duệ nhìn Sở Sở một cái nói:

“Thê tử đã qua đời của ta chính là cháu gái Tào Dân.”

Sở Sở chợt nghĩ xem ra Tra gia cùng Tào gia cũng có quan hệ rất sâu xa. Qua một lúc lâu Tra Tử Duệ nói:

“Tứ a ca vì tìm cô thiếu chút nữa lật cả Giang Nam, cô lại trốn tới chỗ này.”

Sở Sở phất tay một cái nói:

“Đừng nhắc tới chuyện này, mới vừa thanh tỉnh mấy tháng.”

“Không chỉ Tứ a ca, người của Cửu gia cũng ở chung quanh đây hỏi thăm, thậm chí chức tào phủ Giang Ninh Tào đại nhân cũng nhận được mật chỉ của Vạn Tuế Gia âm thầm tìm kiếm cô nương, ở nơi này thanh tỉnh không tránh được quá lâu.”

Sở Sở tiện tay cầm lên một hòn đá nhỏ ném xuống sông, lồm bồm một thì thảo thật thấp nói:

“Thật là cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng.”

Ngẩng đầu quan sát Tra Tử Duệ nửa ngày nói:

“Ta không hiểu một mình huynh, công tử thế gia, hàng năm đến nơi này làm gì?”

Tra Tử Duệ cười ha hả nói:

“Cũng như cô nương thôi. Ở nơi này thanh tỉnh tự tại, cho nên hàng năm tới thăm một chút, coi như giải sầu.”

Sở Sở cười hắc hắc nói:

“Nghe Ba Y Tư Mã nói, huynh rất được cô nương nơi này ưu ái, không bằng cưới một cô nương nơi này, ở chỗ này cưới ngựa ngắm mặt trời, không phải cả đời cũng tự tại rồi.”

Tra Tử Duệ bất giác bật cười nói:

“Là một ý kiến hay, nếu như cô nương nơi này có một người tính cách tinh quái như cô vậy, ngược lại có thể suy nghĩ một chút!”

Hai người nhìn nhau cười to, trước mắt Tra Tử Duệ quá hợp khẩu vị Sở Sở, dĩ nhiên không phải loại chuyện nam nữ kia..., trong nháy mắt hai người liền thành lập một tình hữu nghị tâm tâm tương tích, bất giác nhẹ nhõm tùy ý. Trong cuộc sống sau này Sở Sở theo Tra Tử Duệ, xen lẫn trong đám người Mông Cổ ở đây, nhìn hấn đang tể gò đồng, nhờ có danh tiếng đưa tới đông đảo thiếu nữ Mông Cổ nhiệt tình truy đuổi. Mỗi lúc như thế này, Sở Sở luôn từ bạn chí cốt giả mạo người yêu của hấn, thay hấn cản trở những hoa đào khó có thể tiêu thụ này, cho nên nửa tháng sau, Sở Sở cùng Tra Tử Duệ nghiễm nhiên thành một đôi ngưu tầm ngưu hồ bằng cầu hữu. (thường có nghĩa chỉ bạn xấu, nhưng ở đây là kiểu chỉ bạn thân thiết)

Khi Sở Sở rời đi gần bốn tháng thì cảm thấy thân thể mình có vấn đề, đầu tiên lúc sáng sớm dạ dày hay khó chịu, Sở Sở mới nhớ tới đại di mục của mình giống như thật lâu không có tới. Từ khi nàng đến Thanh triều, cái này cũng không có quy luật, thường hai ba tháng mới đến một lần, cho nên vừa bắt đầu Sở Sở mới không có chú ý, nhưng bây giờ dấu hiệu này mình hiểu tám chín phần mười là mang thai. Sở Sở nghĩ thật lâu, Tra Tử Duệ là người rất thông minh, nhìn ra chuyện này, sau nói

“Cô nên trở về, không vì mình, cũng nên vì đứa nhỏ trong bụng, nó dù sao cũng là con cháu hoàng gia, chính cô mang theo nó cũng không được, ít nhất cho con của mình lưu lại một đường sống.”

Có lẽ phụ nữ mang thai vốn rất mềm yếu muốn tìm nơi dựa vào, Sở Sở cuối cùng quyết định tự mình trở về gặp Tứ a ca, rồi quyết định chuyện sau này. Vì vậy khi đám người ám vệ của Tứ a ca Cửu a ca Thập Tứ và Khang Hi tìm hơn bốn tháng, bóng dáng của Sở Sở mới lại xuất hiện ở bên ngoài thành Bắc Kinh. Khi Sở Sở đánh xe ngựa vừa tới cửa thành, liền bị Tứ a ca phi ngựa chạy tới chặn ở ngoại thành. Thấy Tứ a ca, Sở Sở không giống như đang tức giận, nhưng bộ mặt Tứ a ca lại rất tức giận, trực tiếp bắt Sở Sở lên ngựa đi. Sở Sở cẩn thận sờ sờ bụng mình còn chưa có nhô lên, cắn răng một cái thầm nghĩ:

“Kệ nó đi, nếu như vậy rồi, ngược lại là vận may của nó nói cũng không chừng.”

40. Chương 40: Tâm Tàn Ý Lạnh, Cẩn Răng Tuyệt Hậu Hoạn

Bị Tứ a ca tức giận ném tới trên giường Dung Nguyệt cư, Tứ a ca nhìn chằm chằm Sở Sở, trong mắt có nhớ mong, có tức giận, còn có mấy phần bất đắc dĩ, nha đầu đem mình dị thường nhếch nhác như vậy, nhìn ra

trôi qua cũng không tệ lắm, nhưng khi cùng hắn nhìn thẳng vào mắt, ánh mắt cũng rất là quái dị, giống như giầy giụa vô cùng.

Tứ a ca thở dài một tiếng, cúi đầu tìm kiếm đôi môi Sở Sở, Sở Sở khẽ hơi nhú mào, mặt quay đi tránh né, cái động tác vô ý thức này, khơi dậy tức giận trừ hàng mấy tháng của Tứ a ca, đưa tay nâng cằm Sở Sở lên, nhìn ánh mắt của nàng cắn răng nói:

“Sao nàng bỏ đi, hiện tại mới trở về, còn không cho gia đình?”

Mắt Sở Sở quét qua bên hông Tứ a ca, treo hà bao rất cổ quái, trên mặt thoáng qua một tia yếu ớt, tay không ý thức từ bụng nhỏ xẹt qua, đẩy ra tay Tứ a ca rất miễn cưỡng cười nói:

“Nô tỳ chỉ là cảm thấy phiền, đi ra ngoài chạy một vòng.”

Nhìn Sở Sở yếu ớt chưa từng hiển lộ, làm lửa giận của Tứ a ca trong nháy mắt dập tắt, thầm nghĩ vốn chính là mình thật xin lỗi nàng trước, nên cố gắng dỗ dành nàng mới phải, sao có thể gấp gáp như thế, thở dài một tiếng thật sâu, kéo thân thể của nàng qua ôm vào trong ngực nói:

“Là ta không phải, ta chỉ là muốn một hài tử của hai người chúng ta thôi, nghĩ tới nàng bao lâu nay cũng không có động tĩnh, ta sợ hoàng a mã cùng ngạch nương làm khó nàng, địa vị Trương thị không cao, nếu là sinh hài tử, ôm ở bên cạnh nàng cũng không có uy hiếp gì, mới thuận hoàng a mã cùng ngạch nương đắc ý.”

Trong nháy mắt trong lòng Sở Sở xẹt qua mấy ý tưởng, muốn không tin, khinh thường, nhưng là lý trí suy nghĩ một chút, Tứ a ca nói cũng không phải là không có đạo lý, con nối dòng đối với chế độ vương triều phong kiến mà nói, là một loại lực lượng, hoàng gia từ trước đến giờ tôn trọng nguyên tắc nhiều con nhiều cháu nhiều phúc khí, tốt nhất ví dụ chính là Thuận Trị hoàng đế si tình thiên cổ, Đồng Ngạc phi vừa chết, ông ta liền sinh không thể yêu thể tùy tướng, nhưng cũng không còn ngăn trở phi tử khác của ông ta từng người một sinh con, nếu là tình cảm cùng thân thể thủy chung chuyên nhất, vậy đừng nhắc tới Khang Hi.

Nhưng là vừa nghĩ tới tình cảnh đêm đó, Sở Sở có cảm giác có chút buồn nôn, vì con tạm thời nhẫn nại đi, Sở Sở âm thầm an ủi mình hồi lâu, mở miệng nói:

“Ngài có nghĩ qua nếu như sau này ta có con, vậy đứa bé này nên làm gì bây giờ?”

Tứ a ca nói:

“Cái này thì có cái gì? Hoàng gia nào có đạo lý chỉ có một đứa bé, nàng xem huynh đệ chúng ta mười mấy người không ngừng.”

Sở Sở âm thầm oán thầm: cho nên mới có loạn cục cửu long đoạt đích sau này, Sở Sở đang suy nghĩ nên làm một hiệp ước như thế nào bảo đảm cuộc sống sau này của mình cùng con thì bên ngoài truyền tới một giọng nữ thanh thúy mềm mại:

“Cao công công ngài để cho nô tỳ đi vào hồi bẩm Tứ gia, thứ phúc tấn đau bụng lợi hại, cũng thấy máu.”

Đầu Cao Vô Dung đầy mồ hôi thầm nghĩ: đây mới là, chủ tử như thế nào thì nha hoàn như thế đó. Nhìn Trương thị đó chính là người có tâm kế, quả nhiên chân trước Đông cách cách vừa trở về, chân sau sẽ tới tìm đường rẽ rồi. Nhưng là trong bụng người ta, thực sự là con cháu hoàng gia, mình cũng không được ngăn trở, nếu thật có mệnh hệ gì, chính mình cũng không xong. Nhưng là tính tình Đông cách cách kia thật sự là không tốt lắm, nếu thấy nha đầu này còn biết như thế nào đây.

Sở Sở ngược lại sưng sốt, thầm nghĩ Dung Nguyệt cư của nàng khi nào có thứ phúc tấn gì đó rồi, ánh mắt chợt lóe, liếc nhìn Tứ a ca, cao giọng nói:

“Cao công công để cho nàng đi vào nói, ở cửa nói thầm cái gì.”

Nha hoàn Trương thị gọi là Tú nhi không phải là đứa trầm ổn, rất nhiều chuyện chủ ý so với Trương thị còn nhiều hơn, sau khi Trương thị được phong thứ phúc tấn được Đức Phi ban cho, là tú nữ bị hạ xuống, bị phái tới hầu hạ một Hán nữ, vừa bắt đầu là lòng tràn đầy không muốn, sau lại nghĩ tới mượn Trương thị đó mình sẽ được thu vào phòng, cho nên mới tận tâm nghĩ kế cho Trương thị.

Vốn cho là Đông cách cách đó sẽ không trở về, về sau Dung Nguyệt cư chính là thiên hạ của mình cùng Trương thị rồi, nhưng hôm nay được tin, Đông cách cách đó theo Tứ a ca trở lại, lúc này mới cùng Trương thị thương lượng đi thăm dò Đông cách cách thanh danh lan xa, nghĩ cách đối phó.

Cao Vô Dung nghe Sở Sở phân phó, kéo muốn Tú nhi đi vào nhỏ giọng nói:

“Đừng bảo là Táp gia không có cảnh cáo người, nói ít chút đều tốt, đối với chủ tử các người không có chỗ xấu.”

Tú nhi trầm nghĩ:

“Nghe âm thanh là nha đầu so với mình còn muốn nhỏ hơn một chút, có cái gì đáng sợ.”

Ngay khi quay đầu, trong nháy mắt trên mặt đối thành nước mắt lưng tròng, biểu tình chọc người thương tiếc, cất bước vào noãn các, sau khi hành lễ, ngẩng đầu vừa đứng nhìn thấy Sở Sở được Tứ a ca ôm trong ngực. Sở Sở quét qua nha đầu vừa vào, chừng hai mươi, lớn như vậy còn chưa có gả người, không phải chủ tử không bỏ được, chính là mình có ý nghĩ trào cao muốn trì hoãn, Sở Sở đoán nha đầu này phải là người sau.

Sắc mặt như bồn bạc, da trắng nõn, một đôi mắt hạnh lưu chuyển, không phải đứa an phận thủ kỷ, chân mày khéo mắt kèm theo một loại mỉa ý câu nhân, hơn nữa nhẹ nhàng khụy chân làm lễ ra mắt, trông mắt như có như lưu chuyển trên người Tứ a ca, Tứ a ca ho một tiếng, cảnh cáo trừng mắt liếc nha đầu không biết tiến lùi này, cúi đầu nhìn Sở Sở nói:

“Đây là nha hoàn Trương thị, bởi vì bởi vì...”

Tứ a ca có chút do d không biết giải thích thế nào chuyện về sau, trong nội tâm Sở Sở hồi hộp hạ xuống, trầm nghĩ Trương thị, không phải là Trương thị cùng Tứ a ca lăn lộn trên giường ở bãi săn đi, đẩy ra Tứ a ca đứng lên, xoay người lại đối mặt Tứ a ca, cười hơi khổ sở châm chọc nói:

“Gia sẽ không đem Trương thị tới ở Dung Nguyệt cư của nô tỳ đi?”

Ánh mắt Tứ a ca có chút lóe lên, há miệng, còn chưa kịp giải thích, Tú nhi liền không nhịn được rồi, nghĩ thầm nguyên tưởng rằng thần tiên cách cách bên ngoài truyền hô phong hoán vũ, là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cô gái trước mắt chỉ là mười sáu mười bảy, một thân áo khoác vải xanh thô ráp của Mông Cổ, trên đầu bọc một khăn trùm đầu vải xanh, làm gì có phong hoa tuyết nguyệt mà bên ngoài truyền, quả thật quê mùa y như thôn cô trong thôn trước khi ả vào cung, vả lại ngũ quan bình thường vô cùng.

Nhanh chóng càng thêm không để ở trong mắt, lúc này nghe được hai người đối thoại, khéo mắt quét Sở Sở một cái nói:

“Thứ phúc tấn nhà chúng ta là Vạn Tuế Gia ban cho, trong bụng ôm con cháu hoàng gia, nghe nói Dung Nguyệt có địa nhiệt, dưỡng thai là tốt nhất, Tứ gia mới nhận thứ phúc tấn...”

Lời còn chưa nói hết, Tứ a ca la to “càn rỡ” một tiếng, nhìn trong nháy mắt sắc mặt Tứ gia trở nên khó coi, Đặng Tú Nhi lấp bắp ngừng miệng, Sở Sở xoay người lại ngã ngồi ở một bên trầm nghĩ: mình thật là ngu, còn vẫn ôm một tia hi vọng, nghĩ nếu như sau này sẽ không sao, người ta căn bản không phải nhất thời xúc động hành động ra quỹ, mà là nghĩ sâu tính kỹ có kế hoạch có mục đích, không có tiểu tam này cũng sẽ có tu hú chiếm tổ chim khách khác.

Ước chừng nếu như mình trễ mấy tháng nữa mới trở lại, sẽ nhìn thấy tình cảnh ba người một nhà người ta hoà thuận vui vẻ rồi, đây chính là nhược điểm trí mạng của phụ nữ, luôn mềm lòng, luôn ôm hi vọng không thực tế, xem ra chính mình trở về mười phần sai rồi, Tú nhi nhìn Tứ a ca cùng Đông cách cách này nửa buổi không nói lời nào vội vàng nói:

“Gia đi nhìn thứ phúc tấn một chút đi, mới vừa rồi đột nhiên đau bụng lợi hại, cũng thấy một chút máu.”

Lúc này Sở Sở bình tĩnh lại, sắc mặt bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Tứ a ca nói:

“Gia đi nhìn một chút đi, không vì người lớn, cũng nên vì đứa bé, nô tỳ hơi mệt chút muốn nghỉ ngơi chốc lát.”

Trong lòng Tứ a ca có chút nóng nảy, dù sao cũng có thể là a ca đầu tiên của mình, cẩn thận nhìn sắc mặt của Sở Sở không giống như là có vẻ tức giận, nhanh chóng đứng lên nói:

“Được, nàng nghỉ một lát đi, giờ Đại Nữu đã mang thai bảy tám tháng, thân thể không có phương tiện hầu hạ nàng nữa, ta sai hai bà tử đến đây cho nàng.”

Sở Sở nói:

“Sáng mai rồi hãy nói, hiện tại nô tỳ muốn ở một mình.”

Tứ a ca muốn nói lại thôi liếc nhìn Tú nhi một bên, đưa tay sờ sờ gò má của Sở Sở, lại gần bên tai của nàng mềm giọng nói:

“Chờ ta, trong lòng ta không có người khác, nàng phải tin tưởng ta.”

Nói xong nhấc chân đi ra ngoài, Sở Sở không khỏi cười lạnh, trong lòng chỉ có một mình ta, lại đi thăm thê thiếp đang mang thai của hắn, loại đàn ông này từ trước đến giờ là loại Sở Sở khinh thường nhất, thế nhưng mình yêu người như vậy, đã sớm nên biết, cái vương triều phong kiến này nơi nào có thể mong đợi tình yêu chứ?

Tứ a ca đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Cao Vô Dung liền đi vào, hành lễ với Sở Sở, đứng ở một bên mặt lộ vẻ khó xử, Sở Sở nhìn ông ta một cái nói:

“Tứ a ca có cái gì phân phó sao?”

Cao Vô Dung lắp bắp mà nói:

“Tứ gia khiến nô tài tới lấy tay nải tùy thân của cách cách đi...”

Sở Sở hiểu đây là thủ đoạn quần thúc của Tứ a ca sợ mình chạy nữa, không đợi ông ta dài dòng xong, trên mặt khẽ mỉm cười, thuận tay cầm toàn bộ tay nải vứt trên mặt đất, một xấp ngân phiếu liền rút ra ngoài, Sở Sở cầm lên kín đáo đưa cho Cao Vô Dung nói:

“Cho ông, lần này thành đi, nói vậy Tứ gia biết ta chưa bao giờ có bạc tùy thân để, ông cầm rồi đi

Trong lòng Cao Vô Dung có chút run sợ, âm thầm quan sát Đông cách cách rất không thích hợp, cảm giác, không nên bình tĩnh như vậy mới đúng. Cao Vô Dung cầm ngân phiếu đi ra ngoài.

Tứ a ca cũng không có vào hậu viện, chỉ là ở trong viện chờ Cao Vô Dung, thấy ông ta cầm ngân phiếu ra ngoài, sắc mặt buông lỏng một chút nói:

“Mệnh ám vệ nhìn chăm chăm cách cách, gia luôn có dự cảm không được tốt.”

Nói xong mắt liếc nhìn Tú nhi lạnh lùng nói:

“Người trở về nói cho Trương thị, chớ ý vào có con nối dòng của gia, liền đánh vài chửi ý vô dụng, còn người nữa, lại muốn nói nữa nhất luật đánh chết, cút!”

Nhìn Tứ a ca trước mắt có chút dữ tợn, Tú nhi sợ lui trở về, Cao Vô Dung nói:

“Ngài để cho cách cách ở một mình như vậy sao?”

Tứ a ca thở dài thật thấp nói:

“Đây là chuyện nàng sớm muộn gì cũng phải đối mặt, gia không giải thích chính là muốn cho chính nàng suy nghĩ thấu đáo, gia có thể về sau chỉ cưng chiều nàng thôi, thật ra thì trong lòng gia vốn chỉ có một mình nàng, thế nhưng nàng nhất định phải đối mặt vài cục diện, để thích ứng, suy nghĩ ra đối với nàng là tốt nhất.”

Liếc mắt nhìn cửa tròn thông với hậu viện nói:

“Tìm Vương thái y vội tới xem Trương thị một chút đi.”

Nói xong cất bước vào thư phòng trước mặt.

Sở Sở một mình dựa vào trong góc kháng sập, toàn thân giống như xụi lơ vô lực, nghĩ tới mình thật buồn cười, con cái, con của mình coi là cái gì, nữ nhân thì có vô số hài tử, nghĩ đến mình từ nhỏ bị ném ở cô nhi viện, tuổi thơ cơ khổ không chỗ nương tựa, sau lại mình liền muốn sống cả đời không kết hôn, cho dù kết hôn, nếu như không có mười phần nắm chắc, cho con một gia đình hoàn chỉnh, thì không thể có con, không thể để cho con của mình sống trong bi kịch như của mình.

Số mạng của đứa bé trong bụng, nàng cảm thấy so với mình còn hồngбет, nghĩ đến thân phận của mình không còn bằng thị thiếp, nghĩ đến thân phận của Tứ a ca, nghĩ đến những nữ nhân trong phủ kia, thậm chí Trương thị ở hậu viện, có thể đoán được sau này vẫn còn có vô số Trương thị, đúng rồi còn có Niên thị trải qua vài chục năm chuyện sủng nữa, mình coi là cái gì.

Nghĩ đến chỗ này nản lòng thoái chí, đứa bé này tuyệt đối không thể sanh ra được, Sở Sở vuốt ve bụng của mình nói thì thầm:

“Con đừng trách mẹ độc ác, lúc này mẹ nhất định phải rời đi thôi, không bao giờ muốn gặp những kẻ xấu xa này nữa, thay vì để cho con trở thành một đứa trẻ mồ côi cha, không bằng lần nữa đầu thai nơi tốt hơn, sanh ở hoàng gia cũng không phải chuyện may mắn, về sau tìm nhà bình thường mà ầm áp đầu thai đi.”

Trong mắt lóe lên một tia tuyệt vọng kiên định, sau khi hạ quyết tâm, Sở Sở không lộ thanh sắc, nàng suy nghĩ một chút ý.

Mấy ngày sau Sở Sở rất an phận, không phải ngậm ôn tuyên chính là mệt mỏi nằm, Sở Sở biết thai của mình vốn không ổn lắm, đại khái là khi mang thai tâm tình lên xuống quá lớn, vả lại phần lớn thời gian đều cưỡi ngựa ngồi xe lên đường, lúc vào kinh cũng thấy có chút máu, Tứ a ca cho là kinh nguyệt của nàng đến, cho nên đối với chuyện nàng cự tuyệt chuyện phòng the cũng không có chút để ý.

Sở Sở rất rõ ràng lưu huỳnh trong ôn tuyên có một chút tác dụng lưu thông máu, cho nên Sở Sở nghĩ tới cách này. Nàng cảm thấy bụng của mình càng ngày càng đau dữ dội hơn, nàng vẫn tận lực chịu đựng không lộ dấu vết, vì che giấu sắc mặt có chút trắng bệch, xưa nay chưa thấy tô chút son phấn, cho nên ngày thứ tư Đại Nữu đến thăm nàng thì vừa bắt đầu cũng không có nhìn ra cái gì khác thường.

Sở Sở thật cao hứng có thể gặp mặt Đại Nữu,ương mặt nàng càng ngày càng mướt mà cùng bụng to, là có thể thấy Điền Văn Viễn đối với nàng không tệ, ít nhất mặt ngoài thoát nhìn rất hạnh phúc rất thỏa mãn, cảm thấy bụng lại đau, vội vàng chịu đựng đuổi Đại Nữu trở về, đem hai bà tử Tứ a ca an bài khiến đi ra ngoài, mình chậm rãi tựa vào trong góc kháng sập, ôm một gối dựa đè ép trên bụng của mình, nhưng không ngờ tới khó chịu như vậy, đau đến cực hạn, trước mặt Sở Sở bỗng tối sầm, ngất đi.

Đợi đến khi một bà tử đi vào dâng trà, thấy Sở Sở té xỉu ở trên giường kháng, hạ thân chảy một tháp máu, không khỏi sợ hết hồn, hiểu đây là đẻ non rồi, cũng không còn nghe nói Đông cách cách có thai, sao liền im hơi lặng tiếng liền đẻ non rồi, chuyện này rất tệ, vội vàng vừa gọi một bà tử khác đi vào thu thập, còn mình đi bẩm báo Ngạc Kỳ Thái, Ngạc Kỳ Thái nghe cảm thấy đầu óc một tiếng nổ “ông”, vội vàng sai người phi ngựa đi vào thành tìm Tứ gia.

41. Chương 41: Dung Nguyệt Cư Khang Hi Cứu Sở Sở

Cùng đi chung, Thập Tam âm thầm quan sát Tứ ca đầy bụng tâm sự mấy lần, Sở Sở trở lại hần cũng biết, nhưng Tứ ca lại nghiêm cấm hần và Thập Tứ đi Dung Nguyệt cư thăm, vì chuyện này Thập Tứ đã sinh mấy ngày tức giận, theo như hần suy đoán, nha đầu kia nhất định sẽ ăn không thiết thòi này. Nhớ tới Sở Sở dí dỏm kia, nhớ tới Sở Sở rất sống động kia, nhớ tới Sở Sở sắc sỡ loá mắt trong lễ khai mạc làng du lịch, nhớ tới Sở Sở hô phong hoán vũ ở Trục Đài Sơn Đông, cũng nhớ Sở Sở giục ngựa đi không chút nào lưu luyến.

Hần cảm giác mình tội ác tày trời, giống như tự tay bóp chết Sở Sở bữa bãi vui vẻ. Mình và hoàng a mã, Đức Phi nương nương cùng với Tứ ca cùng chung tay, đem cô nương tùy ý tiêu sái đó, kéo vào trong hố bùn nhão. Suy nghĩ một chút chính mình cũng thật là có một ít tâm tư xấu xa, nhìn nàng đối với Tứ ca bỏ ra

thật lòng, mình có phần âm u ghen tỵ, hi vọng nàng không thương không nhớ tới bất kỳ người đàn ông nào mới tốt.

Mắt thấy đến Thần Võ môn, Thập Tam lấp bắp nói:

“Tứ ca, Sở Sở có khỏe không?”

Được không? Nói thật mình cũng không nhìn ra, Sở Sở rất an tĩnh, an phận có chút không tầm thường, mình luôn có dự cảm thật không tốt. Sau khi nàng cự tuyệt mình cầu hoan, phục vụ bên cạnh, nói là kinh nguyệt tới, mình mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng Sở Sở giống như đối với tất cả mất đi hứng thú, đối với Trương thị ở hậu viện chẳng quan tâm, đối với làng du lịch một tay mình thành lập cũng không nghe không thấy không hỏi, thậm chí không đề cập tới đi gặp phu thê Đông lão hán, chuyện này có chút không đúng rồi.

Mỗi ngày trừ ngâm ôn tuyền thì ở noãn các đọc sách, chưa từng có yêu cầu gì, cũng không phải là ồn ào. Mỗi ngày buổi chiều mình ôm nàng vào trong ngực, cũng thật biết điều núp ở trong lòng ngực mình, không có ý tứ phản kháng gì, nhưng sắc mặt giống như càng ngày càng kém chút, đại khái là do khí huyết không thông, trở về mệnh thái y cố gắng điều lý cho nàng mới được. Đây là Sở Sở mình hi vọng thấy ư, mình có phần không rõ.

Còn chưa kịp trả lời Thập Tam, nô tài Dung Nguyệt cư vừa thấy được bóng dáng của hần, liền lo lắng nhào tới nói:

“Tứ gia, Đông cách cách để non, đã hôn mê.”

Thập Tam kinh hãi, Tứ a ca nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng, cả người lúc lạnh lúc nóng, kéo ngựa của nô tài cưỡi tới, xoay người lên ngựa vội vã đi, Thập Tam vội vàng đánh ngựa đuổi theo. Tứ a ca giống như không muốn sống chạy theo hướng Dung Nguyệt cư, dọc theo đường đi hần đem hành động mấy ngày nay của Sở Sở ở trong đầu nhớ lại một lần, vừa trở về ngày đó yếu ớt thăm dò, cùng mấy ngày sau lại không nói một lời, nói như vậy, nàng chính là bởi vì mang thai con của hần mới trở về.

Thế nhưng sao khéo lại thấy Trương thị, lấy tính tình Sở Sở từ trước đến giờ phải không nguyện ý cùng người khác tranh cái gì, không phải là không nguyện, mà là kiêu ngạo khinh thường, khi trở về thăm dò đã là thối lui lớn nhất của nàng. Đáng chết thế nhưng mình bỏ quên điểm này, dù vậy nàng cũng không nên sử dụng con của bọn họ làm vật tể trả thù hần, đây không phải là quá tàn nhẫn ư. Nàng chẳng lẽ không biết, đứa bé này là đứa con mà hần mong đợi bao lâu rồi sao, là hoàng tôn mà hoàng a mã mong đợi bao lâu rồi sao?

Hần hung hăng quăng roi ngựa một cái, con ngựa bị đau càng thêm điên cuồng xông về phía trước. Trông mắt Tứ a ca muốn nứt thắm nói: coi như nàng lợi hại, tìm khắp cả Đại Thanh cũng không có một nữ nhân nào hung ác như nàng, nhưng là nàng đừng nghĩ cứ như vậy giải thoát, ta không cho phép.

Tứ a ca rất nhanh liền vọt vào Dung Nguyệt cư, Sở Sở đã bị dời đến phòng ngủ, sắc mặt trắng bệch giống như người chết, hai bà tử phục vụ bên cạnh thấy Tứ a ca cùng nhau quỳ xuống thỉnh an. Sắc mặt Tứ a ca dữ tợn đáng sợ, cũng không quản hai bà tử, nắm lấy Vương thái y đang xem mạch nói:

“Tại sao, tại sao để non, tại sao để non?”

Vương thái y vội vàng nói:

“Cách cách vốn ngàn dặm bồn ba, liền động thai khí, cộng thêm...”

“Cộng thêm cái gì?”

Tứ a ca mạnh mẽ lắc ông ta mấy cái câu kính chất vấn, Vương thái y run run rẩy rẩy nói:

“Cộng thêm nghe nói cách cách mỗi ngày đều ngâm ôn tuyền, bên trong suối nước nóng kia có chứa rất nhiều lưu huỳnh, có tác dụng lưu thông máu, không thích hợp cho phụ nữ có thai yếu đuối ngâm, rất dễ dàng sảy thai.”

Tứ a ca hét một tiếng hất Vương thái y ra, vọt tới bên giường đưa tay muốn túm Sở Sở, sau đó bị Thập Tam chạy tới liều mạng ngăn lại, kéo ra khỏi phòng. Thập Tam nói:

“Tứ ca huynh tỉnh táo chút, huynh đã mất đi hài tử, chẳng lẽ ngay cả Sở Sở cũng không muốn sao?”

Tứ a ca trầm thống nhìn bên trong một cái nói:

“Đệ biết không, nàng thật sự là cố ý, cố ý không quan tâm con của ta, chuyện này ta hi vọng suy đoán của ta là sai, nhưng đó là sự thật, nàng rất hận ta, ngay cả con cũng không cần, đây là nữ nhân gì a, đây là nữ nhân tâm địa sắt đá cỡ nào a!”

Lúc này Vương thái y cùng ra ngoài, mới lắp ba lắp bắp nói:

“Bẩm Tứ gia, cách cách không được tốt. Xuất huyết mặc dù dừng lại, bây giờ còn chưa có thanh tỉnh, nô tài sợ...”

Tứ a ca tiến lên lời ông ta lại nói:

“Người nói cái gì? Nói cho người biết mau giữ được mạng của nàng cho gia, nếu là nàng có mệnh hệ gì, gia muốn mệnh cả nhà của người, nàng phải tỉnh lại, nàng thiếu gia một a ca, nàng thiếu gia một đứa con.”

Thập Tam nhìn Tứ a ca đã mất đi lý trí, cùng Cao Vô Dung hai người hợp lực nâng hắn lên trên ghế thái sư ngồi xuống, ngược mắt nhìn Vương thái y nói:

“Vương thái y, chuyện cho tới bây giờ người cũng tính toán một chút, Đông cách cách này cũng không chỉ là một nữ nhân của Tứ ca, nàng là công thần của Đại Thanh ta, là đệ tử mà hoàng a mã sủng ái nhất, nếu có ngộ nhờ gì...”

Nói đến câu này, con người chợt lóe nghiêm nghị, Vương thái y vội vàng quỳ xuống run rẩy rẩy nói:

“Bây giờ còn có một biện pháp, trong cung thái hậu có một bụi linh chi ngàn năm, nghiền nát cho cách cách ăn vào có lẽ có thể cứu chữa.”

Thập Tam vội vàng đem Tứ a ca giao cho Cao Vô Dung nói:

“Tứ ca ngài cũng đừng động, để đệ vào cung đi gặp hoàng a mã, chắc chắn cầu xin được.”

Nói xong xoay người vội vàng chạy vội đi ra ngoài, Tứ a ca giống như bị rút khô hơi sức toàn thân, ngồi phịch ở trên ghế, trong lòng chỉ có một ý niệm:

“Sở Sở không chỉ không cần con của hắn, nàng cái gì cũng không muốn, chẳng lẽ mình sai lầm rồi sao, sai lầm rồi sao?”

Chỉ nửa canh giờ, thánh giá của Khang Hi đã đến, đi theo ở đằng sau là mấy vị a ca Bát, Cửu, Thập, Thập Tam, Thập Tứ. Khang Hi không nghĩ tới chuyện sẽ trở thành cái bộ dáng này, ông ta đoán sai sự kiện quyết của Sở Sở, không nghĩ tới Sở Sở làm quyết tuyệt đến như vậy, ngay cả xương thịt của mình cũng bỏ là bỏ. Lần đầu tiên Khang Hi biết đau lòng là như thế nào, vì hoàng tôn không có kịp ra đời đó, vì hoàng tôn mình ký thác kỳ vọng đó, hoàng tôn do chính Sở Sở - một cô nương không tầm thường như vậy - sinh ra, nhưng là mình tại sao liền quên chuyện có lợi và hại, cô nương như vậy cũng so với người đàn ông bình thường quyết định còn ngoan lệ hơn.

Ông ta rất cuộc hiểu rõ, Sở Sở nếu không có toàn bộ thì sẽ không cần toàn bộ. Nghĩ đến chỗ này, không khỏi thâm hận, nói không rõ là đau thương hay là tiếc nuối, thế nhưng mệnh nha đầu nhất định phải giữ được, vì tương lai, vì Đại Thanh nàng không thể chết được, cho nên ông ta tự mình cầu xin thái hậu linh chi, mang theo Hồ thái y của thái y viện.

Dung Nguyệt cư một mảnh rối ren, ở hậu viện Trương thị cùng Tú nhi âm thầm cầu nguyện: Đông cách cách này ngàn vạn đừng sống lại, nếu không nhìn trận thế này, so với lời đồn đãi phía ngoài còn lợi hại hơn, chưa từng gặp qua Vạn Tuế Gia tự mình đến thăm nom con dâu để non, chưa từng gặp qua nhiều a ca nóng nảy làm sao từng thấy qua Tứ gia lui bại như vậy, nếu như Đông cách cách đó sống, muốn tìm phiên phúc với các nàng, chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi.

Cho đến khi đèn lên rực rỡ, Sở Sở mới mở mắt, nhìn một phòng người, bắt giác hơi nhú mào, mỗi người cũng tha thiết nhìn nàng, trước mặt một người đàn ông trung niên, Sở Sở nhìn ông ta hồi lâu, khăn khăn nói một câu, mọi người kinh hãi:

“Ông là ai?”

Khang Hi vội vàng nói:

“Hồ thái y mau tới đây xem một chút, nha đầu này thế nào?”

Một lão đầu râu bạc tới đây xem mạch, đưa tay cẩn thận xem xét mắt của Sở Sở, rất thân thiết hỏi:

“Cách cách nhớ cái gì, đơn giản nhất ngài là ai, họ gì biết không?”

Sở Sở nâng nâng tay cảm thấy rất khó khăn, cả người cũng đau không nhúc nhích được, thất bại mà nói:

“Không biết, không nhớ rõ.”

Sau đó không lên tiếng nữa. Thái y xoay người lại nói với Khang Hi:

“Cái triệu chứng này giống như là bệnh mê tâm mà trong sách thuốc ghi lại, người bệnh thường thường bị đả kích tinh thần nghiêm trọng, hoặc là từ trong lòng bài xích những người khác hoặc chuyện gì đó, sẽ tạm thời hoặc là vĩnh viễn mất đi trí nhớ về những người này và chuyện này.”

Tứ a ca sững sờ nói:

“Cái bệnh này có thể trị hết không?”

Hồ thái y lắc đầu một cái:

“Cái này còn không có ghi lại cách chữa khỏi, nhưng là có một ít, qua mấy năm sẽ tự mình nghĩ ra liền tự nhiên khỏi, cũng có cả đời cứ như vậy.”

Tứ a ca lùi lại một bước, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất, Thập Tam vội hán nói:

“Ít nhất người cứu được rồi, Tứ ca, huynh khai tâm một chút đi.”

Tứ a ca lẩm bẩm nói:

“Nàng thế nhưng lựa chọn quên, quên, thật là trả thù tàn nhẫn nhất.” (trả thù gì, chuyện này còn chưa xi nhê gì đâu, haizzz...)

Khang Hi thương tiếc sờ sờ đầu Sở Sở nói:

“Quên cũng tốt, trăm nói cho con biết con là ai, con là trắc phúc tấn của Tứ a ca Đông thị Sở Sở, con dâu trăm, con phải nhớ kỹ.”

Nói xong xoay người phân phó Hồ thái y ở chỗ này mấy ngày nữa hẵng trở về, rồi khởi giá hồi cung. Một câu nói của Khang Hi, Sở Sở chính thức thành con dâu tái nhập ngọc điệp hoàng gia. Sau này Sở Sở bị Khang Hi đưa đến Lưu Cầu quán tu dưỡng, bởi vì Sở Sở vừa thấy được Tứ a ca rất sợ hãi, Khang Hi bắt buộc chỉ đành phải trước tiên đem nàng đặt ở trong Lưu Cầu quán, chờ dưỡng tốt thân thể lại nói sau.

Tứ a ca kiên nhẫn mỗi ngày đều đến thăm Sở Sở hồi lâu, bất kể nàng sợ hãi như thế nào, Tứ a ca thủy chung không thể tin tưởng Sở Sở không chỉ có quên hẳn, hơn nữa còn sợ hãi. Thập Tứ cũng cơ hồ mỗi ngày đều đến, nói chuyện cùng Sở Sở nói chút, nói mấy chuyện lý thú bọn họ trước kia cùng nhau chơi đùa. Cửu a ca cũng tiến vào Thanh Quán, cách ba bữa hai bận sẽ tới Lưu Cầu quán, khảy một khúc u lan cho Sở Sở nghe trên mặt tựa như hoài niệm, tựa như không cam lòng.

Vừa bắt đầu Đại Nữu thỉnh thoảng đến thăm dù sao sắp lâm bồn rồi, nàng là không tin Sở Sở bị bệnh mê tâm cái gì, nàng cảm thấy cách cách sẽ không dễ dàng như vậy liền quên hết mọi chuyện, người khác không biết nàng rất hiểu rõ, cách cách là cỡ nào lạc quan bền bỉ, người như vậy làm sao sẽ bị mê tâm chứ, theo như nàng hiểu, những người tâm tính không kiên định sẽ dễ bị bệnh mê tâm, nàng cho là Sở Sở tạm thời trốn không muốn đối mặt thôi.

Nửa năm sau, vừa đầu mùa đông, Sở Sở cách cửa sổ thủy tinh nhìn bông tuyết tung bay bên ngoài, trên mặt không có biểu cảm gì, không biết đang suy nghĩ gì. Đại Nữu đã sinh nữ nhi, bắt đầu mỗi ngày tới phục vụ cuộc sống thường ngày của Sở Sở. Đại Nữu đã thành thói quen thấy Sở Sở nhìn ngoài cửa sổ không nói lời nào. Hiện tại trên căn bản Sở Sở không nói chuyện mấy, phần lớn thời gian đều ở đây nghe người khác nói, Đại Nữu như cũ mỗi ngày tìm chuyện nói với nàng rất nhiều:

“Ngoài trời tuyết rất lớn, nhớ ngày đó chúng ta ở Dung Nguyệt cư đắp thành người tuyết, bên cạnh gắn thêm cây chổi, ngài nói đó là công cụ giao thông của người tuyết, nói là đợi đến thời điểm đêm khuya yên tĩnh, nó sẽ cưỡi cây chổi đi chơi khắp nơi, làm nô tì nửa đêm còn len lén chăm chú nhìn nó.”

Nói đến đây, cười khách khách hai tiếng, đi tới bên cạnh Sở Sở nói:

“Ngài có muốn ra ngoài đi dạo hay không? hoa mai ở Thanh Quán vừa nở, xa xa là có thể nghe thấy mùi thơm, ngài có muốn đi xem không? Đúng, đáp tuyết tìm mai, lúc này Văn Viễn nói cho nô tỳ, nói những người đọc qua sách như các ngài nói, ngắm hoa mai thì là hoa mai chứ sao, còn cần phải đáp tuyết tìm mai cái gì.”

Trong mắt xẹt qua một nụ cười, Đại Nữ không có chú ý, Đại Nữ tiếp tục dọn dẹp y phục cho Sở Sở liền nói:

“Trương thị đó sắp sinh rồi, nghe nói chính là hai ngày này, nếu như cách cách...”

Câu nói kế tiếp Sở Sở không nghe rõ, cửa viện “chạch” một tiếng mở ra, Tứ a ca đi vào. Đã lâu rồi, Sở Sở đã dần dần quen thấy Tứ a ca, không giống lúc bắt đầu cứ ầm núp hẩn, nhưng chưa bao giờ cùng hẩn nói chuyện, cũng không nhìn hẩn, mặc hẩn một mình tùy tiện nói cái gì. Tứ a ca đi tới trong viện, liền xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của Lưu Cầu quán, thấy được bóng dáng của Sở Sở.

Hơn nửa năm trôi qua rất nhanh rồi, nàng đã khôi phục mặt đỏ thắm sắc, Hồ thái y nói thân thể điều dưỡng vô cùng tốt, nhưng là nàng vẫn không nhớ nổi bất cứ chuyện gì, nghĩ đến chỗ này, trong mắt Tứ a ca một mảnh xám xịt. Chính xác mà nói trong mắt nàng căn bản cũng không có bất luận kẻ nào, giống như sống ở trong thế giới của bản thân, Sở Sở hoạt bát sinh động, quý linh tinh đó, cũng không tìm về được nữa rồi, mình sợ nhất là, nha đầu yêu mình, vĩnh viễn cũng không tìm về được nữa.

Tứ a ca thở dài thật thấp, cất bước đi vào, Sở Sở vẫn trước sau như một không nhúc nhích, như cũ lặng lẽ nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ. Hôm nay Tứ a ca không có ngồi, rất nhanh Cao Vô Dung liền đi vào nhỏ giọng bẩm chuyện, mặc dù rất thấp Đại Nữ vẫn nghe thấy, là Trương thị sắp sinh, Tứ a ca liếc mắt nhìn Sở Sở nhẹ giọng nói:

“Sáng mai ta trở lại nói chuyện với nàng.”

Nói xong cũng vội vàng đi ra ngoài. Đại Nữ liếc mắt nhìn Sở Sở không nói một lời không có phản ứng chút nào, lắc đầu đi ra ngoài.

42. Chương 42: Kim Thiên Thoát Xác Làng Du Lịch

*Kim thiên thoát xác (ve sầu lột xác) kế này dùng cho lúc nguy cấp, tính chuyện nguy trang một hình tượng để lừa dối, che mắt đối phương, đặt đào tẩu chờ một cơ hội khác.

Sở Sở luôn luôn không thích có người ở bên cạnh phục vụ, cho nên đại đa số thời gian, trong phòng khách Lưu Cầu quán chỉ có một mình nàng. Bà tử thô sử trực đêm bình thường đều ở trong phòng nhỏ bên cạnh tiền viện, hơn nữa ban đêm từ bên trong chen vào dây buộc cửa, người bên ngoài trừ phi xông vào, rất khó tiến vào.

Khi trong phòng chỉ còn lại Sở Sở, thì ánh mắt của Sở Sở lóe lóe, thầm nói: mình giả bộ thật là khổ cực, vì để cho Tứ a ca buông lỏng cảnh giác, dĩ nhiên cũng có không nguyện ý đối mặt với Tứ a ca. Sở Sở lừa gạt mọi người, trong mấy ngày nay, chính là cơ hội cao bay xa chạy tốt nhất, ở Dung Nguyệt cư Trương thị sắp lâm bồn, Tứ a ca không có thời gian nhìn chăm chăm nơi này, hướng chỉ mình đã giả bộ nửa năm, đoán chừng phòng bị của hẩn cũng có thể buông lỏng.

Đây nên cảm tạ Khang Hi đem nàng an bài ở Lưu Cầu quán, cái chỗ này ban đầu thiết kế thì liền hoàn toàn phỏng theo phong cách Nhật Bản, tường viện thấp lùn, và lại trước tường trồng một mảnh cây hoa

anh đào, cản trở tầm mắt rất tốt, không hay nhất chính là tuyết đã rơi, nếu như không có trận tuyết này, tối hôm nay nàng có thể đi nha.

Sở Sở đang ảo não cực kỳ, buổi chiều tuyết nhưng dần dần ngừng, bởi vì là trận tuyết đầu, nhiệt độ mặt đất vẫn còn tương đối ẩm, cho nên tuyết tan vô cùng mau, ngày thứ ba tuyết đã tan hết rồi. Tứ a ca cũng là lần đầu hai ngày không có tới Lưu Cầu quán, Sở Sở châm chọc cười cười, Đại Nữu nói Trương thị đó không tốt lắm, đau bụng hai ngày cũng chưa sinh ra. Hôm nay náo nhiệt hơn nữa, trong phủ Na Lạp thị cùng bà mẹ đều tới, nghe nói nếu là tối hôm nay sinh không được liền nguy rồi, gây chuyện không tốt một thì hai mệnh.

Trong mắt Sở Sở xẹt qua một tia thương hại, chính xác mà nói Trương thị đó mới là người đáng thương nhất, một công cụ sinh con, một vật hy sinh thật đáng buồn.

Thật ra thì Trương thị so với lời Đại Nữu nói còn nghiêm trọng hơn nhiều, bà tử có kinh nghiệm cùng Na Lạp thị trong phủ đều ở trong phòng sinh chờ đợi. Na Lạp thị dĩ nhiên không phải khản trương vì Trương thị, nàng ta nghĩ nếu như là một a ca, theo như tổ chế là nàng ta sẽ nuôi, nhưng còn có một Đông cách cách có hoàng thượng cùng Tứ gia làm chỗ dựa. Nhưng hơn nửa năm nay, nghe nói Đông cách cách đó vẫn còn ngây ngốc, đoán chừng nàng ta không có chuyện gì, cứ như vậy, mình bảo dưỡng đứa bé này cũng là chuyện đương nhiên.

Tứ a ca ngược lại không có ở hậu viện, mà đang ở trong noãn các Sở Sở thường ở chờ tin tức, trong đầu loạn một đoàn, đến nay Sở Sở không có dấu hiệu chuyển tốt, Trương thị cũng là khó sanh, chẳng lẽ đây chính là kết quả do lòng tham của mình. Giống như Thập Tứ đệ nói, lấy được cô nương như Sở Sở vậy còn không thỏa mãn, cho nên mới có báo ứng.

Tiếng quát tháo của Trương thị khàn kiệt lực, ở tại Đông noãn các cũng có thể nghe rõ ràng. Nhưng lại nghĩ đến ban đầu Sở Sở dễ non, thai nhi đã hơn bốn tháng nên sẽ rất đau, từ trước đến giờ Sở Sở sợ đau lại nhịn không nói tiếng nào. Đoán chừng là sợ nô tỳ phục vụ phát hiện, nàng hận hấn như thế sao, trên mặt Tứ a ca một mảnh âm đạm.

Đến ban đêm, Đại Nữu phục vụ Sở Sở đi ngủ, đắp kín cái mền để màn xuống, dẫn hai bà tử đi ra ngoài, Sở Sở nghiêng tai nghe một lát, nghe được tiếng đóng cửa phía ngoài. Qua thật lâu, từ dưới cái gối lấy ra, là đồng hồ quả lắc trước kia Khang Hi ban cho, thấy kim chỉ giờ chỉ vào số 10, nhẹ nhàng đứng dậy xuống đất, may mà Đại Nữu biết thói quen của nàng, bên giường vẫn còn thấp một chiếc đèn cung đình. Sở Sở nhẹ nhàng mở tủ quần áo ra, lấy ra một bộ áo quần thanh hoa ở tầng dưới cùng, là Đông đại nương làm cho nàng mặc lúc mới đến, sau này quần áo nàng đều là Tứ a ca tự mình xử lý, lại có Khang Hi không ngừng ban thưởng, chất vải quần áo căn bản đều là nội tạo, những thứ kia vụn vặt không thể mặc đi ra ngoài, rất dễ dàng bị tìm được.

Bộ này may mà Đại Nữu nhớ tình cũ không có ném đi, để mấy năm nên hơi cũ, chạm tay vào có chút tiếng vang, Sở Sở đưa tay từ trong túi áo bông móc ra một ngân phiếu, mở ra là mệnh giá ba trăm lượng. Sở Sở không khỏi mừng thầm, nhớ đây là đồ trang sức của Hiếu Oánh, sau đó ngách nương a mã chết sống không lấy, mình tiện tay đặt ở trong túi áo bông, hiện tại đây chính là sinh tồn sau này của mình rồi. Khẽ thở dài một cái, nghĩ mình giằng co mấy năm, cuối cùng vẫn chỉ cần ba trăm lượng lúc ban đầu.

Rón rén thay áo quần, tìm trước bàn gương, thấy bộ dạng bản thân rất kỳ quái, kể từ khi tới nơi này gần ba năm rồi, thế nhưng một chút biến hóa cũng không có, giống như bị thời gian quên lãng. Để chút tóc mái, dùng cây kéo cắt thành mái bằng thật dày, che kín trán đầy đặn cùng lông mày, còn dư lại ở phía sau buộc lên thành một cái bím tóc, cả người lập tức biến thành một thôn cô rất bình thường. Nhìn đồ trang sức trên bàn gương đều là nội tạo, mặc dù giá trị liền thành lại có thể lưu lại dấu mỗi rất rõ ràng, không thể mang đi. Kéo ra tầng thứ hai, ánh mắt Sở Sở sáng lên, thiếu chút nữa đã quên rồi, tháng trước Thập Tứ đưa tới cho nàng một viên dạ minh châu không nhỏ, cầm lên đặt ở trong túi áo.

Vạch màn ra, đem gối ôm đặt ở trong cái mền gói kỹ lưỡng, bên gối có một hà bao nhỏ tinh xảo mà Cửu a ca trước đó vài ngày cho nàng chơi, bên trong là mấy quả bí đỏ bằng vàng và nguyên bảo nhỏ khéo léo đáng yêu. Sở Sở suy nghĩ một chút, cầm trong tay, sửa sang lại màn xong, lại đợi mấy canh giờ, khi đêm đã khuya, mới tìm áo choàng màu đen liền mũ không bắt mắt nhất phủ thêm, liếc mắt nhìn nơi mình ở hơn nửa năm, xoay người đi ra ngoài.

Gian phòng phía ngoài thiết kế rất đặc biệt, trước sau cũng có cửa, trước mặt thông hướng tiền viện cũng chính là cửa chính Lưu Cầu quán, phía sau thông hướng ôn tuyền cùng rừng hoa anh đào ở hậu viện, bà tử phục vụ trực đêm cũng ở tại đằng trước. Nhưng hậu viện là giáp với thư phòng Dung Nguyệt cư, nhưng mà vẫn cách hai tường viện là một con hẻm nhỏ. Thời điểm ban đầu Sở Sở thiết kế, đối với địa hình vùng này biết rất rõ ràng, nàng biết chỉ cần bay qua tường thấp Lưu Cầu quán, bên ngoài là hàng rào sắt của làng du lịch rất dễ dàng leo qua. Đi ra ngoài dọc theo phía Đông Dung Nguyệt cư, đi qua núi Trúc Can, chính là thôn trang của Đông phủ cùng người làm thuê quản lý tạo thành một thôn làng nhỏ.

Cách chỗ ở ban đầu của nàng cùng phu thê Đông lão hán không xa, nghe Đại Nữ nói nơi đó hiện tại thành Thủy Tiên thôn nổi tiếng xa gần, lấy nơi ở của Ô đại thúc làm trung tâm, các hộ gia đình chung quanh, vừa đến mùa đông sẽ dùng biện pháp điêu khắc thủy tiên của Sở Sở mang vào thành đi bán. Sở Sở ngay lập tức còn nói: không nghĩ tới chính mình tạo nên một trào lưu, thế nhưng khiến cho những thôn dân chất phác này thoát khỏi nghèo khó rồi.

Đại Nữ nói có mấy nhà làm rất tốt, đưa đến các phủ trong thành không chỉ thoát khỏi nghèo khó, đã rất thành công giàu có rồi, Sở Sở còn đùa giỡn với Đại Nữ. Bây giờ nghĩ lại giống như đang ở ngày hôm qua, mình còn rất vui vẻ.

Cho nên theo như Sở Sở đoán, thời tiết bây giờ sẽ có rất nhiều xe thủy tiên hướng trong thành đưa tới, cho chút bạc sẽ rất nhanh là có thể đến trong thành. Sở Sở tạm thời không muốn đi xa, phía dưới mí mắt thường thường là điểm mù lớn nhất không phải sao, kế hoạch của Sở Sở rất kín đáo, ra khỏi hậu viện. Phải cảm tạ lúc ở hiện đại Hiểu Oánh ép mình cùng cô ấy học không thủ đạo, mặc dù không phải là cao thủ, nhưng trèo tường trèo cây còn chưa phải khó khăn, rất nhanh Sở Sở nhảy ra khỏi làng du lịch. Mặc dù đêm đã khuya, Dung Nguyệt cư lại một mảnh đèn dầu sáng rõ, có thể thấy được bóng người mơ hồ ở hậu viện bận rộn ra vào.

Vận khí Sở Sở không tệ, thấy thư phòng Dung Nguyệt cư không có ai, nếu không rất dễ dàng sẽ liền phát hiện Sở Sở. Sở Sở theo thành Đông, đi nửa canh giờ, mới ra khỏi phạm vi tầm mắt của Dung Nguyệt cư cùng làng du lịch.

Đến dưới chân núi Trúc Can, Sở Sở lấy hơi, nghĩ thời gian ngủ dậy theo thói quen của chính mình, ước chừng là giờ tỵ, cũng chính là trước mười giờ sáng mới có thể rời giường. Móc đồng hồ quả tắc cùng dạ mình châu chói lọi ra, đã hai giờ rưỡi rồi, mình ít nhất còn có mấy giờ chạy trốn ẩn núp. Nàng thật ra không dám tưởng tượng nếu như mình thất bại, sẽ chịu đựng hậu quả thảm thiết như thế nào đến từ Tứ a ca, đến từ Khang Hi. Thở dài thật thấp, quay đầu lại quét mắt một cái làng du lịch do chính một tay mình tạo dựng lên, nhìn xa xa tựa như một trấn nhỏ xinh đẹp, điểm một ngọn đèn dầu nổi thành một mảnh rất đẹp.

Nhìn đến ngọn đèn dầu ở Dung Nguyệt cư, trên mặt Sở Sở xẹt qua một tia chán nản, Tứ a ca cũng rất hạnh phúc, con cái sắp ra đời, trong phủ kiều thê mỹ thiếp, không có mình, hẳn cỡi ra trói buộc nói cũng không chừng. Sở Sở tin tưởng cho dù mình đào xuất, sẽ làm Tứ a ca tức giận giận ngủ, dời đổi theo thời gian cùng sau này Niên Thị xuất hiện, sẽ trở lại bình thường, thậm chí sẽ quên mình, dù sao thời gian mình ở cùng hắn không tới ba năm.

Sở Sở dứt khoát lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, cảm giác rất muốn ngồi xe, hiện tại đi bộ làm Sở Sở khổ không thể tả. Khi Sở Sở vòng qua núi Trúc Can, đi tới thôn xóm Đại Nữ nói thì sắc trời đã có chút tờ mờ sáng rồi. Sở Sở mệt chết đi, ngồi xuống vừa nghỉ ngơi chốc lát, quan sát chung quanh, trước mặt không xa là một thôn nhỏ ước chừng có mấy chục gia đình, tiếng gà gáy mơ hồ truyền đến, bên trái gần hơn chính là một cái thôn trang so với Dung Nguyệt cư còn lớn hơn, Sở Sở đoán l của Đông phủ, phía bên phải đi thêm một đoạn đường là tới chỗ trú của Ô đại thúc rồi.

Sở Sở lấy đồng hồ quả tắc ra xem một chút, đã sáu giờ rồi, đang muốn vào thôn, nghe phía sau một hồi tiếng vó ngựa dồn dập mơ hồ truyền đến. Sở Sở kinh hãi, trong lúc bối rối thấy bên trái gần đây có thôn trang, vội vã chạy tới, may mà không phải cửa chính thôn trang, tường rào so với chiều cao Sở Sở cao hơn rất nhiều, nhưng bên ngoài tường lại có mấy cây cối cao lớn, cành cây đã đưa vào bên trong tường rào, nhìn nhìn bao tay bản thân mang theo, Sở Sở âm thầm may mắn. Mất một chút công phu mới leo lên cây được, mùa đông không có lá cây rậm rạp che lấp, nếu như Sở Sở trốn ở chỗ này, rất dễ dàng bị phát hiện, cần thận dọc theo thân cành đưa vào tường rào, trèo đến trên tường rào.

Lúc này tiếng vó ngựa phía sau càng lúc càng rõ ràng, Sở Sở quỳnh lên, nhảy vào trong tường rào, vận khí không tệ, là một chuồng ngựa, trên đất đều là thức ăn gia súc, cỏ khô mềm mại gì đó, Sở Sở nhìn khắp mọi nơi, so với viện Dung Nguyệt cư lớn hơn rất nhiều, mặc dù không có đình đài lầu các tinh xảo, cũng là một trạch viện đủ khí phái. Địa phương Sở Sở nhảy xuống là một nơi giáp tiền viện, đây là Sở Sở đoán, bởi vì bình thường chuồng ngựa đều ở gần cửa. Quả nhiên theo tường rào đi về phía trước trăm mét chính là một cửa hông nhỏ, thôn trang đại khái thật lâu không có chủ tử tới cho nên rất thanh tĩnh, không nhìn thấy nô tài.

Nghe tiếng vó ngựa ngoài tường dần dần đi xa, Sở Sở mới thở nhẹ một hơi thầm nghĩ:

“Sao nhanh như vậy liền bị phát hiện, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quả thật kế hoạch của Sở Sở khá hơn nữa cũng bị biến hóa khó lường. Trương thị rốt cuộc ở giờ dần sinh một a ca, mình lại đi đời nhà ma. Cho tới bây giờ Tứ a ca cũng không có chút để ý chuyện Trương thị chết hay sống, vốn là âm thầm liền đem những chuyện này của Sở Sở, cũng giận chó đánh mèo ở trên người ả ta, chính là ả ta không chết đoán chừng cũng không được sống nữa.

Tứ a ca mừng rỡ, rốt cuộc sau khi xảy ra nhiều chuyện xấu như vậy, có một chuyện vui đặc ý, chuyện đầu tiên Tứ a ca nghĩ tới là nói cho Sở Sở, cho dù nàng không có phản ứng, Tứ a ca vẫn hy vọng nhất, mình và Sở Sở cùng nhau chia sẻ cái tin tức tốt này. Cho nên đang nhìn qua đứa bé, phân phó hậu tống Trương thị xong, rất nóng lòng chạy vội tới Lưu Cầu quán. Bà tử nơi đó nào dám có câu oán hận, mở cửa hầu hạ, nhưng thường ngày cũng không khóa cửa lại, hôm nay lại chèn ở bên trong, hai bà tử kêu nửa ngày cũng không có phản ứng.

Tứ a ca ở một bên, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đẩy hai bà tử ra, một cước liền đạp cửa nhanh chóng vọt vào phòng ngủ, nhìn lướt qua phòng không có thay đổi gì, trên giá áo còn có y phục Sở Sở cởi xuống, màn lụa trên giường vẫn buông rũ, mơ hồ có thể thấy được một hình người, sắc mặt mới hòa hoãn rất nhiều, thầm nói tự mình nghĩ quá nhiều. Đi lên vạch màn ra, cũng cả kinh, tháo ra cái mền đang đắp ôm gối, bất giác cười to một hồi khác thường, sau cắn răng nói:

“Quả nhiên a, thật là tốt bụng, nha đầu, thế nhưng lừa gạt được mọi người.”

Cao Vô Dung đã sớm mắt choáng váng, không nghĩ tới Đông cách cách lại dùng kim thiền thoát xác. Sắc mặt Tứ a ca âm trầm nói:

“Được, gia liền cùng nàng nhiều lần tâm cơ, gia cũng không tin, nàng có thể trốn ra lòng bàn tay gia, trước kia là gia quá quan tâm nàng, thế nhưng dám dùng thủ đoạn lừa dối gia.”

Lúc này Tứ a ca đã hoàn toàn bình tĩnh lại, ánh mắt cơ trí lạnh lùng. Cao Vô Dung không khỏi lo lắng cho Sở Sở, thủ đoạn vị gia này cho tới bây giờ chưa có sử dụng qua ở trên người Đông cách cách đâu, cứ như vậy chỉ sợ kết quả là hai bên cùng tổn hại a.

Cơ hồ lập tức làng du lịch đèn dầu sáng rõ, thị vệ cùng ám vệ Dung Nguyệt cư đã đến Lưu Cầu quán đợi lệnh. Tứ a ca cẩn thận nhìn bên ngoài Lưu Cầu quán, sai Đại Nữu tử mĩ tra xét đồ Sở Sở mang đi, Đại Nữu âm thầm kinh hãi mặc dù không tin tưởng Sở Sở mất trí nhớ thật, nhưng cũng không nghĩ đến nàng đánh chủ ý trốn chạy này.

Mấy thứ đồ dùng của Sở Sở nàng so với Sở Sở càng biết rõ ràng hơn nhiều, kiểm tra một lần, không phát hiện thiếu cái gì, chính là hà bao hồi trước Cửu a ca cho Sở Sở chơi không có, ở trong đó có quả bí nhỏ bằng vàng và nguyên bảo nhỏ nếu đổi thành bạc sẽ đủ một nhà người bình thường sống mười năm không thành vấn đề, còn có một bộ y phục trước đây của Sở Sở.

Đại Nữu suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ Sở Sở một năm gần đây trôi qua khổ cực, không còn có vui vẻ như lúc ban đầu, có lẽ lúc này rồi đi mới là kết cục tốt nhất đối với nàng. Lại nói nhìn bộ dạng Tứ a ca nghiêm nghị hung ác tuyệt tình, cho dù bây giờ Sở Sở trở về cũng chiếm không được tốt, không bằng đi xa xa tốt hơn chút, nghĩ đến ch này, trả lời:

“Chỉ thiếu đi một bộ hán phục tím đậm bình thường, cũng không có thiếu cái gì khác.”

Ly trà trong tay bị Tứ a ca bóp nát bấy thầm nghĩ:

“Khá lắm Sở Sở, một chút đầu mối cũng không có, sớm biết nàng thông minh, không nghĩ tới lợi hại như vậy.”

43. Chương 43: Cuộc Sống Nơi Nào Cũng Gặp Lại

Trên bàn tay nhanh chóng rịn ra máu đỏ tươi, tích tích nhỏ giọt giống như lòng của Tứ a ca. Cao Vô Dung vội vàng sai người cầm bông băng cùng bạch dược trong cung băng lại vết thương cho Tứ a ca. Tứ a ca trầm mặc hồi lâu, thủ hạ ám vệ phần nhiều là người rất có kinh nghiệm, không tới một khắc đồng hồ, đi vào là một thị vệ, đáp lời:

“Trường thấp hậu viện có dấu vết treo qua, dấu chân từ thành Đông Dung Nguyệt cư đi hướng Bắc.”

Trông mắt Tứ a ca hơi híp nói:

“Phía Bắc, hướng Bắc là địa phương nào?”

Thị vệ kia nói:

“Đi qua núi Trúc Can, là một thôn nhỏ cùng thôn trang Đông phủ, đi tiếp về hướng Bắc nữa chính là kỳ doanh.”

Tứ a ca trầm nghĩ: theo như suy nghĩ của Sở Sở, kế hoạch kín đáo hơn nửa năm, tuyệt đối sẽ không qua bên kia, qua kỳ doanh là đường sông bốn phương thông suốt nhưng giờ là đầu mùa đông, trên mặt sông kết băng thật mỏng, cũng không thể đi, cũng không có dò ngang, Sở Sở tuyệt đối sẽ không đi con đường biết rõ không thông này, đây nhất định là nha đầu kia đánh lạc hướng, nửa đường quay đầu vào thành là có khả năng nhất, nha đầu kia từ trước đến giờ nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Nghĩ xong, nhanh chóng phân phó mười thị vệ hướng phía Bắc tiếp tục đuổi tra, mình hỏa tốc dẫn người còn lại hồi kinh kiểm tra. Không thể không nói Tứ a ca đem suy nghĩ của Sở Sở mò thấu, nhưng duy nhất hấn quên chính là, Sở Sở là một người lười vô cùng, để cho nàng đi ngàn dặm trường chinh đi bộ vào thành, còn không bằng ở Lưu Cầu quán giả bộ mất trí nhớ.

Cho nên khi Tứ a ca vội vàng hồi kinh bày thiên la địa võng, con chim nhỏ Sở Sở cũng không có vào kinh, mà núp ở thôn trang Đông phủ. Trải qua điều tra, Sở Sở phát hiện chính thất của thôn trang này không có người ở, đây là một thôn trang trống không, nơi Sở Sở nhảy vào chính là bên cạnh gian thứ ba. Thôn trang lớn như vậy, chỉ có một lão đầu coi chừng, lão đầu ở tại gian thứ nhất ở tiền viện, hay nhất chính là nơi cửa hông vừa đúng có một hầm, Sở Sở đi vào thăm thú một chút, bên trong có hai giỏ táo, cùng một chút thịt khô.

Đoán chừng nơi này là dự bị cho các chủ tử, nhớ ngày đó mình lần đầu tiên đến Dung Nguyệt cư thì cũng là như vậy, chỉ có mấy nô tài coi chừng, chủ tử nếu muốn tới ở thì sẽ nói trước phái người tới dọn dẹp. Sở Sở cảm thấy chỗ này quá tuyệt vời, nàng ở nơi này tạm thời tránh né nhất thời, chờ thêm mấy ngày tiếng gió qua, rồi đi không muộn.

Sở Sở nhìn một vòng, quyết định cũng tạm thời ở tại trong phòng nhỏ gian cuối cùng sát tường, đoán chừng là chỗ ở cho bà tử trực đêm. Gian phòng coi như sạch sẽ, gần cửa sổ có một giường sập hơi thấp, phía trên có trải giường vải xanh hơi cũ. Sở Sở gặm hai quả táo, nhìn hai bên một chút thấy góc phòng có một thùng nước đang đầy, mở nắp thùng lên, lấy một cái gáo treo trên vách, nước sạch còn nửa thùng, Sở Sở uống vài ngụm, từ bên trong chèn vào dây buộc cửa, đắp chăn thở to ngủ.

Lại nói cả kinh thành bị Sở Sở làm cho lập tức hỗn loạn. Đầu tiên lúc Tứ a ca trở về thành, cửa thành mới mở, Tứ a ca ra lệnh cho thủ hạ chia ra canh giữ ở các nơi cửa thành âm thầm kiểm tra, không thể lộ dấu vết, cho dù nhìn thấy Sở Sở, đầu tiên không cần lộ ra, để nàng vào trong thành thì âm thầm đi theo, cũng không thể quấy rầy cuộc sống dân chúng. Minh vào cung lâm triều xong, lại đi gặp Khang Hi, vì Sở Sở cầu cạnh, tội khi quân là phải bị chặt đầu, nghĩ đến chỗ này, không khỏi thầm hận mình mềm lòng, bị Sở Sở lừa gạt mình thê thảm như thế, mình luôn nghĩ cho nàng.

Lúc lâm triều Tứ a ca đều là tâm thần có chút không tập trung, Khang Hi nhìn chòng chọc hẩn mấy lần, giải tán rồi lưu lại Tứ a ca đi thư phòng nói chuyện. Khang Hi liếc mắt nhìn Tứ a ca có chút do dự không tốt há miệng, ánh mắt chợt lóe nói:

“Nói đi, thế nào, là Sở Sở nha đầu kia có

Tứ a ca phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất nói:

“Xin hoàng a mã không nên trách tội Sở Sở, coi như đều là do nhi thần sai lầm, mới làm cho Sở Sở lừa hoàng thượng.”

Khang Hi chợt đứng lên tiến tới nói:

“Người nói cái gì? Sở Sở thế nào lừa gạt trăm rồi hả?”

“Sở Sở hơn nửa năm nay căn bản không có mất trí nhớ, bệnh mê tâm là nàng cố ý giả bộ, làm nhi thần buông lỏng cảnh giác, tối hôm qua nàng chạy mất, đến bây giờ cũng không có tung tích.”

Khang Hi không chỉ có không có tức giận, ngược lại cười lên ha hả nói:

“Trăm đã nói bệnh mê tâm cái gì kia sao lại đúng dịp vậy, nguyên lai là nha đầu này tính kế kim thiên thoát xác. Khá lắm nữ tử thông minh, khá lắm Sở Sở can đảm can trọng, không thể để cho nàng cứ trốn đi như vậy, nàng chính là trắc phúc tấn do trăm thân phong, con dâu này trăm đã muốn định rồi.”

Nói đến đây liếc mắt Tứ a ca quỳ phía dưới một cái, trong mắt lóe lên một tia mềm mại ôn thanh nói:

“Mới vừa rồi nội vụ phủ báo lên, Trương thị hôm qua giờ dần sinh con?”

Bây giờ Tứ a ca đã không có bắt đầu vui sướng, đây tất cả là vì nếu như không có Sở Sở, có nhi tử thì có cái gì vui để ăn mừng, nhanh chóng thăm nhiên gật đầu đồng ý. Khang Hi trầm ngâm nửa khắc, vung bút trên giấy viết một hàng chữ, mệnh Lý Đức Toàn đỡ Tứ a ca dậy, ngoắc để cho hẩn sang đây xem. Tứ a ca lại gần thấy là một câu thơ trong “hoài nam tử • Lâm Minh”:

“Danh tiếng đời sau, quang huy nặng vạn vật.” Phía dưới chữ huy đỏ chấm một nét mực rất lớn.

Khang Hi chỉ chỉ nét mực đó nói:

“Liền lấy chữ huy này đi! Chữ này là trăm suy nghĩ hồi lâu, ngụ ý rất tốt, vốn định Sở Sở có hoàng tôn của trăm, đặt tên là Hoằng Huy, trước ghi tạc dưới tên đích phúc tấn con đi, chờ nha đầu Sở Sở tìm được về thì ôm cho nàng nuôi cũng giống như vậy. Có câu nói là công sinh không bằng công nuôi lớn, con phải nhớ lấy.”

Nói xong từ trong hộp trên kệ bên trái, lấy ra kim bài ‘Như Trăm Thân Lâm’ (như thấy vua tới) đưa cho Tứ a ca nói:

“Con dùng cái này có thể điều tình binh Cửu môn Đề đốc phủ, cấm không thể nhiều dân, không thể công khai tra xét, chỉ có thể ngầm hỏi cùng tra xét quy mô nhỏ.”

Tứ a ca vội vàng nhận lấy kim bài, tạ ơn đi ra ngoài, thối lui đến cửa. Khang Hi cười như không cười nói:

“Trăm không ngại nhắc nhở con, không cần đem tính toán của nha đầu kia suy nghĩ vô cùng phức tạp, nha đầu kia rất lười, trăm đoán chừng nàng quyết sẽ không đi bộ, con ở phụ cận làng du lịch tra xét những mấy xe ngựa sẽ có thu hoạch.”

Đúng vậy, Tứ a ca nhất thời như thể bị hồ đánh đặc, trong lúc mình bối rối làm sao lại quên điểm này, vội vàng lần nữa tạ ơn mới ra khỏi thư phòng.

Cảnh tượng hỗn loạn của làng du lịch tối hôm qua, sáng sớm tất cả phủ cũng đều được tin. Cửu a ca cùng Thập Tứ cũng không nghĩ tới mình mới vừa trở về thành hai ngày, Sở Sở lại làm như vậy, cho nên đều ở bên ngoài Thân Võ môn chờ Tứ a ca để hỏi chuyện cụ thể. Tứ a ca mới vừa đi ra cửa cung, đã thấy Cửu a ca Thập Tam Thập Tứ cũng đứng bên ngoài cửa cung, nhìn thấy hẩn trong nháy mắt liền xúm lại, vây quanh Tứ a ca, Thập Tam mở miệng hỏi trước:

“Tứ ca, nghe nói Sở Sở chạy trốn có thật không?”

Tứ a ca gật đầu một cái:

“Chỉ là nàng chạy không thoát.”

Nói xong xoay người lên ngựa muốn đi, Thập Tứ tiến lên một tay níu lại cương ngựa, ngựa hí vang một tiếng dừng ở tại chỗ, Tứ a ca giận dữ nói:

“Thập Tứ đệ làm gì đấy? Mau tránh ra!”

Thập Tứ khẩn thiết mà nói:

“Xem như ta cầu xin huynh Tứ ca, huynh để cho Sở Sở đi đi, ta cảm thấy được một năm gần đây nàng đều chưa từng chân chính cười qua, nàng không sung sướng. Tứ ca, nàng ở bên cạnh huynh không vui vẻ.”

Trong mắt Tứ a ca lộ quang chợt lóe. Tay run lên, kéo dây cương qua, mắt quét qua Cửu a ca bên cạnh một cái nói:

“Bất kể nàng vui vẻ hay không, ta chỉ biết ta sẽ không buông tay, cũng không thể buông tay.”

Dứt lời gioroi đi, Thập Tam vội vàng đi theo, Cửu a ca trầm mặc hồi lâu, đưa tay vỗ vỗ bả vai Thập Tứ a ca nói:

“Sở Sở là loại cô nương nào, ai còn có thể để đắc thủ, Tứ ca chỉ sợ cũng là nhất thời. Chúng ta chỉ có thể ở một bên, khi nàng có cần thì giúp nàng một tay thôi.”

Tứ a ca đến Cửu môn Đề đốc phủ. Cửu môn Đề đốc Đề Hải, tư lịch rất thâm niên đã từng là tổng lĩnh thị vệ cung vua của Khang Hi, mặc dù đã gần đến bất hoặc chi niên(khoảng 40 tuổi) nhưng vẫn uy vũ khỏe mạnh, là người bên cạnh Khang Hi trừ Tào Dân ra, một người tâm phúc trải qua hoạn nạn khó khăn khác. Cho dù thái tử thấy cũng phải cung kính mấy phần, một người rất thiết diện vô tư, trừ Khang Hi thì sổ sách của người nào cũng đều không mua, là thanh lưu không đẳng phái trong triều hiếm thấy. Thập Tam cùng Tứ a ca đi vào phủ đề đốc đương nhiên rất khách khí, nói rõ ý đến, lấy ra kim bài, Đề Hải cũng không dài dòng, lập tức cho Tứ a ca mấy trăm tinh binh theo để dẫn điều khiển.

Vừa bắt đầu Thập Tam vẫn còn rất lo lắng Đề Hải không thêm chịu nổi mặt mũi, nhưng kể từ khi Tứ a ca lấy kim bài sáng ngời ra, Thập Tam liền tròn mắt, kim bài, kim bài ‘Như Trầm Thân Lâm’. Đó là có thể điều động tinh binh cửu môn, cứ như vậy cho Tứ ca, có thể thấy được, địa vị của Sở Sở ở trong lòng Tứ ca, hoàng a mã quan trọng cỡ nào. Cùng giang sơn Đại Thanh có thể liều mạng rồi, có thể được người như hoàng a mã thường thức nhìn trúng, thật không biết là may mắn hay là tiếc nuối của Sở Sở.

Ra khỏi phủ đề đốc, Thập Tam được Tứ a ca phái đi làm công chuyện, đưa tin cho Lương Quảng Tổng đốc để cho hắn nghiêm không thuyền bè ra biển, để ngừa bên này xảy ra sơ hở, nha đầu kia trực tiếp chạy tới cảng biển Macao, sau đó đi Anh quốc. Dù sao nơi đó vẫn có sản nghiệp của nàng trước đó, nếu như vậy sẽ không thể bắt được nàng nữa. Thật ra thì Thập Tam thấy Tứ ca quan tâm quá sẽ bị loạn rồi, hiện tại mới vừa bắt đầu mùa đông, tàu thuyền thông hành ở cảng biển bình thường sớm nhất cũng phải đầu mùa xuân mới đi, cách hiện tại ít nhất còn có nửa năm. Sở Sở rất tinh quái, nàng sẽ không sớm nơi đó chờ, chỉ là Tứ a ca nói cũng có đạo lý, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện là quan trọng nhất.

Hiện đảm nhiệm Lương Quảng Tổng đốc là người thuộc quân Hán tương hồng kỳ Quách Thế Long, cùng ông ngoại của mình có chút sâu xa. Nghe nói trước kia vì đánh nhau mà lớn lên, cho nên Tứ ca mới sai hắn làm chuyện xui xẻo này. Khi Thập Tam hồi phủ tự mình viết một phong thư, lệnh tám trăm dặm kịch liệt đưa Đạt Triệu Khánh Lương Quảng Tổng Đốc Phủ để không đề cập tới.

Lại nói Tứ a ca được Khang Hi chỉ điểm, lập tức mang người trở về đường cũ, dọc theo hướng Bắc Dung Nguyệt cư mà đi, rất nhanh đi tới thôn xóm lân cận thôn trang Đông phủ, thanh tra dân số gia súc từng hộ một. Đến giờ lên đèn, đã tra xét cẩn thận qua một lần, cũng không có chút đầu mối nào, Tứ a ca âm thầm gấp gấp, mắt liếc nhìn đình viện thật sâu của thôn trang Đông phủ cách đó không xa, trong mắt thoáng qua một tia hoài nghi, nhanh chóng mang người đến trước đại môn thôn trang Đông phủ, lại gặp được Thuần An Nhan tới đây ở.

Tứ a ca thủy chung đối với Thuần An Nhan rất là kiêng kỵ, càng không thể nào nói thật cho biết, chỉ nói từ phạm quan trọng chạy trốn, có người tố cáo có thể ẩn núp ở nơi này, cho nên chạy theo tới tra xét. Thuần An Nhan cũng rất ghét Tứ a ca, chuyện gần một năm nay cũng không phải là bí mật gì, đã sớm thành chuyện bàn luận trà dư tửu hậu trong vòng quyền quý. Thuần An Nhan rất nuối tiếc cho Sở Sở, suy nghĩ

qua rất nhiều lần, nếu là mình thì thà cùng nàng giục ngựa hồng trần từ đó lưu lạc chân trời, cũng đáng giá lắm, quyết sẽ không chịu tổn thương lòng của nàng.

Nghĩ tới điều này, có lòng gây khó khăn, nhưng khi nhìn thấy binh sĩ phía sau là người của Cửu môn Đề đốc phủ, hiểu Tứ a ca nói đại khái không giả, vì vậy hơi chấp tay một cái, lệnh tùy tùng đi gọi cửa. Thôn trang này người khác căn bản không đến, chỉ có hân thích nơi này thanh tĩnh, hàng năm tới ở vài ngày, nhưng phần lớn là mùa xuân, lần đầu không có thông báo đã tới rồi, trong lòng có chút hy vọng xa vời khó có thể nói ra miệng, cảm thấy nơi này cách Sở Sở gần hơn chút, có lẽ... Ai! Khẽ bật một hơi, chỉ là vọng tưởng thôi.

Sở Sở sớm đã bị tiếng vó ngựa phía ngoài thức tỉnh, nhớ hẳn đã đi xa sao lại trở lại, đại khái không phải trở về tra xét nơi này chứ. Sở Sở vội vàng đem hạt táo mà mình đã ăn giấu ở trên người, đem phòng nhỏ sửa sang lại không động qua, vả lại cẩn thận thổi chút bụi đất ở trên giường thấp. Vào trong viện thì đã mơ hồ nghe tiếng ồn ào ở cửa trước, rất khẩn trương, nhìn hai bên một chút, nhanh chóng tiến vào bên trong một viện nhỏ đang được khóa ngay bên cạnh, cái viện nhỏ này nhả trí vô cùng, có rất nhiều cây trúc, cảm thấy giống một nơi nào đó, nhất thời không có thời gian ngẫm nghĩ, liền trốn vào trong nhà.

Quan sát chung quanh thật nhanh, là một phòng ngủ, phòng trong cùng dùng màn trúc cách phòng ngoài, có một phong cách thiết kế rất riêng, Sở Sở hai bước liền nhảy đi vào. Lúc này âm thanh bên ngoài đã gần trong gang tấc, đoán chừng đã vào hậu viện. Sở Sở nhìn mọi nơi tìm kiếm chỗ ẩn thân, thấy màn một màu tím đậm, vả lại hai bên cửa giường còn có mền gấp rất chỉnh tề, Sở Sở nhanh chóng chui vào, may mắn giường cổ đại đều là giường khung bốn phía, vừa đứng đem thân thể Sở Sở nằm nghiêng che kín rất hoàn chỉnh. Sở Sở mới vừa đứng sau lưng màn, lại dùng cái mền đắp hết cả mình lại, cửa liền “cạch” một tiếng mở ra.

44. Chương 44: Thuần An Nhan Xuất Kế Cứu Sở Sở

Một rất giọng nói hàm chứa lãnh đạm truyền vào trong tai Sở Sở:

“Tứ a ca, đây là phòng của ta, ngài tự mình tra xét đi, ta không thích người không liên quan vào chỗ của ta.”

Sở Sở thầm nói: giọng nói này rất quen thuộc, giống như từng nghe qua nơi nào?

Đột nhiên phát hiện mới vừa rồi lúc đi vào một viện cây trúc, không khỏi khẽ cười lên:

“Nguyên lai là huynh ấy, ta nói sao nhìn quen mắt như vậy, thì ra cùng Thúy Trúc hiên của Đông phủ có mấy phần tương tự, có thể thấy được Thuần An Nhan này xác thực là yêu trúc thành ma rồi.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Sở Sở vội vàng khẩn trương nín thở, nghe động tĩnh bên ngoài. Tứ a ca cùng Thuần An Nhan một trước một sau vào phòng. Tứ a ca quan sát một vòng, một phòng ngủ rất trang nhã, Tứ a ca cẩn thận nhìn các nơi, không phát hiện đầu mối gì, chậm rãi bước vào phòng trong, bố trí càng thêm đơn giản. Một màn giường bát bộ màu tím đậm, một tủ treo quần áo không lớn cùng phía trước cửa sổ một án thư, chỉ có một ghế phủ gấm đặt ở phía sau án, vừa xem hiểu ngay cách bố cục

Thuần An Nhan mắt quét qua màn, ngừng chốc lát, trên mặt thoáng qua một tia hoài nghi. Tứ a ca xoay người đi ra ngoài, đi tới cửa dùng sức hít hà, trong mắt lộ quang chột lóe, quay đầu trở lại nói:

“Thế tử đây là mùi vị gì?”

Thuần An Nhan cẩn thận ngửi ngửi, trong phòng có một mùi thơm của vỏ cam quýt rất nhạt. Sở Sở thầm kêu hồngбет, chính mình rất ghét hương nhang Thanh triều, luôn làm chần cùng quần áo làm cho gay mũi vô cùng. Trong ngăn kéo Sở Sở, tất cả đều sai Đại Nữ làm túi thơm vỏ cam quýt, mỗi học tử đều có hai cái, nàng nói cho Đại Nữ cái này làm hương thơm, vừa mát mẻ mà lại còn đơn giản tiện nghi, thật tốt. Từ đó y phục của nàng, chần bông đều mang theo một mùi hương cam quýt, mình quả thật bỏ quên cái này.

Nghĩ xong, âm thầm gấp gáp, sắc mặt Thuần An Nhan khó lường dùng dư quang nhìn lướt qua, màn không thể tự động hạ xuống, trên mặt xẹt qua một tia mừng rỡ. Hắn nhớ cái mùi hương này, mùi thơm chỉ có Sở Sở mới có, mùi thơm mà mình không biết bao nhiêu lần, trong giấc mộng thường xuyên vang vọng trôi qua, liếc nhìn Tứ a ca có chút thiếu kiên nhẫn thầm nghĩ:

“Tù phạm này chỉ sợ là Sở Sở cũng chưa biết chừng.”

Nhanh nghĩ thoáng qua, lãnh đạm khê động khóe miệng cười nói:

“Tứ gia, ngay cả hương thơm trên người mình cũng không cảm giác được sao?”

Tứ a ca nâng lên tay áo đặt vào chóp mũi, hương cam quýt mát mẻ quả thật dày đặc hơn, sắc mặt không khỏi tối sầm lại, “Đúng a! Mình tại sao quên, ở chung một chỗ cùng Sở Sở mấy năm, những thói quen cổ quái này của nàng, mình sớm đã bị đồng hóa mà không biết. Hiện nay Dung Nguyệt cư làm gì còn dùng hương nhang, đều là túi thơm cam quýt mà Sở Sở làm cho, đừng nói hấn, chính là nô tài nha hoàn của Dung Nguyệt cư đi ra ngoài cũng là hương thơm này.”

Thở dài thật thấp nói:

“Quấy rầy thế tử rồi.”

Nói xong sải bước đi ra ngoài, Thuần An Nhan tự mình đưa đến ngoài cửa lớn thôn trang, nhìn Tứ a ca mang theo binh lính đi về phương hướng cổng thành, mới thở phào nhẹ nhõm thật to, nói với Tiểu Lục tử sau lưng:

“Bảo những người không có nhiệm vụ, không cho phép vào viện của ta, người đánh 20 đại bản trực xuất khỏi Đông phủ.”

Tiểu Lục tử đáp ứng, len lén liếc mắt nhìn sắc mặt của Thuần An Nhan nói:

“Ngài thật tính ở thôn trang này sao?”

Tiểu Lục tử nhìn viện có chút hoang vu nói:

“Nơi này cũng không có cảnh trí đẹp gì để ngài thưởng thức.”

Thuần An Nhan ngược lại cười:

“Nơi này có cảnh trí đẹp hay không, chỉ có thế tử ta hiểu rõ, đi đi, chuẩn bị chút thức ăn nước nóng đưa đến trong phòng của ta.”

Tiểu Lục tử thấy gần ba năm nay, lần đầu thế tử hăng hái dồi dào như vậy nhanh chóng âm thầm kỳ quái. Thuần An Nhan trở về phòng, đóng cửa phòng, mấy bước đi tới trong phòng ngủ nói:

“Đi ra đi, bọn họ đi rồi.”

Vén lên cái chăn giữa giường, từ bên trong bò ra ngoài một thôn cô, Thuần An Nhan kinh hãi, thầm nghĩ: ‘Chẳng lẽ mình đã đoán sai’, đợi đến khi thôn cô kia xoay người lại, hắn không chỉ có cười. Đây là thôn cô cái gì, chính là Sở Sở cơ trí cổ quái, cắt tóc mái rất dày, che kín cái trán mượt mà cùng lông mày khê nhếch của nàng, hai con mắt có vẻ lớn hơn rất nhiều, thủy quang lưu chuyển, so sánh với Sở Sở ba năm trước đây không có gì thay đổi, ngược lại thêm vào một phần cảm giác thuần thuần đáng yêu.

Sở Sở trừng mắt liếc hắn một cái nói:

“Mau, có gì ăn uống hay không, ta sắp chết đói, một ngày một đêm chỉ ăn hai quả táo trong hòm ngầm của các người thôi.”

Thuần An Nhan tiến lên xoa xoa tóc mái của nàng, nói:

“Đợi lát nữa, đã phân phó.”

Mới nói xong, giọng nói Tiểu Lục tử vang lên bên ngoài:

“Thế tử!”

Sở Sở vội vàng nhìn Thuần An Nhan nói:

“Không thể để cho người khác biết ta ở nơi này!”

Thuần An Nhan kéo nàng nói:

“Nàng không cần phải tránh, chỉ có Tiểu Lục tử, nàng không nhớ sao, Tiểu Lục tử hẳn là từ nhỏ đi theo ta, sẽ không nói ra đâu.”

Sở Sở nhớ tới gã sai vặt giả vờ già dặn ấy, không nhịn được cười một tiếng, lúc này mới đặt mông ngồi ở trên giường thở dài nói:

“Chạy trốn cả ngày, nguyên lai lại khổ cực như vậy a!”

Thuần An Nhan thương tiếc lắc đầu một cái, đi ra ngoài mở cửa, quả nhiên chỉ có Tiểu Lục tử, tay trái mang theo một cái hộp đựng thức ăn sơn đỏ, tay phải là một ấm nước nóng rất lớn, đáng vẻ rất cật lực. Thuần An Nhan thuận tay nhận lấy ấm nước nóng kia, nói:

“Vào đi!”

Tiểu Lục tử xách theo hộp đựng thức ăn, xuyên qua phòng khách phía ngoài đi vào phòng ngủ, hộp đựng thức ăn pằng một tiếng rớt trên mặt đất. Một thôn cô ăn mặc cổ quái đang ngồi ở trên giường thể tử mỉm cười nhìn hắn, một cánh tay trái trắng mịn giơ lên hướng về phía hắn nói:

“Hắc! Tiểu Lục tử đã lâu không gặp rồi.”

Giọng nói rất quen, Tiểu Lục tử định thần dò xét cẩn thận chốc lát, chần chờ hỏi:

“Ngài là Đông cách cách?”

Sở Sở xì cười một tiếng nói:

“Dĩ nhiên, ba năm không thấy, ngươi cũng không nhận ra ta, một hồi sẽ cùng ngươi ôn chuyện, ngươi lấy ra cái gì ăn đi, ta sắp chết đói rồi.”

Nói xong xông lại mở hộp đựng thức ăn ra, thấy chỉ là mấy đĩa điểm tâm tinh xảo, bất giác có chút thất vọng, chỉ là ít nhất đỡ hơn so với ăn quả táo, nghĩ tới đó nhanh tay đi lấy oản đậu hoàng, không ngại bị Thuần An Nhan vừa tiến vào một phát bắt được nói:

“Trước rửa tay lại nói.”

-oản đậu hoàng - Đậu phụ vàng: là món ăn vặt truyền thống ở Bắc Kinh. Vốn là món ăn vặt dân gian của dân tộc Hồi, sau truyền vào cung đình.

Thành phẩm sắc màu vàng đậm, nhẵn nhụi, mềm mại, vừa vào miệng là tan, hương vị thơm ngọt, thanh lương ngon miệng.

Đậu phụ lợi tiểu tiện, giải khát, hạ khí, giải độc, giảm nhiệt, đi trừ nắng nóng, có công hiệu hạ huyết áp, trừ mỡ, giảm béo.

Cách làm: đem đậu phụ mài nhỏ, bỏ vỏ, rửa sạch, nấu lên, thêm đường, ngưng kết, đổ thành khối.

Lúc này Sở Sở mới phát hiện ra tay của mình, đại khái là lúc ăn quả táo dính một chút nước, cộng thêm mới vừa rồi trong phòng nhỏ kia đều là đất, cho nên rất dơ, bất giác mặt đỏ lên. Đứng dậy theo Thuần An Nhan đi tới phòng ngoài, nước ấm đã đổi xong rồi, Sở Sở thật nhanh rửa sạch tay và mặt, mới ngồi ở trước án ăn ngẫu nhiên, liền ăn bốn khối. Thuần An Nhan vội vàng ngăn nàng lại, lệnh Tiểu Lục tử thu điểm tâm còn dư lại để vào trong hộp cơm nói:

“Không thể ăn quá nhiều, sau đó cơm tối nàng sẽ ăn không vô nữa.”

Sở Sở nghe nói còn có cơm, vì vậy cũng nghe lời không ăn nữa, lấy hơi, bưng trà trên bàn lên uống. Thuần An Nhan nhìn nàng, trong lòng tràn đầy thương tiếc đau lòng, Tiểu Lục tử đứng nghiêm một bên thâm nghĩ:

“Lời đồn đại bên ngoài không phải nói Đông cách cách mất trí nhớ ư, nhìn thể này không giống lắm a, lại nói nàng không phải nên ở trong làng du lịch của nàng nghỉ ngơi ư, sao lại chật vật chạy đến nơi đây như vậy?”

Sở Sở uống mấy ngụm trà, sờ sờ bụng, thỏa mãn thở ra một hơi, cảm giác giống như mình đã sống lại, vừa ngẩng đầu thấy chủ tớ Thuần An Nhan bên cạnh, thần sắc khác nhau nhìn chăm chăm nàng,

“Các người nhìn ta như vậy làm gì? Làm cho người ta nổi hết da gà.”

Thuần An Nhan lại rót một chén trà khác cho nàng nói:

“Nói đi, sao biến thành đào phạm Tứ a ca đuổi theo rồi?”

Trong mắt Sở Sở thoáng qua một tia đau đớn nói:

“Đừng hỏi có được hay không, ta thật sự không muốn suy nghĩ tiếp chuyện này, huynh chỉ cần giúp đỡ ta trốn được qua sang năm, ta liền có thể nghĩ biện pháp đi cảng biển Macao, khi đó lên thuyền của John, cũng có thể sắp khởi hành, ta cùng ông ấy đi Anh quốc...”

Thuần An Nhan cắt đứt lời nàng, nói:

“Nàng nói nàng phải rời đi kinh thành, rời đi Đại Thanh, đi quốc gia người nước ngoài kia?”

Sở Sở nói:

“Đúng vậy, đi du lịch Anh quốc vẫn là giấc mộng của ta, chỉ là trước kia có chút nhớ thương thôi, không thể hoàn thành, hiện tại thì tốt rồi, ta một thân không vướng không bận gì nữa, làm người tiêu sái xa xứ có cái gì không tốt?”

Thuần An Nhan chán nản nói:

“Câu hỏi đầu tiên, nàng khi nào mới trở lại đây?”

Sở Sở nhìn ngọn đèn dầu trên bàn lúc sáng lúc tối, nhỏ giọng nói:

“Có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nữa, ta vốn cũng không nên ở chỗ này, ta không thuộc về nơi lục đục đấu đá, âm mưu khắp nơi của các người, ta chỉ là một tiểu nữ tử, chỉ hi vọng có một nơi thuộc về mình, sống vui vẻ, nơi này giống như không có chỗ như thế.”

Thuần An Nhan trầm nghĩ: đúng a! Bề ngoài vinh quang cao quyền quý, thậm chí thái tử hoàng thượng, cũng phải luôn luôn cảnh tỉnh, dùng hết các loại tâm cơ, thủ đoạn để giữ được địa vị của mình, quả thật không thích hợp với Sở Sở, nàng chỉ hợp với cuộc sống vui vẻ, không buồn, không lo thôi, mình cũng dị thường ghét cái này, không phải sao?

Hai người trầm mặc một hồi, trong không khí có chút hơi thở thương cảm lưu động, mắt Thuần An Nhan đột nhiên sáng lên

“Ta và nàng cùng đi nha, ta vẫn nghĩ đi du lịch đến nhiều nơi, mặc dù không muốn đi quá xa như Anh quốc vậy, chỉ cần có nàng, chân trời góc biển ta cũng nguyện ý đi.”

Tiểu Lục tử kinh hãi nói:

“Thế tử không thể...”

Sở Sở ngược lại nở nụ cười, một lúc sau mới chỉ vào Thuần An Nhan nói:

“Huynh muốn đi cũng không thành, huynh là ngạch phò sứ phụ dự định, ta nghe sứ phụ đề cập tới nhiều lần, ta muốn bắt cóc con rể của ông ấy, không phải tự tìm phiền phức ư, có khi đưa tới nguy cơ ngoại giao hai nước, chuyện này vạn vạn không thể.”

Thuần An Nhan một hồi nhụt chí, đúng a! Trên người mình đeo, là cả vinh nhục hưng suy của cả tộc Đông thị, mình mặc dù không thích Đông phủ, nhưng cũng không thể trở thành hung thủ gây họa loạn toàn tộc, lúc này Tiểu Lục tử mới thở nhẹ một hơi, trầm nghĩ:

“Đông cách cách cũng không phải là rắc rối của Tứ a ca ư, còn là Vạn Tuế Gia thân phong, nàng chạy đi sẽ không quan hệ sao?”

Nhanh chóng tò mò hỏi:

“Thế tử nhà ta là tương lai ngạch phò không thể đi, ngài cũng không phải là trắc phúc tấn có tên trên ngọc điệp ư, chẳng lẽ sẽ không quan hệ sao?”

Sở Sở trầm lặng nói:

“Ngạch phò của công chúa chỉ có một, nhưng trắc phúc tấn của a ca có thể có rất nhiều, chạy một vòng còn không hết, có cái gì hiếm lạ chứ.”

Thuần An Nhan muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là khẽ thở dài nói:

“Đừng nghĩ mấy chuyện này nữa, nhưng nàng cứ trốn ở chỗ này cũng không phải là kế hoạch lâu dài.”

Đột nhiên nghĩ đến một chỗ, nói với Sở Sở:

“Không bằng nàng đi theo ta trở về thành đi.”

Sở Sở liếc hần một cái nói:

“Ta vốn đã tính toán, trước vào thành tránh một h, nhưng ai ngờ suýt chút nữa bị bắt được, hiện tại trong thành nhất định thần hồn nát thần tính, hiện tại ta đi không phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Thuần An Nhan cười nói:

“Có một nơi Vạn Tuế Gia cũng sẽ không đi tra xét.”

“Chỗ nào?”

“Lục Thủy Đình.”

Sở Sở suy nghĩ một chút, cái tên này giống như đã nghe qua: “A! Huynh nói Lục Thủy Đình của Nạp Lan Dung Nhược ư, nhưng đó không phải là biệt viện Nạp Lan gia ư, ta sao có thể đi vào ở?”

“Bây giờ không phải là của Nạp Lan gia nữa rồi, kể từ khi Đông Lang qua đời, Nạp Lan gia dần dần nghèo khó, sau lại muốn bán đi Lục Thủy Đình, bị Vạn Tuế Gia ngăn lại, nể tình giao tình của ta và Đông Lang, trực tiếp ban thưởng cho ta.”

“Cho nên bây giờ là địa phương của huynh?”

Sở Sở vui mừng nói, sắc mặt lại tối sầm lại:

“Nhưng hôm nay ta vào thành thế nào đây?”

Thuần An Nhan nói:

“Uất ức nàng núp ở dưới mặt tường kép xe ngựa đi, là được.”

Sở Sở mừng rỡ kích động nói:

“Chúng ta lúc nào thì lên đường?”

Thuần An Nhan trầm tư một lát nói:

“Bây giờ còn chưa được, phải mấy ngày nữa, hôm nay ta gặp được Tứ a ca, nếu như ngày mai vội vàng trở về, không phải rất không hợp lý sao?”

Sở Sở gật đầu một cái, Tiểu Lục tử nói:

“Cách cách, vậy mấy ngày nay ở gian phòng nào đây?”

Thuần An Nhan nói:

“Không thể để cho người khác phát hiện trong trang này có hai chủ tử, những ám vệ cung vua rất lợi hại.

Sở Sở nhìn liếc chung quanh chỉ vào giường nói:

“Cái giường bát bộ này lớn như vậy, chân đạp dưới giường có thể rút ra không?”

- giường bát bộ -giường khung

Đứng lên đi tới quan sát chân đạp đó, lấp bắp mà nói:

“Nhớ trước kia xem qua triển lãm nói chỗ này có thể kéo mở.”

Nhìn một hồi, quả nhiên mặt bên có một chỗ cầm rất không thu hút, Sở Sở dùng sức kéo, kéo ra được một giường đơn khéo léo, ngủ một người tuyệt đối không thành vấn đề, nhớ ở hiện đại lúc đó bình luận viên nói, đây là chỗ ngủ mà người cổ đại dự bị cho nha đầu trực đêm, mồm Tiểu Lục tử há hốc, lấp ba lấp bắp nói:

“Cách cách, ngài không phải là muốn cùng thế tử ngủ chung một giường lớn đi, cái này không được đâu!”

Sở Sở trợn mắt một cái nói:

“Cái này thì có cái gì không tốt hay sao? Thế tử nhà người ngủ ở trên giường, ta ngủ ở dưới giường.”

Nhìn mặt Tiểu Lục tử khó lường nhìn chằm chằm nàng, Sở Sở không khỏi xấu xa cười nói:

“Người không phải sợ ta nửa đêm đem thế tử nhà người thế nào chứ?”

Thuấn An Nhan vỗ vỗ đầu Sở Sở nói:

“Một cô nương gia sao không che đậy miệng như vậy!”

Nhưng trong lòng thì mừng thầm, cũng không nghĩ tới đời này của mình, còn có cơ hội ngủ chung một giường lớn với Sở Sở, mặc dù không có xấu xa gì, lại làm cho Thuấn An Nhan cảm thấy đây là chuyện đặc ý hài lòng đầu tiên trong cuộc đời.

45. Chương 45: Giường Buồm, Sở Sở Cao Chạy Xa Bay

Ba ngày, Sở Sở cùng Thuấn An Nhan ở trong trang trại người ba ngày, ngày thứ tư sắc trời mới vừa tới sớm, Tiểu Lục tử liền đem xe ngựa dừng ở cửa hồng hèo lạnh. Sở Sở mặc y phục của Tiểu Lục tử, may mà Tiểu Lục tử không cao, hơn nữa có đai lưng, từ xa nhìn lại vẫn còn rất giống như một gã sai vặt bình thường, Sở Sở thật nhanh vào buồng xe, Tiểu Lục tử đưa xe ngựa chạy tới cửa chính. Thuấn An Nhan mới cất bước ra ngoài, khom người ngồi vào trong xe, đi theo ở đằng sau là mấy đại nô tài cùng đi Đông phủ, đoàn người vội vã trở về.

Một lúc lâu sau, đã trông thấy bên ngoài cửa thành, xa xa cũng có thể thấy được, nơi cửa thành ra vào kiểm tra vô cùng nghiêm. Thuấn An Nhan vén rèm xe lên, lộ ra một bản gỗ, nhẹ nhàng đẩy một công tắc ngầm, mặt bên có mấy lỗ thông hơi nho nhỏ, địa phương mặc dù không lớn, Sở Sở nếu co rúc vẫn là có thể, Thuấn An Nhan đỡ Sở Sở nằm vào, chuẩn bị xong mới trải thảm lại.

Sau khi bị giày vò xong, chỉ chốc lát sau đã đến ngoài cửa thành Vĩnh Định, ở Vĩnh Định môn coi chừng không là ai khác chính là Thập Tam a ca Dận Tường. Tứ a ca cảm thấy Vĩnh Định môn này là cửa vào thành gần nhất từ làng du lịch vào thành, mình mỗi ngày tại nội thành coi chừng, liền sai Thập Tam ở nơi này nhìn chằm chằm.

Thập Tam xa xa đã nhìn thấy xe ngựa Đông phủ, không khỏi sửng sốt, nghe Tứ ca nói, mấy ngày trước Thuấn An Nhan mới đi thôn trang, sao nhanh như vậy trở về thành. Xe ngựa Đông phủ đến cửa thành dừng lại, Tiểu Lục tử xuống thỉnh an, bởi vì sự phụ của bọn họ là Pháp Hải, Thuấn An Nhan cùng Thập Tam Thập Tứ đều là rất quen thuộc, vì vậy Thuấn An Nhan xuống xe cùng Thập Tam hàn huyên mấy câu.

Thập Tam cười nói:

“Tứ ca nói người không phải ở thôn trang sao? Sao mới mấy ngày đã trở lại rồi?”

“Chỉ vì ngày giỗ bạn tốt Đông Lang sắp đến rồi, muốn đi Lục Thủy Đình ở vài ngày để hoài niệm, vì vậy trở lại trước thời gian.”

Thập Tam biết hần và Minh Châu con của Nạp Lan Dung Nhược có giao tình từ nhỏ, gật đầu một cái, cũng không hỏi kỹ để hần tiến vào, Đông quý phi mặc dù hoẵng nhưng quyền thế Đông phủ vẫn không thể khinh

thường. Dọc theo đường đi vẫn rất thuận lợi tránh thoát tầng tầng kiểm tra đến biệt viện Lục Thủy Đình, Sở Sở đã suy tởm buồn chết nản rồi. Đến được biệt viện Lục Thủy Đình thời gian không còn sớm, Sở Sở thoải mái xách theo rương nhỏ văn phòng tứ bảo tùy thân của Thuấn An Nhan, giả trang thành bộ dạng thư đồng, theo Thuấn An Nhan bước vào Lục Thủy Đình nổi tiếng đã lâu.

Trước mặt là hai cánh cửa không lớn, nói là biệt viện cũng chỉ là tiểu viện hai cổng, phía trước có hai bà tử thô sỗ coi chừng, chăm sóc làm chút chuyện lau dọn vệ sinh, hậu viện cũng rất không giống nhau, so với phía trước lớn hơn gấp đôi, bên hồ có một đình rất lớn, không phải dạng mái hiên cong lộng lẫy, đình rất đơn giản bình thường, xây ngay trên mặt nước, bốn phía đều là cửa sổ có thể khép mở, đối diện có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu Đắc Ý lâu của Cửu a ca, dưới đình có thật nhiều cảnh sen tàn, đông cứng trong miếng băng mỏng, trùng điệp hơn 10m vuông, nếu muốn ngắm vào hạ nhất định là một mảnh cảnh đẹp lệ thủy, đúng như thơ của Nạp Lan tả:

“Ngọc Tuyền sơn hạ Phù Dung điện, Lục Thủy Đình bên bích thủy lãng hà”

Tiểu Lục tử tự mình đi dọn dẹp phòng hậu viện, Thuấn An Nhan lại đi theo bước chân của Sở Sở vào Lục Thủy Đình, đại khái là vì trong đình bốn bề cửa sổ đều mở, có thể vừa xem cảnh sắc phía trước hồ, trong đình an bày thanh nhã, nhưng vẫn có một mùi ẩm ướt thoang thoang, ba mặt trên đình khảm tấm biển phong cách rất cổ xưa, chia ra đề:

“Thanh Triệt, Đạm Bạc, Hàm Viễn.”

Cổ xưa theo thời gian của chính nó, rất có phong cách Nạp Lan từ. Sở Sở nhìn về nơi xa, trên hồ là một tầng băng mỏng, chiếu ánh đèn thương phố đêm phồn hoa đối diện phản xạ ra một mảnh trong suốt.

Thuấn An Nhan nói:

“Nàng cũng tạm thời ở nơi này đi, qua một thời gian liền nói với bên ngoài ta nạp thiếp thất an trí ở chỗ này, cũng liền thuận lý thành chương che giấu tai mắt người khác.”

Trong mắt Sở Sở lóe lên một nụ cười nói:

“Vậy qua mấy tháng ta đi, làm sao huynh giao phó, chẳng lẽ nói huynh có mới nới cũ nên bỏ thiếp thất này sao?”

Thuấn An Nhan cười nói:

“Làm như vậy không tồi, làm vậy thanh danh của ta từ đó phá hủy, cách cách trong cung cũng không dám gả cho nữa cũng chưa biết chừng

Sở Sở âm thầm le lưỡi thầm nghĩ:

Phò mã này là chuyện vãn đã đóng thuyền, nhưng công chúa thật là đoản mệnh.

Hai người thương lượng thỏa đáng, qua hơn mười ngày liền nói với bên ngoài, Thuấn An Nhan mới thu nữ nhân người Hán làm thiếp thất, trong nhà không đồng ý vào cửa, chỉ đành phải an trí tại trong ngoại trạch trước. Sở Sở ngược lại có thân phận mới, trừ không thể ra cửa, những ngày sau này rất tốt.

Tứ a ca thì bề đầu sứt trán, gần như tới bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi, kín đáo tra xét một hơn tháng, nào có chút bóng dáng của nha đầu kia, tựa như lúc tới nàng đột nhiên liền biến mất. Tứ a ca bắt đầu sợ, hẳn không mong muốn nhất là chuyện này.

Thập Tam nhìn Tứ ca cả ngày buồn khổ nóng nảy nghĩ kế nói:

“Không bằng như vậy, chúng ta trước buông lỏng, tựa như Sở Sở, để cho nàng cho là chúng ta bỏ qua, sau âm thầm nhìn chăm chăm, đoán chừng năm sau nàng sẽ đi ra, dù sao chúng ta biết nàng sẽ lên thuyền đi Macao, đến lúc đó chúng ta tại trong kinh không bắt được nàng, cũng có thể dọc đường vây bắt nàng, khi đó nàng chấp cánh bay cũng không bay về phía Nam được!”

Tứ a ca suy nghĩ hồi lâu nói:

“Chỉ có thể làm như vậy!”

Không khỏi thâm hận: lần này bắt được nha đầu kia, chính là bẻ gãy cánh của nàng, cũng phải đem nàng buộc võng vàng ở bên người.

Từ đó Tứ a ca dần dần rút lui kiểm tra, Sở Sở âm thầm cao hứng, Thuấn An Nhan cơ hồ ba ngày sẽ tới Lục Thủy Đình ở cả đêm, đem tin tức phía ngoài nói cho Sở Sở. Vừa bắt đầu Sở Sở không tin Tứ a ca nhanh như vậy liền buông tha, nàng tin tưởng ánh mắt mình, Tứ a ca không phải người dễ dàng liền lui về phía sau. Thật ra hắn là người tính toán rất chi li, bị chính mình lừa bỡn hơn nửa năm, lửa giận của hắn sẽ không có vài ngày như vậy liền thở ra bình thường được.

Sau này nàng dần dần có chút tin, bởi vì Thuấn An Nhan nói thứ phúc tấn Trương thị của Tứ a ca sinh a ca cho hắn, hoàng thượng ban tên cho là Hoàng Huy, mặc dù hậu sản liền qua đời, nhưng hài tử vẫn ghi tạc dưới tên Na Lạp thị. Người ta bây giờ có con trai vạn sự sung túc rồi, vậy còn lo lắng một tiểu nha đầu không danh không phận như nàng làm gì, nghe nói hắn đã dời xa Dung Nguyệt cư, trở về phủ ở lâu dài rồi. Biết những chuyện đó Sở Sở không khỏi có chút khổ sở, đây không phải là mình hy vọng ư, đâu đã vào đấy, mình lấy được tự do, Tứ a ca được con trai, Khang Hi được sự chuyên tâm ban sai của con trai cùng hoàng tôn, nữ nhân trong phủ cũng đều thăng bằng, trượng phu đã trở về, thiên hạ thái bình rồi.

Sở Sở ở Lục Thủy Đình qua năm mới, đến giữa tháng hai Sở Sở quyết định đi, dù sao lúc này công cụ giao thông rất cổ xưa. Chậm rãi, nàng tính mình từ nơi này đến Thông Châu, mượn thuyền xuôi Nam đến Giang Tây lại đi đường bộ tới Nghiêm châu, ở Đông Hoàn ngồi thuyền cho đến cảng biển Macao. Đoạn đường này tính toán mất ít nhất phải hơn hai tháng, hiện tại đi, đến Macao thì thương thuyền của John đã khởi hành trở về rồi. Dĩ nhiên mình tính toán một đường chơi đùa đi, cho nên thời gian thoải mái một chút mới được, coi như tự đi du lịch một vòng Thanh triều.

Thuấn An Nhan hết sức ngăn trở, trừ đi lòng riêng, hắn quả thật rất lo lắng cho Sở Sở, lần đi lộ trình gần mười ngàn dặm, một nữ nhân sao có thể đi được, gặp phải người xấu làm sao bây giờ, bị bệnh một cái làm sao bây giờ? Sở Sở rất cảm động, nhưng nàng sẽ không tiếp tục đợi ở chỗ này, vì mau sớm thoát khỏi nhà tù, cũng vì ánh mắt của Thuấn An Nhan ngày càng nhiệt liệt, không thể cam đoan tương lai, cũng không cần trêu chọc hiện tại, giống như ban đầu nàng cùng Tứ a ca, đây chính là châm ngôn dạy dỗ mà nàng học được.

Vì vậy mấy ngày sau, Sở Sở cự tuyệt Thuấn An Nhan lần nữa giữ lại, lên đường, nàng trước đó đã chuẩn bị đầy đủ. Đầu tiên bảo Tiểu Lục tử đem ba trăm lượng bạc của nàng đổi thành hai ngân phiếu một trăm lượng và một năm mươi lượng, còn dư lại đổi bốn mươi nén bạc, cùng một chút bạc vụn. Mặc y phục của Tiểu Lục tử, ăn mặc thành người nam nhân rất bình thường, hơn nữa còn nói Tiểu Lục tử thêm hai bộ quần áo thay thế đặt ở trong túi đồ. Nhìn mặt Tiểu Lục tử không muốn chút nào, từ trong hà bao của Cửu a ca, Sở Sở lấy ra một kim nguyên bảo ném cho hắn, Tiểu Lục tử mới mặt mày hơn hớn.

Vì bảo đảm có thể đạt được mục đích, còn theo biện pháp cũ, đem Sở Sở len lén đưa ra thành, đến cửa cảng huyện Thông Châu, đáp một thương thuyền lên đường, nhìn cánh buồm càng ngày càng xa, Thuấn An Nhan một mảnh chán nản, nhiều lần suy nghĩ cứ như vậy theo nàng đi, bất kể chân trời góc biển. Nhưng Đông gia giống như một vỏ rùa nặng ngàn cân, đội lên trên sống lưng của hắn, làm hắn nửa bước khó đi, thở thật dài một cái nói:

“Tiểu Lục tử, trở về đi thôi.”

Tiểu Lục tử cũng cùng Sở Sở tiếp xúc nên có chút cảm tình, hốc mắt có chút hồng hồng, khẽ ghen ngào nói:

“Thế tử, ngài nói Đông cách cách thật sự không trở lại nữa ư, ở nơi người nước ngoài đó dù sao không phải địa phương của chúng ta không phải sao?”

Thuấn An Nhan nhìn sông nước mênh mông phía trước một cái, ánh sáng mặt trời lộ ra ánh vàng nhàn nhạt âm áp, tinh thần bỗng nhiên phấn chấn, kiên định nói:

“Ta tin tưởng nàng sẽ trở lại, bất kể bao nhiêu năm nhất định sẽ trở về.”

Dứt lời xoay người lên xe ngựa, Tiểu Lục tử thét một tiếng, xe vội vã đi thật nhanh, rất nhanh rồi đi đến bến cảng, xa xa để lại phía sau.

Lại nói Sở Sở đáp thương thuyền, nguyên là từ phía Nam mới vừa chở lá trà đến cảng khẩu Thông Châu, trở về rất vô ích, nên người chủ thuyền muốn tiện thể chở vài người khách trở về, nhưng dòng sông mới vừa tan băng không lâu, chỉ có Sở Sở một người lên thuyền, Sở Sở vui vẻ cho hai mươi lượng bạc bao cả thuyền. Chủ thuyền người Tứ Xuyên, mừng rỡ đem nhà kho mình ở tặng cho Sở Sở ở, Sở Sở ăn mặc nam trang vẫn tương đối thành công, nhìn qua tựa như một thanh niên gầy yếu ở phương Nam, cũng không dễ coi, vả lại đám người chèo thuyền đều là hán tử Tứ Xuyên rất chất phác, rất bộc trực đáng yêu.

Dĩ nhiên điều kiện so với lúc Sở Sở theo Khang Hi Nam tuần một trời một vực, nhưng lại có một phen thú vị khác, ăn uống là chuyện đầu tiên làm Sở Sở rất thích. Kể từ khi Sở Sở nhìn thấy mấy người chèo thuyền ở chung một chỗ ăn cá cay, Sở Sở liền lại cho chủ thuyền mười lượng bạc, lấy làm vào chuyện phí dụng, đối với điểm tâm tinh xảo mà Thuần An Nhan cho nằng để lót dạ, ghét bỏ vứt sang một bên, mỗi ngày ba bữa cơm đều cùng đám người trên thuyền nhét chung một chỗ. Vừa nghe bọn họ tám chuyện bát quái ở Tứ Xuyên, vừa ăn những thức ăn ngon rất thuần túy và tinh khiết của dân chúng Tứ Xuyên, ngày qua ngày thích ý vô cùng.

- cá cay (má ơi, ta cũng là đứa thích ăn cay mà nhìn mấy cái tô canh cá như vậy vừa thèm chảy nước miếng vừa muốn đau dạ dày!)

Sở Sở ở nơi đó như mùa xuân đến, trong phủ Tứ a ca lúc này vẫn còn đắm chìm ở trời đông giá rét, lạnh lẽo vô cùng. Ngày qua ngày, Tứ a ca cơ hồ sắp tuyệt vọng, kể từ truyền đến tin tức có thương thuyền người nước ngoài ở Macao đã lục tục rời đi, Tứ a ca càng đứng ngồi không yên, mặc dù đã giao phó rõ ràng, Sở Sở vạn vạn không lên được thuyền của mấy con quỷ Đông Dương đó, trong lòng vẫn sợ vô cùng. Bên ngoài một hồi giọng nói truyền đến, âm thanh rất thấp lại làm Tứ a ca nghe rất rõ ràng, ấy là đại nha đầu Na Lạp thị cùng Cao Vô Dung nói chuyện:

“Cao công công ngài phải đi bẩm báo gia đi, tiểu a ca thật không được tốt, khóc đã lâu, phúc tấn cũng không có biện pháp, bị sốt rồi, hãy để cho gia đi thăm một chút được không?”

Cao Vô Dung trầm nghĩ:

“Phúc tấn, chiêu số của ngài cũng nên thay đổi, luôn là mang tiểu a ca ra nguy trang, vừa bắt đầu Tứ gia còn thỉnh thoảng đi nhìn một chút, sau này cũng dần dần tập mãi thành thói quen rồi, đây chính là Đông cách cách nói qua, chuyện xưa ‘sói đến đây’.”

Nhớ tới cô nương tinh linh cơ trí kia, Cao Vô Dung âm thầm thở dài, ngài nói ai có thể nghĩ tới, nàng cứ như vậy liều mạng chạy trốn, bỏ lại Tứ gia trong nhà mỗi ngày nuốt hận, làm mâu thuẫn với Thập Tứ gia Cửu gia càng ngày càng kịch liệt, quả thực là một cục diện rối rắm không có cách nào dọn dẹp.

Mệnh của tiểu a ca Hoảng Huy không biết là tốt hay là xấu, phải nói đây là a ca duy nhất ở phủ đệ Tứ gia, lại được Vạn Tuế Gia yêu thương, ghi tạc dưới tên đích phúc tấn, thực sự có mệnh làm thế tử, nhưng lại không biết gửi hồn người sống, lại gửi hồn ở trong bụng Trương thị. Người nói nếu là trực tiếp gửi hồn ở trong bụng Đông cách cách, không phải không có Trương thị đó, cũng không còn những chuyện sau này sao, khi đó hẳn là một thân được ngàn vạn sủng ái. Hiện tại tốt rồi, sanh ra thân thể liên yếu ớt quá, không dám nói lời bất kính chứ, tương lai có tốt hay không thì không biết, chính là Tứ gia đem lòng kết mất đi Đông cách cách, thất ở trên người tiểu a ca, tương lai là phúc là họa cũng khó định.

Đuổi đi nha đầu có tâm cơ, Cao Vô Dung tự mình pha chén trà mới bưng vào cho Tứ a ca. Trong thư phòng không có thắp đèn, Tứ a ca tựa vào trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ say, xuyên thấu qua ngoài cửa sổ, có ánh trăng cùng bóng trúc chập chờn, cả phòng có vẻ rất lạnh lùng, có thể nhìn thấy Tứ a ca nhú chân mào thật chặt, cùng sắc mặt xám xịt. Nhẹ nhàng đem ly trà đặt ở trên bàn kháng, thở dài thật thấp, Cao Vô Dung lui ra ngoài.

46. Chương 46: Qua Độ Khẩu Qua Châu Gặp Tô Tô

Khi Sở Sở đi tới độ khẩu nơi này thì đang là lúc hoàng hôn, ban đêm không thể đi thuyền, chủ thuyền hạ lệnh tựa vào độ khẩu Qua Châu. Nghiêm túc mà nói, một độ khẩu tương đương với ngã ba cửa sông, không phải đi Cam Túc thì chính là Qua Châu huyện, một cái trấn nhỏ lệ thuộc Dương Châu, nhà đồ ngừng không nhiều, đại khái là mùa ế hàng của vận tải đường thủy, người trên thuyền lần lượt lên bờ đi mua một chút đồ dùng hàng ngày.

Sở Sở dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó được này, nói với chủ thuyền một tiếng, liền bước lên cổ trấn độ khẩu này, rất nhỏ nhưng ven sông cho nên vẫn tương đối giàu có và đông đúc, náo nhiệt phần vinh nhất chỉ có một nghề, Sở Sở cảm thấy phải gọi trấn yên hoa mới chính xác. Cách độ khẩu không xa chính là một con phố đèn dầu sáng rõ, không biết là người nào định quy củ hay là quy tắc ngầm, dựa vào bên trái đều là bán một chút rau xanh gạo dầu tiếp tế trên thuyền, bên phải toàn là thanh lâu nhỏ, trước cửa đứng rất nhiều nữ nhân trang điểm rất đậm, ổng ẹo, chiêu dụ khách thương đi qua, phần nhiều là một vài cô nương nhan sắc tàn phai hoặc là vẻ thù mị bình thường, không có một người nào xuất sắc.

Sở Sở biết nơi này chỉ sợ là thanh lâu mật hạng nhất, cô nương bên trong dĩ nhiên cũng là tầng dưới chót nhất, chiêu bài đều không có, ra vào đều là một vài đàn ông rất thô tục, không có một người nào thể diện tề chỉnh. Đại khái bộ dạng Sở Sở rất gầy yếu, những nữ nhân chiêu dụ khách hàng kia cũng không đi lên lôi kéo nàng. Từ đầu đường đi tới cuối phố, Sở Sở không thu hoạch được cái gì, tất cả mọi thứ đều chế biến rất thô sơ, cũng không có đặc sản gì thu hút tầm mắt, nhanh chóng thất vọng quay về, cảm thấy trở về trên thuyền thưởng thức bóng đêm trên sông còn tốt hơn chút.

Đi tới giữa phố thì thấy h người chạy xông ra từ trong một thanh lâu nhỏ, Sở Sở vội vàng né qua, một người đàn ông ở trần, một tay nhắc quần, một tay đuổi theo cô nương lão đảo chạy ở phía trước. Cô nương kia rất nhếch nhác, trên người rách te tua, cơ hồ áo rách quần manh, trên người miễn cưỡng che kín bộ ngực, váy đã bị xé còn một nửa, lộ ra hai bắp đùi gầy yếu, phía trên tràn đầy vết thương, hết sức né tránh người đàn ông kia truy đánh, nhưng cuối cùng thể lực hai người cách xa, bị người đàn ông kia đá một cước nằm trên đất. Người đàn ông kia tiến lên một hồi quyền đâm cước đá, tiếng la khóc của cô nương kia rất thảm thiết, làm người ta không đành lòng nhìn, người đàn ông kia còn chưa hả giận, nín lấy mái tóc tán loạn của cô nương, mắng to:

“Mẹ nó chứ, đồ tiện nhân, ngươi còn nghĩ mình thanh cao lắm hả, một ngày không có kiếm một đại tử, ta chỉ là nhìn rồi rãnh khó chịu, cho ngươi tìm chút việc vui, ngươi tránh cái gì, ngươi cho rằng ngươi chính là người nào, là hoa khôi sao, ngươi đã sớm không phải. Lão tử để mắt ngươi, ngươi còn tránh, có cái gì kim quý, hôm nay gia sẽ để cho đàn ông đi đây đường, đều nhìn xem ngươi bị...” Nói những lời ô uế còn không hả giận.

Kéo vài cái liền đem y phục rách rưới của cô nương kia xé đi, Sở Sở nhất thời cũng hít một hơi khí lạnh, nàng không nghĩ tới có chuyện tồi tệ như vậy, ở trước mắt nàng trình diễn chân thật, nàng tức giận quên lý trí, tiến lên đẩy người đàn ông muốn làm loạn ở trên đường cái ra, người đàn ông kia không có phòng bị bị nàng một tay đẩy té trên đất. Sở Sở nhặt lên quần áo rách nát trên đất, miễn cưỡng đắp lên nữ nhân đang run rẩy.

Lại là một đứa thích chõ mõm vào, người đàn ông bắt giác giận dữ. Tiến lên lôi kéo Sở Sở, lại bị Sở Sở bắt được mảnh khoe, một cước đạp ra ngoài, người vậy xem xôn xao một mảnh, đoán chừng không nghĩ tới Sở Sở nhìn gầy yếu như vậy lại có khí lực lớn như thế. Lúc này cô nương kia ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nhìn sang của Sở Sở, hai người đều sửng sốt, xuyên thấu qua ngọn đèn đỏ bên cạnh có thể thấy rõ cô nương nhếch nhác trước mắt, ngũ quan thực tế còn rất hoàn mỹ xinh đẹp, chỉ là mắt bên phải có một khối phồng rất lớn, khiến cho khuôn mặt vốn xinh đẹp có chút dữ tợn đáng sợ, sắc mặt vàng khè, xương gò má cao vút, mặc dù không có sáng rõ nghiêng lệ thường ngày, vẫn là tinh tường phân biệt ra không phải là người khác, chính là Tô Tô.

Tô Tô đột nhiên nhìn thấy Sở Sở, mặc dù mặc nam trang nhưng nhìn một cái liền nhận ra được, vội vàng quỳ lết mấy bước ôm bắp đùi Sở Sở nói:

“Cách cách cứu ta, cách cách cứu ta, thường ngày đều là ta không phải, ngài lại thiện tâm cứu ta đi!”

Sở Sở không nghĩ tới nàng đến dạng thê thảm nông nổi như thế này, mặc dù biết loại người này bình thường đều là trừng phạt đúng tội, nhưng vì nhìn thấy người giống Hiếu Oánh rơi vào hoàn cảnh như vậy, nhanh chóng nhỏ giọng, ở bên tai nàng nói:

“Muốn ta cứu ngươi, cũng không cần lại nói hai chữ cách cách, hiểu chưa?”

Tô Tô đỏ vội vàng gật đầu, người đàn ông bị vớt ra ngoài hiển nhiên là đã uống say, bước chân loạng choạng đứng lên, hướng về phía Sở Sở nói:

“A thì ra là ngươi, là bạn lâu năm của con tiện nhân này, tốt như vậy, lão tử mua nàng trong tay nha tử, dù nhìn mặt nàng tuy nói phá tướng, nhưng thân thể còn rất mê người, thế nhưng lại không ăn không uống, giả chết với lão tử, một ngày cũng không kiếm được bao nhiêu bạc, lão tử còn phải trợ cấp ăn mặc, người nếu không phải ghét bỏ, cho lão tử năm mươi lượng bạc đi.”

Mọi người thì thào một hồi, có một khách thương trung niên tiến tới gần Sở Sở, nhỏ giọng nói:

“Hiện tại một nha đầu mười ba mười bốn mới chỉ hai mươi lượng, tàn hoa bại liễu này không đáng giá.”

Người đàn ông hiển nhiên là nghe thấy, không nhịn được nói:

“Được, liền hai mươi lượng, mau đưa bạc đi, đưa nữ nhân này dẫn đi đi, nhìn liền ghê tởm!”

Từ trong tay áo Sở Sở lấy ra hai mươi nén bạc ném cho người đàn ông, quay đầu thấy đối diện là cửa hàng may, đỡ Tô Tô đi tới mua y phục đơn giản cho nàng ta thay, ông chủ cửa hàng là một đại thúc trung niên, người còn không tệ, thừa dịp Tô Tô thay quần áo, len lén nói cho Sở Sở:

“Người đàn ông đối diện kia gọi Lưu Đại, không phải đồ tốt, cách hai năm liền giết chết một nữ nhân, thường nửa đêm nghe tiếng các cô nương kêu thảm thiết, nữ tử này mua được vẫn chưa tới một tháng, nếu không phải người đã đến, nữ tử này đoán chừng nửa tháng nữa liền bị chính cho chết luôn.”

Sở Sở dĩ nhiên biết, từ vết thương trên đùi, cánh tay, bộ ngực, sau lưng của Tô Tô, là có thể nhìn ra bị quất roi, bị dí sắt nóng, bị cào xé, Sở Sở đoán Lưu Đại này chính là một tên biến thái thích hành hạ người khác, nếu không cũng sẽ không có những vết thương này. Sở Sở âm thầm suy nghĩ an bài Tô Tô như thế nào, ở lại chỗ này khẳng định không được, mang theo lại càng không được, thật phiền não! Tô Tô đã đổi xong quần áo giấy, mặc dù bị dày vò không thành hình người, thân hình vẫn cực kỳ nhon mảnh lả lướt, ánh mắt nhìn Sở Sở rất phức tạp.

Sở Sở cũng lười suy đoán, đỡ Tô Tô tìm một tiệm trà bên cạnh nghỉ ngơi, vẫn chỉ là một nơi sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái chỗ ở, Sở Sở đỡ Tô Tô ngồi ở trên ghế, phân phó mang bình trà lại cùng một chút điểm tâm, chờ Tô Tô ăn xong, Sở Sở mới hỏi:

“Làm sao ngươi chạy đến nơi đây?”

Trong mắt Tô Tô lóe lên một tia hận ý mãnh liệt nói:

“Thái tử thật không phải người, hần kêu ta hầu hạ một tháng xong, liền dụ dỗ ta đến Thính Hương Các làm việc cho hần, vừa bắt đầu còn không có trở ngại, chỉ tiếp vài thương nhân giàu có, quan lớn triều đình, sau lại...”

Nói đến đây dừng một chút, mắt xẹt qua Sở Sở tiếp tục nói:

“Chính là hội trưởng thương hội Đào Kế Tông, trên sông Tần Hoài, người cùng Cửu a ca đã gặp, nghe nói là túi tiền của Bát gia, thái tử liền muốn lung lạc đến bên cạnh mình, mời tới Thính Hương Các, mệnh ta phục vụ. Đào Kế Tông so cái Lưu Đại này càng không phải là người, ta thiếu chút nữa chết trong tay hần, ta liều mạng giãy giụa chạy đến trong viện, lại bị hần bắt được kéo về, dùng cây nến vùi trên mặt của ta...”

Nói đến đây, liền im lặng, phía sau nàng ta không nói Sở Sở cũng có thể đoán ra một hai, ở trong lòng của đám hoàng tử quyền quý, nữ nhân cũng chỉ là công cụ thôi, đúng quy cách có địa vị cưới về sanh con, không có địa vị thân phận là công cụ mưu lợi mưu quyền thôi, như mình như Tô Tô trước mắt. Sở Sở có thể tưởng tượng Tô Tô không còn xinh đẹp, không có đầu óc, mất đi dung mạo vẫn lấy làm kiêu ngạo sẽ bị thái tử đối đãi như thế nào, rơi vào kết quả hôm nay cũng là có thể đoán được.

Sở Sở quét mắt Tô Tô một cái, nói:

“Người sau này định làm như thế nào?”

Trong nháy mắt sắc mặt Tô Tô tái đi nói:

“Cách cách chẳng lẽ không muốn mang ta rời khỏi nơi đây ư, về sau ta muốn đi theo cách cách, làm nô tỳ phục vụ ngài cả đời!”

Sở Sở một ngụm trà phun đi ra vội vàng khoát tay nói:

“Cái này không thể được, ta không phải có thể mang theo người, không sợ cùng người nói thật, ta cũng là len lén chạy đến, bị Tứ gia bắt được, kết quả cũng không thể dự liệu.”

Trong mắt Tô Tô chợt lóe sáng rồi biến mất, cúi đầu không biết nghĩ cái gì, Sở Sở suy nghĩ hồi lâu nói:

“Người trước đi theo ta, chờ ta lên bờ sẽ an bài thoả đáng cho người.”

Tô Tô gật đầu một cái, khi Sở Sở dẫn Tô Tô trở lại trên thuyền, hơn nữa cùng ở chung trong nhà kho thì chủ thuyền, người chèo thuyền nếu không dùng một loại ánh mắt mập mờ nhìn chằm chằm Sở Sở, thậm chí buổi tối đều có chí cùng nhau cô lập Sở Sở, chủ thuyền đưa cơm vào trong phòng kho cho nàng cùng Tô Tô, Sở Sở âm thầm thở dài tự nhủ: mình là người cứ bị oan uổng như vậy đây.

Cả đêm nghỉ ngơi và hồi phục, sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, thuyền liền khởi động, tiếng sáo trong trẻo rất du dương, vang vọng ở trên mặt sông, qua độ khẩu Qua Châu, qua Hoàng Hạc lâu, thuyền được đi bảy tám ngày mới tới Giang Tây Cửu Giang. Sở Sở cáo biệt chủ thuyền và người chèo thuyền, dẫn Tô Tô vào Cửu Giang thành tìm gian khách điểm đặt chân. Khi ở hiện đại Sở Sở chưa từng tới nơi này nên không biết hình dáng gì, nhưng ở thời Thanh triều, Cửu Giang thành cũng là tàu xe tụ hợp, thương nhân tụ tập thành phố lớn, cũng như tên của nó là một nơi hội tụ của chín con sông, “chín” là chỉ sông Trường Giang chảy qua Cửu Giang, hồ Bà Dương cùng các con sông của ba tỉnh liên tiếp Cổng, Ngạc, An Huy hội tụ, trăm sông đổ về một biển, sức nước mênh mông, mặt sông tráng khoát, còn có Lư Sơn rất nổi tiếng cùng giàu có, thành cổ Sài Tang truyền kỳ.

Hoàng Hạc lâu -() là một ngôi tháp lịch sử, được cất trên vực đá Hoàng Hạc của núi Xà Sơn bên bờ sông Dương Tử, thuộc thành phố Vũ Hán tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc. Hoàng Hạc Lâu được xem là một trong bốn tứ đại danh tháp của Trung Quốc và là ngôi lầu nổi tiếng được các thi nhân ca tụng.

Lư Sơn> (giản thể: 庐山, phồn thể: 廬山; bính âm: Lúshān) hay còn gọi là Lô Sơn là một dãy núi nằm ở phía nam thành phố Cửu Giang (九江市), tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, gần hồ Bà Dương. Lư Sơn có 99 ngọn núi, trong đó đỉnh cao nhất là Đại Hán Dương (大汉阳) với độ cao 1.474 m trên mực nước biển. Núi này là một điểm du lịch quan trọng của Trung Quốc.

Đây là nơi đến được du khách nội địa Trung Quốc ưa thích. Tại đây, trên vách núi có thể nhìn thấy những sự dịch chuyển vĩa rất đặc biệt từ thời kỳ băng hà. Phong cảnh vùng này rất đẹp với các đỉnh núi, thung lũng, hẻm núi, khe núi, kiến tạo đá, hang động, và thác nước. Khu vực này cũng có một số đền thờ Đạo giáo, chùa Phật giáo, cũng như nhiều di tích Khổng giáo.

Sở Sở quyết định ở chỗ này du ngoạn mấy ngày nữa xuôi Nam đi Nghiêm Châu, tiện thể suy nghĩ một chút nơi Tô Tô đi đến. Tô Tô rất trầm lặng, dọc theo đường đi cùng Sở Sở chưa nói qua nói cái gì, khi dừng lại cảng khẩu, Sở Sở cũng cho nàng ta ít bạc để cho nàng ta tự mình đi ra ngoài mua chút nhu yếu phẩm cần thiết. Sở Sở cảm thấy như vậy có thể để cho nàng ta có thể tự phát tiết một mình, sau này sẽ khá hơn, cho nên đến khách điểm Cửu Giang, Sở Sở cũng không đi trông nom Tô Tô, mình mặc nam trang đi ra ngoài du lịch, nhân tiện đặt cọc xong xe ngựa xuôi nam.

Sở Sở suy nghĩ mấy ngày vẫn cảm thấy mang theo Tô Tô đi là tốt nhất, dù sao nông trang ở Anh quốc của mình rất lớn, mang theo nàng ta cũng không sao, một mình nàng ta ở nơi Đại Thanh phong kiến này, sẽ không có cái gì tốt, khi nàng thu thập xong, quyết định ngày mai sẽ mang theo Tô Tô xuôi Nam thì nửa đêm lại bị một hồi âm thanh hỗn loạn của tiếng bước chân làm thức tỉnh. Xuyên thấu qua cửa sổ khách điểm, bên ngoài đèn dầu sáng rõ, gian phòng nàng cùng Tô Tô ở là gian hai người, giường của nàng cùng Tô Tô đối diện, Tô Tô mặc rất chỉnh tề ngồi ở trên giường đối diện, mặt ác ý nhìn chằm chằm nàng.

Sở Sở vội vàng xuống đất, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, trên đường cái quan binh đã đem khách điểm bọn họ ở bao bọc vây quanh, hai người cưỡi trên đại mã phía trước, chính là Tứ ca khó lường cùng Thập Tam, Sở Sở

không chỉ có châm chọc cười một tiếng, mình thật là học không ngoan a! Quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Tô Tô nói:

“T

Tô Tô cười xuyên thấu qua ánh sáng cây đuốc bên ngoài, có vẻ dữ tợn vụn vụn:

“Ta mới không muốn cùng người đi địa phương người nước ngoài, ta muốn ở lại Đại Thanh, ta muốn vinh hoa phú quý, giường cao ấm gối, ta muốn mặc tơ lụa, ăn thức ăn tinh xảo.”

Sở Sở không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ nhân đầu bị lừa đá này, nói:

“Chẳng lẽ người bán đứng ta, là có thể lấy được những thứ này sao?”

Tô Tô cười ha ha dường như bị điên rồi:

“Người cho ta cơ hội không phải sao, người đại khái không biết đi? Lần trước lên bờ ta đi quan phủ, Tứ a ca đã sớm dẫn dò, phàm là người có tin tức của người cũng được thưởng ngàn lượng bạc, ta đi tố giác người, chỉ cần vừa lên bờ cũng là không chạy thoát, không nghĩ tới người so với ta còn thâm, lại thành đào phạm, ta muốn dùng người cùng Tứ gia đổi một thân phận sạch sẽ phú quý không khó lắm!”

Sở Sở nhú nhú mày thầm nói thời vận của mình không tốt, làm sao lại nhiều lần cứu nữ nhân vong ân phụ nghĩa như vậy, chưa kịp hồi hận, cửa phòng “cạch” bị người đá văng ra, Sở Sở đứng thẳng người đối mặt Tứ a ca tiến vào.

47. Chương 47: Đêm Kinh Hồn Ở Độ Khẩu Dương Tử

*Trường Giang(giản thể: 长江; phồn thể: 長江) hay sông Dương Tử (Hán-Việt: Dương Tử Giang) là con sông dài nhất châu Á và đứng thứ ba trên thế giới sau sông Nin ở Châu Phi, sông Amazon ở Nam Mỹ.

Trong phòng không có thấp đèn nên không tính là sáng ngời, xuyên thấu qua vầng sáng ngoài cửa bắn vào, thái độ Tứ a ca phức tạp khó nói lên lời, ánh sáng trong mắt giống như có thể níu chặt lấy Sở Sở, không cách chút nào. Sở Sở ngược lại rất là thông dong nhìn Tứ a ca, trên mặt đã tản đi kinh ngạc hết hoảng mới đầu, lãnh đạm mà xa lạ nhìn Tứ a ca, lẳng lặng không nói lời nào.

Sau đó Thập Tam đi vào thấy tình cảnh này của hai người, cười ha hả nhằm xóa bỏ không khí xấu hổ, nói:

“Thì ra là nha đầu cô đùa cột chúng ta lâu như vậy, được rồi, được rồi, nếu tìm được, cũng không muốn so đo quá nhiều, về kinh trước đi, hoàng a mã vẫn chờ tin tức đấy.”

Trong mắt Sở Sở xẹt qua một tia châm chọc, không thèm để ý ánh mắt Tứ a ca, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ hồi lâu, quay đầu lại nói:

“Cái gì cười giỡn, ta cho tới bây giờ cũng sẽ không mang những chuyện này ra nói giỡn, ta cũng sẽ không trở về, chỗ đó không thuộc về ta, không có vị trí của ta...”

Giọng nói dần dần thấp, nghe không rõ từ, Tứ a ca không thể kiềm được, tiến lên một phát bắt được cổ tay Sở Sở, lời thân thể của nàng quay lại, nhìn thẳng vào con người trầm tĩnh của nàng, nói:

“Chỗ nào là chỗ thuộc về nàng, nơi ta ở không thuộc về chỗ của nàng ư, nàng đọc nhiều sách, liền đạo lý cơ bản nhất gà cho gà thì theo gà gà cho chó thì theo chó, cũng không hiểu sao?”

Sở Sở nhìn sắc mặt kích động tức giận của Tứ a ca, không khỏi khẽ cười rồi, dùng sức tránh thoát tay Tứ a ca nói:

“Gà cho gà thì theo gà, gà cho chó thì theo chó, Tứ gia nói đùa, ta chưa từng lên kiệu hoa vào phủ Tứ gia người, lúc nào thì được huynh đệ người công nhận qua, khi nào được người mới kính trà?”

Nghe được câu này, Thập Tam cũng hít một hơi khí lạnh lớn tiếng nói:

“Câm mờ, Sở Sở cô điên rồi sao, sao trở nên bèn nhọn sắc bèn không thể nói lý như vậy!”

Trên mặt Sở Sở thoáng qua một tia khổ sở cùng đau đớn nói:

“Bèn nhọn sắc bèn, không thể nói lý, chẳng lẽ ta vẫn nên giống như Sở Sở trước kia sao, mặc cho các người lừa gạt, dù lừa gạt nhưng giải thích hợp lý là được rồi ư? Không, ta tuyệt đối không làm nữ nhân phải chịu ủy khuất như vậy để cầu toàn.”

Nói xong lạnh lùng kiên định “Người nên biết, ta là thà làm ngọc vỡ, kể từ khi ta tự tay giết chết đứa bé trong bụng ta trở đi, ta liền thề cuộc đời này không chút liên quan nào với Tứ a ca người nữa, không còn tí xíu quan hệ nào với người nhà Ái Tân Giác La các người nữa.”

Ánh mắt Sở Sở quyết tuyệt, từng chữ từng chữ trong lời nói của nàng sắc bén vô tình, giống như đập vào trên vết thương đau nhức của Tứ a ca, trong nháy mắt Tứ a ca bị đả kích lão đảo lui về phía sau mấy bước suýt nữa ngã xuống. Thập Tam vội vàng đưa tay vịn hân, không thể tin nhìn Sở Sở, giống như nhìn không nhận ra người nào hết, là một người xa lạ. Tứ a ca tỉnh táo lại, trong mắt lần nữa hiện lên thần thái, trong lòng thoáng qua ngoan lệ kiên định, một tay hất Thập Tam ra, đi tới trước mặt Sở Sở, cúi đầu nhìn chăm chăm ánh mắt của Sở Sở, lạnh lùng nói từng chữ từng câu:

“Nàng đã nói như vậy, tốt thôi, trở về lập tức bắt hoàng a mã. Tứ gia ta mang đại kiệu tám người khiêng đưa nàng vào phủ, từ đó nàng đừng mơ tưởng rời phủ nửa bước, nàng muốn cùng ta đứt liên lạc, ha ha! Đời này đời sau nàng đừng mơ tưởng nghĩ, người tới, đưa trắc phúc tấn lên thuyền.”

Sở Sở âm thầm vui mừng, thầm nghĩ chuyện còn có cơ hội thay đổi, chỉ cần ở trên thuyền mình liền còn có cơ hội bỏ chạy, đi lên áp tải nàng cũng không phải người khác, là Cao Vô Dung cùng hai thị vệ quen biết, đối với nàng rất cung kính nói:

“Trắc phúc tấn mời!”

Sở Sở đi hai bước lại dừng lại, xoay người lại nhìn Tô Tô đã ngu người, nói:

“Quên nói với người, ta cũng không phải là đào phạm như người hy vọng, chỉ có thể coi là trốn thiếp của Tứ gia thôi. Hiện tại ta chỉ tặng cho có một câu, kết quả của người so với ở Qua Châu còn có thể thăm không chỉ gấp trăm, hi vọng người cố gắng cứ hưởng thụ khổ nạn sau này thật tốt, bởi vì sẽ không bao giờ có người thứ hai ngu xuẩn như ta tới cứu người nữa.”

Nói xong không nhìn nàng ta nữa, xoay người đi ra ngoài, trong nháy mắt sắc mặt Tô Tô trở nên trắng bệch vô cùng, Thập Tam khinh bỉ nhìn lướt qua Tô Tô thầm nghĩ:

“Nữ nhân lòng lang dạ sói như vậy, sống quả thật dư thừa!”

Tứ a ca sâu sắc nhìn Tô Tô một cái, Tô Tô vội vàng tiến lên quỳ xuống nói:

“Tứ gia ngài là a ca, nói chuyện phải giữ lời, cho dù nàng không phải là đào phạm, có thể tìm được trắc phúc tấn cũng là công lao của nô tỳ, van ngài, dân nữ hiện tại không cầu khác, ngài liền ban cho nô tỳ một con đường sống đi.”

Trong mắt Tứ a ca chợt lóe tia lạnh lùng nói:

“Được, liền dẫn người trở về xử lý sau!”

Nói xong phân phó mang theo Tô Tô đi ra khỏi khách điểm. Sắc trời đã tờ mờ sáng, bên bờ sông cách đó không xa ngừng một chiếc thuyền quan không nhỏ, cột buồm thật cao, đã căng buồm lên, đợi đến cả đám Tứ a ca lên thuyền, liền theo hướng Bắc mà đi. Sở Sở âm thầm quan sát, thuyền quan hai tầng này giống thuyền trước kia mình theo Khang Hi xuôi nam, không có mấy người thị vệ đi theo, đoán chừng trong khách điểm mới vừa rồi đại đa số là quan binh Cửu Giang phủ nha, cả thuyền trừ Cao Vô Dung chỉ còn có bốn thị vệ đi theo, thị vệ ở tại tầng một, Tứ a ca cùng Thập Tam ở khoang tầng hai gần boong thuyền.

Tô Tô cũng bị mang theo, nhốt ở đuôi thuyền tầng hai, đại khái là buộc, không có thị vệ trông chừng, nàng cũng biết Tứ a ca sẽ không dễ dàng tha cho Tô Tô, theo như hiểu biết của mình đối với Tứ a ca, hân hận nhất chính là phản bội, bất kể là bị phản bội như thế nào, Tô Tô hai lần phản bội chính mình, mình cho dù có thể không so đo, Tứ a ca tuyệt đối cũng sẽ không để cho nàng ta tốt hơn, mặc dù sẽ không xấu xa giống

như thái tử, nhưng thủ đoạn cũng rất lợi hại, nếu không trong lịch sử làm sao sẽ phong danh hiệu bạo quân cho hắn.

Ngày nào Sở Sở cũng ra khoang thuyền, Tứ a ca cũng không có làm khó nàng, nàng suy đoán hắn cũng có một chút đau lòng. Mỗi ngày thời điểm Cao Vô Dung đưa cơm cho nàng luôn tha thiết nhìn nàng, nàng biết ông ta hi vọng mình mềm lòng một chút, thỏa hiệp trước, đánh vỡ cục diện bế tắc. Buổi chiều ngày thứ nhất Thập Tam đến xem qua nàng, ngay lập tức Thập Tam nói:

“Từ Thập Tứ đệ nơi đó ta biết rõ ý tưởng của cô, nói thật ta không thể hiểu, có loại nữ nhân có ý tưởng như cô, thật không thích hợp với đàn ông nhà Ái Tân Giác La chúng ta. Nhưng Tứ ca chính là không có cô thì không được, thật ra thì suy nghĩ ra cũng không có gì, cuộc sống tám chín phần mười không như ý người, trong cuộc sống cũng không phải chỉ có tình yêu, ta tin tưởng Tứ ca là hùng ưng vỗ cánh bay cao, mà không phải là uyên ương cả ngày cư trú ao nước, chỉ cần huynh ấy yêu cô, để ở trong lòng chính là cô, có vài nữ nhân khác cũng không phải là khó khăn để tha thứ như vậy đi. Ta tin tưởng cô có thể hiểu rõ nỗi khổ của Tứ ca, vì Tứ ca cũng vì chính người lưu một tia đường sống, có cái gì không tốt, dù sao lùi một bước trời cao biển rộng.”

Sở Sở giống như không nghe thấy, không để ý tới hắn, Thập Tam thở dài thất bại ra đi. Sở Sở không muốn nói đạo lý với hắn, bởi vì chính mình hiểu nàng cùng bọn họ xa cách không phải là đạo lý, mà là quan niệm căn bản trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Vừa bắt đầu liền đã định kết cục không thể làm hòa này. Hít một hơi thật sâu, vén rèm cửa sổ trong khoang lên nhìn ra ngoài, nhìn thấy nước sông cuộn cuộn bên ngoài rào chắn mạn thuyền, nhìn không thấy giới hạn.

Trên boong thuyền trước mặt có một bóng dáng gầy đứng đón gió, gió sông phất qua vạt áo hắn, tay áo bông bành, mặt trời đã dần dần hạ xuống, ánh nắng chiều trên sông nhập nhòa, chiếu vào bóng dáng trên boong thuyền, lại có thêm một phần biệt dạng cô tịch, Sở Sở để rèm xuống, nằm nghiêng ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, khẽ nhắm mắt lại.

Mặc dù đi ngược dòng, tốc độ thuyền quan so với thương thuyền ban đầu thuận dòng mà xuống nhanh hơn rất nhiều, chỉ có năm ngày đã đến Dương Tử tân độ khẩu. Cái gọi là “Dương Tử tân” lại có tên là “Dương Tử” chính là một độ khẩu trên sông Trường Giang cách thành Nam Dương Châu 20 dặm, “hoành giang tử” của Lý Bạch từng miêu tả như vậy:

“Sông Hoành tây ngóng cách tây Tần,

Sông Hán đông sang Dương Tử gần.

Sóng trắng ngất cao không thể vượt,

Cuồng phong sâu chết khách giăng buồm.”

Có thể thấy được hiểm trở như thế nào, nơi này và độ khẩu Qua Châu - gió êm sóng lặng - nước sâu gió lớn, đại khái là bị thủy triều ảnh hưởng tương đối mạnh liệt, mặt sông khuếch trương thành hình cái loa, nước chảy xiết, là một độ khẩu của sông Trường Giang từ Châu chảy ra cửa biển.

Buổi chiều hôm đó, thuyền quan liền dừng sát ở nơi này, mấy ngày gần đây Thập Tam luôn đảm đương làm nhân vật gà mẹ muốn hoà giải, lôi kéo Sở Sở cùng dùng cơm với bọn họ. Sở Sở cũng theo ý tứ của hắn, cùng ngồi chung một chỗ ăn cơm với Tứ a ca, chỉ là đối với tầm mắt sáng quắc của Tứ a ca làm như không thấy.

Ăn cơm xong Sở Sở bình thường sẽ ở trên boong thuyền tản bộ đón gió, gió sông mang theo chút mùi vị tanh mặn của biển đập vào mặt. Đã đến tháng tư, không phải rất lạnh, lại có một cơn gió lạnh lẽo nhập vào cơ thể, một cái áo choàng đỏ tươi nhẹ nhàng phủ lên trên người Sở Sở, Sở Sở không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Tứ a ca thở dài thật thấp, đi tới bên cạnh Sở Sở cùng nàng đứng song song, trầm mặc hồi lâu mới nhỏ giọng nói:

“Chẳng lẽ nàng lại thật sự cứ không được tự nhiên với ta như vậy ư, không bao giờ nguyện ý nói chuyện cùng ta nữa ư, bất kể như thế nào, ta tin tưởng nàng vẫn yêu ta.”

Dừng lại một chút, trầm lặng nói:

“Một năm trước, nàng đáng yêu, dịu dàng cùng ta ở chung một chỗ như vậy, mấy ngày nay ta nghĩ rất nhiều, từ góc độ của nàng, mặc dù không thể hiểu sự kiên trì của nàng, nhưng là Thập Tứ nói nàng muốn không phải thích nhất, mà là duy nhất. Trên thực tế trong lòng của ta từ đầu đến cuối cũng không có nữ nhân khác.”

Nói tới chỗ này Tứ a ca lại ngừng hồi lâu, khẽ nhìn lướt qua Sở Sở nói:

“Ta bảo đảm về sau không còn có nữ nhân khác, chúng ta còn có thể trở lại trước kia không?”

Nói đến đây, giọng nói càng lúc càng dịu dàng, chậm rãi đưa tay vịn hai cánh tay Sở Sở, đem thân thể nàng quay tới đối mặt với mình, đối với một phen thổ lộ tự hạ mình thối lui của Tứ a ca, Sở Sở không có phản ứng chút nào, ánh mắt bình tĩnh không có một tia gợn sóng. Tứ a ca có chút thất bại rũ tay xuống, xoay người nhìn về phía mặt sông trong bóng đêm đen như mực, giọng nói chuyển lạnh nói:

“Bất kể trong lòng nàng nghĩ như thế nào, ta sẽ không buông tay, ta chỉ hy vọng có thể trở về thời điểm một năm trước, khi đó...”

Sở Sở cười khẽ một tiếng, cắt đứt thao thao bất tuyệt tuyệt của hắn, trực tiếp mà lạnh khốc nói:

“Tứ gia cùng nô tỳ nói mấy chuyện này còn có ý nghĩa ư, chẳng lẽ người không hiểu ta sao?”

Nói xong xoay người nhìn mặt sông, trầm mặc hồi lâu bất đắc dĩ và bi quan, nói:

“Van cầu người thả ta đi, cũng bỏ qua cho chính người, đối với người đối với ta đây mới chính là kết cục tốt nhất, nếu như tiếp tục dây dưa, ta làm ra chuyện gì, tự ta đều không thể dự liệu, cũng là lúc người nghĩ biết vậy chẳng là

Trên mặt sông lúc này nổi lên gió lớn, kéo nước sông dưới thuyền một lớp sóng một lớp sóng bắt đầu khởi động, thân thuyền cũng bị lắc lư một hồi kịch liệt, Sở Sở đứng không vững, sắp ngã xuống về bên cạnh, Tứ a ca thuận tay nắm cả eo nhỏ của nàng cố định ở trong lòng mình, cảm giác ấm áp quen thuộc giống như cách cả một đời, một mùi hương mát mẻ tự nhiên chui vào lỗ mũi Tứ a ca, cũng chui vào thật sâu trong lòng của hắn, là chua xót là đau khó có thể phân rõ.

Tứ a ca bắt giác ôm chặt lấy thân thể Sở Sở, cơ hồ đã dùng hết hơi sức toàn thân, đối mặt với lồng ngực đã lâu, mặc dù còn bá đạo, mặc dù còn ấm áp, tuy nhiên nó giống như đã thay đổi mùi vị, hoài niệm trầm luân lúc ban đầu đi qua. Sở Sở rất quyết tuyệt giữa kịch liệt, lại bị Tứ a ca ôm chặt hơn, đầu Tứ a ca cúi thật thấp tựa vào nơi bả vai Sở Sở, van xin mềm yếu, nói:

“Chỉ một lát thôi, để cho ta ôm một lát, Sở Sở, Sở Sở...”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn giống như vừa đựng sẽ bể, Sở Sở bắt giác ngưng giữa giữa, cảm giác sự yếu ớt trong giọng nói Tứ a ca khó có thể che giấu. Không khỏi có chút mềm lòng, nói cho cùng, nàng bắt người đàn ông từ nhỏ tiếp nhận giáo dục phong kiến quân quyền phụ quyền, ép buộc đại khái cũng có chỗ không đúng, nói trắng ra là, nàng cùng Tứ a ca có quan niệm cố hữu khác biệt, làm một hoàng tử từ xưa đến nay làm gì chỉ có một vợ; một chồng, đây là bất đắc dĩ cũng là bị kịch đã sớm định rồi.

Sở Sở thuận theo làm Tứ a ca mừng rỡ như điên, ôm thật chặt nàng, cảm giác rất thỏa mãn, nếu có được giang sơn cũng không bằng cô nương trong ngực lúc này, tương lai làm tiêu dao vương gia cùng Sở Sở giục ngựa du lịch khắp thiên hạ cũng không uống cuộc đời này, hai người đang đắm chìm ở trong ôn tình, không có chú ý tới một bóng người dần dần tới gần mạn thuyền.

Trong mắt Tô Tô lóe ra u quang làm cho lòng người khiếp đảm, là ghen tỵ, là sợ hãi, còn có cuồng loạn không tiếc tất cả, thấy bóng dáng ôm nhau trên boong thuyền càng thêm nóng nảy bất an, trong mắt lý trí đã mất, nàng ta bị ghen tỵ gặm nhấm giống như một người điên, trong đầu đã không có ý nghĩ gì khác nữa, trong nháy mắt trở nên trống không vô cùng.

Mười ngày nay Tô Tô suy nghĩ rất nhiều, nhìn thấy ánh mắt Tứ a ca thâm tình thời khắc đuổi theo bóng dáng của Sở Sở, nàng ta hiểu, hành vi của mình là ngu xuẩn cỡ nào, nàng ta nghĩ đến thái tử từng đề cập tới thủ đoạn ngoan lệ của Tứ a ca, bắt giác trong lòng run sợ, mình bán đứng người trong lòng hắn hai lần, hậu quả của mình chỉ sợ là muốn chết cũng không dễ dàng mà chết, tựa như Sở Sở cảnh cáo nàng ta như vậy. Nàng ta bắt giác rất là kinh sợ, mỗi ngày bị các loại ý tưởng làm cho sắp phát điên.

Đêm nay dừng lại ở tân độ khẩu Dương Tử, đầu sóng phía ngoài va vào trong khoang thuyền làm ngọn đèn dầu đung đưa, liếc thấy cây kéo cắt bỏ hoa đèn trên bàn, thuận tay cầm ở trong tay, tìm một lúc Cao Vô Dung không có nhìn nằng, ra khỏi trong khoang thuyền nguyên định tìm cơ hội chạy đi, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng ôm nhau trên mũi thuyền, nhất thời ghen tỵ quên tất cả, trong đầu chỉ còn lại một âm thanh, giết nằng, giết nữ nhân sống tốt hơn nghìn lần so với người, giết nữ nhân được những a ca cao quý nâng niu trong lòng bàn tay này.

Ước chừng người điên hơi sức sẽ bộc phát hơn mười mấy lần, đưa lưng về phía Tô Tô, Sở Sở dĩ nhiên không có phòng bị, nằng cũng không nghĩ tới sẽ có người hận nằng, đến mức muốn nằng chết, Tứ a ca đang đắm chìm trong ôn tình, nhất thời cũng mất đi nhạy cảm bình thường, nhưng là dù sao cảm ứng vẫn phải có. Khi Tứ a ca ngẩng đầu nhìn thấy bóng người xông tới cùng cây kéo trong tay, thì Tô Tô đã đến trước mắt, Tứ a ca không có suy nghĩ nhiều, theo bản năng đẩy Sở Sở ở trong ngực ra, cây kéo kia đâm vào trước ngực Tứ a ca thật sâu, máu lập tức liền chảy xuống.

Sở Sở bị Tứ a ca đẩy, thân thể lùi lại mấy bước, tựa vào rào chắn trên boong thuyền bên cạnh, đứng thẳng người lại mới nhìn rõ tất cả trước mắt, không khỏi sững sờ ở tại chỗ, nơi này một hồi tao loạn kinh động làm Thập Tam cùng thị vệ lầu dưới rối rít chạy tới trên boong thuyền. Tô Tô cũng là ngu ngay tại chỗ, trong quan niệm của nằng ta chưa bao giờ nghĩ tới, một người đàn ông sẽ vì một nữ nhân ngay cả chết cũng có thể thay thế, bất giác càng thêm ghen tỵ Sở Sở, xoay người xông tới về phía Sở Sở, mang theo tất cả sức lực muốn đồng quy vu tận, Sở Sở bị hành động tự mình ngăn cản kéo của Tứ a ca kinh hãi, phản ứng không kịp nữa, chỉ lảm bảm nói thảm :

“Tại sao tại sao...”

Tất cả bên ngoài giống như đều không tồn tại, trong lòng xẹt qua những thời khắc mình và Tứ a ca bên nhau, từng ly từng tý, vẫn không hiểu tại sao, Thập Tam cùng Tứ a ca đồng thời hô to:

“Sở Sở mau tránh ra, mau tránh ra!”

Nhưng là vẫn chậm một bước, Sở Sở bị Tô Tô đụng phải. Thân thể nghiêng một cái, cùng Tô Tô lộn vòng vào trong nước sông cuộn cuộn, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

48. Chương 48: Mười Năm Ấy, Sống Chết Mê

Chục năm sống thảng thẩy mơ màng,

Chẳng tư lường,

Tự tư vương.

Ngàn dặm mờ mờ,

Khôn xiết nổi thê lương.

Có gặp nhau chẳng chưa dễ nhận,

Mặt đầy bụi,

Tóc pha sương.

Đêm qua hồn mộng chợt hồi hương,

Trước song hiên,

Tựa đài trang.

Im lặng nhìn nhau,

Chan chứa lệ hai hàng.

Chừng hăn năm năm nơi đứt ruột,
Đôi thông quạnh,
Dưới đêm trăng.”

“Giang thành tử” - Tô Thức

Kinh thành - bên trong thư phòng Ung Vương phủ, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, năm nay mới vừa được phong vương, vốn nên vui vẻ, Ung Thân Vương Dận Chân tựa vào trên giường nhìn một bức tranh cung nữ trên tường đối diện, nhẹ nhàng ngâm tụng bài thơ thương nhớ vợ chết. Cô nương trong tranh cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành, ngũ quan rất bình thường, một đôi mắt sáng ngời có hồn giống như có thể nhìn thấu tất cả, lộ ra lý trí và thanh lãnh. Nàng mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh ở nhà màu đỏ tươi viền bằng lông hồ ly màu trắng, eo thon yếu điệu, tự có một loại tư thái phong lưu uyển chuyển hàm xúc, mặc dù không xinh đẹp nhưng người thật hấp dẫn. Dận Chân cảm giác tâm trạng mình lúc này so với lúc đó còn tịch tống vắng hơn nhiều. Mười năm rồi, cái đêm hỗn loạn đó là đêm mà cả đời mình tiếc nuối, bi thống nhất, không chỉ một vạn lần hối hận, mình không có sớm đi giải quyết Tô Tô đó, hối hận tại sao mình không có sớm tìm được Sở Sở, nước sông cuộn cuộn cuốn Sở Sở đi, cũng cuốn đi một mảnh tình cảm chân thành của mình.

Nếu như không phải do Thập Tam liều mạng ôm lấy ngay lập tức, mình gần như tuyệt vọng, muốn nhảy vào trong sông, có lẽ tại chính mình phát hiện có thể cùng Sở Sở ở trong một thế giới khác, cầm tay nhìn nhau cũng chưa biết chừng.

Cao Vô Dung nhẹ nhàng đi tới đối diện trà mới rồi đi ra ngoài, trên mặt có hối hận nồng đậm: đêm đó chính mình là tội nhân lớn nhất. Mặc dù Tứ gia không có quy tội ông ta, ông ta cảm giác chính mình không có trông chừng Tô Tô, nên sau này mới đưa tới hậu quả nghiêm trọng khó có thể挽 hồi. Ông ta không nghĩ tới lòng ghen tỵ của một nữ nhân có thể vận vẹo điên cuồng đến như vậy. Lúc đó liên tục tìm vớt ba tháng, Vạn Tuế Gia thậm chí còn điều động thủy quân ở hồ Động Đình ra tìm kiếm vùng ven sông, nhưng gần tới địa phương chảy ra cửa biển, bùn cát chảy gấp, nước sông hội tụ biển rộng mênh mông ngàn dặm, nơi nào còn có thể tìm thấy người?

Đội thủy quân đó chỉ nói thật lại bị Khang Hi gia dưới cơn thịnh nộ mất đi lý trí đẩy ra ngoài chém. Đoạn thời gian đó giống như cả Đại Thanh đều mang bi thương nồng đậm cùng tiếc nuối, có thể thấy được sự quan tâm đối với cách cách không chỉ là Tứ gia nhà mình, Vạn Tuế Gia cũng bi thống hối hận. Thậm chí cả đám Bát gia đẳng Bát, Cửu, Thập a ca cũng âm thầm chỉ huy môn hạ cùng nhau tìm kiếm, nhưng vô luận không cam lòng như thế nào, cô nương thông tuệ phi phạm đó, cô nương như pháo hoa sáng chói, phóng ra một chùm tia sáng rực rỡ nhưng ngắn ngủi, đã trầm mình vào trong nước sông cuộn cuộn, hương tiêu ngọc tẫn rồi.

Thời gian mười năm rất nhanh như chạy qua khe hở, nhưng Tứ gia trôi qua mười năm giống như bốn mươi năm, bên tóc mai sương hoa, chân mày nhú chặt, già thêm hơn chục tuổi. Kể từ đêm hôm đó, Tứ gia liền không cười nữa, chính xác mà nói hăn đại khái quên cười như thế nào, có chuyện gì đáng để hăn cười một tiếng chứ? Sắc mặt lạnh lùng, thủ đoạn hung ác bướng bỉnh, khiến cho người bên ngoài ban cho hăn một danh hiệu: mặt lạnh vương. Chỉ khi đêm về khuya thì mới toát ra yếu ớt cùng tưởng niệm, làm Cao Vô Dung rất là đau lòng.

Điền Văn Viễn vội vàng vào cửa viện thư phòng, Cao Vô Dung vội ngăn hăn lại, nói:

“Hôm nay người cũng không thể đi vào, hôm nay là ngày mấy? Người chắc chắn biết, hàng năm ngày này Tứ gia dù ai cũng không muốn gặp.”

Điền Văn Viễn:

“Nhưng mà Đại Nữu truyền lời nói Niên trắc phúc tấn đau bụng lợi hại sợ là sinh non rồi, không thông báo gia một tiếng được sao?”

Cao Vô Dung âm thầm thở dài, thì thào nói:

“So với hôm nay, Niên trắc phúc tấn cùng hài tử có thể coi là cái gì, cái này người vẫn chưa rõ sao, đi tìm Vương thái y tới đi, nói Đại Nữu đi qua nhìn kỹ chút!”

Trong mắt Điền Văn Viễn xẹt qua một tia hiểu rõ, rồi xoay người đi. Cao Vô Dung liếc mắt nhìn căn phòng không có chút động tĩnh nào, không khỏi lắc đầu:

“Trong mười năm, nhiều thiếu nữ vào phủ, phía tây viện Nữ Hồ Lỗ thị, ba năm trước đây được phong làm trắc phúc tấn - Niên thị, em gái của Niên Canh Nghiêu, Cảnh thị... Mười nữ nhân.”

Năm năm đầu, Tứ gia hoàn toàn không gần nữ sắc, giống như khổ tu hành, ở năm thứ sáu cũng chính là Khang Hi năm 46, Hoàng Huy a ca bị chết non rồi, Thập Tam gia không nhìn nổi, vào Dung Nguyệt cư cùng Tứ a ca nói chuyện trắng đêm, cụ thể nói chuyện gì, người khác cũng không biết. Ba ngày sau, Tứ gia liền ra Dung Nguyệt cư trở về phủ cư ngụ, sai người ở trên cửa chính Dung Nguyệt cư dán niêm phong. Cách sau đó không lâu làng du lịch Sở Sở cũng bị Vạn Tuế Gia làm chủ đóng cửa, ban tên là Viên Minh viên, thành một thôn trang tư nhân ở Tây Giao.

Tất cả phồn hoa cũng theo Đông cách cách mất đi, chỉ để lại rất nhiều ký ức cho nhiều người. Ở trong lòng nhiều người vẫn còn nhớ cách cách thần tiên, phong hoa tuyết đại đó, sợ rằng trọn đời không quên.

Khang Hi năm 47, Tam a ca Hoàng Thì ra đời, cùng năm Niên thị và Nữ Hồ Lỗ thị, Cảnh thị vào phủ, kể từ khi Hoàng Huy đi, Na Lạp thị giống như đại ngộ triệt để, mỗi ngày núp ở Phật Đường niệm kinh, không bao giờ quản sự vụ trong phủ nữa. Bây giờ trong phủ thực tế là lão bà Đại Nữ của Điền Văn Viễn quản, mọi người đều biết Đại Nữ có mặt mũi như ngày hôm nay hoàn toàn là do Đông cách cách, cho dù Niên thị ngang ngược can rõ, vừa bắt đầu cãi mấy lần đều thất bại cũng liền ngừng làm loạn rồi.

*Đại ngộ triệt để: chỉ trạng thái ngộ đạo tận

Cũng không biết là duyên pháp gì, đáng tiếc Niên thị thế nhưng cùng Đông cách cách có mấy phần tương tự, thật ra thì đẹp hơn rất nhiều so với Đông cách cách, chỉ là một đôi mắt nghịch ngợm sinh động lúc lưu chuyển rất giống cách cách. Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này, mới có thể là đối tượng khi đang chọn tú được các a ca tranh đoạt, dĩ nhiên thế lực của Niên Canh Nghiêu - ca ca của nàng - cũng không thể sao lãng.

Có lẽ từ trong lòng thẹn thùng muốn bồi thường, Khang Hi gia bác bỏ thỉnh cầu của người khác, lại tự mình hạ chỉ phong trắc phúc tấn cho Tứ gia - người cũng không có thỉnh cầu. Hôn lễ đó long trọng không thua bất kỳ một hôn lễ của đích phúc tấn chính quy, Niên gia đi theo nước lên thì thuyền lên, cả hoàng tộc đều hiểu, chuyện này chỉ sợ Khang Hi gia dỗi sự bồi thường đang quấy phá trong lòng theo một cách khác.

Bất kể như thế nào Niên thị vào phủ lại được Tứ gia cưng chiều một đoạn thời gian, mấy ngày kia cơ hồ hàng đêm đều cưng chiều, mấy ngày sau Tứ gia mới dần dần lạnh xuống, chỉ coi như sau này vẫn còn đi trong viện của nàng ta nhiều nhất, nhưng Niên thị ngược lại người không có phúc khí. Năm ngoái rớt một hài tử, hôm nay lại đồng dạng, cố tình là hôm nay. Hôm nay Tứ gia làm gì có tâm tư đi trông nom những chuyện vặt vạnh viện này. Cao Vô Dung nhìn trên cửa chiếu ra bóng dáng gầy, bất giác thở dài: xem ra tối nay lại một đêm không ngủ.

Lại nói Điền Văn Viễn đến trước viện sai người mau đi thái y viện tìm Vương thái y, còn thê tử của mình, Đại Nữ đã sớm ở trong viện Niên trắc phúc tấn nhìn chăm chăm rồi. Tứ gia đối với một nhà mình có thể nói là hết sức ân ngộ, không nói đệ đệ Điền Văn Tĩnh đã làm quan ngũ phẩm, ngay cả nữ nhi mười một tuổi của mình cũng được Tứ gia tự mình ban tên cho: Niệm Sở, trước mắt đi theo Ô tiên sinh học hành ở trong phủ. Nói thật ra khuê nữ của mình thực tế so với mình còn có mặt mũi hơn, Điền Văn Viễn mình bạch tất cả đều là nhờ phúc của thê tử Đại Nữ và nhờ phúc của Đông cách cách.

Nghĩ tới vào nhà nhìn tiểu nhi tử của mình một chút, ngủ rất an ổn, mới lại trở về phía trước nhìn chăm chăm. Một đêm này là một đêm không ngủ, không phải vì Niên trắc phúc tấn đẻ non, mà là vì Đông cách cách mười năm trước vùi thân trong sông, không biết có bao nhiêu người đang yên lặng hoài niệm.

Đối thoại phía ngoài Tứ a ca đã sớm nghe thấy, chỉ là không muốn để ý tới thôi. Vào hôm nay dù như thế nào, mình chỉ muốn lặng lẽ ngồi ở chỗ này, nhớ tới Sở Sở, hoài niệm thê tử duy nhất trong lòng mình. Bóng trúc ngoài cửa sổ chấp chờn, vang xào xạc giống như thỉnh thoảng cất tiếng nói nhỏ nhẹ. Tứ a ca nghe hồi lâu, nhìn về phía bức tranh vẽ cô nương thì thảo thật thấp, nói:

“Sở Sở nàng đang nói chuyện với ta ư, là nàng đang oán giận ta không để cho nàng đi ư. Oán giận ta lại nuốt lời rồi, lại cưng chiều nữ nhân khác, nhưng nếu nàng oán giận ta, có thể gặp mặt ta hay không, gặp

mặt nói cho ta biết, nàng là duy nhất. Khi còn sống nàng luôn muốn một đời một đôi người, nhưng ngay cả trong giấc mộng của ta, nàng cũng không muốn tiến vào, đây không phải là quá tàn nhẫn sao?”

Nói đến đây dừng một chút, trong mắt một mảnh chán nản, trầm mặc hồi lâu mới lại thầm thì:

“Lúc đó Thập Tam vọt vào Dung Nguyệt cư nói: Tứ ca không có Sở Sở, ngay cả giang sơn huynh cũng không muốn muốn ư. Nói thật giờ có thể không muốn, nhưng ta phải đoạt được danh hiệu tôn vinh cao nhất, chỉ có được cái vị trí kia mới có thể đem toàn bộ thiên hạ nâng ở trước mặt của nàng. Nàng xứng đáng. Chỉ có cái vị trí tôn quý đó, vì vậy ta mới có niềm tin, vì cho nàng một thân phận vạn thể bất hủ. Ta đi tới hôm nay, nàng ở dưới có biết, không, nàng không có xuống địa ngục, đoán chừng nàng đã sớm lên trời, có lẽ nàng thực ra chính là tiên nữ hạ phàm từ trên trời, mười năm trước chỉ là đi về. Bất kể như thế nào, ta cũng đều muốn đem cả giang sơn Đại Thanh đặt dưới chân của nàng. Chờ ta sau trăm tuổi có thể cùng một với nàng, quần áo và di vật chôn cất ở chung một chỗ, sống vai nhìn Đại Thanh ta phát triển hưng thịnh...”

Dần dần không có âm thanh, chỉ có tiếng xào xạc ngoài cửa sổ theo gió truyền tới cùng ánh nến không ngừng nhấp nhót trên bàn, kéo bóng dáng của Tứ a ca càng lúc càng cô tịch, trong trẻo, lạnh lùng.

Lúc này trong viện của Niên thị loạn một đoàn. Trên giường, Niên thị đã cơ hồ đau đến bất tỉnh, nhưng vẫn liều mạng một tia lý trí cuối cùng chờ Tứ gia đến, thế nhưng chờ đã rất lâu rồi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của hắn. Gương mặt xinh đẹp của Niên thị trắng bệch, trên mặt có chút xám trắng: đều không biết, mình chỉ là giả vờ không biết mà thôi, người nào không biết hôm nay là ngày giỗ của cách cách quý quá đó, mình chỉ là dùng đứa nhỏ trong bụng chặn một cước thôi.

Từ chỗ thái y nơi đó, biết trong bụng mình chính là một cách cách, nàng ta liền cắn răng một cái, chuẩn bị đánh cuộc một phen, nàng ta tin tưởng Tứ gia rất cưng chiều mình. Nghĩ đến hôn lễ mười dặm hồng trang long trọng của mình, nghĩ đến triển miên kịch liệt trong đêm động phòng hoa chúc, tình yêu trong mắt Tứ gia khi ấy là sâu đậm chân thật như vậy. Mặc dù sau đêm động phòng đó, Tứ gia cho dù ở trong phòng nàng ta nghĩ cũng là tiếp xúc cho xong chuyện, cũng không có lưu luyến mê loạn như đêm đầu nữa, nhưng chính mình vẫn tin tưởng hân yêu mình, dù sao dung mạo cùng tư thái của mình đều đứng đầu trong phủ.

Nhưng năm ngoái mới tỉnh mộng, trong vườn hoa thỉnh thoảng nghe bà tử trong phủ âm thầm nghị luận, mới biết nguyên lai mình cũng chỉ là một thể thân, một thể thân đáng thương. Nhanh chóng len lén truyền tin cho ca ca của mình là Niên Canh Nghiêu, người luôn luôn cưng chiều, để cho huynh ấy tra một chút về Đông cách cách mười năm trước, kết quả truyền tới lại làm mình sa sút một thời gian rất dài. Đó là một chuyện xưa oanh oanh liệt liệt, dù nàng ta đầu thai một trăm lần nữa cũng không sánh bằng cô nương ấy. Nàng ấy cơ trí thông minh lanh lẹ, biết buôn bán, thông hiểu tiếng nước ngoài, đọc rất nhiều sách, làm học sĩ Trương Đình Ngọc, Lý Quang đại danh鼎鼎鼎鼎 ở hàn lâm viện cũng khen không dứt miệng. Những điều này cũng thôi đi, nàng ấy còn có thể hô phong hoán vũ. Mười năm trước, khu vực Trục Đãi Sơn Đông nhiều năm liên tục đại hạn hán nhờ có nàng ta mà trời đổ trận mưa to. Còn có thật nhiều ví dụ như hiểu được bản vẽ kỹ thuật kiến trúc, biết ca múa và lại tiếng hát uyển chuyển, kỹ thuật nhảy xinh đẹp. Đây mà là người sao, rõ ràng so với thần tiên trên trời còn lợi hại hơn, mình dùng cái gì để tranh với cách cách thần tiên đó đây?

Sa sút đi qua lại hiểu ra, cách cách thần tiên này, vô luận thật lợi hại, được Vạn Tuế Gia cùng Tứ gia sủng ái rất nhiều, cũng đã chết rồi, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện trong thế giới của nàng. Cùng nàng ta tranh cái gì, cho nên không cần để ý, dù sao những chuyện đã đi qua sẽ không trở lại, hiện tại trong phủ thụ sủng nhất là mình. Niên trắc phúc tấn đang chân thật tồn tại, vì vậy thuyết phục mình phần chân tình thần, nàng ta tin tưởng Tứ gia sẽ thật lòng yêu mình, tựa như ban đầu yêu Đông cách cách. Nàng ta không ngừng thay đổi chính mình, chịu đựng nhằm chán để học những chữ Hán khó hiểu kia, chuyên cần luyện đàn, cũng xin ca ca tìm tới ma ma giáo tập tốt nhất ở nhạc phường, dạy nàng ta nhảy múa, ca hát. Thế nhưng cũng không thể đưa tới một chút chú ý nào của Tứ gia, còn làm hắn càng thêm nhớ tới Đông cách cách đó.

Kể từ một tháng trước, Tứ a ca cũng không tới hậu viện nữa, phủ Tứ gia quy củ rất nhiều, dù nàng ta là trắc phúc tấn cũng không dám vượt lới trì nữa bước. Đại đa số thời gian Tứ gia đều ngủ ở thư phòng, nơi đó cấm không cho nữ quyến tiến vào, trừ Đại Nữu, một nô tỳ làm quản gia trong phủ so với đích phúc tấn còn có quyền hơn, nghe nói nàng từng là nha hoàn bên cạnh Đông cách cách, con gái của nàng rất được cưng chiều, thậm chí còn hơn Hoàng Thì.

*vượt lời tri: ý chỉ vượt qua ranh giới không được phép xâm phạm

Nghĩ đến điều này, Niên thị một hồi thâm hận nhìn Đại Nữu đang chờ đợi ở trước giường một cái, tiếp đó lại một hồi đau đớn tan lòng nát dạ làm nàng ta cũng nhịn không được nữa hô to một tiếng, ngất đi, phía dưới đệm giường đã là máu tươi đầm đìa. Đại Nữu nhìn nữ nhân nhếch nhác đã bất tỉnh trên giường một cái, nhanh chóng không tiếng động chỉ huy bà tử ở cửa tới dọn dẹp, mắt lạnh nhìn tình cảnh trước mắt, nhớ lại buổi tối cách cách dễ non, không khỏi lạnh lùng khê hừ.

Những nữ nhân này! Nàng đã sớm biết Niên thị này không phải là người thành thật. Một tháng trước người thấy được trên người nàng ta mùi xạ hương như có như không, Đại Nữu cũng biết, đây chỉ là thủ đoạn xấu xa tranh thủ tình cảm trong hậu viện thôi. Nhớ ngày đó cách cách kiên trì không vào phủ là sáng suốt cỡ nào, ban đầu những nữ nhân này liền giống như cách cách đã từng nói qua với nàng, là một đám nữ nhân trong lòng biến thái vạn vạn, bề ngoài vinh quang bên trong là linh hồn đã rửa nát, như Niên thị này, lấy hài tử trong bụng chính mình để cố sủng, như Lý thị không ngừng đối tốt với mình như thế... Mục đích không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến cách cách, ánh mắt tối sầm lại, cách cách nhìn lãnh tâm lạnh nhạt, trên thực tế cũng là người mềm lòng nhất, nếu như không phải ban đầu mềm lòng cứu Tô Tô vong ân phụ nghĩa đó, cũng sẽ không có chuyện sau này vui thân trong Trường Giang rồi. Mình cũng không phải là do nàng mềm lòng cứu sao, cho nên từ mười năm trước, mình liền thay đổi, phải vững tâm, không bao giờ là Đại Nữu gốc ghêch mềm lòng nữa rồi, mà là Lý ma ma trong phủ Tứ gia giết phạt quả quyết. Trong lòng nàng cảm giác mình đang thay thế cách cách quản cái nhà này, mặc dù đều nói cách cách đã chết, nhưng nàng có dự cảm mãnh liệt, cách cách nhất định sẽ trở về, nàng sẽ thủ tại chỗ này chờ. Chờ cách cách trở lại để đem tất cả trả lại cho nàng ấy.

49. Chương 49: Thế Ngoại Đào Nguyên, Nàng Chén Rượu Nói Chuyện Trồng Dâu Trông Gai

*Thế ngoại đào nguyên(): Chỉ nơi tiên cảnh, bồng lai, đẹp đẽ vô cùng.Ngoài ra, người ta cũng dùng cụm này để chỉ những người ở ẩn.Ông Đào Tiềm có bài ký gọi là “Đào hoa nguyên ký” () nói về sự người Tàn chán đời, vì thế ngày nay mới gọi người ở ẩn là thế ngoại đào nguyên .

“Tiểu cô nương hái nấm

Công một giỏ trúc lớn

Sáng sớm đi khắp rừng rậm cùng núi cao

Cô hái được rất nhiều nấm

Giống như sao đếm không hết

Cô hái được cây nấm lớn giống như cây dù nhỏ

Giỏ nấm sắp đầy

La la dậm tắc

La la dậm tắc

Tắc la la la tắc la la la dậm tắc...”

(Cô thôn nữ nhỏ hái nấm – Nhạc thiếu nhi)

Một âm thanh thanh thúy ở trên đường núi ngoài thành Hồ Châu nhẹ nhàng vang lên, cách núi cao hiểm trở, đưa tới một mảnh tiếng vang dễ nghe vô cùnggiữa sườn núi, các cô nương hái trà không chỉ đang luôn tay hái trà xuân vào sáng sớm để vào giỏ đeo bên hông, có tiểu cô nương đi ngang qua rồi rít vẩy tay chào hỏi, một tiểu cô nương trên mặt có một ít tàn nhang, khoảng mười hai mười ba tuổi cười nói:

“Thắm tỷ tỷ, tỷ ngày ngày hát bài ca hái nấm này, chúng tỷ muội nghe cũng chai cả lỗ tai rồi, sao không hát khúc ca hái trà của chúng ta đi?”

Thấp thoáng trên sơn đạo rậm rạp cây cối, một tiểu cô nương tuổi chừng mười sáu mười bảy rất nhanh chui ra, cột một bím tóc to và dài, áo hồng quần xanh biếc, mặc dù không phải mỹ nữ gì, tuy nhiên vô cùng đáng yêu linh động, cười hi ha nhảy vào ruộng trà, đưa tay vịn vịn gương mặt của tiểu nha đầu kia đến lúc phớt hồng, cười nói:

“Bài hát hái trà tỷ không biết hát.”

Nói xong bĩu môi hướng về phía cô nương đang đứng bên cạnh một cây trà già nói:

“Ừ, Đại Hồng tỷ tỷ hát bài ca hái trà nghe mới hay.”

Mấy cô nương hái trà cũng không để ý cười, cô nương bên cạnh đó khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt màu râm nắng khỏe mạnh, là một cô nương hái trà rất bình thường, cũng không nhãn nhó, cầm lá trà non mới vừa hái trong tay đặt vào giỏ trà đeo ở bên hông, cất tiếng hát lên:

“Tháng ba yên ương khắp núi,

Bay khắp núi Du,

Tháng tư nước sông chảy khắp nơi

Chảy khắp nơi

Cô nương hái trà đi đòi trà

Bài ca hái trà bay lên đỉnh Bạch Vân u y u...”

- - khúc ca hái trà - Khuất Vân Vân

Không giống với bài hát Quan Thoại mới vừa rồi kia, có chứa nồng đậm giọng địa phương, rất có lực xuyên thấu và lại giọng hát dài nhỏ, so với giọng hát của cô nương mới vừa rồi hoàn toàn không phải là một cấp bậc. Tiếng hát truyền vô cùng xa, du dương, cảm động, sau khi nghe xong một bài hát hái trà, tiểu cô nương lần nữa công cái sọt nấm lên lưng mình, hướng về phía các cô nương hái trà phất tay một cái, rồi xuống núi.

Tiểu cô nương hái nấm này không phải là ai khác chính là Sở Sở. Mười năm trước, lúc Sở Sở tỉnh lại, phát hiện mình tựa vào một khe núi bên dòng suối nhỏ, bốn phía là núi non trùng điệp, tựa như một mê cung thiên nhiên khó có thể đoán ra nơi đó là đâu. Bên dòng suối có vài đóa hoa màu tím đậm, nở trên mặt nước không điểm lệ nhưng cũng rất thanh nhã, làm Sở Sở cho rằng mình đến khu bảo tồn tự nhiên.

Nhớ mình ở Thập Sát Hải cùng Hiếu Oánh uống rượu, sao chỉ chớp mắt tới đây, đầu rất đau. Bên dòng suối nhỏ có thật nhiều khối đá cuội lớn, đại khái là bị đập vào cái ót, sờ sờ quả nhiên có một cục u rất lớn, không khối thâm than tự mình xui xẻo. Sắc trời mới vừa sáng, ở đây là đầu mùa xuân, mình nơi đó rõ ràng là mùa thu kia mà, tại sao có thể là mùa xuân. Cúi đầu quan sát y phục của mình không khối càng thêm quỷ dị, bằng tơ lụa màu đỏ tươi mặc dù có vài chỗ bị rách nhưng cũng rất mới...hơn nữa đồ này tuyệt đối không phải là một cấp bậc mà mình thường thấy trong cửa hàng. Phải nói là, cô cảm thấy giống như đồ thời cổ... Tơ lụa này là hàng dệt thủ công, tinh khiết thượng đẳng, vả lại là trang phục thiếu nữ Mãn Thanh, đây không phải là quá kỳ quái sao.

Một cơn gió núi thổi qua, Sở Sở không khối sợ run cả người, toàn thân lạnh thấu xương. Xem xét vật phẩm tùy thân một cái, có một hà bao nhỏ rất tinh xảo, thêu hoa sen bằng tay còn treo ở bên hông, tiện tay sờ sờ thấy có thứ gì đó, vội vàng mở ra, không khối hít một hơi khí lạnh thật sâu, mấy quả bí đỏ bằng vàng tinh xảo và nguyên bảo, cùng một hạt châu to phát ra vầng sáng màu vàng nhạt. Cho dù không hiểu, Sở Sở cũng biết mấy thứ này không phải là chất liệu thủy tinh hữu cơ giá rẻ, Sở Sở cẩn thận cất trở lại.

Quan sát bốn phía một lần, đi theo dòng suối hướng hạ du, không bao lâu liền nhìn thấy nơi xa có một thôn xóm không lớn. Mặt trời đã dần dần cao lên rồi, từ dòng suối chảy ra từ trong núi, thoáng hiện từng tia sáng chói mắt. Trong thôn làng, khói bếp lượn lờ, mười mấy gia đình dùng gỗ làm nhà, làm Sở Sở cho

là mình đến chốn đào nguyên, do dự bước vào thôn, nhìn nhà nhà có vẻ gần nhưng thực ra khoảng cách vô cùng xa.

Đầu thôn là một tiểu viện có hàng rào trúc vây quanh, có thể thấy được trong viện, trên tường treo vài da lông da thú cũ kỹ, trong không có chuông gà chuông heo, bên cạnh có một chiếc xe làm bằng gỗ mở mui, bên trong chứa tầng tầng thứ gỗ, từng hàng tre trúc đặt chỉnh tề ở trên giá gỗ, hàng loạt mùi món ăn, mùi cơm chín theo gió thổi qua. Lúc này Sở Sở mới cảm giác đói bụng cồn cào, đang suy nghĩ mình có nên đi vào hay không, cửa phòng chỉ nha một tiếng mở ra, một người phụ nữ trung niên xuất hiện. Đầu tiên Sở Sở không có chú ý ngũ quan, nhìn y phục của bà làm cho Sở Sở buồn bực đoán không ra đây rốt cuộc là địa phương nào.

Phía trên mặc áo màu xanh in hoa nhỏ, phía dưới mặc quần hoa màu sẫm, bên hông có một tạp dề vải xanh hình hoa nhỏ, tóc trên đầu cũng dùng một tấm vải xanh hoa nhỏ bao lấy, nói như thế nào đây, Sở Sở cảm thấy nhìn như thế nào cũng không giống trang phục ở hiện đại. Người phụ nữ đó hiển nhiên đã thấy được Sở Sở sững sờ ở phía ngoài, dưới sự kinh hãi, quan sát nàng chốc lát mới chần chờ đi tới. Tới gần thấy là một người phụ nữ ước chừng chừng bốn mươi tuổi, da trắng nõn có chút phớt hồng, đại khái là do khí hậu, lúc khẽ mỉm cười có chút thanh tú cùng xấu hổ của phụ nữ Giang Nam. Thấy Sở Sở ướm nhẹp toàn thân, lạnh run cảm cập, cũng không hỏi nhiều, mở cửa nhỏ ở hàng rào trúc ra, đưa Sở Sở vào trong viện.

Lôi kéo Sở Sở vào một gian phòng phía tây, phòng không lớn, có một thiếu nữ mười bảy mười tám đang ngồi ở phía trước sắp trúc làm việc, mặc áo hồng quần xanh biếc, trên đầu rũ bím tóc, nhìn Sở Sở đi vào bất giác tò mò mở một đôi mắt to hỏi:

“Nương, muội muội này là ai? Thế nào...”

Câu nói kế tiếp bị mẫu thân nàng ngắt lời nói:

“Trước lấy một bộ y phục của con cho nàng thay, mang điểm tâm lên, trước lấp đầy bụng lại nói sau.”

Nói xong nhắc màn trúc lên nhanh nhẹn đi ra, lúc mẹ con đang đối thoại mặc dù giọng nói mềm nhẹ, rất nặng tiếng địa phương, nhưng Sở Sở vẫn có thể nghe hiểu, người thiếu nữ kia nhìn lên nhìn xuống đánh giá Sở Sở một cái cười nói:

“Muội và ta cao thấp mập ốm ngược lại không sai biệt lắm!”

Nói xong từ trong tủ trúc bên góc tường lấy ra một bộ y phục cũng áo hồng quần xanh biếc đưa cho Sở Sở, Sở Sở cũng không kịp nghĩ nhiều, mặc y phục ướm thật sự khó chịu, nhanh chóng cầm lấy đổi lại y phục. Người thiếu nữ kia đưa cho nàng một cây lược gỗ, Sở Sở thật nhanh cột cho mình một bím tóc đơn giản rũ xuống ở phía sau, người thiếu nữ kia xoay nàng hai vòng cười nói:

“Trang phục của muội như vậy là y chang cô nương trong thôn chúng ta rồi...”

Cô nương rất chân chất đáng yêu, thuần phác, bên trong có một loại điềm nhiên không giả tạo, Sở Sở nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, người thiếu nữ kia cầm hà bao Sở Sở đặt ở trên giường nhìn kỹ, lại nói:

“Cái này của muội thật là tinh xảo, nhìn đáng vẻ giống như kinh thành bên kia.”

Vuốt vuốt trong chốc lát đưa cho Sở Sở, lúc này Sở Sở đã mơ hồ đoán được mình đại khái là đã xuyên việt rồi, nhờ đông đảo đề tài tiểu thuyết, phim truyền hình, điện ảnh xuyên qua ban tặng, đoán chừng vô luận ai cũng sẽ rất nhanh chóng hiểu tình cảnh của mình, không biết đây có được coi là một loại cống hiến của đề tài xuyên qua không nữa.

Thiếu nữ lôi kéo nàng đến phòng trước, đồ ăn đã dọn lên bàn nhỏ, ba ghế trúc đơn giản đặt ở bên cạnh bàn, trên bàn là ba chén mì nước bằng bột gạo. Sở Sở cũng không kịp chào hỏi, ăn như hổ đói, ăn sạch trơn, nước lèo rất thơm nồng, bột gạo trơn mềm, mùi vị rất ngon.

Sau khi ăn xong, Sở Sở mới tỉ mỉ nghe tình huống, phụ nhân bốn mươi tuổi đó là một quả phụ, nhà mẹ đẻ họ Khâu, phu gia họ Thẩm, ba năm trước đây trượng phu bị bệnh qua đời rồi, chỉ có một nữ nhi, chính là cô thiếu nữ này, năm nay mười chín tuổi, khuê danh Ngọc Lan, tên gọi rất thông tục. Nơi này là khe núi phía đông của núi Thiên Mục, bởi vì trước thôn hàng năm có suối nhỏ chảy xuôi dòng, cho nên gọi Tiên Khê thôn, tên rất mộc mạc. Người trong thôn phần lớn dựa vào việc săn thú cùng nuôi tằm mà sống, mỗi

tháng đi ra ngoài dùng kén tắm và da lông đổi chút thức ăn rau xanh, mặc dù không phải giàu có nhưng coi như là khá lắm rồi. Chuyện khác làm Sở Sở nổi đầy hắc tuyến chính là bây giờ lại là mùa xuân Khang Hi năm bốn mươi, đây thật là...

Sở Sở hỏi dòng suối nhỏ đó thông qua nơi nào, sao mình liền theo nước tới nơi này, người thiếu nữ kia ngược lại nghiêng đầu nói:

“Lão nhân trong thôn nói, dòng suối đó thông lên phía ngoài Thái Hồ cùng Trường Giang, có lẽ muối là từ nơi đó tới được.”

Sở Sở ngẫm cười khổ, mình sao biết được, vì vậy chỉ đành phải viện cái có mắt trí nhớ nói dối cho qua, Sở Sở thầm nghĩ: không khí tự nhiên ở chỗ này nếu ở hiện đại cũng tìm không được nữa, sống ở chỗ này, hoải mái mà thích ý, cách xa thành phố ô nhiễm, ồn ào, đây chân chính là một thế ngoại đào nguyên.

Tính toán tài sản của mình xong, lấy ra một quả bí đỏ bằng vàng đưa cho Khâu thị nói:

“Đại thẩm, người xem cái này ở đây đại khái có thể đáng bao nhiêu tiền?”

Khâu thị cầm lên quả bí đỏ bằng vàng tinh xảo hiếm có nhìn nửa ngày, dùng răng cắn cắn, vui mừng nói:

“Xem ra cô nương trước kia nhất định là tiểu thư của gia đình giàu có, trên người mặc y phục đồ tươi, mặc dù rách chút nhưng chất vải cùng đường may là kiểu dáng ta chưa bao giờ gặp. Quả bí đỏ bằng vàng này có thể chống đỡ chi tiêu hơn một năm của chúng ta, dân chúng tầm thường chúng ta nhà bình thường bạc đều là rất ít thấy huống chi là vàng.”

Sở Sở hiểu, ở cổ đại chủ yếu mất đi sức lao động, gia đình thường thường là tương đối gian nan, nhanh chóng từ trong hà bao lấy ra hai kim nguyên bảo nhỏ đưa cho Thẩm thị nói:

“Cái này liền tính phí dụng ăn ở của tiểu nữ ở nhà ngài sau này đi, dù sao tiểu nữ cũng nhớ không rõ chuyện đã qua, ở tại nhà của ngài, nơi núi thanh thủy tú này một thời gian cũng là may mắn.”

Lúc đầu, vui mừng đi qua, Khâu thị là cự không nhận, trong quan niệm của bà, hai kim nguyên bảo này dù mình cố gắng kiếm dụng mấy thập niên cũng không được. Nhà mình lại nhỏ như vậy, xây thêm mười cái tám cái cũng không bằng một phần ngàn, huống chi người ta chỉ là ăn ở, tuy nói mình đang vì đồ cưới của Ngọc Lan mà rầu rĩ, thế nhưng giống như quá nhiều, cho nên vội vàng từ chối, nói chỉ lấy một là đủ chi tiêu cho Sở Sở ở lại chỗ này cả đời.

Sở Sở suy nghĩ chốc lát, vẫn đưa hết cho Khâu thị nói:

“Nếu như thím bận khoản, ta còn có một việc cầu xin thím giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

“Ngài có thể hay không nói với bên ngoài, ta là họ hàng xa của ngài tới nơi này tìm nơi nương tựa?”

Khâu thị thấy nàng một cô nương lễ loi cũng khó mà nói, cho nên hờn hờ đáp ứng. Bởi vậy về sau Sở Sở liền gọi bà là thím đến đi dòng họ, Ngọc Lan nói Sở Sở nhìn qua nhiều lắm là mười sáu mười bảy, cho nên nhanh chóng nhận mình làm tỷ tỷ. Sở Sở đỏ mặt, lần đầu tiên xuyên qua tới nơi này giả bộ làm nai tơ.

Sau Sở Sở mới biết, trạng phu Thẩm gia của Khâu thị này nguyên lai đại tộc Hồ Châu, sau lại dần dần xuống dốc vẫn còn vài thân thích có mặt mũi. Trạng phu Khâu thị mặc dù đi, nhưng khi còn sống đã giúp Thẩm Ngọc Lan định hôn với một gia đình Hồ gia buôn bán tơ lụa ở Hồ Châu, tuy nói Hồ gia không thể coi như là thế gia vọng tộc nhưng cũng rất giàu có. Khâu thị đang lo mình không có bao nhiêu đồ cưới trợ cấp, sợ nữ nhi giả đi bị phu gia xem thường, nhưng ông trời có mắt đưa Sở Sở tới, Thẩm thị âm thầm cảm thấy chuyện này nhất định là trạng phu đã chết của mình đang phù hộ mẹ con mình.

Không khỏi đối với Sở Sở so với Thẩm Ngọc Lan - nữ nhi ruột thịt còn tốt hơn mấy phần. Mà Sở Sở lại là một nha đầu dí dỏm miệng ngọt, ba người càng ngày càng hài hòa, lại giống như người một nhà. Nghe nói Ngọc Lan sang năm sẽ phải xuất giá rồi, Sở Sở cảm thấy rất có hứng thú, mỗi ngày trừ nhìn Ngọc Lan làm các đồ dùng xuất giá là y phục bao gối, chính mình cùng Khâu thị ở trong phòng nuôi tằm trong viện nghĩ cách, mấy giá gỗ nhỏ thấy lúc đầu nguyên lai là chỗ nuôi tằm.

Mỗi ngày đều muốn đi tới dòng suối nhỏ trước mặt hái chút lá dâu non cho những con tằm cưng này ăn, Sở Sở cao hứng, mỗi ngày đi theo hỗ trợ, dần dần giống như hoà mình vào gia đình đơn giản này, thành một phần tử trong đó, ngay cả Sở Sở cũng cho mình trời sanh chính là thuộc về nơi này, người trong thôn không nhiều lắm, chỉ có mười mấy hộ. Mọi người rất chất phác thuần hậu, Sở Sở đột nhiên tới rất nhanh được đón nhận. Vì dễ dễ nói, Sở Sở đi theo họ phu gia Khâu thị đổi tên thành Thẩm Sở Sở, Sở Sở cũng không có ý kiến gì, dù sao nàng vốn dĩ họ Sở, chính là họ của viện trưởng cô nhi viện cho nên cũng không thay đổi điều gì to tát lắm.

Cuộc sống chân thật ở trong núi, nhưng thật ra rất đơn giản mà vui vẻ, mặt trời mọc thì làm việc mặt trời lặn thì đi nghỉ. Cùng Ngọc Lan và Thẩm thị thiện lương ở chung một chỗ, Sở Sở cảm giác so với ở hiện đại mình sống thoải mái hơn rất nhiều. Nàng dần dần dạy Ngọc Lan một chút chữ Hán và chữ số, cách tính sổ sách đơn giản, kể cho nàng rất nhiều chuyện xưa trong phim truyền hình kiếp trước, chuyên chọn một chút chuyện buồn bán mà nói. Trong lòng Sở Sở hi vọng Ngọc Lan có thể từ trong chuyện xưa của mình sẽ học được chút hữu dụng, dù sao gả vào gia đình buôn bán, thương nhân từ trước đến giờ trọng lợi, nếu như Ngọc Lan có cống hiến cùng tác dụng quan trọng, đoán chừng ở phu gia mới có thể trôi qua không tệ.

Ngọc Lan cũng rất thông minh mà học hỏi, Sở Sở có lòng dạy dỗ, tương lai thành tựu một đời gia tộc Hồ thị tơ thương ở Hồ Châu đều do Ngọc Lan mà thành, Sở Sở cũng không ngờ tới, lúc này nói sau. Cho nên khi Khang Hi, Tứ a ca mang theo thuỷ quân Động Đình tìm kiếm vùng ven sông thì Sở Sở đã trôi qua từng ngày vui vẻ ở thôn Tiền Khê.

“Du nhiên kiến nam sơn, (1)

Bả tửu thoại tang ma” (2)

Cuộc sống điền viên bình thản.

*Núi nam thơ thói lòng ta cảm hoài

Dâu tằm chuyện gẫu, bạn hiền cùng say

(1)

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ,

Du nhiên kiến nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điệu tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

(Âm Tửu Thi - Đào Uyên Minh)

Cảnh phồn hoa dựng túp lều

Màng chi thể sự dập dìu ngựa xe

Cớ sao ta được vậy hề

Bởi lòng thanh thản nghĩ về trời xa

Dậu đông hái cúc vàng hoa

Núi nam thơ thói lòng ta cảm hoài

Sườn non khí lạnh chiều rơi
Chập chờn thấy bóng chim trời bay cao
Ý thành từ cảnh thanh tao
Sao không nói được lời nào riêng mang
(Hải Đà cảm dịch)

(2)

Cổ nhân cụ kê thử
Yêu ngã chí điền gia
Lục thụ thôn biên hợp
Thanh sơn quách ngoại tà
Khai hiên diện trường phố
Bả tửu thoại tang ma
Đãi đảo trùng dương nhật
Hoàn lai tộ cúc hoa.
(Quá cổ nhân trang - Mạnh Hạo Nhiên)
Qua Trại Cửa Bạn Cũ
Cơm gà bạn cũ mời ta
Thong dong vườn ruộng quê nhà ghé chơi
Quanh làng cây cỏ xanh tươi
Thành xưa bóng núi biếc ngời soi nghiêng
Vườn rau xanh mát ngoài hiên
Dâu tằm chuyện gẫu, bạn hiền cùng say
Trùng dương hẹn lại chốn này
Ngắm hoa cúc nở vui thay cảnh đời
Hải Đà phỏng dịch

50. Chương 50: Vừa Đắm Vừa Xoa, Sở Sở Giúp Ngọc Lan

Từ một thiếu nữ ngây thơ u mê, trở thành một cô dâu run run rẩy rẩy, rồi đến thành phu nhân đương gia vẫn được từ trên xuống dưới tôn kính, giết phạt quả quyết, cần thời gian bao lâu, ít nhất ở trên người Thẩm Ngọc Lan chỉ cần một năm, đối với điểm này Sở Sở rất hài lòng. Nhà chồng của Thẩm Ngọc Lan ở tại Lăng Hồ trấn ngoài thành Hồ Châu.

Nếu nói Hồ Châu nhờ có Thái Hồ mà nổi tiếng, vậy Lăng Hồ chính là lấy lăng lụa mà có tiếng tăm. Nhẹ như cánh ve, mỏng như ánh nắng nhưng thay giấy vẽ tranh vẩy mực rất đẹp, chính là đặc sản Lăng Hồ. Dĩ nhiên những thứ này đều là sau khi tiếp xúc với Hồ gia Sở Sở mới biết đến, lúc trước nàng chỉ biết Hồ Châu được khen là “Bút lông Hồ Châu cùng bạch trà An Cát.”

Trương phu Ngọc Lan là Hồ Diễm Chương, nhỏ hơn hai tuổi so với Ngọc Lan, năm Ngọc Lan gả cho hắn, hắn mới mười tám tuổi, làm Sở Sở không biết nói gì luôn. Ở hiện đại mười tám tuổi còn là giai đoạn chớm biết yêu mộng lung, chỉ là ở cổ đại này tương đối phổ biến. Nghĩ tới những hoàng tử, các quý tộc kia, không phải mười sáu mười bảy đều có mấy đứa con rồi sao? Ở trên thương trường phải đoạn, mặc dù trẻ tuổi, nhưng bởi vì là con trai độc nhất nên đã tiếp chương gia nghiệp hai năm, vả lại có chút thành tựu, ít nhất ở tơ thương Vân Tập Lăng Hồ trấn vẫn còn có chút vang danh.

Tơ thương lớn nhất ở Lăng Hồ trấn cung cấp cho triều đình là Trương gia, cùng Giang Ninh chức tạo phủ Tào gia có quan hệ họ hàng thiên ty vạn lữ, cho nên tơ thương khác khó có thể leo cao. Khâu thị chỉ có một nữ nhi là Ngọc Lan và một cháu gái ngang xương là Sở Sở, cho nên cũng suy tính ở gần Hồ gia, mang theo Sở Sở, Ngọc Lan đến Hồ gia ở Lăng Hồ trấn.

*thiên ty vạn lữ: muôn hình vạn trạng, ý là quan hệ làng nhàng, rắc rối

Sở Sở rất ưa thích chỗ này, trấn này cơ hồ bị bao phủ bởi rừng dâu, hồ trong trấn trải rộng, bên trong nở đầy hoa lã, đúng ngay mùa thu:

“Bụi rậm bụi rậm lá lã như gợn sóng,

Đóa đóa hoa lã đang chớm nở”

Hoa lã -

Cảnh đẹp ấy đi khắp nơi trong trấn đều có thể thấy được, dùng thuyền nhỏ qua lại, giống như đến vùng sông nước trong mộng, rất đẹp.

Phụ thân của Hồ Diễm Chương có hai phòng thê thiếp. Đại khái bởi vì chi thứ hai không có sinh dưỡng vẫn còn tương đối hài hòa. Hồ Diễm Chương là người đàn ông rất cao ngạo, đó là ấn tượng Sở Sở khi nhìn thấy hắn lúc này. Ngọc Lan cùng hắn từ đối xử với nhau như người lạ đến phu thê tốt đẹp có công lao rất lớn của Sở Sở.

Hồ gia đối với Khâu thị cùng Sở Sở rất ưu đãi, cố ý đưa viện nhỏ bên cửa hông cho bọn họ đặt chân. Hồ gia không coi là nhà cao cửa rộng, cũng có thể nói là lâm viên tinh xảo nhỏ nhắn của Giang Nam, có chút cửa cải, cũng có mười nô tài phục vụ ở các nơi. Ngọc Lan lập gia đình ba ngày sau lại mặt tượng trưng, vừa vào tiểu viện Sở Sở cùng Khâu thị xác định có vấn đề ngay.

Sắc mặt không tốt, không có đó ngưng ngừng hạnh phúc của cô nương mới, có chút đen tối tự ti, Sở Sở không khỏi nhú nhú mày. Quan sát nha hoàn theo tới, mười sáu mười bảy, bề ngoài coi như sạch sẽ, chỉ là khi quét qua Ngọc Lan, trong mắt mang theo coi thường rõ ràng, sắc mặt Sở Sở lạnh lẽo, đứng lên đỡ Ngọc Lan ngồi ở trên ghế trong phòng khách, vỗ vỗ bả vai Ngọc Lan, hướng về phía nha hoàn tên Lăng nhi đó nói:

“Người trước trở về đi thôi, nơi này tạm thời không cần người phục vụ.”

Nha hoàn kia bèn nhón nói:

“Vậy cũng không được, lão gia để cho ta tới phục vụ thiếu phu nhân, dù thiếu gia ba ngày chưa đi đến tân phòng, cũng không thể khiến thân gia oán giận. Thiếu gia nhà ta năm ngoái là cử nhân trẻ tuổi nhất bốn huyện, nói thật, thiếu phu nhân quả thật không thể diện bằng Quyên nhi tỷ tỷ trong phòng thiếu gia, ít nhất người ta hiểu biết chữ nghĩa...”

Sắc mặt Ngọc Lan càng phát trắng bệch khó coi, Sở Sở giận dữ vỗ bàn một cái, cắt đứt nàng ta đang lảm nhảm, lạnh lùng nói:

“Cần rõ!”

Lăng nhi dưới sự kinh hãi, tiểu di thân gia trước mắt mới vừa rồi rất hiền hoà, mặc dù tuổi nhìn qua so với mình còn nhỏ hơn, nhưng tự có một loại uy nghi cao cao tại thượng, làm người ta không dám đụng vào, không khỏi nhanh chóng ngậm miệng lại. Trong mắt Sở Sở thoáng qua một tia sắc bén, nói:

“Đây chính là quy củ của Hồ gia các người phải không? Nô tỳ dám ở trước mặt chủ tử lảm nhảm không có trên không có dưới, người là nha hoàn hay là chủ tử?”

Nói xong ngừng một chút nói tiếp:

“Ta cũng không cùng một nha hoàn như người nói chuyện! Đi gọi thân gia lão gia, ta lại muốn lĩnh giáo quy củ của Hồ gia!”

Nha đầu kia vụn vụn không nghĩ tới một thiếu nữ trong hốc núi, chưa từng ra ngoài, có thể lợi hại đến trình độ như thế, không khỏi âm thầm chột dạ. Quy củ của Hồ gia mặc dù không thể nói là phép nghiêm hình nặng, nhưng cũng rất nghiêm, hành vi của mình nếu như bị truy cứu, kết quả có thể nghĩ, âm thầm hối hận không thôi, thảm thán:

“Mình thật sự không nên cầm cây trâm Quyên nhi cho, tới trêu chọc tân thiếu phu nhân. Nhìn khí độ cô nương này, có thể thấy được tân thiếu phu nhân cũng không khác bao nhiêu!”

vội vàng quỳ xuống nói:

“Cô nương tha cho nô tỳ đi, nô tỳ cũng không dám nữa, sau này tất nhiên tận tâm phục vụ tân thiếu phu nhân, không dám ăn ở hai lòng!”

Sở Sở xoay người ngồi ở cái ghế phía trên, một lúc sau gật đầu nói:

“Nhìn người là lần đầu tiên phạm lỗi, ta tạm thời thay tỷ tỷ tha cho người lần này, nếu có lần sau, cũng không cần kinh động thân gia, thiếu phu nhân liền trực tiếp làm chủ đuổi người đi ra ngoài!”

Lăng nhi thừa dịp đáp ứng, sắc mặt Sở Sở hòa hoãn hơn chút, ra hiệu với Ngọc Lan, Ngọc Lan lãnh ý, đứng dậy tự mình đỡ Lăng nhi dậy, ôn hòa nói:

“Muội muội ta cũng chỉ là hù dọa em thôi, không cần như vậy, sau này vẫn còn muốn nhờ em chỉ điểm nhiều hơn.”

Lăng nhi đâu còn dám phách lối vội vàng đáp ứng. Sở Sở từ trong hà bao lấy ra một trái bí đỏ bằng vàng ném cho Lăng nhi nói:

“Lúc này tân thiếu phu nhân nhà người thưởng cho người, để cho người biết thiếu phu nhân chỉ là không muốn phô trương thôi, về sau kiến thức đừng hạn hẹp như vậy, đi trở về nói với thân gia lão gia, hôm nay tỷ tỷ sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi.”

Lăng nhi vui mừng cầm trái bí đỏ bằng vàng ra khỏi tiểu viện, nhìn chung quanh yêu thích không buông tay, thầm nghĩ:

“Cô nương thân gia này thật hào phóng, tiện tay chính là một trái bí đỏ bằng vàng, cái này so với tiền tháng cả đời của mình đều nhiều hơn.”

Không khỏi mở cờ trong bụng đi về.

Lại nói Khâu thị và Ngọc Lan đợi đến khi Lăng nhi đi ra ngoài, mới cùng nhau oán giận Sở Sở, trái bí đỏ bằng vàng đó đáng giá không ít bạc, sao tùy ý thưởng nha hoàn như vậy, Sở Sở kéo Ngọc Lan nói:

“Tỷ tỷ, chuyện ngày hôm nay chính là ví dụ, từ trước đến giờ có một ít nô tài háms lợi vô cùng, tỷ trước hết dùng thủ đoạn chần nhíp nàng ta sau đó cho ân huệ đơn giản, như vậy mới có thể đứng vững gót chân, nếu không sau này toàn là chuyện khó khăn tới gặp tỷ, tỷ muốn sai bảo nàng cũng

Ngọc Lan trầm tư gật đầu, nghĩ đến cái gì trong mắt một mảnh chán nản, Sở Sở nhìn mặt mà nói chuyện, biết đại khái là bởi vì Hồ Điềm Chương, suy nghĩ chốc lát nhẹ giọng hỏi:

“Nghe như vừa rồi Lăng nhi nói tỷ phu là một người đọc sách có công danh?”

Ngọc Lan đỏ mặt, gật đầu một cái, hồi lâu Ngọc Lan mới nhỏ giọng nói:

“Đêm động phòng hoa chúc, hắc xốc khăn voan liền đi, vội vã thoáng nhìn...”

Nói xong liền càng ngượng ngừng không nói tiếp, Sở Sở bắt giắc mỉm cười nói:

“Thoáng nhìn thấy ngọc thụ lâm phong nên tâm hướng tới rồi, đúng không?”

Ngọc Lan xoay người nằm bên cạnh Khâu thị im lặng, Sở Sở thầm nghĩ đây chính là vừa thấy đã yêu trắng trợn nè, nghĩ một lát, lặng lẽ ở bên tai Ngọc Lan nói thầm một hồi, mắt Ngọc Lan sáng lên, điểm đầu Sở Sở một cái, nói:

“Biết ngay muội là đứa bé lanh lợi, bụng đầy chủ ý, được! Liên theo như chủ ý của muội thử một chút, nếu là, nếu là...”

Sở Sở buồn cười nói tiếp:

“Nếu như thành công, hai người loan phượng hòa minh cần phải cảm ơn muội, cô em vợ (tiểu di) này thật hậu hỉ nha!”

Ngọc Lan đột nhiên đỏ từ mặt đến cổ, đánh Sở Sở mấy cái không nói tiếp. Khâu thị nhìn hai người không khỏi cười yếu ớt, gánh chịu nửa ngày, tâm cũng buông xuống không ít, đúng a! Có nha đầu Sở Sở ở đây, giống như tất cả mọi chuyện cũng có thể giải quyết, đây là suy nghĩ của Khâu thị sau khi sống chung một năm với Sở Sở. Nàng đi học biết chữ, chính xác mà nói, không chỉ đơn giản đi học biết chữ như thế, một tay viết chữ rất đẹp, vả lại dạy Ngọc Lan không ít những chuyện mình cũng chưa từng có nghe qua. Khâu thị cảm thấy kể từ khi có Sở Sở, ngày càng hài lòng, bà đối với Sở Sở có một loại tin tưởng mù quáng, cảm thấy chuyện gì nhờ nàng đều sẽ giải quyết rất tốt, cho nên chuyện gì cũng yên tâm.

Ngày hôm sau, tâm tình Ngọc Lan thoải mái đi về, không b giờ yên lặng núp ở tân phòng rơi lệ nữa. Sáng sớm mỗi ngày cũng ăn mặc vô cùng chỉnh tề đi đến phòng phụ thê Hồ lão gia, vắn an, kính trà, sau cũng không vội đi, nói chút chuyện lý thú với mẹ chồng (bà bà), chính là những chuyện trước kia Sở Sở nói cho nàng. Vừa bắt đầu Hồ lão gia cũng chỉ là hữu ý vô ý nghe, dần dần Hồ lão gia lắng nghe đến nhập thần. Những điều Ngọc Lan nói đều nghe từ Sở Sở, chuyện xưa về buôn bán của Kiều gia, mặc dù không kinh doanh giống cùng Hồ gia, nhưng về buôn bán có rất nhiều chỗ đều giống nhau, điểm qua một chút thủ đoạn, quan trọng cũng có thể tham khảo.

Cho nên Ngọc Lan liền kể ba ngày, dĩ nhiên Sở Sở nói nàng mỗi ngày chỉ kể một đoạn ngắn, cho nên thời điểm kể đến lúc Kiều Trí Dung mới vừa làm giàu, đại thiếu gia Hồ Diễm Chương rốt cuộc cũng đã tới, cùng cha mẹ nghe nàng kể, trong mắt không có lãnh đạm như đêm động phòng hoa chúc, ánh mắt nhìn Ngọc Lan có chút kinh ngạc cùng vui sướng. Buổi chiều hôm đó, Hồ thiếu gia sáu ngày chưa đi đến tân phòng, rốt cuộc lại bước vào tân phòng, vả lại từ đó bắt đầu cuộc sống tân hôn lưỡng tình tương duyệt cùng Ngọc Lan.

Sở Sở khi nghe được tiếng gió, nàng cùng Ngọc Lan nói qua rất nhiều, có thể hiểu bao nhiêu sẽ phải tùy vào nàng ấy, dù sao Sở Sở cũng là lý luận suông, tất cả kiến thức không như lúc coi tiểu thuyết cùng phim truyền hình ở hiện đại. Trách môn phong kiến trăm chuyện, Ngọc Lan phải dựa vào thủ đoạn của chính mình, làm cho người khác rất vui mừng, sau mấy năm, Ngọc Lan trưởng thành. Không chỉ trở thành chủ mẫu Hồ gia nắm đại quyền, từ chỗ Sở Sở học được một chút kiếm kê sổ sách cùng kiến thức buôn bán, cũng có công phụ trợ nhà chồng dần dần chen được vào giới thương nhân thượng lưu của Hồ Châu.

Một tháng sau khi Ngọc Lan tân hôn, Sở Sở gặp được Hồ Diễm Chương. Tối hôm ấy trước khi ăn cơm, Sở Sở mới từ bên ngoài đi bộ trở về, vừa vào tiểu viện, chỉ thấy Lăng nhi cùng một đại nha hoàn mặt mũi mỹ lệ đứng ở hành lang chờ đợi. Sở Sở thấy nha hoàn đó dáng dấp rất đẹp, là đại nha hoàn tùy thân của Hồ Diễm Chương. Sở Sở âm thầm bĩu môi, nhưng mà chỉ là nha hoàn thông phòng ai còn không hiểu, đã bị Ngọc Lan dùng thủ đoạn vừa đấm vừa xoa thu phục, an phận rất nhiều, cùng Lăng nhi vội tới đưa đồ qua cho Khâu thị mấy lần đồ, Sở Sở cũng không quá để ý điều này.

Hôm nay thấy hai người đều đứng chờ, thầm nói: không lẽ Ngọc Lan đã trở lại. Sở Sở đi ngang qua hai nha hoàn gật đầu một cái, một bước nhảy đi vào cười nói:

“ỷ tỷ sao chịu trở lại, sao không cùng tỷ phu núp ở trong phòng nâng khay ngang mày, trở về làm...”

Ngọc Lan còn chưa có tiếp lời, Sở Sở liền lúng túng ngừng nói, nở nụ cười hắc hắc mấy tiếng. Trên ghế là một nam nhân tuổi trẻ mười bảy mười tám, dáng dấp, nói thật không hề xuất sắc giống như Ngọc Lan nói, có lẽ vì trong mắt người tình là Tây Thi chăng? Vóc người không tính là cao, điển hình của nam nhân phương Nam, rất thanh tú, toàn thân toát lên phong độ của người trí thức cũng không có hơi thở thương

nhân con buôn, một người khí chất rất sạch sẽ, trong mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, có thể thấy được một tia thương nhân cơ bản.

Lúc này ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Sở tràn đầy kinh ngạc ngoài dự đoán. Hồ Điềm Chương không nghĩ tới, thế tử nói muội muội đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, biết viết chữ, biết coi sổ sách, không gì làm không được, sẽ là một tiểu nha đầu bình thường như vậy. Bộ dạng mười sáu mười bảy, dáng dấp không tính là xuất sắc, mặc áo hồng quần xanh biếc tầm thường so với tiểu cô nương nhà nông trên đường không có gì khác biệt, cột một bím tóc cũng không có đồ trang sức gì. Nha đầu rất mộc mạc bình thường, chỉ riêng một đôi mắt to óng ánh trong suốt, có vẻ hết sức cơ trí dí dỏm, rất phóng khoáng, không hề ngượng ngùng, tự nhiên thoải mái, điểm này ngược lại rất không tầm thường.

Sở Sở giật mình khi thấy Hồ Điềm Chương nhìn chằm chằm nàng, làm mặt quỷ, xoay người quan sát Ngọc Lan: gần một tháng không thấy, đã rũ bỏ vẻ tái nhợt tự ti ban đầu, chân mày khéo mắt toát ra nồng đậm hạnh phúc mỹ mãn sáng rõ. Sở Sở thoải mái mà gật gật đầu.

Khâu thị nói:

“Sở Sở mau qua gặp tỷ phụ, tỷ tỷ của con cùng tỷ phụ tìm con có chuyện thương lượng.”

Sở Sở sửng sốt, đơn giản hành lễ với Hồ Điềm Chương, ngồi cạnh Ngọc Lan vừa cười như không cười nói:

“Tìm muội làm cái gì, các vị không phải đã hạnh phúc mỹ mãn vô cùng sao?”

Ngọc Lan liếc nàng một cái, Hồ Điềm Chương bắt giắc mỉm cười thẳm nói: cô em vợ hoạt bát linh động như vậy cũng rất đáng yêu. Khẽ mỉm cười nói:

“Tỷ tỷ của muội muốn đề cập tới một chuyện.”

Nói xong nhìn Ngọc Lan, Ngọc Lan nói:

“Liên quan sản nghiệp, tỷ cũng không hiểu lắm.”

Nói xong hai người cùng nhau nhìn Sở Sở. Sở Sở suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ tới trước kia ở Tiền Khê thôn nhìn một mảnh dâu tằm nên tùy ý nói, khi đó lại không thấy nhân lực, cũng không quan trọng, cũng liền tùy tiện nói thôi, bây giờ vì sinh kế của Hồ gia, xác thực có thể thử một lần, nghĩ đến chỗ này nói:

“Nói đơn giản chính là lợi dụng sự tuần hoàn của tài nguyên, tự thành một hệ thống. Thí dụ như dâu tằm chỉ hái lá non phía trên nuôi tằm kéo tơ, lá già phía dưới liền bỏ, thật ra lá già có thể có tác dụng khác.”

Hồ Điềm Chương nói:

“Đúng a! Hàng năm còn phải thuê người dọn dẹp những lá già kia, thế nhưng có thể sử dụng làm gì đây?”

“Trồng nấm a!”

Ngọc Lan nói:

“Nhưng nấm loại nào mà chẳng có, không phải chỉ cần đi lên núi hái sao?”

Sở Sở nói:

“Hiện tại nấm bán trên chợ, muội thấy giá tiền so với thịt còn đắt hơn nha!”

Ngọc Lan không khỏi cười nói:

“Dĩ nhiên, người ta phải đi hái từng cây một, rồi còn phải lựa chọn, dĩ nhiên đắt!”

Sở Sở nhìn Hồ Điềm Chương nói:

“Muội nói trước, muội sẽ không động thủ, có thể nghĩ cách, vận hành cụ thể thế nào chính huynh đi nghiên cứu!”

Hồ Điềm Chương buồn cười gật đầu. Sở Sở mới nói tiếp:

“Chính là đem những lá dâu, cành dâu già đó nghiền nát cùng phân tằm và nước tiểu để lên men, bên trong sẽ có nhiều loại nấm, ở độ ẩm tương đối cùng nhiệt độ phòng tương đối đều ổn định. Tốt nhất là hầm ngâm

dưới đất, có thể trồng ra nấm, nấm mọc trong chất thải của tầm và lá dâu sẽ rất mập mạp. Như vậy không phải có thêm rất nhiều lợi nhuận sao, và lại một chút lãng phí cũng không có?”

Mặc dù có rất nhiều từ ngữ mình nghe không hiểu, nhưng Hồ Điềm Chương vẫn biết, đây chính là điểm mấu chốt quan trọng trong buôn bán, và lại có thể cùng tiến hành với chuyện kéo tơ nhà mình, không khỏi mừng rỡ, không có ở lại lâu, liền trở về tìm người lập tức nghiên cứu, có gì không rõ lại hỏi Sở Sở. Sở Sở vội vàng khoát tay nói:

“Muội cũng chỉ biết những thứ này, hỏi nữa muội cũng không biết, huynh nên tìm vài người hiểu biết đến nghiên cứu thì sẽ ổn thỏa thôi!”

Bộ dáng “ngàn vạn đừng tìm ta” của Sở Sở, làm Hồ Điềm Chương dở khóc dở cười.

Bất kể nói thế nào trải qua nửa năm nghiên cứu, thật đúng là khiến vị Hồ thiếu gia này mê mẩn thành công. Ngắn ngủi mấy năm Hồ gia nhờ vào Sở Sở nhanh chóng thành hào thương nổi tiếng Hồ Châu, chỉ sau Trương gia, đang cung ứng cho triều đình.

Ở năm thứ tư, Sở Sở liền phát hiện bộ dáng của mình không có biến hóa chút nào, thời gian giống như bỏ quên mất năng, đem năng ngưng lại ở trong khe hẹp thời gian. Khâu thị và Ngọc Lan dĩ nhiên cũng nhìn ra được, nhưng mà bọn họ cũng không có kinh ngạc nhiều, trong đầu bọn họ Sở Sở giống như thần tiên, cho nên bỏ qua.

Nhưng Sở Sở cảm thấy để cho quá nhiều người biết cũng không phải là chuyện tốt gì, dĩ nhiên không liên quan tới Hồ Điềm Chương, bởi vì hắn hiện tại bị vợ quản nghiêm, làm Sở Sở khó có thể nghĩ lúc mới tới hắn cao ngạo chẳng thèm ngó tới. Cho nên năm năm về sau, Sở Sở quyết định ra ngoài dạo chơi, dù sao ở cổ đại núi sông thiên nhiên tinh khiết không ô nhiễm tự nhiên cũng rất lãng phí, phu thê Ngọc Lan cùng Khâu thị hết sức giữ lại nhưng không có kết quả, nhanh chóng tặng Sở Sở không ít bạc, dặn dò nàng thường viết thư về.

Mấy năm tiếp xúc, phu thê Ngọc Lan đã sớm biết Sở Sở biết chút công phu quyền cước, ít nhất tự vệ không có vấn đề, cũng yên lòng để cho nàng đi. Đi lần này, Sở Sở liền đi bốn năm, đầu năm thứ mười mới viết thư về nói đang ở một thôn xóm nhỏ ở ngoại ô Hồ Châu, không cần nhớ thương. Khâu thị cùng phu thê Ngọc Lan đi thăm, là một thôn xóm nhỏ vùng ven núi, trong thôn đều là nông dân trồng chè, là địa phương rất đơn giản.

Sở Sở mượn một viện của một nhà nông trồng chè, chính là nhà hai tỷ muội hát khúc ca hái trà. Lão phu phụ thuần phác cùng hai nữ nhi dựa vào vài mẫu đất trồng trà giữa sườn núi để sống, hai tỷ muội mỗi ngày đều phải lên núi hái trà, lớn gọi Đại Hồng, nhỏ gọi Tiểu Hồng. Sở Sở phì cười hỏi cha Tiểu Hồng nếu như thêm một người nữa thì sẽ gọi là gì? Một nhà bốn người ầm ầm cười to. Sở Sở ở thôn nhỏ nơi này đã hơn một tháng, sáng sớm đi theo hai tỷ muội lên núi, bọn họ hái trà, Sở Sở hái nấm, đâu đâu vào đấy, buổi chiều trở lại, Sở Sở cùng hai tỷ muội học sao trà, những ngày sau này rất thích ý thoải mái.

Trong kinh thành, hôm nay Ung Hòa cung ngược lại thay đổi không khí trầm muộn thường ngày, có chút khoan khoái thảnh thơi ra ngoài, Cao Vô Dung bước vào thư phòng, cười mị mị bẩm báo:

“Vương gia, Lý Vệ đang chờ ở bên ngoài...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-so-o-thanh-trieu>